Parçalanma

YILDIZLAR YARIŞI #3

LAUREN ASHER

OLİMPOS®

Çeviren: Aydan Yalçın

Elena

Beni finansal çöküntümden kurtarması için evrene yalvardım
Evren de bir halkla ilişkiler mucizesine ihtiyaç duyan
Formula 1 takımıyla yakarışlarıma cevap verdi.
Bir sezon. Bir iş. Huysuz bir İngiliz pilot.
Bu teklifi kabul ederek hayatımı yoluna sokmayı planlıyordum.
Ta ki Jax iş ilişkimizi bir savaşa dönüştürene kadar.
Düşmanı yenmek için onun zayıflıklarını bulmalıydım.
Fakat öğrendiğim gerçeklerin her şeyi mahvetme tehlikesi vardı.
Onu. Beni. Bizi.
Aşk bir savaş meydanıydı ve ikimizin de teslim olmaya niyeti yoktu.

Jax

İlaçlar. Alkol. Adrenalin.
Acımı uyuşturacak yıkıcı kararların bağımlısıydım.
Ta ki vahim bir hata yaptığım o geceye kadar.
Takımım zedelenen imajımı düzeltmek için Elena'yı işe aldı.
Planlarımı mahvetmeye yemin etmiş yüksek maaşlı
bir bebek bakıcısıydı.
Her ne kadar kurtuluşummuş gibi görünse de o,
aslında benim lanetimdi.
Ve en yeni bağımlılığım.

THG
0495089
YBU

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6029-65-1
9 786256 029651
OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Ninova

Parçalanma

YILDIZLAR YARIŞI #3

LAUREN ASHER

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

GİRİŞ

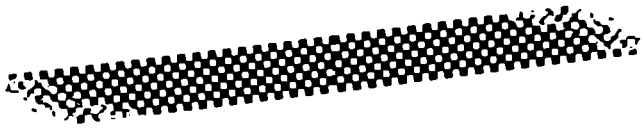

ELENA

ON ÜÇ YIL ÖNCE

"Beş dakika içinde hazırlanıp yatmazsan masal falan yok. Artık on iki yaşında olsan da yatma saatin hâlâ sekiz." Babamın sesi iki katlı evimizin koridorlarında yankılandı.

Banyoya koştum. Bugün ödevim çok uzun sürdüğünden yatmadan önceki rutinlerimi alelacele yerine getirmeye çalıştım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra dalgalı saçlarımı hızlıca örüp lenslerimi gözlükle değiştirdim.

Otuz saniye kala yatağıma varıp büyük bir gürültüyle yumuşak şiltenin üzerine atladım. Ayak sesleri koridorda yankılanan *Papi* beni kontrol etmek için başını içeriye uzattı. Bacak bacak üstüne atıp ellerimi kavuştururken ona kocaman sırıttım.

Kapıyı genişçe açarak kahverengi gözlerini üzerime dikti. "Diş ipi kullanıp kullanmadığını kontrol etmeli miyim?"

Kıkırdamamak için kendimi zor tutup başımı iki yana salladım.

Ninova

"Bir sonraki dişçi randevunun ücretini kumbarandan ödeyeceksin."

"Yarın kullanacağıma söz veriyorum. Seninle kitap okumak için can atıyorum ama ödevim çok uzun sürdü. Neden arkadaşlarım gibi okula gidemiyorum? Onlar ödevlerini bir saat içinde bitiriyorlar."

Babam birkaç yıl önce Meksika büyükelçisi olduğundan beri hayatımız epey değişmişti. Daha iyi bir muhite taşınıp özel okula kaydolmuştum ve artık yılda birkaç kez tatile gidecek kadar paramız vardı. *Mami* çalışmıyordu, *Papi*'yse Amerika'ya gidip geliyor, hükümetle beraber önemli işler üzerinde çalışıyordu.

"Çünkü bir gün seni Amerikan okuluna gitmeye zorladığım için bana teşekkür edeceksin. Kötü insanları içeri tıkarak Meksika'ya refahı getirmek adına harcadığım onca zamanın karşılığını alıyorum."

"Ama beni bütün gün İngilizce konuşturuyorlar," diye sızlandım.

Kırıştırdığım burnuma dokundu. "Ama bak, artık ne kadar harika bir aksanın var. Okul ücretinin buna değmesine sevindim. Bir Amerikan üniversitesinden mezun olacağın günü iple çekiyorum."

Yanıma oturduğunda yatağım ağırlığıyla çöktü ve bedenini benimkine bastırdı. Gece sürdürdüğümüz geleneği başlatmaya hazır hâlde *Açlık Oyunları* kitabımın son bölümünü açtı. Görevi, okuma gecelerimizi kaçırmak da dâhil onu pek çok fedakârlık yapmaya zorluyordu.

"Başlamaya hazır mısın?" Babam bana bölüm başlığını gösterdi.

"Evet, evet, evet!"

"Anlaşmayı biliyorsun." Örgümden bir tutam dalgalı saçı kenara itti.

Gözlerimi devirme dürtüsüne direndim. "Evet. Sen başlıyorsun, ben bitiriyorum. Vuu. Hadi başlayalım." *Az konuş, çok oku* der gibi bir hareketle parmağımı döndürdüm.

Pürüzlü sesiyle iki hafta önce kaldığımız yerden devam etti. Katniss'in cornucopia'dan sağ çıkmasının heyecanıyla fırfırlı yastıklarıma yaslanıp her kelimeyi dikkatle dinledim.

Bölümün yarısında kitabı bana uzattı. Babam ben okudukça beni düzeltti, coşkum arttıkça aksanım daha da ağırlaştı. Bölüm hızla akıp gitti ve en heyecanlı yerinde bittiğinde daha fazlası için can atıyordum.

Koyu renk kirpiklerimi kırpıştırarak, "Bir bölüm daha? *Lütfen?*" dedim. Kirpiklerim gözlüğüme değecek kadar uzundu, gözlüğüm de lenslerle çözüm bulduğum can sıkıcı bir sorundu.

Babam başını iki yana salladı. "Keşke yapabilsem, *chiquita*[1]. *Mami* yatmadan önce bulaşıkları yıkamasına yardım etmemi istiyor."

Var gücümle bedenine yapıştım. "Ama *uzun zamandır* yoktun. Bana en az on bölüm borçlusun."

"*Diez? No mames.*"[2] Bana sarılarak güldü. "Yarına ne dersin? Üç bölüm için pazarlık yapmaya hazırım."

Geri çekilip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki. Madem öyle diyorsun." Onu elimle geçiştirerek dramatik bir edayla yastığıma gömüldüm.

"Yeni okulun sana iyi geleceğini biliyordum. Şu hâline bir bak, tam bir hanımefendiye dönüştün. Okuman bu yıl çok gelişti. Seninle gurur duyuyorum." Babam alnıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yatak odamın kapısını kapadı.

Lambamı kapatıp yatağa uzandım. Gözlerim kapansa da zihnim kitabı ve bölümün nasıl sonlanacağını düşünmeye devam ediyordu. Sonrasında olacaklara dair merak beni içten içe yiyip bitiriyordu. Uykuya dalamayınca komodinimde böyle geceler için sakladığım küçük el fenerini çıkardım.

---

1 (İsp.) Ufaklık. –*ç.n.*

2 (İsp.) "On mu? Yok artık." –*ç.n.*

Kitabı alıp gardırobuma girdim. Annemle babam beni hafta içi bu kadar geç saatte kitap okurken görürse azarı yiyeceğimden emindim. Bizi böyle bir sorundan kurtarmak için her zamanki yerime, giysilerimin ve birkaç kolinin arkasına saklandım. Kitapta bir sonraki bölümü açarken el fenerinin ışığı etrafa gölgeler düşürdü.

Parmağımı satırların üzerinde gezdirerek kitabı okumaya başladım. Katniss öldürülmekten kurtulmak için diğerlerinden kaçıyordu. Cesur ve soğukkanlıydı.

Alt kattan bir çığlık sesi geldi. Sesin korkunçluğu kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Babamın bağırmasıyla irkildim ve kitap titreyen parmaklarımın arasından kaydı. Ağır bir gümbürtüyle yere, ayaklarımın dibine düştü.

Nefesimi tutarak duyduklarımı anlamlandırmaya çalıştım. Uzaktan gelen cam kırılma sesleri ve annemin yalvarışlarıyla paniğe kapıldım. Babam İngilizceden İspanyolcaya geçip yalvarırken kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Yabancı sesler ona karşılık verdikten sonra bir şeyler daha kırıldı.

Papi beni bu tür şeyler hakkında uyarmıştı. Bana odamda kalmamı ve ikisinden birinin gelip beni almasını beklememi tembihlemişti.

Annemden yükselen bir başka çığlık nefesimi kesti. Halının üzerinde donup kalırken titreyen parmaklarımla el fenerini bulmaya çalıştım.

Babam haykırıyordu, yalvarışları yatak odamın kapalı kapısından içeri sızıyordu.

Bedenimin titremesini kontrol etmekte zorlanıyordum.

Sanki biri alt katta havai fişek patlatmışçasına gürültülü bir patlama sesi evin içinde yankılandı. Annem acı dolu bir çığlık atarken babamın bağırtısı kesildi.

El fenerimi kapatmaya çalışırken parmaklarım titriyordu. Karanlık beni gizlerken çıkan *klik* sesi sessizliği bozdu. Daha

fazla patlama sesinin ardından annemin çığlıkları kesildiğinde sırtımda bir ürperti hissettim.

Bir. İki. Üç.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve nefes almakta zorlanıyordum, kalbimin uğultusu işitme yetimi engelliyordu. Annemle babamın bağırtıları kesilince içten içe kötü bir şey olduğunu anladım. Sanki bu hareket kafamdaki endişeleri silebilirmiş gibi başımı iki yana salladım. Onlara kötü bir şey olduğu düşüncesiyle baş edemiyordum.

Kapım gıcırdayarak açıldığında keskin bir nefes aldım.

Buraya kadar. Şimdi beni bulacaklar.

Dolap kapısı ayak seslerini boğuyordu. Dolabın en kuytu köşesinde kaybolmak için kendi içime büzüldüm. Koliler ve giysi askıları beni gizliyordu.

Ama ben Katniss Everdeen değildim. Ben bir sahtekârdım, saklanıyordum, korkudan küçük bir hiçlik yığınına dönüşmüştüm. Dolabımın kapakları açılınca çıkan ses yüzünden asit boğazıma kadar yükseldi. Gelen yabancının beni duymasından korktuğum için yutkunmaya bile cesaret edemedim.

Bazı askılar şıngırdadı ve ayakkabılarım itilip kakıldı. Önümdeki koliye bir şey çarpınca nefes alma güdümü bastırdım. Yabancı geldiği hızla dolabın kapısını geri kapadı.

"Kızı burada değil. Belki başka bir aile ferdiyle birliktedir? Yoksa tüm odaları kontrol etmeli miyiz?"

Ses çıkarmamak için elimi ağzıma kapadım. Gözyaşlarım parmaklarıma aksa da sessiz kalmaya çalıştım.

"*Olvídalo*[3]. İşi hallettik. *El jefe*[4] bizimle gurur duyacak ve bu işten sonra bizi terfi ettirmek zorunda kalacak. Eduardo yıllardır başına bela oluyordu."

---

3 (İsp.) Boş ver. –*ç.n.*

4 (İsp.) Patron. –*ç.n.*

Kusup kendimi ele vermemek için var gücümle direndim. Katniss olsa ağlamazdı. Dolaptan çıkıp bir şeyler yapardı.

Herhangi bir şey.

Bense kusma isteğiyle mücadele ederken nefesini zorlukla tutabilen zayıf, zavallı bir korkaktım.

Alt katta bir yerde bir kapı çarptı.

Mami *ve* Papi *benim için gelecekler. Bir şeyleri yok. Belki biraz yaralanmış olabilirler ama gelecekler.*

Dakikalar geçmesine rağmen evden çıt çıkmıyordu. *Papi*'nin gelip beni bulması ve yatağıma götürmesi için dua ederken gözlerimden daha fazla yaş süzüldü.

Saatlerce hareket etmeden dolabın içinde bekledim, dışarı adım atmaya korkuyordum. Gözlerim karanlığa alışırken sakinleşmek için olduğum yerde ileri geri sallandım.

Sonunda saklandığım yerden çıktım, dolabın kapağını açarken korkudan kalbim küt küt atıyordu. Durup burada olduğumu bilen birileri var mı diye kulak kabarttım. Tekrar hareket etmenin güvenli olduğunu hissedene kadar dakikalar geçti.

Derin bir nefes alıp yatak odamın kapısını açtım. Scooby-Doo bölümlerinden birindeki gibi gıcırdadı. Titrek bir nefes verirken kalp atışlarım daha da hızlandı.

Karanlıktan nefret ediyordum. Tüm ışıklar kapalıyken ve gölgeler kuytu köşelerde gezinirken evim ürkütücü geliyordu. Ensemdeki tüyler diken dikendi. El feneri elimde, ayaklarım beni merdivenden aşağı taşırken çaresizlik hareket etmem için bana güç veriyordu.

"*Mami? Papi?*"

Sessizlik. Mutlak sessizlik ve karanlık boynumdaki damarın atmasına neden oldu. Merdivenden yukarı koşup yorganımın altına saklanmak için duyduğum istekle boğuştum. Katniss karanlıkta bile cesur olurdu; güçlü ve korkusuz.

Mutfağa girerken yolu kapatan bir şeye takıldım. Başım içgüdüsel olarak önüme indi. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır."

El feneri ayağımın dibine bir gümbürtüyle düştükten sonra yerde yuvarlandı. Bacaklarımın gücü çekilirken dizlerimin üstüne düştüm. Annemin elini tuttuğumda soğuktu ve bu bana çok yanlış geliyordu.

Gözyaşlarım sel olup yanaklarımdan aşağı akarak annemin üzerine döküldü. Ona doğru emekleyip vücudunu kendime çektim. "¡*Mami! ¡Despiértate!*"[5] Titreyen parmaklarımla saçlarını yüzünden çekerken bana bakan boş gözleri karşısında kalbim sıkıştı.

Soğuk, cansız, onun sıcaklığından hiçbir iz taşımayan gözler.

"*Mami, ¿qué pasa? Regresa a mi.*[6]" Ellerim kayganlaşırken bedeni kollarımdan kaydı. Parmaklarıma baktım, karanlıkta ıslaklığın ne olduğunu anlamak zordu. El fenerine uzanırken gözyaşları görüşümü bulandırıyordu. Işık annemin yanında yatan babamın üzerine vurdu, ardından kan izlerini fark ettim.

Sürünerek babama yaklaşırken boğazımdan bir hıçkırık koptu. Ona sarılıp hâlâ hayatta olduğunu umarak kulağımı göğsüne bastırdım. Bana yardım etmesi için bir doktor çağırabilir ya da *Abuela*[7]'yı arayabilirdim.

"*Por favor, Papi, no me abandones.*[8]"

Sessizlik.

Kalp atışı yoktu. Nefes almıyordu. Hiçbir şey yoktu.

"Hayır, hayır, hayır." Boğazımdan acı dolu sesler yükseldi.

Kendimi kaybederek göğsüne doğru hıçkırmaya başladım. Çok kötü kokuyordu. Ellerimle takım elbisesini kavrayarak sanki hayata geri döndürebilecekmişim gibi onu sarstım.

Bana geri dönmesi için.

"Beni bırakma." Acı dolu sesim çatlamıştı.

---

5 (İsp.) "Anneciğim! Uyan!" –*ç.n.*

6 (İsp.) "Anneciğim, ne oluyor? Lütfen kendine gel." –*ç.n.*

7 (İsp.) Büyükanne. –*ç.n.*

8 (İsp.) "Lütfen, babacığım, beni bırakma." –*ç.n.*

Kimse cevap vermedi. Kimse çığlıklarımı duymadı. Kimse ailemi kurtaramazdı. Onlar çoktan gitmişti.

Ölmüşlerdi.

Öldürülmüşlerdi.

Ellerim zayıf ışıkta kanlı ve kaygan bir biçimde parlıyordu. Bir mide bulantısı dalgasıyla sarsıldım. Akşam yemeğim boğazıma yükselmeden önce zar zor birkaç adım atabildim. Ardından içimde hiçbir şey kalmayana kadar öğürdüm.

Titreyen ellerimi parke zemine dayadım. Parmağıma bir cam parçası saplandığında duyduğum keskin acı inlememe neden oldu. Orta parmağımdaki kalın cam parçasını çıkarırken kan fışkırdı.

Gözyaşlarım yüzümden akıp yere düşerek babamın geride bıraktığı kan izlerinin içinde kayboldu.

Kaygan döşemenin üzerine uzanıp dizlerimi göğsüme çektim ve katillerin beni de almalarını diledim. İleri geri sallanırken vücudum titriyordu. El fenerini kapatarak gölgelerin içeri girip beni kuşatmasına izin verdim, sessizlik içimdeki son sakinlik kırıntısını da parçalayarak yok etti.

1

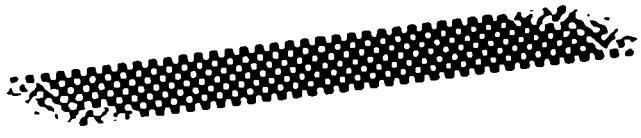

JAX

GÜNÜMÜZ

"Jax, kahvaltın soğuyor! Sabahtan beri odanda ne yapıyorsun? Bütün *Playboy* dergilerini yıllar önce attık!" Annemin sesi eski odamdaki diyafondan duyuldu.

Kış tatilinde ailemi ziyaret ettiğimde hep böyle olurdu. Sabahın erken saatlerinde uyandırma aramaları ve sabah çayımı içmeden önce mastürbasyon yapmakla ilgili suçlamalar olmazsa tatilde olduğumu hissetmezdim.

Yataktan inleyerek kalkıp diyafonun düğmesine bastım. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Orgazmın eşiğindeyken duymak istediğim son şey annemin sesiydi."

Kahkahası odamdaki küçük hoparlörün çatırdamasına neden oldu. "İğrençsin. Böyle edepsiz konuşan bir çocuk yetiştirdiğim için Tanrı beni affetsin. Aşağıya gel, baban toplantıya gitti, ben de tek başıma kahvaltı etmekten nefret ediyorum."

Biz böyle bir aileydik işte; evin içinde diyafonlarımız ve tam zamanlı çalışanlarımız vardı. Babam zamanında yumrukların-

Ninova

dan başka bir şey kullanmadan lüks bir hayat kuran başarılı bir boksördü. Artık dövüşmese de iyi yatırımlar yaptığı ortadaydı.

Yoksulluktan gelmişti ama şu an zamanında ona burun kıvıran zengin pisliklerle aynı üst ekonomik sınıfta yer alıyordu. Karanlık tarafa hoş geldiniz; bankada fonlarımız ve lanet olası borsadan daha fazla yatırımımız var.

"Birazdan geliyorum." Duvardan uzaklaşıp banyoya girdim, elimi yüzümü yıkayıp sabah mahmurluğumu üzerimden atmak istiyordum.

F1 sezonu başlamadan önce buraya gelmeyi planlamıyordum ama annem çok ısrar etmişti. Ona hayır demek çok zordu, özellikle de Paskalya'da evde olmayacağımı söylemişken. Ayrıca Liam Sophie'yle meşgul olduğu ve Noah da bütün boş zamanını Maya'yla geçirdiği için eğlenceli vakit geçirebileceğim kimse kalmamıştı. Üçlümüz dağılmış, geriye bir ben kalmıştım.

Tanrı hepimize yardım etsin.

Banyo malzemeleri çantamı açıp içinden ilaç şişemi aldım. Bronz elime karşı beyaz bir hap göze çarpıyor, gerginliğimi azaltmam için beni kışkırtıyordu. Kısa süreli etkisi, Amerikalı bir doktorun izni ve F1'in ruh sağlığı maddesi sayesinde canım ne zaman isterse bir Xanax alabiliyordum. Ama son zamanlarda bu epey sıklaşmış gibi görünüyordu.

Pisliğin önde gideni bir Formula 1 pilotu olan ben kronik anksiyeteden mustariptim. İnsanlar bunu öğrenirse bana kıçlarıyla gülerlerdi. Ben de kıçlarına tekmeyi basıp onlara farklı türde bir kaygıyı tattırarak tam olarak nasıl birine dönüştüğümü gösterebilirdim. Dışarıdan kaygılı biri gibi görünmesem de içimde fırtınalar kopuyordu.

Beynim, çocukluğumdan beri tekerleğin içinde koşturan bir hamster gibi sürekli aynı konulara takılıp duruyordu. Anksiyeteyle birlikte panik atak semptomları da belirmeye başlamıştı. Dizlerim tutmuyor, göğsüm sıkışıyor ve parmaklarım zangır zangır titriyordu.

Birkaç yıl önce başlayan panik ataklar ruh hâlimi ve üretkenliğimi olumsuz etkiliyordu. Genellikle ailemle uğraşırken ya da gelecekle ilgili endişelendiğimde ve fazla strese girdiğimde ortaya çıkıyordu. Son bir yılda giderek daha da kötüleşmişti. Geçen yıl bir yarışın ortasında McCoy'un "teknik arıza" olarak nitelendirdiği gizli bir ataktan sonra tek çözümün haplar olduğuna karar vermiştim. Terapiye gitmek istemediğimden duygularımı paylaşmadan sorunumu çözecek Amerikalı bir doktor bulmuştum. Şimdi Xanax'la aklımı başımda tutarak aracımın yarış sırasında duvara çarpmasını önlemeye çalışıyordum.

Bu kaygı bozukluğu belasını annem acı çekerken hayatımı dolu dolu yaşamanın kefareti olarak görüyordum. Yaşadıklarım bana sık sık annemin benzer belirtilerini hatırlatıyordu. Huntington Hastalığı öyle bir illetti ki günden güne anılarını çalıyordu. Onu zayıf ve güçsüz birine dönüştürüyordu. Rol modelim ve hayatımın ışığı olabilecek en kötü hastalığı yaşarken ben F1'de lüks bir hayat sürüyordum. Panik atak ve anksiyete onun yaşadıklarının yanında devede kulak kalıyordu.

Ama uzmanların ne dediğini bilirsiniz: Günde birkaç Xanax endişeleri yok eder.

Odamdan çıkmadan önce hapı ağzıma attım. Boktan kaygılara tahammül edecek havada değildim. Lüks evimizde yürürken ayak seslerim mermer zeminde yankılandı. Parlak duvarlar annemin seçtiği açık tonlara uyum sağlayarak zaman zaman bırakıp gitmekte zorlandığım samimi bir ortam yaratıyordu. Her hafta kaldığım otel odaları buranın yerini tutamıyordu.

Bir şef için tasarlanmış mutfağa girdiğimde annem bana gülümsedi. "Biricik oğlum mu gelmiş?"

"Ben senin tek çocuğunum, bu da otomatik olarak zaten biricik olduğum anlamına gelir." Yanına gidip başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra karşısına oturdum.

"Sen zaten hep iltifat nedir bilmeyen ukala bir çocuktun." Titrek parmaklarıyla sarı, düz saç tutamlarını düzeltti.

İsveçli beyaz annemle Londralı siyah babamın genlerinden oluşan bir çocuktum. Küçükken çocuklar bana kırma derdi. Eskiden bu beni rahatsız etse de sonraları kadınların babamdan aldığım dudaklarımı ve her iki ebeveynimden aldığım ela gözlerimi sevdiğini keşfetmiştim. Şimdilerde yanlardan kısaltılmış, tepede asi bir tutam şeklinde duran yumuşak buklelerimden bahsetmiyordum bile.

"Özür dilerim. Terbiyem nereye gitti bilmiyorum."

"Muhtemelen burayla Monako arasında bir yerde kaybetmişsindir. Jackie her sene guguklu saat gibi senin kumarhane geceni gündeme getirip duruyor."

"Bu haber Prens Harry'nin Las Vegas gezisini bile gölgede bırakmıştı. Ondan daha havalı bir İngiliz olduğumu söylemek isterim." Kaşlarımı oynattım.

Hizmetkârımız Jackie, kahvaltımı ve çayımı önüme koydu. "Annen sana küçük bir prensmişsin gibi davransa da sen kraliyet ailesinin kapısından geçemezsin."

"Acıttı. Şövalye ilan edildiğimde ayakkabılarımı öpmek istersin ama." Göz kırptım.

"Kim tarafından ilan edileceksin peki? VIP masandaki içki garsonları tarafından mı?" Jackie mutfak adasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Annem kahkaha attı. "Hemen gitmek zorunda mısın?"

"Uğruna F1'i bırakmayı iki saniyeliğine bile olsa düşündüğüm tek kişi sensin ama maalesef gitmem gerek." Başımı iki yana salladım.

"Düne göre bir saniye daha uzun. Seni aylarca burada tuttuğumu düşünsene? Eninde sonunda istediğimi elde ederdim." Annem çay fincanını dudaklarına götürdü. Parmaklarının titremesi sıvının çalkalanmasına neden olunca içindekilerin yarısı eline ve elbisesine döküldü.

"Kahretsin. Dur sana yardım edeyim." Kumaş peçetemi alıp dökülen çayı ve solgun tenindeki damlaları sildim.

"Ne kadar utanç verici." İç çekti.

Yüzündeki yılgın ifade kalbimi sızlattı. Göğsümde bir panik dalgasının yükseldiğini hissettim, her nefeste ciğerlerimi yakıyordu. *Xanax, lütfen istediğin zaman devreye girmekten çekinme.*

Hızlanan kalp atışlarımla uyuşmayan bir sakinlik sergilemek zorundaydım. "Doktor dün ne dedi?"

Bana belli belirsiz gülümsedi. "Benim için telaşlanmana gerek yok."

"Anne..."

Sıkıntısının yerini şımarık bir göz devirme aldı. "Peki, tamam. Son günlerdeki ruh hâlimle ve hareketlerimle ilgili sorunları gözlemleyeceğini söyledi. Ama genel olarak gayet iyiyim. Epey umutlular."

"Bu iyi haber o hâlde? Belki de düşündükleri kadar kötü değildir."

Titreyen eliyle yanağımı okşadı. "Eh, beklenenden birkaç yıl daha uzun yaşayabilme ihtimalim olduğunu söylüyorlar."

"Yani aşağı yukarı on beş yıldan mı bahsediyorsun?" Sesimin bu kadar kuşkulu çıkmasına içerledim.

"Kesin bir şey değil. Keşke daha fazla bilgi verebilseydim ama bildiklerim bu kadar." Gülümsemesi değişti.

Tabağımı kenara ittim, artık yemek yiyecek durumda değildim. "Peki titremeleri neyle durdurabileceğimizi söyledi mi?"

"Yapabileceğimiz tek şey ne kadar kötüleştiklerini gözlemlemek. Bir de stresi azaltmak için oğlumun inatçılık etmeyi kesip–"

"Hayır."

"Ama–"

"Cevabım hayır." İçimi çektim. "Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, gerçekten ama faydası yok." Masanın altındaki ellerim titriyordu.

"Şansımı denemek zorundaydım. Ne zaman doktora gitsem senin için endişeleniyorum. Ne kadar kaygılı olduğunu

ve geçen yıl almaya başladığın hapları düşünüyorum. Benzo[9] senin için iyi değil, sakın konuyu önemsizleştirmeye çalışma. Acaba titremenin nedeni–"

"Anne, lütfen benim için endişelenmeyi bırak." Sesim bir fısıltı hâlinde çıktı. Kahretsin, annemin beni böylesine etkilemesinden nefret ediyordum ama kararlı olmak zorundaydım.

"Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Gitmeden önceki son haftanın tadını çıkaralım. Liam gitmişken ve McCoy'da her şey bu kadar değişmişken bir daha ne zaman gelme fırsatı bulabilirim bilmiyorum." Ona irice açılmış gözlerle bakarken tizleşen ve çatallaşan sesimden çaresizlik akıyordu.

"Kapatacağım ama sadece yalvaran bakışlarına dayanamadığım için yapacağım bunu. Beş yaşına kadar dört çürük dişinin olmasının nedeni de buydu. Her istediğine tamam dedirtmeyi başarıyordun."

"Ben her zaman çok çekici biriydim." Endişelerini bertaraf etmeye çalışarak ona en göz kamaştırıcı gülümsememle baktım.

"İnan bana, *Daily Mail* manşetlerinden haberdarım. Birçok kez gözlerimi çamaşır suyuyla yıkamak istedim."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim, anne."

"Doğru kadınla tanışacağın ve kulüplerde sürttüğün dönemi geride bırakacağın günü iple çekiyorum."

Güldüm. "O kadınla tanışmakla ona bağlanmak çok farklı şeyler."

"O ukala çenenle sana kim karşı koyabilir ki?"

Jackie bitmemiş tabağımı eline aldı. "Klitorisi yerine beyniyle düşünen her kadın."

Annem kahkahasını bastırdı. "Jackie, çok kötüsün."

"Gördüğümü söylüyorum." Jackie omuz silkip lavaboya yöneldi.

---

9 Anksiyete, uykusuzluk ve bazı nörolojik bozuklukların tedavisinde kullanılan Benzodiazepin türündeki ilaçlar. *–ç.n.*

"İştahımı kaçırdıktan sonra en azından anneni biraz mutlu edebilirsin. Her şeyden çok neyi sevdiğimi biliyorsun."

"Babamı mı?"

Burnundan güldü. "İyi espriydi. Görünüşe göre espri anlayışını benden almışsın. Kibar beyefendi, lütfen beni sevdiğimiz yere götür."

"Yeter ki sen iste." Ayağa kalkıp ona dövmeli elimi uzattım.

Evin ana salonuna geçerken bana yaslandı. Kuyruklu piyano salonun ortasında pırıl pırıl parlıyordu. Annemi rahat bir koltuğa oturttuktan sonra piyano taburesine yerleştim ve dönüp ona baktım.

Ellerini çırpıp gülümsedi. "Bir ebeveyn olarak verdiğim en iyi karar seni piyano dersleri almaya zorlamaktı."

"Gerçekten mi? Yaptığın onca şey içinden en iyisi bu mu?"

"Ah, tabii ki. Babanın müzik kulağı hiç yok, o yüzden seninle idare etmek zorundaydım."

Gülümseyerek arkamı döndüm. Parmaklarımı fildişi tuşların üzerinde hafifçe gezdirdikten sonra *Jurassic Park*'ın tanıtım müziğini çalmaya başladım.

Annem sesiyle müziği bastırarak, "Bu tür müzikler için klasikleri öğrenmeyi reddetmene kızdığımı bile söyleyemem," dedi.

"Bir kere asi olan her zaman asidir."

"Bilmez miyim? Bu huyunu kimden aldığını sanıyorsun? Arkama bile bakmadan ailemi terk edişime dair hikâyeleri dinleyerek büyüdün."

"Sen amacı olan bir asiydin. En iyi isyan budur."

"Sakın bunu unutma." Bana göz kırptı. "Şimdi bana *Clocks*'u çal. Senin de sevdiğini biliyorum."

Kendimi müziğe kaptırdım. Düşüncelerimi bir vana gibi kapatıp hayatımın endişelerinin melodiyle birlikte uçup gitmesine izin verdim.

Melodi akıllara kazınacak kadar güzeldi, yüksek tavanda yankılanıyordu. Annem tüm bu süre boyunca gülümsedi. Zorlandığını gördüğüm her an göğsümde peyda olan ağrıya rağmen iyi ki onu ziyarete gelmiştim.

Piyanonun tuşlarını kapadığımda hayat kaldığı yerden devam etti. Annemi merdivenden yatak odasına çıkardım. Titreyen bacakları ve bastonu keyfimi kaçırmış, mutluluğun yerini umutsuzluk almıştı.

O gece, annem yemek sırasında çatalını üç kez düşürdükten sonra ağlamaya başlayınca, eski parti arkadaşlarıma kulübe gitmek için mesaj attım. Böyle durumlarda alkol ve kötü kararlar keyifsizliğimi silip süpürdü.

2

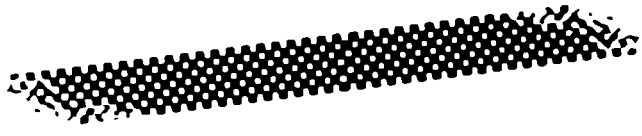

ELENA

"Büyükannenizin ihtiyaç duyduğu bakım burada karşılanabilir mi emin değilim. Uzun süre tedavi gören hastalara özel daha kalıcı bir bakımevine yerleştirilmesi gerekiyor. Sizin imkânlarınızla bu mümkün olabilir mi bilemiyorum." Doktor başını elindeki dosyadan kaldırdı.

Her şeyin ucu paraya varıyordu.

Ne kadar param olduğunu bilmek ister misiniz? Bir euroyu alıp ateşe verdikten sonra çöp kutusuna atsanız banka hesabımın özeti olurdu.

Kazandığım her kuruş ya büyükannemin bakımına ya da faturalara gidiyordu. Evet, yetişkin olmak zordu ama borcu olan bir yetişkin olmak en zoruydu.

Abuela beni bir Amerikan üniversitesinde okumamam konusunda uyardıysa da ona kulak asmamıştım. Sırf hayallerin kâğıt üzerinde nasıl göründüğünü öğrenmek için babamın ABD'de okumam arzusunu yerine getirmek istemiştim. Ama sonra merikan rüyası olması gereken şeyin yüksek faiz oranları ve yüklü kredilerle tekrarlanan bir kâbusa dönüştüğü ortaya çıkmıştı.

Ninova

Üniversite eğitimim için aldığım kredi küçük bir ülkeyi bir ay boyunca doyurmaya yeterdi.

Babamla aramda kalan tek bağım büyükannemdi ve ona baktıkça göğsümdeki ağrı giderek şiddetleniyordu. Ömrü yettiğince onu mutlu ve sağlıklı yaşatabilmek için her şeyi yapardım.

Buğulu gözleri benimkilerle buluştu. "*¿Marisol?*"

"*Sí. Estoy aquí.*[10]" *Abuela*'ya duyduğum kırgınlığı bir kenara bıraktım. Alzheimer hastası bir yakınınızın olması, annenizin adıyla çağrılmamak gibi basit şeylere özlem duymanıza neden oluyordu. Düşüncesi bile başımın üzerine kara bulutları toplasa da kendimi ailemi hatırladığımda benliğimi ele geçiren hüzünle savaşırken buldum.

Büyükannemin beni annemle karıştırmasına sinir olsam da ona benzetilmek hoşuma gidiyordu. Hatta insanlar vücut hatlarım, doğal dalgalı koyu renk saçlarım ve ortalama boyumla onun tıpatıp aynısı olduğumu söylüyorlardı. Babamdan aldığım tek şey kahverengi gözlerim ve uzun kirpiklerimdi. *Abuela* her ikisinin de en iyi yanlarını aldığımı söylerdi.

Doktora döndüm. "Bu kurumlar için genelde ne kadar para ödemek gerekiyor?"

"Şu anda aşağı yukarı aylık 4.000 euro civarında."

Ben adamın sözlerini algılamaya çalışırken oda etrafımda dönmeye başladı. Bu, yılda kazanamadığım fazladan 48.000 euro demekti. Oysa ben Monako'da bir çocuğun ayakkabı kutusu büyüklüğündeki dairemde ay sonunu zar zor getiriyordum.

"Siz ayrıntıları hallederken onun bir ay daha burada kalmasını sağlayabiliriz ama başka bir çare bulmanız gerekecek. Maalesef durumu çok hızlı kötüleşiyor ve personelimiz onun için yeterli donanıma sahip değil. Denemelerimiz başarısız oldu."

---

10 (İsp.) "Evet. Buradayım." *–ç.n.*

Gözyaşlarıma hâkim olmak için savaş veriyordum. "Yapabileceğiniz başka bir şey yok mu? Deneyebileceğiniz başka bir ilaç belki?"

"Bu gibi durumlarda yok. Çok üzgünüm, Bayan Gonzalez. Kalan zamanın kıymetini bilmenizi ve ona iyi bakabilecek bir yere yerleştirmenizi tavsiye ederim..."

"Doğru." Pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ısırdım.

"Meksika'ya geri taşınmayı düşünürseniz eğer oradaki hizmetler çok daha ucuzdur. Uygun fiyatlı güzel bir tesis bulabilirsiniz."

"Aklımda bulunduracağım."

İşimi gücümü bırakıp ailemin öldürüldüğü ülkeye dönmek de harika bir plandı doğrusu.

"Nena[11], Eduardito nasıl?" *Abuela* zayıf eliyle kolumu kavradı. Sözleri kalbime bir jilet saplamış gibi hissettim.

"İyi. Çalışıyor." Aslında on üç yıldır çalışmıyordu ama o nereden bilecekti ki?

Acımasız olmayı bırak, Elena.

"Neden üzgün görünüyorsun? Ona evde seninle ve Elena bebekle daha çok vakit geçirmesini söyle. Ona daha az çalışmasını söyledim ama beni dinlemiyor. Babası gibi inatçı işte."

Derin bir nefes alıp annemmişim gibi davranmaya devam ettim. *Abuela*'ya gelini olmadığımı ve oğlunun öldüğünü hatırlatmama gerek yoktu. Bundan en son bahsettiğimde önce ağlamış, sonra da katilleri öldürmekle tehdit etmişti. Onu sakinleştirmek için iki hemşire ve güçlü bir iğne gerekmişti. O gün çektiğim acılarda ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. *Abuela* gerçekle başa çıkamıyordu, zaten bir anlamı da yoktu. Aşağılık bir çete liderinin saygısını kazanmak uğruna bir büyükelçiyi öldüren iki haydut mahkemeye bile çıkamadan ölmüştü. Meksika'da işler

11 (İsp.) Küçüğüm. –*ç.n.*

böyle yürüyordu. Yozlaşma ve ölümle dolu bozuk bir sistemde intikam aramak anlamsızdı.

Bir saat daha *Abuela*'yla televizyon izleyip öğle yemeği yiyerek vakit geçirdim. İlerleyen saatlerde yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ona veda ettim. Tesisin dışına çıktığımda, onun yaşamını sürdürmesi için gereken parayı nereden bulacağıma dair endişeli düşüncelere kapıldım. Bir yandan ayakta kalmaya çalışırken diğer yandan ona nasıl bakacağımı bilemiyordum.

1. Seçenek: *Abuela*'yı daireme taşıyıp tam zamanlı hemşiresi olmak ve yatak odasından bozma ofisimde çalışmak.

2. Seçenek: Meksika'ya, yani cehennemin yedinci katmanına dönmek.

3. Seçenek: Doğuştan sakar olmama ve sahne korkum olmasına rağmen striptizci olmak.

Meksika'ya geri dönme fikrini çöpe attım. Bu seçenek hem akıl sağlığım hem de işim açısından çok kötü olurdu, dolayısıyla ona karşı olma gerekçelerimi sağlamlaştırıyordu.

F1 dünyasında Avrupa bağlantıları kurmak için yıllarımı harcamıştım ve bundan vazgeçmeye niyetim yoktu. Elías'ın yardımı ve takımlarla olan ilişkim sayesinde yarış pilotlarını temsil ettiğim küçük bir iş kurmuştum.

Benim işimi yapabilecek daha büyük şirketler var mıydı? Elbette vardı.

Zaman ve şartlar nasıl olursa olsun, müşterilerine yardım etmek için ellerinden geleni yapmaya hazır şirketler var mıydı? Elbette vardı.

Ama o şirketler benim gösterdiğim özeni gösteremiyorlardı. Ben her defasında yalnızca birkaç müşteriyle ilgileniyor, sosyal konumlarını geliştiriyor ve bireysel bir planla onlara en uygun şekilde ışık tutuyordum. Elías'ın tavsiyeleriyle sabit bir müşteri kitlesi oluşturmuştum. Büyük bir halkla ilişkiler şirketiyle mukayese edilemezdi ama en azından bana aitti. Bu şirketi sıfırdan var etmiştim ve Meksika'ya dönerek işlerimi yarım bırakmaya hiç

niyetim yoktu. Bu bana pes etmek gibi geliyordu ama *Papi* bana işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın asla pes etmemeyi öğretmişti.

Yapısal dayanıksızlıktan dolayı yıkılmasına ramak kalan içler acısı daireme geri döndüm. Kendime acımak pek huyum değildi ama acılarımda boğulacağım bir geceyi hak ediyordum.

Elías'ı aramayı düşündüm ama F1'in yeni sezon öncesi testleriyle meşgul olduğu için bundan vazgeçtim. En yakın arkadaşım bile beni bu durumdan kurtaramazdı. Mali sıkıntılarımı ne zaman Elías'a anlatsam bana para teklif ediyordu. Reddetsem de vazgeçmiyor ve halkla ilişkiler konusunda çalışmam için beni diğer F1 takımlarına yönlendiriyordu. Onun yönlendirdiği kişiler de beni başkalarına tavsiye ediyor ve bu da itibarımı yükselterek markamı oluşturmama yardımcı oluyordu.

Geçen yıl, yeni müşterilerimden birinin beni efsanevi F1 takımı McCoy'a tavsiye etmesiyle hayatımın fırsatını yakalamıştım. En gözde pilotlardan biri olan Liam Zander'ın imajını düzeltmek için işe alınmıştım. Bu iş benim için çok önemli olsa bile Liam takım değiştirdiğinde onun da sonu gelmişti.

Daireme yürüyüşüm çok kısa sürdü. Köhne basamakları çıkıp stüdyo daireme girdim. Akşam yemeğini atlayıp duş aldıktan sonra yatağıma uzandığımda da kendimi yiyip bitirmeye devam ettim. Sonunda kaçınılmaz olanı ertelemekten bıkıp telefonumu çıkardım ve banka hesabımı yeniden gözden geçirdim.

Ne kadar sıçtığımı anlamam bir dakikadan kısa sürdü. Umutsuzluk tüm pozitifliğimi yok ederken telefonumu yatağımın ucuna fırlattım. "Tanrım, son zamanlarda aramızın pek iyi olmadığını biliyorum ama şu anda bir can simidi göndersen bunun için sana sonsuza dek minnettar olurum. Her şey kabulüm. Ama gerçekçi olalım, birkaç mucizeye ihtiyacım var. Bence bedelini çoktan ödedim," diye fısıldadım tavana doğru.

Durumumla yüzleşirken başım zonkluyordu. Büyükannemin ve onun yitip giden hafızasının yasını tutuyordum. Bir yıl daha, bir başarısız deneme daha. Eski hayatımla olan tek bağım da

parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Büyükannem çocuklarımla tanışmak şöyle dursun, artık beni hatırlamayacaktı bile. Keder bir pelerin gibi etrafımı sardı.

Hüznün, mutluluğumu çalan karanlık bir sis gibi içeri sızmasından nefret ediyordum. Bu duygu beni görünmez pençelerle kavrayıp rehin alıyordu. Çok sık böyle hissetmiyordum ama hissettiğimde de tüm hayatım altüst oluyordu.

Telefonum çalınca düşüncelerim bölündü. Uzanıp yatağımın kenarından aldım. Ekranda bilinmeyen bir numara görünüyordu, tereddüt etmeden cevap verdim. "Alo?"

"Merhaba, Elena Gonzalez'le mi görüşüyorum?" Bir erkek sesiyle karşılaştım.

"Benim." Sesim çatallaştı.

"Süper. Benim adım Connor McCoy. Geçen yıl Peter McCoy'la çalıştığınız için iletişim bilgilerinizi ondan aldım. Olan bitenden haberiniz var mı bilmiyorum ama kendisi süresiz izne ayrılmak zorunda kaldı, ben de onun görevini devraldım. Biliyorum sezon başlamak üzere ama bir halkla ilişkiler projesi konusunda yardımınıza ihtiyacım var."

Çaresizliğimi sesime yansıtmamaya çalışarak, "Ne tür bir proje?" diye sordum.

McCoy'un sadece iki pilotu var. Liam'ın geçen sezon ayrılmasından sonra takıma yeni katılan Elías ve diğeri... şey... onu gayet iyi tanıyordum.

"Sizi özel bir iş için tutmak istiyoruz. Bu iş için çok zaman ayırmanız gerekiyor, ayrıca bir münhasırlık sözleşmesi ve gizlilik anlaşması da imzalamanız lazım."

"Şartlar neler?" Bedenim beklentiyle kıvranmasına rağmen soğukkanlılığımı korumaya devam ettim. Bu noktada kıyafetlerini çıkarman gerekiyor derse bile bunu yapmaya hazırdım.

Hesabımı kontrol ettikten sonra soyunmak bile cazip geliyordu.

"Mart ayından itibaren on ay boyunca size ayda sekiz bin euro ödeyeceğiz. Ayrıca aralık ayının ilk haftasındaki son yarışa kadar dayanabilirseniz yirmi bin euro da ikramiye vereceğiz." İkinci cümlesi kulağa mucize gibi geliyordu. "Sadece Jax Kingston'la çalışmanızı istiyoruz. Bu iş ona göz kulak olup medyadaki itibarını olumlu yönde geliştirmesine yardım etmenizi gerektiriyor."

Yüz bin euro mu? Bu kadar para için her şeyi yapmaya hazırdım.

"İşlerini yürütmem gereken birkaç müşterim var. Bu sizin için sorun olmazsa ihtiyacınız olan her konuda memnuniyetle yardımcı olabilirim."

Connor sözleşmemin ana bölümlerini ayrıntılarıyla açıklayarak yarış sezonu boyunca yapmam gereken her şeyi listeledi. Planı akıllıca ve iyi düşünülmüştü. Dualarıma verilen bu cevaba karşı koyamayacağımı bildiğimden heyecanla evet dedim.

Her kahraman pelerin giymezdi. Bazılarının dövmeleri vardı ve McCoy yarış kıyafeti giyiyordu.

3

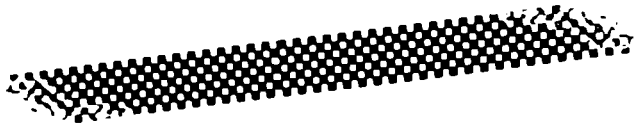

JAX

Yedi yaşındayken GoKart podyumunda bir çocuğa yumruk attığım için babam beni kum torbasının karşısına geçirmişti. Annemle babamın ilişkisiyle dalga geçen o aşağılık velede çok kızmıştım. O gün babam gözlerimin içine bakarak bana şeytanlarımı kovalamam gerektiğini söylemişti. Ne yazık ki babamın tüm çabalarına rağmen ben o şeytanlarla ahbap olmaya karar vermiştim.

Şeytanlar her şekil ve boyutta olabiliyordu. Öfke. Kaygı. Gelecekten nefret etmek. Benimki beni bir gram huzur bulmak için Xanax'a yönlendiriyordu. İlaç bağımlısı değildim. Yemin ederim değildim. Ama Xanax'ın verdiği geçici rahatlığa bağımlıydım.

Hap etkisini gösterdiğinde cennetin kafamın içi gibi olduğunu hayal ediyordum; sessiz, sakin ve çok daha az karanlık.

Bu yıl hayatımın bu kadar köklü bir değişim geçirmesini istememiştim. Annemin durumu daha kötüleşmişti, babam ona yardım edemedikçe benim de dengem bozuluyordu. İşler zora girdiğinde kendimi kötü alışkanlıklarıma kaptırıyordum.

Ninova

Sorunlarımdan kaçınmak hiç beklemediğiniz anda çarpan bir yük treni gibi kaygıyı da beraberinde getiriyordu.

Yarışırken aklım başımda oluyordu. Bazı insanlar ilk görüşte aşka inanmadıklarını söylerdi ama benim için yarışmak ilk görüşte aşktı. Adrenaline âşık olmuştum; geldiği hızla beni terk eden kötü sevgiliye.

Ona kavuşmak için her yolu deniyordum. İçki içmek, araba kullanmak, sevişmek; içimdeki huzursuzluğu dindirecek adrenalini tetikleyen her şey.

"Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın." Connor McCoy tüm ihtişamıyla bana bakıyordu. Sezon başlamadan önce Melbourne'de eğlenmek yerine kıçımı kaldırıp bir konferans salonuna gelmiştim.

"Sıçıp batırdım. Bunu ikimiz de biliyoruz, hatta yeni takım arkadaşım Elías bile biliyor."

"Yaptığın şey endişe verici. Kahretsin–" Connor mavi gözlerini kapatıp burnunun köprüsünü sıktı "–güvenimi sarsıp beni kaygını yönetmek için farklı bir çözüm bulmaya zorlama." İngiliz aksanı sert çıkıyordu.

"Tekrarı olmayacak çünkü dersimi aldım. Rap şarkıları ne derse desin, o haplar alkolle iyi gitmiyor." Xanax'ın kaygımı hafifletmek için kullandığım en yeni ilaç olduğunu düşünürsek, ikisini karıştırmanın yan etkilerini hesaba katmamıştım.

Connor'ın çenesindeki damar seğirdi. "Saçmalamayı kes. Bir pisuarın dibinde bilincini kaybetmeden önce masaların üzerinde dans ettiğin, çılgınlar gibi davrandığın videoların çekilmiş."

Yüzümü buruşturma isteğimi bastırdım "Sabahın köründe klas ve şerefli bir adam olamıyorum maalesef."

"Aptallığın Bravo platformunda yayımlanan reality programlarındakilerle yarışır."

Şok olmuş gibi yaptım. "Hakaretten sayarım. O programların aksine benim büyüleyici bir hayat hikâyem var."

Yüzündeki sert ifade bana haddimi bildirir gibiydi. "Ciddi ol. Üzgün olma nedenini anlıyorum. Annen için ben de üzgünüm. Annem geçen hafta anneni görmeye gitmiş ve bana durumunun iyi olmadığını söyledi."

"Yapma. Bu konuyu burada *konuşmayacağız*," diye çıkıştım.

Connor'ın annesinin annem hakkında dedikodu yapması çok ayıptı. Londra'nın büyük bir şehir olduğunu, zenginlerin de birbirlerinden uzakta kendi malikânelerinde kalacağını düşünürdünüz ama hayır, Connor'ın annesi benimkiyle birlikte haftalık müstehcen roman kulübüne gidiyordu.

"Peki. Toplumdaki imajını gözden geçirmeye ne dersin? Tanrı aşkına, çocuklar seni örnek alıyorlar. Davranışların kariyerini baltalıyor, sponsorlar ve taraftarlar durumunu sorguluyor."

"Kontrat yenilenmesine bir yıl kaldığı için şanslısınız o zaman."

Connor sarı saçlarını çekiştirdi. "Hayır. Şanslı*sın* ki tam bir pislik olmana rağmen seni seviyorum. En azından benden hoşlanmayan sponsorlar kuruluna karşı takımdaki pozisyonunu savunacak kadar seviyorum. O tembel heriflerin eline koz vermek istemiyorum, bu yüzden topla kendini. Liam gittiğine göre takımın podyuma çıkmak için tek umudu sensin."

"Daha iyi olmak için elimden geleni yapacağım." Pişmanlığımı yutkunarak bastırdım. Connor'ın kurula karşı çıkmasına gerek yoktu ama bana iyilik olarak yapmıştı. Bunun için ona minnettardım.

"Meramımı açıkça ifade ettiğimden emin olmak istiyorum." Connor'ın çocuksu bakışları selefi Peter'ınki kadar etkili olmuyordu. Ama en azından daha az surat asan pozitif bir adamdı. Ayrıca benim saçmalıklarıma da katlanıyordu.

"İnan bana meramını anladım. Geçen hafta büyük bir hata yaptım." Suçluluk duygusu kahrolası göğsüme ağır ağır çökerek bir boa yılanı gibi ciğerlerimi sıkmaya başladı.

"Geçen hafta ailen için zor bir haftaydı ve sen bunu ilk elden deneyimledin. Ama annenin durumu ve senin öngörülemez

davranışların yüzünden bunun sezon ortasında bir kez daha yaşanması riskini göze alamam. Basın senin düşüşte olduğunu söylüyor ve buna izin veremeyiz."

"Daha iyi olacağım ve bir daha böyle bir hata yapmayacağım. İstersen bana iyimser bir adam de."

Geçen hafta en hafif tabirle içimden geçmişti. Annem kendi cehenneminde savaşırken eli kolu bağlı oturmanın acısını hafifletmek için alkole başvurmuştum. Titremeler. Ruh hâlindeki değişimler. Bütün semptomları birlikte geçirdiğimiz haftaya gölge düşürmüştü.

Connor bana ters ters baktı. "Ben ciddiyim. Anksiyete sorununu çözmek için daha iyi yöntemler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir anlamı kalmadığı için umursamıyor olabilir miyim?"

"Eh, bence bir anlamı var, bu yüzden senin sorununu çözme işini ele aldım. Beni iyilik perisi baban olarak görebilirsin."

"Disney peri masalındaki yerine Al Pacino'nun *Baba* versiyonunu tercih ederim."

"O zaman reddedemeyeceğin bir teklife hazır ol."

Ellerimi mümkün olabilecek en alaycı şekilde yavaşça birkaç kez çırptım. "Aferin sana. Muhteşem planını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Peter'ın ardında bıraktığı pisliklerle meşgul olduğum için sana özel birini tuttum. Doğrudan halkla ilişkiler desteği almanın sana iyi geleceğini düşündüm."

Başımı sandalyenin arkalığına yaslayıp kendi kendime lanet okudum. Halkla ilişkiler uzmanları dünyanın en berbat, en baş belası insanlarıydı. Yargıdan başka bir şey dağıtmazlardı.

Connor'ın anlayışlı bakışları benimkilerle buluştu. "Annenin durumunu halkla ilişkiler sorumlusuna anlatmayacağım çünkü annem beni öldürür. Ama alkol sorunların ve partileme yöntemlerin ortada. Ne zaman ona karşı bir pislik gibi davranmak istesen takımı ve bu yılki Dünya Şampiyonluğu şansını düşün. *Gerçekten bunu mahvetmek istiyor muyum* diye sor kendine"

"Hayır, istemiyorum." Kapı açıldığında derin bir nefes aldım.

Kalın kirpiklerinin çevrelediği kehribar rengi gözleriyle bana baktı. İncecik burnunun ucu kalkıktı, oradan aşağıya kayan gözlerim dolgun dudaklarına takıldı. O dudakları tarif etmek için *arı sokmuş gibi* ifadesi bile yetersiz kalıyordu.

Daha çok bir eşek arısı yuvasına dalmış da dudakları savaşı kaybetmiş gibi hem üst hem de alt kısımları aynı dolgunluktaydı. Dalgalı, koyu renk saçları yüzünü çevreleyip memelerinin üzerine dökülerek ipek bluzunu örtüyordu. Kıyafeti vücudunu ön plana çıkarıyor, kıvrımlarını sergiliyor ve bir tapınak gibi önünde diz çökmem için bana yalvarıyordu.

Başımı sandalyenin arkalığından kaldırırken iniltimi bastırmaya çalıştım. "Elena, seni burada görmek ne güzel."

"Jax, döndüğüm için üzgün olduğumu söyleyemem." Karşıma oturup ufak elini bana uzattı. Siyah-beyaz sahte kemik dövmeleriyle kaplı elimle elini tutup parmaklarını sıktım. Aşinalıkla içim bir hoş oldu. Aletim onun varlığıyla kendine gelirken sıcak, yakıcı bir arzuyla elini daha sıkı kavradım. Kaşlarımı çattım, tek bir dokunuşuyla beni altüst etmesinden nefret etmiştim.

Elena'yı en son Liam Şampiyona'da ikinci olduktan sonra McCoy'dan ayrılacağını açıkladığında görmüştüm. Liam'ın gidişiyle bu kadından kurtulduğumu sanmıştım. Ama son zamanlarda sık sık olduğu gibi yine çok yanılmıştım.

Elena'nın yanında gereğinden uzun kalmak hoşuma gitmiyordu. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki bende bir gariplik olduğunu biliyor gibiydi. Sanki gerçek *beni* görmek istiyormuş gibi. Her hafta podyuma çıkan adamı değil. Yüzlerce dövmesi olan, belalı biri gibi görünüp yanlış kararlar yüzünden başarısız olan adamı değil. Kesinlikle hayatının her günü içinde hissettiği boşluğu örtbas etmek için önüne gelenle yatıp kalkan o adamı değil.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca annemin yaşam mücadelesini izlerken öğrendiğim bir şey varsa o da birine sırlarımı vermek

gibi bir lüksümün olmadığıydı. Açıkçası Elena üç yıl üst üste piyango kazansa bile zihnime sızmaya gücü yetmezdi.

Connor ellerini birbirine kenetledi. "Geçen yıl Liam ve seninle çalıştığını duyunca Elena'yı aradım. Tanıdık birini işe almanın daha iyi olacağını düşündüm."

Daha çok becermek istediğim biri diyelim ama çabana sağlık.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Cehennemdeki tatilin bitti mi?"

"Lucifer bir ara uğramanı istedi. Sana özel bir yer hazırlamış." Aksanlı sözleri melodik ritmiyle dikkatimi cezbetti.

"Seni oraya yanımda götürebilirsem olur tabii. Sonuçta cehennem sadece en iyi tur rehberiyle birlikteyken eğlenceli olur."

Connor ellerini birbirine vurup bize gülümsedi. "Eh, bu kadar iyi anlaşmanıza sevindim. Elena bu sezon en sevdiğin taraftarın olacak."

Bakışlarım Connor'dan Elena'ya kaydı. "Umarım ima ettiği şeyi kastetmiyordur."

Elena benim huysuzluğuma gülerken gözleri ışıklar altında parlıyordu.

Connor Elena'ya F1 özel giriş kartını uzattı. "Elena toplum içindeki imajını düzeltmende sana yardımcı olacak. Seni dizginlemek için sezon boyunca seninle seyahat edecek."

Çenem sıkmaktan çıkacaktı. "Peki bu neleri kapsıyor?"

"Elena seninle birlikte yaşayıp McCoy'un çıkarlarını en iyi şekilde gözetmeni sağlayacak bir sözleşme imzaladı. Bütün masraflarını biz karşılayacağız çünkü onun sana yardım etmeye odaklanmasını istiyoruz. Aynı zamanda yaz tatilini nerede geçirmek istiyorsan o da seninle olacak. Geçen hafta işlerin pek iyi gitmediğini düşünürsek tatil de dâhil olmak üzere tüm sezon boyunca sana birinin göz kulak olması daha iyi olur."

Bu kadınla takılmak yetmezmiş gibi bir de onunla yaşamak mı zorundaydım? Böyle işin... Emin olduğum bir şey varsa o da böyle bir karmayı hak etmediğimdi.

"Şaka yapıyor olmalısın. Ben bu işe özgürlüğüm kısıtlansın diye olur demedim." Sözlerim yarı hırıltılı çıktı.

"Ben de doğru düşünemeyecek kadar aklını kaybetmiş bir pilot için bu işe olur demedim." Connor bana tedirgin bir bakış attı.

"Peki tüm bu süre boyunca ne yapmamızı bekliyorsun? Birbirimizin saçını örüp birlikte film mi izleyelim?"

Connor'ın gözleri benden Elena'ya kaydığında ona içten bir tavırla gülümsedi. "Lütfen öfke nöbetini dikkate alma. Hep yanında olmana alışacaktır." *Bu çok düşük bir ihtimaldi.* "Sanırım şimdilik bu kadar ama herhangi bir sorunuz olursa bana mesaj atabilirsiniz." Bana bakıp yalnızca dudaklarını oynatarak, *düzgün davran,* dedi ve odadan çıktı.

"Var ya, tam da beklediğim gibi bir tepki verdin." Elena bacak bacak üstüne attığında dikkatim bacaklarına kaydı. Kot pantolonu vücuduna yapışmıştı ve bakmamam gereken her şeyi gözler önüne seriyordu.

"Görünüşe bakılırsa halkla ilişkiler uzmanlığından gösterişli bir bebeğin bakıcılığına terfi etmişsin. Hep bu fanteziyi yaşamak istemişimdir. Bakıcı fantezisi hoşuna gider mi?"

Manikürlü elini dizine vurdu. "Saat onda yatağa gireceğine söz verirsen neden olmasın?"

"İyi bir düzüşmenin ardından ayarlayabiliriz."

Gözleri vücudumun üst kısımlarında gezinirken yanaklarının al al olduğunu fark ettim. Daha dik oturup bakışlarından aldığım hazzın tadını çıkardım. Aynı şekilde beynimdeki kan da başka bir yerime aktı. Farklı şartlar altında olsaydık Elena'nın kızarmasını umursamayacak daha eğlenceli bir yerime.

Gözleri kısıldı. "Hepimiz gibi bir Netflix dizisi izlerken uyuyamaz mısın?"

"Bunun nesi eğlenceli?"

"Eğlence demişken, birlikte yaşayacağımız için bazı kurallarım var." Bakışlarını kaçırıp saçlarını omzunun üzerinden attı.

"Tam da senden beklediğim gibi."

Ona olan ilgimden habersiz çantasından bir iPad çıkardı. Pantolonumu rahatsız edecek derecede daraltan ve nefeslerimi sığlaştıran bir ilgiydi. "Benim yardımım olmadan anca üç ay dayanabildin. Sosyal medyadaki durumunu kontrol ettiğim üzere işimiz çok zor. İmajın her zamankinden daha çok dibe vurduğuna göre yükseltmekten başka çaren yok."

"Peki tam olarak ne yapmam gerekiyor? Sahte kız arkadaşım mı olacaksın? Böyle hikâyelere bayılırım."

Gözlerini devirdi. "İtibarını bir kız arkadaş bile kurtaramaz. Karakterini bir Disney Channel yıldızına rakip olacak kadar temiz göstermek için farklı geziler ve etkinlikler planlıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Uyuşturucu ve alkolden önceki hâllerine mi?"

Elena güldü. Çıkan sesten nefret ettim; yumuşak, kaygısız, acıyla lekelenmemişti. Ben içten içe bıkkınlık ve karamsarlıkla mücadele ederken o umut ve içtenlik saçıyordu. Onun pozitif düşünce balonunu patlatmak için ne kadar zaman gerekeceğini merak ediyordum.

"Elbette. Ama işe başlamadan önce bana kulüp pisuarıyla yaşadığın tek gecelik ilişki esnasmda neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Boğazımdan bir kahkaha kaçtı. Bu ses, cehennem gibi bir haftadan sonra bana yabancı gelmişti. "Bir erkek ve bir kadın birbirini çok sevdiğinde..."

Bana bir kalem fırlattı. Kalem göğsümden sekip ona doğru yuvarlandı.

Göğsümü ovuşturdum. "Şiddet hiçbir zaman çözüm değildir."

"Bunu geçenlerde bir paparazinin iki bin euroluk kamerasını kıran adam mı söylüyor?"

"Tamam, şiddet *genellikle* çözüm değildir ama paparazinin ırkçı imaları tepemi attırdı. Halkla ilişkiler açısından bakarsak hiç değilse yeni bir kamera için gereken parayı ödedim."

"Yüzüne bin euro fırlatmak ödeme sayılmaz."

"Ama banknotları almak için son becerdiğim kadından daha hızlı domaldı."

Bana kaşlarını çattı. "Peki ya şu kulüp hikâyesi?"

Bugün bile yakamdan düşmezken sezonun geri kalanının nasıl geçeceğini tahmin edemiyordum. "Tatilde aptalca bir karar verip aynı gece alkol ve anksiyete ilacını karıştırdım. Doğru söylüyorum. Bu yüzden gecenin pek de istediğim gibi geçmediğini söyleyebilirim."

Gözleri birkaç dakika önceki sertliğini kaybederek yumuşadı. "Anksiyeteni kontrol etmek için ilaca ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Omuz silktim. "Pek fazla insan bilmiyor."

"Anksiyeteni kontrol altına almak için bir psikologla konuşmayı denedin mi? Ya da mevcut tedavini yeniden gözden geçirmeyi?"

"Hayır çünkü o zaman konuşmak zorunda kalırım ve ben hiçbir koşulda duygularım hakkında konuşmaktan hoşlanmam. Bu yüzden boşuna uğraşma. İşini gayet iyi yapan ABD'li bir doktorum var." Parmaklarımı masaya vurdum.

Bana dik dik baktı. Kahverengi gözlerindeki altın beneklere kadar dikkat etmem rahatsız ediciydi. Hiç de sakinleştirici değildi.

"Bana karşı dürüst olman gerek. Anksiyete krizleri dışında dikkat etmem gereken başka bir şey var mı?"

Söyledikleri kafamdaki uğursuz zamanlayıcıyı harekete geçirdi. Karşısında kafayı yemek istemediğimden içimde kabaran kaygı dalgasını bir kenara ittim. "Hayır. Her zamanki gibi bir Jack şişesiyle takılıyordum. İlişkimizi gizlemiyoruz, o yüzden lütfen aklına başka bir şey gelmesin."

Gözlerini yarım yamalak devirip başını iki yana salladı ve dikkatini tekrar iPad'ine verdi. "Alkolden bahsetmişken... Bebek bakıcısı kulübünün bir üyesi olmayabilirim ama yine de bazı kurallarım var."

"Kuralların en sevdiğim yanı onları çiğnemenin bir yolunu bulmaktır."

"Jax..."

Dudaklarından dökülen ismimin tınısı içime bir enerji yayılmasına neden oldu. Gözleri alev alev yanıyor, ondan daha fazla tepki koparmak için beni baştan çıkarıyordu.

Mal gibi davranmayı kes. "Peki, tamam. Bu sezonun eğlencesini nasıl kaçırmak istiyorsun bir dinleyelim." Apple kalemini parmaklarının arasında endişeyle çevirirken dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Onun beni tedirgin ettiği kadar ben de onu tedirgin ediyordum.

"Birincisi, alkolü bırakmalısın. Sana tamamen bırak demiyorum ama kendini kontrol etmeyi öğrenmeye çalış. Bırak seni rastgele bir tuvaletten toplamayı, otel odamıza kadar yürümene bile yardım edemem."

Bir otel odasında beraber kalacağımızı düşününce neden aletim pantolonumun içinde zonkluyordu? Bu oldukça... sıra dışıydı. Eskiden bir kadınla aynı odayı paylaşma düşüncesi bile beni gülmekten ağlatırdı. Ama Elena söz konusu olduğunda bu bana cazip gelmeye başlamıştı, içinde bulunduğumuz durumun yasak olması en etkili afrodizyak gibiydi.

Dişlerimi sıkarak başımla onayladım. "Öyle olsun. Zaten ben de bir daha tatil boyunca içtiğim gibi içmek istemiyorum." Bazen elimde olmadan alkol beynimi geçici bir rahatlama sağlayacak kadar bulandırabiliyordu. Ama şampiyonluk şansımı kaybetmemek adına bu sezon sorunlarımla farklı bir yöntemle mücadele etmeyi deneyecektim.

Anahtar kelime ***denemekti***.

"İkincisi, bana karşı dürüst olmalısın. Bir sorun varsa, sana yardım edebilmem için o sorunu bilmem gerek. Ertesi gün gazetelerden öğrenirsem çok geç olur ve çok kızarım."

"Peki." İkinci kuralını başımla onayladım çünkü öfkeli bir Elena kulağa neredeyse yarışın ilk turunda arabanızı çarpmak kadar tatsız geliyordu.

"Sıradaki–"

"Hay böyle işin. Kaç kural yazdın?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gözleri kollarıma takıldı, sonra tekrar yüzüme kayarak sinsi gülümsememi yakaladı.

Kızarıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece birkaç tane daha. Gece ikimiz de süite döneceksek sorun değil. Ayrılmak yok. Sana güvenmek istiyorum, bu da Tanrı bilir ne işler çevirmek için gizlice kaçamayacağın anlamına geliyor."

"Tanrı bilmiyor olabilir ama şeytanın onayladığı kesin." Kıpır kıpır elleri kalemini gergin bir edayla çevirmeye devam ederken gülümsemem daha da genişledi.

"Tamam... ama her hâlükârda kaçmak yok. Bu iş benim için çok önemli ve sana güvenmem gerekiyor. Sana yardım edebilmem için bana eşek yüküyle para ödüyorlar." Bakışlarını yana kaydı.

"Güzelim, en azından bu işin sonunda alacağın maaş seni etrafta tutmaya yetecek. Donald Trump'ın başkanlığından daha boktan durumda olan benim gibi pisliklere yardım etmekten zevk almıyormuşsun gibi davranma."

"Hayır. Ben insanların potansiyellerini tam olarak kullanmalarına yardım etmekten zevk alıyorum. Ayrıca toplum önündeki bu bombok imajı ardında bıraktığında göreceğim şeyi de biliyorum."

"Gözlerini fazla yorma. Göreceğin şeyden hoşlanmayabilirsin."

"İşimi yapmak için senden hoşlanmama gerek yok."

Kahretsin, beni köşeye sıkıştırmıştı.

Elena tabletine dokunmaya devam etti. "Son bir şey daha. Hemen hemen her yere peşinden geleceğim. Bu da sözleşmemin bir parçası." Dudağını ısırarak beyaz dişlerini ortaya çıkardı.

Bir bakışı ve dudağını ısırışıyla sertleşmem beni endişelendirmişti.

Aletim Elena'nın başımıza bela olabileceğini anlayamıyordu. Hem de ne bela. Prens Harry'nin kraliyet ailesinden ayrılmasından bile daha kötü bir felaket olurdu.

Sevgili sikim, lütfen bu sezon içine düşeceğin bu zor durumu kabullen.

"Bu yatak odasını paylaşacağımız anlamına mı geliyor? Hep sarılmak için insandan bir yastık istemişimdir."

Sahte bir şok ifadesi takındı. "Şuna da bak? Yatak odaları dâhil değilmiş. Gerçekten, aramızdaki bu anlaşmayı 13 yaşa uygun tutmayı planlıyorum, bu yüzden..."

"13 yaşa uygun filmlerde bile artık seksi sahneler olduğunu duydum..." Alçak sesle ıslık çaldım.

"Aman Tanrım. Aramızda böyle bir şey olmayacak."

Gülerken gözlerinin ışıldaması beni endişelendirdi çünkü o ışıltının sebebi olmak istiyordum. Sessizliğimi koruyup onun gibi biriyle aylarımı geçirmek zorunda kalacağım gerçeğini kafamda oturtmaya çalıştım.

Google, İspanyolcada "siki tuttum" nasıl denir?

iPad kılıfını kapadı. "Ciddiyim. Connor çalışanlar arası bir ilişki maddesi eklememiş olabilir ama neden böyle bir opsiyonu değerlendirmediğimiz ortada."

Tabii ki Connor öyle bir madde eklememişti. Çünkü bu seksi kadın üzerinde hak iddia etmek istiyordu. F1 sektöründe çok az kadın çalışan vardı çünkü cinsiyetçi ve manipülatif iş ortamımızdaki düşmanca yaklaşımlardan kaçıyorlardı.

Connor madde eklememiş olsa bile Elena'yla arama mesafe koymam gerektiğini unutmamalıydım. Her hâlükârda biz birlikte olamazdık. Onun yanında gereğinden uzun kalmaktan nefret etmemin nedeni de buydu. Alışık olmadığım tepkiler vermeme neden oluyordu. Tavrını ne kadar seversem seveyim keşfetmek istemediğim tepkilerdi bunlar.

Ben böyle hikâyelerden anlamazdım.

Arkadaşlarım dandik romantik komedilerinden fırlamış gibi görünen bir mutlu sona uygunken ben daha çok *Game of Thrones*'un Gece Nöbeti'ne uygundum; ölene kadar tecrit altında yaşamaya.

Duzenleme
Ny.ozlem

4

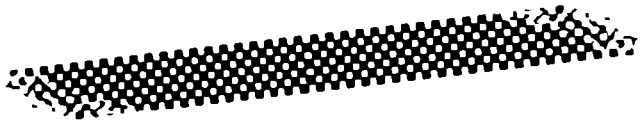

ELENA

Cehenneme hoş geldiniz. Nüfus: İki.

Geçen hafta Connor arayıp bu yıl yapacağım işle ilgili bilgi verdiğinde Jax'le birlikte yaşamam gerektiğini söylemişti. Bu, bugüne kadarki en tuhaf anlaşmamdı ama teklif ettiği binlerce euroya hayır diyemezdim. Varım yoğum tehlikedeyken Jax'in itibarını kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Connor, Jax'le ilgili yüzeysel sorunları ve McCoy'un bu sezon en iyi olabilmesi için neden ona ihtiyaç duyduğunu açıklamıştı. McCoy'un eski CEO'su Peter'la anlaşmazlığa düşen Liam'ın bu yıl takım değiştirmesiyle Jax takımın yeni yüzü olmuştu. Jax'in ikinci bir Dünya Şampiyonluğu kazanmak için en büyük şansı bu sezon olacaktı.

Connor, Jax'in üzerine binen yeni yük yüzünden çatlayabileceğinden endişeleniyordu. İmajını düzeltmek ve bu baskıyla başa çıkmasını sağlamak üzere buradaydım.

Jax'le abartılı süitimize girdik. Olumlu yaklaşmak gerekirse, devasa süitin kendine ait yemek bölümü, oturma alanı ve ayrı odaları olduğunu söyleyebilirdim. Ancak yanımdaki iri kıyım

Ninova

adama tek bir bakış, tüm pozitifliğimi süitin penceresinden dışarı savurdu.

Gün boyunca Jax'le vakit geçirmek zorunda kalınca hiçbir yer bana yeterince büyük görünmüyordu. Geçen sezon onun çevresinde çalışırken zar zor zarar görmeden kurtulabilmiştim. Jax, Liam'la yaptığım zorunlu halkla ilişkiler toplantıları dışında kendisiyle yakınlaşmamı engellemişti. Ne zaman aynı odada olsak benimle konuşmaktan kaçınırdı. Çoğu sporcunun halkla ilişkiler danışmanlarıyla çalışmaktan nefret ettiği gerçeğini bilmesem bunu kişisel algılayabilirdim.

Pilotlarla çalışmaya ilk başladığımda bunun benim kişiliğimden kaynaklandığını düşünmüştüm. Ancak bu meslekte geçirdiğim birkaç yılın sonunda kimsenin kendisine ne yapılması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığını öğrenmiştim, bilhassa da insanı dinleme becerileri yeni yürümeye başlayan bir çocuğunkine eş değer ukala sporcuların. İşim, egoları kendilerinden büyük şerefsizlere karşı toleranslı olmamı gerektiriyordu.

Elías her yıl bana neden Avrupa'nın en büyük pisliklerine halkla ilişkiler konusunda hizmet vermeyi seçtiğimi soruyordu. Cevabı basitti: Ben mükemmel insanları sevmiyordum. En meşakkatli işler en iyi olanlardı, bu yüzden kendilerine yardım edecek birine muhtaç tüm kırılmış bireyleri gönderin gelsin diyordum. Bunlar, benim sevdiğim müşterilerdi: Hiçbir zaman kendilerinden ödün vermeyenler. Onları seviyordum çünkü zirveye ulaşma yolculuklarına yardım etmek beni çok heyecanlandırıyor.

Dayanıklı ve deneyimli olmama rağmen Jax bana duyduğu nefretle beni daha önce hiç olmadığı kadar tetikliyordu. Bırakın onu anlamayı, bunun beni neden rahatsız ettiğini bile bilmiyordum. Ama aptal değildim. Başkalarına nasıl davrandığını görebiliyordum ve –son dakika haberi– onlara karşı bana davrandığı kadar soğuk değildi.

Bu benim kendime olan saygımı azaltıyor muydu? Hayır, azaltmıyordu.

Ninova

Sabrımı sınıyor muydu? Kahretsin ki sınıyordu.

Ona nasıl davranacağımı bilmiyordum ama onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeye kararlıydım. Jax öfkeyi bir aksesuar gibi taşıyordu. McCoy'un alametifarikası olan beyazları giymesi gerekmedikçe siyah onun tarzını oluşturuyordu. Günlük hayatında Doc Martens ayakkabılar, tişörtler, yırtık kotlar, sloganlı ceketler giyiyor ve dövmeli parmaklarını yüzüklerle donatıyordu. En hafif tabirle iliklerine kadar İngiliz'di. Her ne kadar çekici olsa da temkinli ela gözleri yoluna çıkmamam gerektiğini haykırıyordu.

"Lüksün hüküm sürdüğü topraklara hoş geldiniz. Tadını çıkarın." *MTV Cribs*'ın bir bölümünden fırlamış gibi eliyle süitin içini işaret etti.

"Vay vay, içten karşılamanızla çıtayı epey yükselttiniz. Çok teşekkür ederim." Ona bakarken gömleğinin şişkin kaslarını ve dövmelerle kaplı kollarını öne çıkarmasına takılmamaya çalıştım.

Jax öksürerek dikkatimi tekrar yüzüne çekti. Gözlerinde ender görülen bir rahatlık vardı. "Dövmelerime yakından bakmak istiyorsan sorman yeterli."

"İstemiyorum ama teklifin için teşekkürler."

"Dövmelerimi tüm ihtişamıyla görebilmek için yalvaran kadınlar var."

Burnumu kırıştırdım. "Kadınlar bunun için yalvarıyorsa önceliklerini bir daha gözden geçirmeliler bence."

Kahkahası beni gülümsetti. "Başkalarının önceliklerini eleştirme. Herkes benimle çalışmaya gönüllü olacak kadar mazoşist değil sonuçta."

"Kariyerinin içinden geçmeyi kendine eğlence edinen bir adamdan böyle bir şey duymak ne kadar da hoş."

Bir elini kirli sakalında gezdirdi. "İçinden geçmekten hoşlandığım bir şey var ve seni temin ederim ki o kariyerim değil."

Göğsümden yükselen kahkahayı zapt ettim. "Gel bir oyun oynayalım: Sessiz kal ve artık konuşma. Ağzın başına bela açacak."

"Susarak başıma ne tür belalar açabileceğimi bilsen şaşarsın." Bana hınzırca gülümsedi.

"Şaşırır mıyım? Büyük ihtimalle. İlgileniyor muyum? Kesinlikle hayır."

"Etrafımda olmana sevindim. Bana direnme konusunda bu kadar kararlı birinin beni ne kadar heyecanlandırdığını tahmin bile edemezsin."

"Sana direnmek, sana yardım etmekten öte bir şey istediğimi gösterir."

"Ben, bana orgazm olmamda yardım etmenin imajımı düzeltmekle eş değer olduğunu düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Ona bir *kendine gel* bakışı atıp valizimi kaptığım gibi odama doğru ilerledim.

"Basın toplantısından önce biraz kestirip sonra da duş alacağım."

"Şimdiden iş başında uyumaya mı başladın?"

Derin bir iç çektim, artık onun sataşmalarını dinleyecek havada değildim. "Connor aklıma gelen soru ve cevapları dün sana e-postayla gönderdi. Onları okuyabilir misin?"

"Çoktan okudum."

Hazırlıksız yakalandığım için donup kaldım. "Gerçekten mi?"

"Evet, hakkımdaki düşüncelerinin aksine okuyabiliyorum. Hem de oldukça hızlı okurum. Şimdi, uslu bir çocuk olduğuma göre sıkılmamam için *telly*de en sevdiğim çizgi filmi açabilir misin?" Kendini oturma odasındaki kanepeye attı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Telly mi?" Google'da İngiliz argosunu aratmam gerekiyordu çünkü söylediği bazı şeyler bağlam olmadan hiçbir anlam ifade etmiyordu. Araba bagajına *körük* demek kimin aklına gelirdi ki?

"*Televisión.*" Dilinden sahte bir İspanyol aksanı dökülürken yanımdaki televizyon sehpasının üzerinde duran kumandayı işaret etti.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Birkaç saat sonra görüşürüz." Ricasını görmezden gelerek odama girip kapıyı arkamdan kapadım.

Kıyafetlerimi çıkarırken kendi kendime, "Bunu yapabilirim. Bunun da diğer işler gibi olduğunu düşünebilirim. Sesiyle bile vücudumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçiren bu adamla yapılıyor olsa da iş iştir," diye fısıldadım.

Ilık bir duş beni jet lagden kurtarıp başarılı bir iş gününe hazırlayacaktı. Uzanıp gözlerimi kapadım ve kendimi Jax'le uğraşacak sabrı bulmaya zorladım.

Bir saatlik uykunun ardından kalkıp giyindim. İpek bir bluz ve kese kâğıdı renginde yüksek belli bir pantolonla her zamanki gibi sade, basit ve profesyonel görünüyordum. Aksesuarlarım topuklu ayakkabılarım ve iPad'imden ibaretti.

Odamdan çıktığımda Jax'i kanepede uzanmış, tembel tembel kanal değiştirirken buldum. Botlu ayağını sehpaya vurup duruyordu. Bakışları üzerimde gezindi. Sanki bedenim bakışından etkilenmiş gibi tenim ısındı.

Vay be. Basit bir bakışla bile böyle hissediyorsam sezon boyunca hapı yuttum demekti. Belki de ev arkadaşlığı fikri o kadar da iyi değildi. Tek bir bakışıyla ve dudaklarının basit bir hareketiyle bile karnımda bir kıpırtı yaratmayı başarıyordu.

"Etkilendim. İki dakika kala çıkabildin." Pahalı saatine dokundu. "Genelde hanımlar hep geç kalır."

"Daha önce misafir ettiğin sevgili konuklarının aksine ben zamanında hazır olmayı severim. Bilhassa da kendi hazırladığım planlar söz konusu olduğunda."

"Eh, ben acele ettim, umarım saçım iyi görünüyordur." Bir parmağını yanlardan kısacık kesilip tepesinde dağınık görünen buklelerinde gezdirdi. Göründüğü kadar ipeksi olup olmadıklarını anlamak için parmaklarım seğirdi. Belirgin yüz hatları

yontulmuş bronz bir heykel gibi görünüyor, yumuşak, öpülesi dudaklarıyla mükemmel bir denge oluşturuyordu.

"Saçların güzel ama gülüşün kâbus gibi." El çantamın askısıyla uğraştım.

Gülümsemesi tenimde sanki biri odanın ısısını yükseltmiş gibi bir his uyandırdı. "Birlikte eğleneceğiz. Aldığı kadar veren bir kızdan daha fazla sevdiğim bir şey yoktur."

"Nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama her şeyi haddinden fazla sapkın bir biçimde ifade ediyorsun."

"Bu bir yetenek."

"Aklı başındaki her kadının senden kaçmasına neden olabilecek bir yetenek."

Başını iki yana salladı. "Aklı başında bir kadın istemiyorum. Eğlence bunun neresinde?"

"Senin gibi birine göre aklı başında biriyle birlikte olmanın biraz sıkıcı olabileceğini tahmin ediyorum."

"Bilemiyorum. Sen de aklı başında görünüyorsun ama bahse varım yatakta vahşisindir. Tıpkı sana bakmadığımı düşünerek beni süzdüğünde gözlerinde beliren o bakış gibi."

Aldığım ani bir nefesle boğulacak gibi oldum. "Ne?"

"Sorun yok, canım. Sırrın güvenli ellerde."

"Tek gecelik bir ilişkide prezervatifsiz sevişmek kadar güvenli eller."

Jax kahkaha attı. "Belki de senin etrafımda olman o kadar da büyük bir kâbus değildir."

Bir dakika, ne?

Titreyen telefonunu eline aldı. "Araba geldi."

Süitin kapısına doğru yürüdüm. "İlk konferansına geç kalmayalım çünkü yaşananlardan sonra bu iyi bir izlenim olmaz."

"İyi olmak sıkıcıdır ve ben sıkıcı olmaktan nefret ederim." Jax peşimden koridora çıktı.

Asansöre doğru yürürken gülümsememi saçlarımın ardına gizledim. "Sen uğraşsan bile sıkıcı olamazsın."

"Dikkatli ol. Yoksa benimle flört ettiğini düşüneceğim." Gözlerindeki altın ve yeşil benekler kıpır kıpırdı.

"Seninle flört etmem için önce senden hoşlanmam gerekir. Ama hiç öyle bir niyetim yok, *burro*."

"Yalancı, yalancı, Elena'ya kimse inanmaz." El çırptı. Bir çift yılan gözü elinin üzerindeki sahte iskelet kemiklerinin arasından sinsice bana bakıyordu. "Özgüvenimi sarsıyorsun ama seksi bir aksanla İspanyolca konuşman durumu telafi ediyor."

Bekleyen asansöre bindik. Ben kısa yolculuk boyunca bugünkü yükümlülüklerini ve beklentilerini ona anlatırken Jax gözlerini asansörün düğmelerine dikmiş durumdaydı. Başıyla onaylayarak son yaşadığı itibar felaketinden sonraki ilk basın toplantısı yüzünden artan tedirginliğimi hafifletiyordu. Burnuma taze limon ve deri kokusu doldu.

Jax'e bakıp onu anlamaya çalıştım. Geçen yıl, ağırlıklı olarak Liam'a odaklanmama rağmen yanımdaki adam dikkatimi cezbetmişti. Onunla geçirdiğim kısa süre bile ilgimi çekmeye yetmiş ve hangi zayıflıklarını güçlü yönleriymiş gibi gizlediğini öğrenmek istememe neden olmuştu.

Ama Jax kendine denk biriyle karşılaşmıştı. Ben meydan okumalardan yılıp kaçacak biri değildim, özellikle de geleceğim söz konusuysa. O pistlerin tozunu attıran bir pilot olabilirdi ama ben de halkla ilişkiler alanında kendimce başarılı biriydim.

Aramızdaki kısa süreli sessizliği ilk bozan o oldu.

"Bu aptal meydan okumayı neden kabul ettin?" Parmaklarını tanıdık gelmeyen bir ritimde dizine vuruyordu.

"Çünkü sen kırmızı düğmene basılmayı bekleyen patlamaya hazır nükleer bir bombasın."

"Ne kadar enteresan bir tasvir. Bütün gün bunu söylemeyi mi planladın?" Bakışları sertleşti.

"Beni yakaladın. Vereceğim cevapları düşünmek için saatlerimi harcıyorum."

"Beni farklı bir şekilde düşünmeni tercih ederdim ama her şeyin zamanı var."

Başımı yana eğdim. "Kendini ne kadar da önemsiyorsun öyle."

"Aksine, kadınlar beni karşı konulmaz buluyorlar."

Çıkardığım homurtu daha çok kahkahaya benziyordu. "Ben seni son derece sinir bozucu buluyorum. Bu sayılır mı?"

"Eh, bu da bir başlangıç."

Onu duymazdan geldim, flörtleşmekle ilgilenmiyordum. Parmaklarını dizine vurarak anlam veremediğim ritme devam etti.

"Bunu hiç istemedim," diye mırıldandı pencereden dışarı bakarken.

"Neyi?"

"Böyle bir adam olmayı." Başını bana çevirdiğinde gözleri benimkilerle buluştu.

"Nasıl bir adammış bu?"

"Önüne çıkan fırsatları iyi bir şeye dönüşemeden mahveden bir adam. Güvenilmez olduğu için bebek bakıcısına ihtiyaç duyan bir adam."

"Çok fazla içki içmek ve partilemek, ayakta kalmak ama güç bela yaşamak senin seçimin. Kimse seni kariyerini mahvetmeye zorlamıyor."

"Doğru. Kariyerim." Teslimiyet dolu sesinde sanki daha fazlası var gibiydi.

"Şampiyon olmak istiyor musun?"

Sırtı dikleşti. "Bu soruyu gerçekten soruyorsan bana yardım edecek kadar zekân yok demektir. Güzelliğin zekâdan üstün olduğuna dair o eski klişeyi devam ettirmen ne acı."

Dişlerimi sıktım, onu terslememek için kendimi zor tutuyordum. Bir insan nasıl olur da birkaç saniye içinde hüzünlü birinden tam bir pisliğe dönüşürdü? "O zaman bir şampiyon gibi davranmaya başlasan iyi olur. Yıllarca Liam'ın zaferlerinin gölgesinde yaşadın, başarılı olmak konusunda hep geri planda

kaldın. Şimdi baş belası rolü yapmak yerine neden gerçek bir baş belası olmuyorsun?"

Koltuğunda dönüp bana onu görmezden gelemeyeceğim bir şekilde dik dik baktı. Gözlerine bakmak bile ciğerlerimin daralmasına neden oluyordu. Fiziksel açıdan onunla ilgili her şey beni etkiliyordu. Gergin kaslarından kot pantolonunun vücuduna yapışmasına kadar.

Jax'in gözleri sanki atışmamız onu neşelendiriyormuş gibi parlıyordu. "Açık sözlülüğün hoşuma gidiyor. Baştan çıkarıcı dudaklardan dökülen acımasız sözler, benim için tatlı bir işkence âdeta."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim ama işkence çekmekten zevk alan biri değilim."

"Kibirli ve kusursuz görünen birine göre çok edepsiz bir dilin var. İlk defa senin gibi biriyle tanışıyorum."

Takdir dolu bakışları karşısında kalbimin atışları daha da hızlandı. "Tavırlarına katlanabilen biri mi yani? Şok edici olmalı."

"Tahmin bile edemezsin." Beni şaşırtarak parmak uçlarını elimin ince kemikleri üzerinde dolaştırıp eklemlerimin çukurlarında gezdirdi. Derin bir nefes alıp Jax'in odunsu sabun kokusunu içime çektim ve parfüm sürmeye zahmet edip etmediğini merak ettim.

Kahretsin, sarhoş edecek kadar güzel kokuyor.

"Ne yapıyorsun?" dedim nefes nefese. Parmaklarının değdiği yerlerde elektriklenme oluyor ve ardında bir sıcaklık bırakıyordu. *¿Qué pasa conmigo?*[12]

"Teninin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığına bakıyordum." Benimkileri tutsak eden gözlerindeki renk girdabı giderek koyulaştı.

"Keser misin lütfen? Yeni kural: dokunmak yok." Her ne kadar elimi deri koltuğun üzerinde tutmak istesem de ondan uzaklaştım.

---

12 (İsp.) *Neyim var benim? –ç.n.*

Of. Çok basmakalıp biriydim, uzak durmam gereken bir adamın fiziksel çekimine kapılıyordum.

Kahkaha attığında sesi göğsünde gürledi. "Çok fazla kural koyuyorsun. Sanırım küçük bir parçan özgür kalmak istiyor."

"Dur tahmin edeyim: Bu konuda bana yardım edecek kişi sen mi olmak istiyorsun?"

"Hayır. Benim gibi bir yardımcı istemezsin. Aradığın kişi ben değilim."

Ağzından böyle bir cümle çıkmasını beklemiyordum. "Nedenmiş o?"

"Ben seni özgür bırakmak yerine kıracak türden biriyim. Kafesteki bir kuş gibi, bakması güzeldir ama oraya sokulmak için kanatları kırılır."

Bir insan buna nasıl cevap verirdi ki? Jax'in bu kadar kasvetli biri olabileceğini tahmin etmemiştim. Geçen yıldan daha karamsar görünüyor ve içimdeki karanlık, çarpık tarafa dokunuyordu.

Yolculuğun kalanını sessizlik içinde geçirdik. Jax'in bana bakışlarını görmezden gelsem de bedenim onun varlığını hissetmeye devam ediyordu.

F1 padokuna yaklaştığımızda heyecan yerini gerginliğe bırakmıştı. Şoför bizi F1 takımlarının sıralandığı caddenin sonunda indirdi.

Her takımın, teknik ekibin ve pilotların yarışlardan önce ve sonra dinlenebilecekleri bir karavan alanları vardı. Jax ve ben farklı renk ve tarzlardaki enerji saçan gösterişli parlak karavanların önünden geçtik.

Muhabirlerin, kameramanların ve pilotların yarış öncesi ve sonrası konferanslar için bir araya geldiği sade gri renkteki basın toplantısı binasına doğru yürüdük. Jax basın salonunun kapısını açtığında salonda büyük bir hareketlenme oldu. Kameramanlar tripodları kurmak için etrafta koşuştururken muhabirler de sorular için mikrofonlarını ve not defterlerini hazırlıyordu.

Sahnenin ortasına isim kartlarının bulunduğu iki masa yerleştirilmişti. Jax'in en yakın arkadaşı Liam, iki Bandini yarışçısı Noah ve Santiago'nun yanında oturuyordu. İlk F1 müşterim ve Jax'in yeni takım arkadaşı Elías Cruz, Jax'e ayrılan yerin hemen arkasındaydı.

"Diğer çocuklarla iyi geçinmeyi unutma," dedim yalnızca Jax'in duyabileceği kadar alçak bir sesle.

"Ama ya benden hoşlanmazlarsa?" diye sordu onun gibi adamlara yasaklanması gereken yavru köpek bakışlarıyla. Yüzlerce olmasa bile onlarca dövmesi olan hiç kimse onun kadar masum görünmemeliydi.

Onu hafifçe ittiğimde ellerim sert göğsünde utanç verecek kadar uzun bir süre durdu. Omuzunun üzerinden bana gülümseyerek sahneye adımını attı. Bu mutluluğunu sezonun ilk yarışı için arkadaşlarıyla bir arada gelmesine bağladım.

Elías yerinden kalkıp yanıma geldi. "Bana özel projenden bahsettiğinde bunun sadece Jax'le çalışmak olduğunu tahmin etmemiştim. Şimdiden küçük dostlarını unutmaya mı başladın? Yakın arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Gülerek yüzüne baktım. Elías'ın mükemmel gülümsemesi, açık teni ve koyu renk saçlarıyla klas bir yakışıklılığı vardı. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuktan sonra bana sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Sadece bu sezon için."

"Ya benim bir şeye ihtiyacım olursa? Ya aptalca bir şey yaparsam ya da kazayla birinin yüzüne yumruk atarsam?"

"Birinin suratına kazara yumruk atarsan bana değil, avukatına başvur. Her neyse, sürekli etrafında çalışıyor olacağım zaten. Dramatikleşme."

"Az kalsın benim için fazla iyi olduğunu sanacaktım. Ne de olsa ilk müşterin bendim." Alt dudağını sarkıttı.

İşaret parmağımla çeneme dokunarak, "Şimdi sen böyle söyleyince düşündüm de... belki de öyledir," dedim.

Kaburgalarıma hafifçe dirsek attı. "Onunla bir ay geçir de bak gör, benimle tekrar çalışmak için yalvaracaksın."

"Onunla iki saat geçirdim ve şimdiden etkisi altındayım."

Elías güldü. "En azından güzel adam. Daha kötüsü de olabilirdi."

İşte Elías buydu. Benim günlük mutluluk kaynağım.

"Cruz, kaldır kıçını da buraya gel. Herkesi bekletiyorsun." Jax'in sert sesi basın odasımn duvarlarında yankılandı.

Herkes bize döndü, istenmeyen dikkatleri üzerimize çekmişti.

"Görüyorsun değil mi? Neyse, sonra görüşürüz. Belli ki yeni takım arkadaşımın morali bugün çok yerinde." Bana el salladıktan sonra yerine döndü.

Yüzümü sahneye çevirdiğimde Jax'i kaşlarını çatmış bana bakarken buldum. Yumruklarını önünde birleştirmişti. En sahte gülümsememi takındım. Gözleri bir an için öfkeyle parlarken sonraki an beni görmezden gelip Noah'ya odaklandı.

Noah, mavi gözleriyle beni süzdükten sonra dikkatini tekrar Jax ve Liam'a verdi. Jax, Liam ve Noah çok yakındı. *Abuela*'nın eski *telenovela*larıyla yarışacak kadar sorunları olan bir grup erkeklerdi işte. Noah'nın Santiago'nun kız kardeşi Maya'yla, Liam'ın da Maya'nın en yakın arkadaşı, Noah'nın takım müdürünün kızı Sophie'yle çıkmasını konu eden bir dizi yapılabilirdi. Keşke bunu uyduruyor olsaydım. *Romeo ve Juliet*'le *Hızlı ve Öfkeli*'nin suç ve Shakespeare'in trajik sonları olmayan hâli gibiydiler.

Jax'in Elías'a dişlerini sıkarak bakışını aklımdan atamıyordum. Benim Elías'la konuşmamdan rahatsız olamazdı, değil mi? Elías doğduğu günden beri gizliden gizliye eşcinsel olduğundan Jax'in böyle davranması için hiçbir neden yoktu. Jax kendinden başka birini umursamadığından zaten hiçbir nedeni yoktu. Bencil insanların sorunu buydu işte, hep sahip olamayacakları şeyleri isterlerdi.

Üzgünüm Jax, benden sana hayır gelmez çünkü itibarını kurtarmakla çok meşgulüm.

Ninova

5

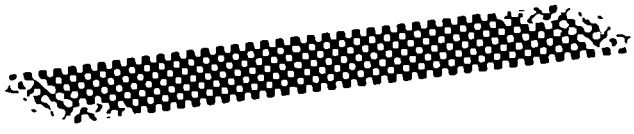

JAX

"Tam zamanında geldin. Artık önemli bir pilot olduğun için benimle takılmak istemezsin diye endişelenmeye başlamıştım." Liam beni özel Vitus süitinde karşıladı.

"Aldığım haberlere göre Bayan Sophie Mitchell'la çok meşgulmüşsünüz. Bu konuda bir şey söyleyecek misiniz?" Yüzüne görünmez bir mikrofon tuttum.

"Öf, siktir git. Benim aldığım haberlere göre de McCoy sana insan şeklinde bir ayak kelepçesi taktırmış. Nasıl gidiyor?" Kendini deri koltuğa attı.

"Gerçeği kadar rahatsız edici."

"Ayak kelepçelerinin rahatsız edici olduğunu nereden biliyorsun?"

"Geçmişte başım belaya girmişti diyelim."

"Neredeyse sana inanacaktım ama öyle bir şey yapsan annenin kıçına tekmeyi basacağını biliyorum. Gerçi şimdi Londra'da meşgul olduğundan bu işi onun yerine Elena yapabilir."

Annemden bahsetmek beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım. Tüm yakın arkadaşlarım onun Londra'da, medyadan ve

Ninova

ırkçı dramlardan uzakta mutlu bir hayat yaşadığını düşünüyordu. Ailemin sorunlarını gizlemeyi umarak yaşadıklarımı herkesten saklamaya çalışıyordum. "Hatırlatmasan olmaz. Başıma Elena belasını nasıl sardım bilmiyorum."

"Sana alkolü azaltmanı söylemiştim ama beni dinlemedin. Elena muhtemelen bütün yıl senin peşinden dolanmasını gerektiren bir anlaşmayı kabul edebilecek kadar çılgın tek kişi. Kendi adıma konuşayım, bunu ben bile kabul etmezdim."

"Yaptığım şeyden pişmanım." Karşısındaki kanepeye oturdum.

Liam başının altına bir yastık koydu. "Güzel. Bunu pistlerin tozunu attırmak için bir sebep olarak kullan. Bu arada, sıralama turundaki üçüncülüğün için tebrikler. Pazar günü Noah'yı yenme şansın var."

Küçük bir kardeş gibi Liam'ın övgüsüyle gurur duydum. "Teşekkürler. Sen olmasan bunu başaramazdım. Sadece laf olsun diye demiyorum, gerçekten başaramazdım. Sen gittiğin için artık tüm ilgi benim üzerimde, bu yüzden teşekkürler."

"Umurunda değilmiş gibi davranabilirsin ama etrafındakilerin onayını almak hoşuna gidiyor. Ne kadar tatlı bir özellik." Liam avucunu kalbine bastırıp kirpiklerini kırpıştırdı.

Yüzüne bir yastık fırlattım. "Götlük yapma. Hepimizin hedefleri var: Sen küçük takımların en iyisi olacaksın, ben de büyüklerin en *iyisi* olacağım."

"Vay be, işler nasıl da değişti, değil mi?"

"Bugün beşinci olduktan sonra seçiminden pişman oldun mu?"

Başını iki yana salladı.

"Hiç olmadım."

Sallanan dizime parmaklarımla vurdum. "Neden?"

"Çünkü daha sonra Sophie'yle birlikte oldum ve o benimle şu şeyi yaptı–"

Yüzüne bir yastık daha fırlattım. "Podyumda şampanya içmeyi tercih ederim."

"İlk İsimsiz Alkolikler toplantısına bir içki uzakta olan biri gibi konuştun."

Orta parmak çektim. "Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?"

"*Nefretten* kastın *aşksa* onu zaten biliyorum." Liam bana pis pis sırıttı.

"Nereden biliyorsun?"

"İçime doğdu, sıcak ve karıncalandıran bir his. Baharatlı Meksika yemeğinden sonra midedeki rahatsızlık gibi. Meksika demişken..."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Ah, hayır."

"Ah, evet. Daha önce beni geçiştirmiş olabilirsin ama ben senin ruhunu biliyorum." Liam parmaklarıyla gülünç bir *seni izliyorum* hareketi yaptı.

"Şu anda ev hapsinde olmam dışında sana anlatabileceğim pek bir şey yok."

Parmaklarını şıklattı. "*Ant-Man* gibi mi?"

"Daha çok *Disturbia* gibi."

"Shia LeBeouf filmleri hakkında bu kadar çok şey biliyor olman tam bir kırmızı bayrak. Yok ama sözümü geri alıyorum. Sen *bizzat kendin* kırmızı bayraksın. İri yarı, yürüyen, konuşan bir kırmızı bayrak."

Ona gülümsedim. "Gururla, göğsümü gere gere sallayacağım bir bayrak."

Yirmi dakika sonra çalan telefonum Liam'la hasret giderme faslımızı böldü. Yarınki yarıştan önce onunla görüşeceğimi söyleyerek müsaade istedim.

"Selam baba. Nasıl gidiyor?" Liam'ın odasından çıktım.

"Beklediğimden daha iyi."

"Peki ya annem?"

"Her şeye rağmen dayanmaya çalışıyor. Ama asıl sen nasılsın?" Babamın ciddi sesi beni gülümsetti. Değerli mücevherleri

gibi davrandığı annem ve ben hariç herkesin gözünü korkutan bir adamdı.

İnsanlar benim boktan davranışlarımın kötü ebeveynlerimden kaynaklandığını düşünüyorsa fena hâlde yanılıyorlardı. Kingstonlar duygusal ve sevgi dolu bir aileydi. Çocukken her hafta sinemaya gider, GoKart yarışlarımdan sonra ailece pizza gecesi yapardık.

Vitus karavan alanından çıktım. Meraklı gözlerden uzakta bir duvara yaslandım. Güneş tepeme vuruyordu. "Her şey yolunda ve iyi gidiyor."

Güldü. "Vay canına, kameralar önünde bu kadar profesyonel olmana şaşmamalı. Şimdi bu saçmalıkları bir kenara bırak ve bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Derin bir iç çektim. "Evden uzakta olmak berbat bir şey. İkiniz Londra'da doktorlarla ve kontrollerle uğraşırken ben burada yarıştığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Annenin iyiliği için hepimizin normal davranması gerekiyor. Onun için hayatını değiştirdiğini düşünmeye dayanamaz. Senden tatilde yaşananlar gibi aptalca bir şey yapmadan önce onu aklına getirmeni istiyorum. Bu en çok onu etkiliyor, özellikle de onun yüzünden acı çektiğini biliyorken."

Binlerce kilometre öteden babamın yaşadığı hayal kırıklığını hissetmek nasıl mümkün olabilirdi? Ellerim titremeye başlayınca yumruk yaptım. "Beni dizginleyecek biri var, bu yüzden böyle bir şeyin tekrar yaşanacağını sanmıyorum. Yani en azından daha önceki boyutta olmayacak."

"Peki, öngörülebilir gelecekte kendini dizginleyebileceğini düşünüyor musun? Annenin yeterince sıkıntısı var. Seni seviyorum ama şu anda önceliğim onun sağlığı. İkiniz için aynı anda endişelenemem." Babam iç çekti. Spor salonuna kapandığını ve bu konuşmayı annemden saklanarak yaptığını hayal edebiliyordum.

Göğsümdeki keskin sızı daha da şiddetlendi. "Evet. Daha iyi olacağım. Senin ve onun için."

"Seni yaptığın hata yüzünden sıkıştırmak için aramadım çünkü takımın benim yerime bunu yapacağını biliyorum. Sadece anneni aramanı söylemek istedim. Zor bir gün geçiriyor, sesini duymak ona iyi gelirdi."

Ciğerlerimi havayla doldurmakta zorlanırken ellerimin titremesi arttı. "Ne oldu?"

"Bazı günlerin diğer günlerden daha zor olduğunu biliyorsun. Aramaların onun yüzünü güldürüyor, bu yüzden yoğun programından vakit ayırabilirsen çok memnun olurum."

"Elbette. En kısa zamanda onu arayacağım."

"Teşekkürler. Ayrıca harika bir sıralama turu çıkardığın için de tebrikler. Seni çok seviyoruz ve seninle gurur duyuyoruz. Bu yıl senin yılın olacak. Bunu biliyoruz."

"Teşekkürler, baba. Ben de sizi seviyorum."

"Başka biri arıyor. Yarın konuşuruz." Telefonu kapadı.

Ne zaman ailemle konuşsam sonrasında kendimi bok gibi hissediyordum. Telefonu kapatır kapatmaz özel McCoy süitime döndüm, annemi aramadan önce bir hap alarak sakinleşmem gerekiyordu.

Böylesine zayıf bir ânımda görmek isteyeceğim son kadın kanepelerden birine yayılmış, beni bekliyordu.

Tanrım, bu kadının hiç işi yok mu? Ne bileyim, gidip bir basın krizini çözemez mi? Tedirgin bir tavırla ellerimi saçlarımdan geçirdim.

"Hey, çok çabuk döndün. Liam'ın sana en az bir saat daha bakıcılık yapacağını düşünmüştüm. Neredeyse en yüksek puanımı geçiyordum." Elena bana iPad'indeki bir oyunu gösterirken tereddütlü bir ifadeyle gülümsedi. Ailemin Londra'daki malikânesine benzeyen, sahil evleri tarzında kocaman bir oturma odası yaratmıştı. Kaçırmakta olduğum şeylerin anısıyla kalbime güçlü bir acı saplandı.

Elena'nın aptal, ürkek gülümsemesinden nefret ediyordum. İçimdeki duygu yoğunluğunu hafifletmek için onu daha fazla görmek isteyişimden nefret ediyordum. Ona karşı verdiğim kontrolsüz tepki, kaygının yerini öfkenin almasına neden oldu. Tıpkı bir tsunami gibi, geri dönüşü olmayan bir yıkıma doğru ilerliyordum. "McCoy benimle ilgilenmesi için Liam'a değil, sana para veriyor. Belki de saçma sapan bir oyunla oyalanmak yerine işine konsantre olmalısın. Boş zamanlarım böyle geçireceksen belki de aldığın ekstra ücrete değmiyorsundur."

"Pislik gibi davranmana gerek yok." Sol gözü seğirdi. Oldukça sevimli görünüyordu, ki bu da öfkemi artırdı.

"Sanki bu benim normal davranışım değilmiş gibi konuşuyorsun. Ama yanılıyorsun. Ben buyum. Buna alışman ve o güzel kafana sokman gerek. Burada arkadaşın olmak için bulunmuyorum, canım."

Elena'yla kavga etmek beni canlandırıp kendime getiriyordu. Çok boktan bir davranıştı belki ama kontrolümü ele geçirmeye çalışan kaygılardansa ona duyduğum öfkeyi beslemek daha iyiydi.

Sol gözü açık kalmak için savaş veriyordu. "Boktan bir gün geçiriyorsan bunun acısını benden çıkarmaya kalkışma sakın. Ben sadece sana yardım etmek için buradayım."

"Sen sadece para kazanmak için buradasın. Kurbanlık koyun rolü biraz bayatladı, özellikle de tüm bunlardan sonra banka hesabını doldurup gidecekken."

Gözlerinde suçluluğa benzer bir duygu belirdi, sonra hızlıca kendini toparladı. "Her şey para değildir."

"Yine de verdiğim mücadelelerin sonucunda aylık maaş alan tek kişi sen olacaksın."

Pes etmiş gibi bir iç çekti. "Neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Endişeli ve asabi olmakta yanlış bir şey yok ama kendini toparlamalısın. İzin verirsen sana yardım edebilirim."

"Her şeyi düzeltemezsin."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ben düzeltemezsem, düzeltecek birini bulurum."

Benim endişem de buydu zaten. Bana yaklaşmasına, beni iyileştirmeye çalışmasına izin veremezdim. Daha iyi olmak istememi sağlamasına izin veremezdim.

Umut, geleceği önünde uzanan aptallar içindi.

Umut, yıldızların altında, bir kilisede ya da çaresiz bir durumda dilek dileyenler içindi.

Umudu tükenenler böyle anlar yaşamazdı. Çünkü bize dünyanın ne kadar boktan olduğunu hatırlatan biyolojik bir saat tepemizde tik tak ediyordu.

Spoiler uyarısı: Sonunda hepimiz ölüyorduk. Bazılarımız diğerlerinden daha çabuk ölüyordu tabii.

Dönüp ona bakmadan odama girdim. Kapının kapanma sesi içimi korkuyla doldurdu. Düşüncelerim, kendime duyduğum nefret ve bitmek bilmeyen endişelerimle yine baş başa kalmıştım. Berbat bir komboydu.

Yaptıklarımın sonuçlarını düşündükçe nefesim düzensizleşti. Elena'yla ettiğim kavga içimdeki karanlık ve sonsuz boşluğa eklendi. Onun mutluluğunu emmek beni daha berbat hâle getirmişti. Daracık alanda volta atarak hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama başarısız oldum.

Zihnimde düşünceler bir konudan diğerine hız kesmeden geçiyordu. Babamı hayal kırıklığına uğratmak, annemi endişelendirmek ve Elena'yı uzaklaştırmak beni uçurumun ucuna sürüklemişti. Derin nefesler almaya çalışırken dudaklarımdan zoraki soluklar çıktı. Rahatlamak için uyguladığım tüm yöntemler başarısız olmuştu. Soğuk gri duvarlar sanki üstüme üstüme geliyor ve bana nefes almak için çok az alan bırakıyordu. Anksiyete böyle iğrenç bir pislikti işte. Her geçen gün daha da büyüyerek bana kaçacak yer bırakmıyordu.

Titreyen ellerle spor çantamdan güvendiğim hap şişemi aldım. Hiçbir şey korkularımı ilaçlarım kadar savuşturamıyordu.

Onları daha az almaya çalışıyordum. Gerçekten deniyordum. Bu gibi anlar ruhsal dayanıklılığımı sınıyordu. Kendimi kaybetmeme iki saniye kalmışken annemi arayamazdım.

Yirmi dakika sonra sakinleştim ve annemi arayarak pişmanlığımı hafiflettim.

Xanax'ın sağladığı uyuşukluğa bağımlıydım. Anksiyeteyle başa çıkmakta bok gibi iş çıkarıyordum. Ama düşününce, zaten her şeyde bok gibi değil miydim? Bok gibi olduğum şeylerin listesi o kadar uzundu ki sayarak nefesimi boşa harcamayacaktım.

6

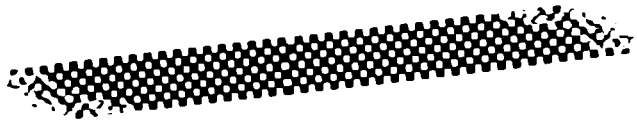

JAX

Bangır bangır çalan müzikle uyandım. Homurdanarak örtüyü üzerimden atıp telefonumdan saate baktım. *Sabahın beşiydi.* Yarış için uyanmam gereken saatten tam yarım saat önce.

Neler olup bittiğini öğrenmek için üzerime tişört giymeden odamdan çıktım. Gözlerim kızgınlığımın kaynağına takılınca adımlarım durdu.

Kızgınlık derken gerçek bir kızgınlığı kastediyordum.

Zihinsel olan. Fiziksel olan. Aletimin şortumun içinde canlanmasına neden olan türden.

Elena'nın üzerinde daha çok Victoria's Secret podyumlarına yaraşır cinsten el kadar bir kıyafet vardı. Kıvrımlarını saran ipeksi geceliğin etek ucu kalçasının dibinde bitiyordu. Poposunun hatları beni kışkırtarak minik geceliğin altındakilere bakmam için yalvarıyordu.

"Günaydın." Kendisine hiç yakışmayan melodik bir sesle konuşmuştu. Konuşma şekli ve omzunun üzerinden bana attığı bakışta muzip bir hava vardı.

Ninova

Ya çok güzel bir rüya görüyordum ya da bir kâbusun ortasındaydım. Ancak aldığım yumurta ve pastırma kokusu bana tüm bunların gerçek olduğunu söylüyordu. Elena'nın bacaklarını ve kıçını seyrederken aletim şortumun içinde zonklamaya başladı. Lanet olası kıçı.

Kahretsin. Bu gerçek bir işkenceydi.

"Kahvaltı ister misin?"

Ah, siktir. Ben kim oluyordum da hayır diyecektim? Elena fantezilerden fırlamış gibi görünürken bana ikram edeceği her şeye vardım.

Büyüyen ereksiyonumu saklamayı umarak yemek masasına oturdum. Gözlerim her hareketini takip ediyordu. Üst raftaki kahve fincanını alışından fırındaki pastırmayı kontrol etmek için eğilmesine kadar.

Yaptığı her hareket beni tahrik ediyordu. Dürüst olmak gerekirse bu hoş davranışına anlam veremiyordum, özellikle de dün ona bir pislik gibi davrandıktan sonra.

Parlayan gözleri, yüzündeki sahte somurtkanlıkla uyuşmuyordu. "İyi misin? Sanki acı çekiyormuşsun gibi bir hâlin var."

Acı çeken tek kişi o değil.

Elinde bir tabak dolusu yiyecekle bana doğru geldi. Böyle bir muameleye kesinlikle alışabilirdim. Belki de bir bebek bakıcımın olması o kadar da kötü bir şey değildi.

Eğildiğinde çilekli şampuanın kokusu burnuma doldu. "Bu durum iki türlü yürütülebilir. Ya birbirimize saygılı davranacağız ya da sen bana bir pislik gibi davranacaksın. Ama ikinci seçeneği tercih edersen bil ki ben böyle şeylere müsamaha göstermem. Birine işkence etmenin daha farklı yolları da vardır." Gözleri yüzümden kasıklarıma doğru kayarak ereksiyonumu inceledi.

Kahretsin. Bu hem çok seksi hem de çok yanlıştı. "Peki bana nasıl işkence edeceksin? Görünüşe göre kahvaltı ve bu kıyafet benim yararıma."

"Öyle mi? Bunun senin yararına olduğunu mu düşünüyorsun? Spot ışıklarını çok sevdiğini bildiğimden yarıştan sonra sana peş peşe iki röportaj ayarladım. Sabah sabah yaşadığın ereksiyon da işin kaymağı oldu." Kocaman gülümsedi.

Benim için kötü bir gün planlaması beni kızdırmaktan çok etkilemişti.

"Benimle oynadın."

Elena başını iki yana salladı. "Bunu bir aydınlanma olarak düşün." Elinde benim olması gereken kahvaltı tabağıyla odasına doğru yürüdü. "Not: Kahvaltı istiyorsan oda servisini kendin arayabilirsin. Ben senin hizmetçin değilim." Odanın kapısını kapamadan önce gördüğüm son şey sırıtışı oldu.

Elena Gonzalez iyi bir rakip olduğunu kanıtlamıştı.

O zaman oyun başlasın.

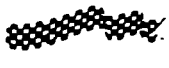

Ekip garajda koşturarak Avustralya Grand Prix'si öncesi son dakika kontrollerini yapıyordu. Kahvaltıdan sonra aldığım Xanax etkisini göstererek kaygılarımı geçmişte kalan geçici bir soruna dönüştürmüştü. Dikkatimi bozmaması için uygun dozda kullanıyordum çünkü üç yüz kilometre hızla araba kullanırken ihtiyacım olan son şey panik atak geçirmekti.

Elena bu sabahki sinsice davranışıyla övünürcesine garajın bir köşesinden bana bakıp gülümsedi.

Elías'ın meşgul olmasını fırsat bilerek onunla konuşmaya gittim. "Yani aramızdaki ilişki böyle mi olacak? Sürekli didişecek miyiz?"

"Duruma göre değişir. Bütün sezon bana götlük yapacak mısın?"

"Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordum. İşlerin benim için ne zaman sarpa saracağını kestiremiyordum.

"Ne kadar güven verici."

Hafif bir kahkaha attım. "Bazıları bana tahmin edilemez der."

"Seni bir pisuarın yanında baygın hâlde bırakanlar mı diyor bunu? Çünkü haksız değiller."

Bak sen şuna. Sözünü hiç sakınmıyordu. Nedense bunu... rahatlatıcı bulmuştum.

Vay hâlime. Ben herkesin ilgi görmek uğruna kıçını öptüğü zengin bir adamdım. Elena gibi biriyle takılmak bana insan olduğumu hatırlatıyordu. Beni hem alçak gönüllü yapıyor hem de ödümü koparıyordu.

"Tahmin edilemez demişken, ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Bu sabahki gösteri muhteşemdi... O geceliği benim için mi aldın?"

Yanakları pembenin en güzel tonuna dönüştü. "Bunu hak etmiştin."

"İnsanlar senin bu yönünü biliyor mu?"

"Mücadele etmeden pes etmeyen tarafımı mı? Elbette."

"Mücadele etmendense çığlık atmanı tercih ederim ama savaşmak fantezilerin arasındaysa ben varım."

Yanakları pembeden kan kırmızısına döndü. "Benimle böyle–"

"Böyle konuşamaz mıyım? Küçük gösterinden sonra seni yatağımın üzerinde domaltıp becerdiğimi hayal ederek nasıl otuz bir çektiğimi anlatmamı istemezsin. Yarıştan önce güzel bir kafa boşaltma yöntemiydi."

Elena'nın gözleri garajda dolaşarak benim istediğim yer dışında her yere baktı.

Parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım. "Sen küçük oyunlar oynayacaksan ben de kendi oyunlarımı oynarım. Ayrıca seni temin ederim ki bu işten senden çok daha iyi bir kazanç elde edeceğim."

Takımdan biri yarışa hazırlanmam için beni çağırdı.

"Gitsem iyi olacak. Yarışın tadını çıkar." Onun damarına basmaya bayıldığım gibi pürüzsüz, bronz teninin her bir santimini öpmeyi hayal ediyordum.

Evet. Fena hâlde ayvayı yemiştim.

"İyi şanslar," diye mırıldandı Elena sessizce.

Arabama atlamadan önce omzumun üzerinden ona gülümsedim.

Ekip aracımı üçüncü sıradaki pozisyonuma çekti. Her yarışta McCoy'un tek rakibi olan Bandini çocukları Noah ve Santiago'nun hemen arkasında yer alıyordum.

Alev geciktirici giysiler beni tepeden tırnağa sararak bir şeylerin ters gitmesi durumunda canımı koruyordu. Motorun gürültüsünden kıçım titremeye başladı.

Üstümdeki ışıklar önce bir bir yandı, sonra aynı anda söndü. Gazı kökledim ve aracım hızlanırken pistteki ilk düzlüğe doğru ilerledim. Dün McCoy'un simülatör aracında gerçekleştirdiğim antrenman turunu bugün tekrar, bu kez pistte atarken tekerlekler pürüzlü asfalta sürtünüyordu.

Takım direktörü Chris, takım telsizinden, "Pistlere tekrar hoş geldin. Liam, Elías ve diğer pilotlar arkanda, bu yüzden iyi iş çıkarmaya devam et," diye seslendi. Sözcüklerini seçerek konuşan ve saçmalığa mahal vermeyen bir adamdı.

"Lastikler iyi. Motor cehennem gibi sıcak."

"O zaman çalışıyor demektir. Birazdan kontrol edeceğim."

Aracım tur üstüne tur atarak asfaltı inletiyordu. Pite girerek ekibe dört lastiğimi değiştirmeleri için iki saniye verdim.

Lastikler takıldı ve pit şeridinden çıkarak yarışa dâhil oldum. Pite girdikten sonra sıralamada yükselmem gerekiyordu.

"Liam senin önünde. Bir sonraki virajı içten değil, dıştan al. Düzlüğe çıkmadan önce önünü kes."

Chris'in sesi kulaklığımda yankılandı.

Aracım Liam'ın lacivert aracına arkadan yaklaştı. Bu sporda her şey bir milisaniyede olup bitiyordu. Yani her viraj –tekerleğin

her dönüşü– önemliydi. Fren yapmadan önce Liam'ın aracına iyice yanaştım. Chris'in tahmin ettiği gibi o virajı içeriden alırken ben dışarıdan devam ettim.

Liam'ı hızla geçtim, onun motoru benimkiyle boy ölçüşemiyordu. Düzlükte üç yüz kilometrenin üzerinde bir hızla ilerledim.

"Şimdi Elías'ı hak ettiği yere geri gönder," diye homurdandı Chris mikrofona.

"Gridin son sırasına mı?" dedim soluk soluğa. Motor arkamda ısındıkça nefes alışverişim ağırlaşıyordu.

Bir sonraki virajda Elías'ın önüne kırarken Chris ve baş mühendisim gülmeye başladı.

"Şimdi önünde sadece Santiago ve Noah var. Onlara kimin kral olduğunu göster."

Kahkaha attım. Bandini'nin kırmızı arabaları kızgın güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Virajlardan birinde Santi'ye yanaştım ama o beni püskürterek tekrar üçüncü sıraya attı. Onun arabası yolun ortasında ilerlese de arkasından yaklaşıp ön kanadımla sokuldum. Bir sonraki dönemeçte, aracının dibine kadar girdikten sonra öne doğru hamle yaptım. Santi ani fren yapınca lastikleri ciyakladı.

"İyi iş çıkardın. Bu hareketin basın toplantıma konu olacak. Onun çocuklarını yenersen James Mitchell kuduracak."

Geriye Noah Slade kalmıştı. F1'in dört kez Dünya Şampiyonu ve Hanımköylülerin yeni seçilmiş başkanı, bir sonraki virajdan önce frene basarak beni engelledi.

Bu galibiyeti çok istiyordum. Kendim için, takımım için, akıl sağlığım için. Kazanmak, özgüven sorunlarımı aşmamı sağlayacaktı. Birinci olmak, kask numaramı taşıyacak kadar beni önemseyen taraftarlara layık olduğum anlamına gelirdi. Podyumda derece almak çıtayı yükselterek annemden uzakta geçirdiğim zamana değdiğini gösterecekti.

Noah işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Hamlelerime direnerek karşılık veriyor ve onu birincilikten etmek için bana pek fırsat tanımıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime.

Chris sesini açtı. "Lütfen Noah'ya McCoy araçlarının neler yapabileceğini göster."

Noah bir ömür yetecek kadar şampiyonluk kazanmıştı. Artık bir başkasının ona haddini bildirmesinin vakti gelmişti. Maya onun egosuyla nasıl başa çıkıyordu bilmiyordum.

Lastikler döndü, arabanın vitesi değişti ve kalbim motorla birlikte gümbürdemeye başladı. Son dönemeçlerden birinde Noah'nın önüne kırıp çok önemli bir anda onu geçtim. Damalı çizgiyi geçtiğimde kalabalık çılgına döndü. Dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi, çünkü başarmıştım.

7

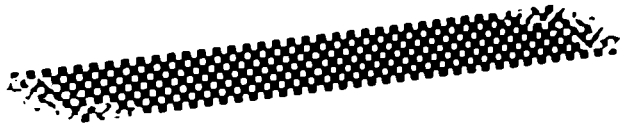

ELENA

Odamdan çıktığımda Jax'i kanepede oturmuş, tedirginlikle bacağını sallarken buldum. Siyah gömleği ve pantolonuyla çok yakışıklı olmuştu, Şanghay galasına hazır görünüyordu. Sanki giyinmek toplumun beklentilerine uymak anlamına geliyormuş gibi papyon takmayı atlamıştı. Kasları gömleğinin kaliteli kumaşını geriyordu.

Kısacası benim için tehlike arz edecek kadar iyi görünüyordu. İşimi tehlikeye atacak kadar. Akıl sağlığımı tehlikeye atacak kadar. İçimdeki çılgın, şehvet dolu duygulara kapılarak her an sevişme teklifini kabul edebilirdim. Ama iyi ki işime Britanya'nın en belalı bekârıyla kısa bir sevişmeden daha çok değer veriyordum.

"Hiç fena görünmüyorsun." Dudaklarının köşesi seğirdi ama sonra kaşlarını çattı.

Homurdandım. "Çok kötü iltifat ediyorsun."

"Sana iltifat etmesini isteyeceğin son kişi benim."

"Nezaketten yoksun olduğun için mi?"

Ninova

"Bizim sorunumuz nezaket değil." Bunu İngiliz aksanıyla vurgulayarak söylemişti.

"*Benim* sorunum seninle." İşaret parmağımla göğsüme dokundum.

"Bu konuda ne yapmamı istersin?"

"Bana karşı biraz daha nazik olsan ölür müsün? Mesela huysuzluk etmemeye ne dersin?"

Bir elini kirli sakallı çenesinde gezdirdi. "Dürüst olayım mı?"

"Elbette." Ama sesim pek kendimden emin çıkmamıştı.

"Biz birbirimize tatlı jestler yapacak ve özel sözler söyleyecek bir ikili değiliz." Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri tekrar vücudumda gezindi.

Bakışları karşısında içimde gerçekleşen enerji patlamasını görmezden geldim. "Tamam o zaman. Tatlı jestler olmayacaksa ne yapacağız?"

Elini yüzümde gezdirerek hafifçe ürpermeme neden oldu. Saçımın bir tutamı alıp sanki tüm cevaplar oradaymış gibi inceleyerek parmaklarının arasında okşadı. "Sonu yalnızca hayal kırıklığıyla biten cinsten anlar yaşayacağız."

"Seninle gurur duyuyorum. Hiçbir erkek yatak odasındaki kusurlarını kabullenmez." Yakınlığından duyduğum heyecanı gizlemeye çalışarak göğsüne pat pat vurdum. Gömleğin düğmelerinden aşağı inip oradaki kırışıklığı düzeltirken elim ısındı.

"Yatak odasında beni tanımlamak için kullanacağın son kelime, *hayal kırıklığı* olur." Nefes nefese çıkan sesi alçaktı.

"Gerçekten mi?"

Cebine koymadan önce eli bana tekrar dokunmak istercesine seğirdi. "Anlatmakta değil, göstermekte her zaman daha iyiyimdir."

"Beş yaşındaki bir çocuğun duygusal zekâsına sahip olduğundan bu dediğine şaşırmıyorum. Çocuklar da böyledir."

Başını geriye atıp güldü. "Kadınlarla birlikte olduğum bunca yıl boyunca hiç şikâyet ettiklerini duymadım."

"Muhtemelen onlar konuşmaya fırsat bulamadan çekip gittiğin içindir."

"Ah, şimdiden numaralarımı mı öğreniyorsun?"

"Numaralar sinsiliği işaret eder. Seninle ilgili her şeyi öğrenmek benim işim, bunu unutuyorsun."

Gözleri karardı. "Kötü yanlarımı bile mi?"

"Özellikle de onları. Bu, işi daha da ilginç kılıyor." Avuçlarımı birbirine bastırıp parmaklarımı oynatarak kötü dâhi taklidi yapmaya çalıştım.

"Feci bir yakışıklılığım ve ölümcül bir aksanım olması gerçeği dışında mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Ben bunları aldatmaca olarak nitelendirirdim."

Yalandı. Aksanı ve görünüşü ona epey bir avantaj sağlıyordu.

"Bana karşı koymakta zorlandığın için mi?"

"Hayır. Ben senin gibi davranan erkeklerden hoşlanmam."

"Ne gibi davranan?"

"Sanki benden üstünlermiş gibi."

Bir anlığına ilgisizlik maskesi düştü. "Ben sana karşı öyle hissetmiyorum."

"Öyle davranıyorsun, ki bu da aynı şey. Ama sorun değil. Ben koca kadınım ve senin gibi erkeklerle başa çıkabilirim. Bana bu şekilde davranan ilk müşterim sen değilsin." Süitten çıkmak için kapıya yöneldim. Şampanya rengi ipek elbisem vücuduma yapışarak uzun adımlar atmamı zorlaştırıyordu.

Jax kolayca bana yetişip dirseğimi usulca kavrayarak beni kendisine çevirdi.

"Diğer erkekler adına konuşamam ama senden daha iyi olduğumu düşünmüyorum. Aslında tam tersi. Sen çok–" dudağını ısırarak gözleriyle vücudumu bir kez daha süzdükten sonra yüzümde kaldı "–benim gibi biri için çok iyisin."

"Senin gibi biri mi?" Eline bakıp dokunuşuyla tüylerimin neden diken diken olduğunu anlamaya çalıştım.

Parmağı tembelce tenimde gezindi. "Birinin mutluluğuna sebep olmak yerine mutluluğunu yok etmeye daha yatkınım."

Derin bir iç çektim. "Hep kafa karıştırıcı cümlelerle mi konuşacaksın?"

"Jim Carrey'nin Riddler karakteri gibiyim."

"Referans verebileceğin onca film varken sen kalkıp George Clooney'nin *Batman* serisini mi seçtin? Sana olan tüm saygımı kaybediyorum."

"Bana biraz olsun saygı duyuyor olman bile endişe verici."

"Merak etme, her geçen saniye azalıyor zaten."

Başım iki yana salladı ve gülümsemesini bastırıp kaşlarını çattı. "Hadi gidip şu boktan gösteriyi bitirelim artık."

"Sponsor etkinliklerinden neden nefret ediyorsun?"

"Yarış dışı olan her şeyden nefret ediyorum. Her hafta bana yığınla soru soran yeni bir insan kalabalığıyla muhatap olmaktansa yeryüzünden silinmeyi tercih ederim."

İkimiz de koridora çıkıp asansöre doğru yürüdük. "Sanırım yanlış kariyer tercihi yapmışsın. Yarışmak ve ünlü olmak birbiriyle özdeşleşmiş şeyler."

Jax düğmeye bastı. "İnan bana, gençken bu işin sonuçlarını hiç düşünmedim."

"Başkalarının yanında kaygı nöbetine girme ihtimalin yüzünden mi?"

"Kısmen."

Muğlak bir cevaptı ama sırrını saklamasına izin verdim. Asansörün kapıları açıldığında içeri girdik.

Lobiye inmek için düğmeye bastım. "Ne zamandır anksiyete sorunları yaşıyorsun?"

"Çok uzun zamandır."

"Gittikçe kötüleşiyor mu?"

"Sen terapist değilsin. Kafamı kurcalayıp cevap aramayı bırak."

Asansördeki demir tutamağa yaslanıp güldüm. "Buna sohbet etmek deniyor. Karşı cinsle yapmayı denemelisin. Onları

sessizliğe boğmadığında kadınların neler konuşabildiğini görsen şaşırırsın."

"Çok tatlısın, beni daha edepsiz konuşmaya teşvik ediyorsun. Başka kadınlarla olmamı düşünmek ve onların yerinde olmayı dilemek seni azdırıyor mu?"

Ah, kahretsin. Aferin, Elena. Yarattığın karmaşadan kurtulmanın tadını çıkar.

Gözlerimi devirdim. "Hayır."

"Ama yine de bu konuyu açıp duruyorsun. Neden?"

Sırıtışı beni rahatsız etti.

Dudaklarına bakıp gözlerimi kıstım. "Buna şaka denir."

"Seni temin ederim ki benimle seks yapmak şakaya gelmez."

Tiksintiyle burnumu kıvırdım. "İğrenç. Salaş bir Çin restoranı sahibinin kendi işletmesine verdiği beş yıldızlı yorum gibisin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bizzat deneyene kadar kimse senin parlak tavsiyene güvenmemeli demek oluyor."

Bir kahkaha patlattı. "Bunca saçma benzetmeyi nereden buluyorsun bilmiyorum."

"Sivri bir dilim var. Bu da bir yetenektir."

Sözlerim kafasına dank edince kaşlarını kaldırdı. Kahretsin, şu anda aptal bir dil demek daha doğru olurdu.

Kendimi toparlamaya çalıştım. "Bunu duymamış gibi yapabilir misin? Sık sık birlikte zaman geçireceğiz, belki seksten başka şeyler hakkında da konuşmayı öğrenirsin."

"Her zaman böyle otoriter misin?"

"Ben kararlı terimini tercih ederim. Otoriter, özellikle kadınlar için olumsuz bir çağrışım yapıyor."

Kaşları kalktı. "F1'de çalışan bir kadın olarak başına çok şey geldi, değil mi?"

"Nereden anladın? Yarış pistinde neredeyse hiç kadın olmamasından mı yoksa basın odasında tüm erkeklerin beni görmezden gelmesinden mi?"

Başını iki yana salladı. "İnsanlardan nefret etmek için bir neden daha."

"Ben öyle görmüyorum. İnsanlara yanıldıklarını kanıtlamak için başka bir neden olarak görüyorum."

Jax ve ben otuz dakika sonra Şanghay galasının yapıldığı salona girdik. Jax beni kalabalığın arasına götürürken tavandan sarkan kristal avizeler altın bir parıltı saçıyordu.

Yüz dolarlık şampanya kadehlerine ve garsonların dağıttığı Gordon Ramsey'nin mutfağından fırlamış gibi görünen yiyeceklere bakınca lüks kelimesi burayı anlatmaya yetersiz kalıyordu.

Yabancılarla beş dakikadan fazla konuşmak zorunda kaldığında Jax'in tavrı bir anda değişiyordu. Asabiyetini, istemeden de olsa insanlara saatlerce nazik davranmak zorunda kalmasına bağlıyordum.

"Ah, Elena. Sen olduğunu tahmin etmiştim. Bir saattir seni bulmaya çalışıyorum, bana bir dans bahşedersin diye umuyordum." Elías'ın sesi beni kendime getirdi.

"Elena'nın bu akşam benimle kalması gerekiyor. Belki başka zaman, ne bileyim, mesela hiçbir zaman?" Jax eliyle onu kışkışlarken çaktırmadan orta parmağını gösterdi.

"Şaka yapıyor. Boş ver onu." Jax'e ters ters baktım.

"Güzel. DJ'den en sevdiğin şarkılardan birini çalmasını isteyeceğim. Hemen dönerim." Elías bana gizemli bir edayla gülümsedi.

"Ona umut vermeyi bırak." Jax'in hırıltılı sesi kanımın damarlarımda ısınmasına neden oldu.

"Alt tarafı arkadaşımla dans edeceğim. Olayları bu kadar büyütmeyi kes."

Çenesi gerildi, yüzünün ışık vurmayan kısımları gölgede kalmıştı. "Arkadaş mı?"

"Sana yabancı bir kavram gibi gelebilir ama erkekler ve kadınlar seks yapmadan da arkadaş olabilirler."

"Saçmalık. Liam ve Sophie *arkadaşlığın* nasıl sonuçlandığını gösteren mükemmel bir örnek."

Gözlerimi devirdim. "Elías ve ben birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Aramızda öyle bir şey yok."

"Senden bir açıklama istemedim. Ne istiyorsan onu yap." Beni bırakıp gitti.

İçimde büyüyen öfkeyi görmezden gelerek arkadaşımı aradım. Elías'ı elimle koymuş gibi DJ kabininin yanında, pikabın başındaki adamla sohbet ederken buldum. Uzaklaşırken DJ'e utangaç bir şekilde gülümsedi.

Beni dans pistine çekip "*La Bicicleta*" eşliğinde etrafımda döndürdü.

"Ee, sen ve DJ, ha?" Kaşlarımı oynattım.

Başını iki yana salladı. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Nasıl hissettiğini hayal dahi edemiyorum."

"Böyle bir spor dalının içinde olmak çok zor. Ben ilk olmak istemiyorum... anlarsın ya."

Elías'ın herkese açılması için hiçbir zaman doğru an olmayacaktı. Kariyeri nedeniyle benliğinin önemli bir parçasını saklamak ona ne kadar acı verse de cinsel kimliği konusunda ketum davranmaya devam ediyordu.

"Bunun seni korkuttuğunu biliyorum ama devir değişti artık."

Elías'ın sesi müzik yüzünden duymakta zorlandığım bir fısıltıya dönüştü. "Bundan emin değilim. Erkeklerin, sırf aletleri ve güzel kalçaları olduğu için onlara asılacağımı sanmalarından nefret ediyorum."

"Günümüzde ve çağımızda insanların daha anlayışlı olmasını isterdim."

"Bunu sınayacak kişi ben olmak istemiyorum. En azından şimdilik. Üst düzey bir takımla sözleşme imzaladıktan sonra olmaz."

"Ne zaman hazır olursan bana haber ver, sana yardım ederim."

Elías gülümsedi. "Jax ve ben sensiz ne yapardık?"

"Sen basın toplantısı sırasında sorulara vereceğin cevapları unuturken Jax Twitter'da bir sonraki trend hashtag olurdu. Üstelik bu iyi bir nedenden de olmazdı."

"Kabul etmelisin ki *JaxAttack* hashtag'i oldukça akılda kalıcı."

"Neredeyse kulüpte takıldığı kadınlardan kapacağı bulaşıcı hastalıklar kadar kalıcı."

Elías gülerken göğsü sarsıldı. "Ne dersen de, Jax senin içinde uzun zamandır görmediğim bir heyecanı uyandırıyor. Biliyorsun, seninle ilgili endişelenmeye başlamıştım ama geçen yıl bir şey söylemek istemedim. Yorgun ve üzgün görünüyordun. Fakat bunun yorgun ve stresli olmandan mı yoksa büyükannenle ilgili başka şeylerden mi kaynaklandığından emin değildim..."

"Benim için endişelenmeni istemiyorum. Özellikle de diğer konularda." Etrafa şöyle bir göz gezdirdim.

"Birinin yapması gerek. Yeni bakımevi nasıl görünüyor?"

"Pahalı ama ona değer. Hatta bana her gün fotoğraflarını gönderiyorlar, büyükannem de haftada bir beni arıyor. Güya oda arkadaşıyla arkadaş olmuşlar."

"Mutlu olduğunu duyduğuma sevindim. Yardımımı kabul etseydin yıllar önce orada olabilirdi."

"Ben yardıma muhtaç değilim."

"Ama yardıma muhtaç herkese yardım ediyorsun." Bana hafifçe gülümsedi.

"Bu iş sayesinde artık oranın ücretini karşılayabiliyorum. Jax'e yardım etmek için aldığım maaşla büyükannemin kaldığı yerin aylık masrafını, kredilerimi ve dairemin kirasını ödeyebiliyorum. Hatta şimdi biraz daha büyük bir yer bakıyorum."

"Bu iyi bir şey. Yaşadığın yeri beğenmemiştim."

Onu duymazdan gelip gözlerimi devirdim.

Kaşlarını çatmaktan vazgeçmedi. "Hâlâ o kâbusları görüyor musun?"

Ninova

"*Elías... No quiero hablar de eso.*[13]"

Bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama bu sezonun başından beri kâbus görmemiştim.

"Bence Jax'le sandığınızdan daha fazla ortak noktanız var. İkiniz de sizi rahatsız eden şeyler hakkında konuşmaktan kaçınıyorsunuz. En azından seni neyin rahatsız ettiğini biliyorum. Ama onun derdi ne bilmiyorum. Üzücü bir geçmişi olan kötü çocuğum diye bağırıyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Üzücü geçmiş mi? Ailesi hayatta, yarış kariyerini destekliyorlar ve paranın satın alabileceği her şeyi elde edebiliyor. Anne ve babalar çocuklarına her şeyi verdiklerinde olacakların timsali âdeta. Daha ne isteyebilir ki?"

Elías beni etrafımda döndürdü. "Belki de doğru soruları sormuyorsundur."

Kalabalık ürkütücü bir şekilde dağıldığında Liam ve Noah'yla birlikte bir köşede dikilen Jax'in kara kara düşündüğünü gördüm.

Sanki bakışlarımı sezmiş gibi gözleri benimkilerle buluştu. Vücudumdaki her hücre alev aldı. Sırıtışı ben tehlikeliyim diyor, söylenmemiş vaatlerde bulunuyordu. İlgisi karşısında vücudumun verdiği tepki beni endişelendiriyordu. Jax'e duyduğum çekim, ona yardım etmek için özenle hazırladığım plana gölge düşürüyordu. Ama bu düşünceleri bir kenara bıraktım. Burada bulunma amacım Jax Kingston'ı harekete geçiren şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmekti.

Kariyerimin şimdiye kadarki en büyük zorluğuyla karşı karşıya olduğumu fark etmiştim. Bazıları Jax'in kötü tavırlarından ve karamsarlığından korksa da ben onu sıfırdan iyileştirmeye başlamak için sabırsızlanıyordum.

Ona geniş bir gülümsemeyle baktığımda suratının daha çok asılmasını ve kaşlarının çatılmasını izledim.

Hadi bakalım.

---

13 (İsp.) "*Elías... Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.*" –ç.n.

8

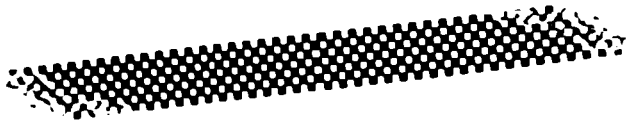

ELENA

Her nasılsa odasına girdiğimde Jax beni duymadı. Parmak uçlarımda penceresine gidip perdeleri tuttum ve dramatik bir hareketle açtım. "Uyan bakalım!"

Işığa sırtını dönerek garip bir hırıltı çıkardı. "Ne oluyor be?"

"Kalkma vakti. Yoğun bir gün planladık."

"Birkaç saat sonra gelebilir misin? Hatta iyisi mi hiç gelme." Bir yastık kapıp başına kapadı. Sesinde sert bir ton vardı, uykudan yeni uyandığı için boğuktu.

Dövmelerle kaplı çıplak sırtına bakma fırsatını yakaladım, neredeyse tek santimlik boş alan yoktu. Kusursuz kasları gerildiğinden vücudunda çıkıntılar oluşturmuştu.

Parmaklarım ona dokunmak için seğirdi. Az kalsın dokunacaktım ama neyse ki kendime hâkim oldum. "Bu çok cazip bir teklif."

"Sabah saksosu kadar cazip değil. Yani planda bu yoksa gidebilirsin." Yüzüne örttüğü yastık sesini boğuyordu.

"Sabahları bu kadar tatlı olabileceğin kimin aklına gelirdi?"

Ninova

"Ne diyebilirim ki? Sen benim en iyi yanlarımı ortaya çıkarıyorsun," dedi kuru bir sesle.

Kaslı kollarını kaplayan dövmelere bakarken gözlerim kamaştı. Dudaklarımı yaladım, ona bir adım daha yaklaşmamak için var gücümle direniyordum.

Jax aniden doğrulup başını yatak başlığına yasladı. Hemen gözlerimi kaçırdıysam da yüzündeki gülümseme faka bastığımın resmiydi.

"Elena Gonzalez, beni mi kesiyordun? Gururum okşandı doğrusu."

"Lütfen ama." Gözlerimi devirdim. "Seni o yastıkla ne kadar çabuk boğabileceğimi düşünüyordum."

"Biri bana seninle beraber yatakta öleceğimi söyleseydi ilk tahminim bu olmazdı."

Yanaklarıma ateş basarken gözlerimi otelin halısına diktim. "Anneni o pis ağızla öptüğüne inanamıyorum."

"Aldırmıyor. Bu kadar pimpirikli biri olman benim suçum değil," diye tersledi Jax.

Hızlı hareketlerinden ötürü kaslarının gerilmesini ve kasılmasını görmezden gelmeye çalışsam da onun yanındayken kendimi ancak bu kadar kontrol edebiliyordum. "Bu konuyu boş verelim şimdi. İmajını düzeltmene yardım edecek ilk aktiviteni planladım. Hazırlan çünkü bir saat içinde orada olmamız gerekiyor. Antrenman kıyafetlerini giydiğinden emin ol." Arkama bile bakmadan odasından çıktım. Gerçekçi olalım, onun yataktan kalkışını izlerken kendime hâkim olabileceğimden emin değildim.

Jax yirmi dakika sonra beni oturma odasında karşıladı. Adidas eşofmanı kaslı bacaklarına yapışmış, siyah tişörtü biçimli gövdesini ortaya çıkarmıştı.

Onu tüm ihtişamıyla görebileceğim bir etkinlik planladığım için kendimi pataklamak istedim.

"Bu kıyafetle mi gidiyorsun?" Jax'in gözleri *Milyon Dolarlık Bebek*'tekine benzer boksör örgülerime ilişti, sonra göğsüme ve taytıma kaydı.

"Evet. Fiziksel olarak yakınlaşacağız." Seksenli yılların egzersiz videolarında kalması gereken küçük bir yumruk hareketi yaptım.

"Böyle hayatı sikeyim," diye homurdandı otel odasından çıkarken.

Verdiği tepki içimi hissetmemem gereken bir gururla doldurdu. Onun gizli bakışlarını ve sataşmalarını ne kadar arzulasam da hem onun hem de kendimin iyiliği için direniyordum.

Hızlı bir araba yolculuğundan sonra Jax'in ilk etkinliğinin yapılacağı yere vardık.

"Hasiktir. Boks salonu mu?" Kocaman açılmış ağzı ve gözleriyle lobiye bakındı.

Ona gülümsedim. "Sürpriz! Antrenman rutininin bir parçası olarak boks yapmayı sevdiğini duydum, bu yüzden bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm. En azından program dışı aktivitelerin arasında ilgilendiğin bir şey."

"Yine seks hayatımı mı ima ediyorsun?" diye sordu.

"Hangi seks hayatı? Sağ elinle olan mı?"

Dört bir yanımızı saran taraftarları bizi izlerken Jax kahkahalarla güldü. Ben bile onun verdiği bu mutlu ve kaygısız tepkinin çekimine kapıldım.

Kendime gelerek onu girişteki bankoya doğru sürükledim.

"Aile İçi Şiddete Karşı Mücadele. Güzel seçim." Bana içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu gülümseme, onu genç gösterirken kabul etmek istediğinden daha fazla canını sıkan kaygılarından da arındırıyordu.

"Bağış yapmak için harika bir neden olduğunu düşündüm. Fl'den bir grup insanı ve buralı iş adamlarını davet ettim.

Tüm gelir, istismarcılarından kurtulan kadınları desteklemeye yardımcı olan İngiltere merkezli bir hayır kurumuna gidecek."

Birkaç ek planlama daha gerekmişti fakat güzel bir amaç için değerdi. Sık sık izlediğim belgesellerden birinde kadının istismarcısından kaçarken yaşadığı zorlu süreci anlatışı aklımda yer edinmişti.

Bu konuda kadınlara yardım etmeye yemin etmiştim ve işte buradaydım; Jax'in parasıyla böyle bir organizasyonu finanse ediyordum. Ayrıca bunun, hem Jax'i yardımlarıma alıştırmak hem de ilgisini canlı tutmak için mükemmel bir başlangıç olacağını düşünmüştüm.

Hayranlar ve konuklar etrafımızda dolaşıp sohbet ediyor, sessiz müzayedeye katılıyorlardı. Aralarında Jax, Liam, Santiago ya da Noah'yla antrenman ringinde birkaç dakika geçirmek için yüz euro bağışlamaya hazır F1 taraftarlarının da bulunduğu çok sayıda kişi daha önce kayıt yaptırmıştı.

Döndüğümde Jax'in gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Midemde, uçak inmek üzereyken hissettiğime benzer tuhaf bir duygu belirdi. "Sana imajını düzeltmen konusunda yardım edeceğimi söylemiştim. Ama banka hesabın ve ünlü bağlantılarının yardımıyla bu yolda pek çok insana yardım etmeyi planladığımdan bahsetmemiştim."

"Ancak sen benim şöhretimi hayır kurumlarına para toplamak için kullanabilirdin zaten. Vay canına."

"İltifatın bu yorumun içinde bir yerlerde kayboldu."

"Bunu iğnelemek için söylemedim. Bu... Bu inanılmaz." Parlak gözleri ve kocaman gülümsemesiyle etrafına bakındı. Etrafı gıcırdayan spor ayakkabıları ve sallanan kum torbalarıyla çevrili olan bu spor salonunda sanki kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

Yorum yapmaya fırsat bulamadan, etkinliğin hazırlanmasına yardımcı olması için tuttuğum esas kişi sözümüzü kesti. Kadın günün hedeflerini açıklarken Jax dikkatle onu dinledi. Etkinliğe

Ninova

katılma konusundaki hevesi beni şaşırtmıştı, özellikle de diğer pilotlara gelip gelmeyeceklerini sormak için mesaj attığında.

Sonraki birkaç saat boyunca gözlerimi ringdeki Jax'ten ayırmaya çalıştım ama çekimi o kadar güçlüydü ki ayıramadım. *Parlak spor salonu ışıkları altında esneyen kasları kadar güçlü.* Teni terden parlıyordu ve sabahtan beri yüzünde kalıcı bir gülümseme vardı. O kadar nefes kesiciydi ki ona uzun uzun bakmakta zorlanıyordum. Güneşe çok uzun süre bakınca gözlerimin kamaşıp tenimin ısınması gibi bir şeydi bu.

"Senin için fotoğrafını çekmemi ister misin? Genelde daha kalıcıdırlar." Yanımda Noah'nın kız arkadaşı Maya olduğunu hemen anladığım esmer bir kadın belirdi. Maya benden biraz daha kısaydı. Benimkine benzer spor kıyafetler giymişti, atkuyruğu yaptığı koyu renk saçları arkasında sallanıyordu. "Bu arada, harika bir etkinlik."

"Çok güzel ve amacına bayıldım. Maya, hazır elin değmişken benim de fotoğrafımı çeksene. Liam'ın yeğenlerine göndereceğim." Sophie, sarı uzay topuzları ve onlarla uyumlu neon renkli spor sütyeni ve taytıyla ringe doğru yürürken Maya'ya el salladı. Yükseltilmiş sekizgen antrenman ringinin yanında minicik görünüyordu.

"Fotoğraf çektirme fırsatını hiç kaçırmaz." Kahverengi gözleriyle bana bakan Santiago Alatorre bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına attı. Taraftarlarından biriyle yaptığı bir raundun ardından koyu renk saçlarından ter damlıyordu.

"Günışığım, sana bir metre uzakta durmanı söylemiştim." Liam, Sophie'nin başının üstüne bir öpücük kondurarak halatlara yaslandı.

Sophie öğürür gibi bir ses çıkardı. "Sana aylar önce bana öyle dememeni söylemiştim."

"Böyle giyinip beni suçlayamazsın." Liam ona neşeli bir edayla gülümseyerek başını iki yana salladı. O anda içimi küçük bir kıskançlık duygusu sardı. Ama kıskandığım onlar değildi.

Tanrım, hayır, Liam'ı o şekilde sevmiyordum. Daha çok, gerçekten mutlu ve âşık bir çift gördüğümde hissettiğim yalnızlık duygusunu görmezden gelmekte zorlanıyordum.

Son ilişkimin üzerinden yıllar geçmişti, *Abuela* hastalanmadan ve ben F1 pistinde çalışmaya başlamadan önceydi. Bu durum, onlar gibi bir gelecek hayal edememek, bana kendimi başarısız hissettiriyordu. Biriyle romantik bir bağ kurmanın özlemini çekebileceğimi düşünmezdim ancak mutlu bir çift görmek beni derinden etkilemişti.

"Neden uzak durmasını istiyorsun? Sophie'nin o ringde senin kıçını yere serdiğini görmek için bin euro veririm." Noah, Maya'nın şişesinden bir yudum su içti.

"Denediğini görmek isterdim. Jax yıllar önce bana nasıl dövüşüleceğini öğretmişti." Liam salonun zeminine oturdu.

"Ama hâlâ çok berbatsın! Santiago'ya dövüşmeyi öğretsem daha başarılı olurdu." Jax, ellerini havaya savurarak Liam'ın peşinden ringin dışına çıktı.

Liam orta parmağını kutudan fırlayan yaylı bir oyuncak gibi kaldırdı. Ağzımdan hafif bir kahkaha kaçarken Jax'in dikkati tekrar bana döndü.

Kıstığı gözleri istediği gibi bir etki yaratamasa da tüylerimin diken diken olmasını sağladı.

Kendime not: Jax'in üstünü çıkaracağı etkinlikler planlamayı kes. Karın kasları seyredenlerin dikkatini dağıtıyor.

Yani benim dikkatimi. Seyreden bendim.

"Onu bilemem ama Santi'nin sağ kroşesini biliyorum." Noah arkadaşlarına doğru ilerledi.

"Ayrıca şunu da sakın unutma: Maya'ya karşı yanlış bir hareket yaparsan işin biter."

Santi havaya birkaç yumruk savurdu.

"Hey, Elena'ydı, değil mi? Fotoğrafımızı çeker misin lütfen?" Maya fotoğraf makinesini bana uzattı.

Giderek artan yalnızlık hissini görmezden gelerek birkaç fotoğraflarını çektim ve makineyi Maya'ya geri verdim. Santiago, kız kardeşinin kalbini kırarsa başına neler geleceğini hatırlatmak istediğini söyleyerek Noah'yı ringe sürüklerken grup gülüştü.

Günün kalanında başka işlerle meşgulmüşüm gibi davranırken bile Jax'in gözlerini üzerimde hissettim.

Bunu fark etmemeli ve bana bakmasını istememeliydim. Ama asıl önemlisi, daha fazlasını dilememeliydim.

9

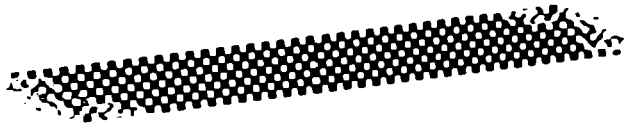

JAX

İlk iki yarış boyunca ayakta kalabilmek için her gece bir Xanax içmem ve tonlarca derin nefes almam gerekmişti.

Elena'nın kaçınılmaz varlığından nefret ettiğim için normalden daha büyük bir şerefsiz gibi davrandığım üçüncü yarış haftası tam gaz devam ediyordu. Yanında vakit geçirdikçe onunla ilgili her şeyi öğrenme arzusuna karşı koymakta daha da zorlanıyordum.

Son zamanlardaki hırçınlığımı Bahreyn Grand Prix'sinin stresine bağlayabilirdim ama bu sadece bir bahaneydi. Aslında hislerim yüzünden kendime kızıyordum. Çelişkili hisler yaşıyordum. Moralim bozuktu. Gece gündüz yanımda Elana gibi birinin olması ödümü koparıyordu.

Ama bu düşünceleri bir kenara bıraktım çünkü bugün sıralama günüydü. Dünya Şampiyonası'nın üçüncü yarışından önce sırtımda bir ürperti süzülüyordu.

Arabam pit ışıklarının altında şık gümüş boyasıyla parlıyordu, tekerlekleri pürüzsüz ve yeniydi. McCoy en iyiler arasında yer alırken ekip de podyumu zorlayan yarış araçları üretmek için

Ninova

canla başla çalışıyordu. Liam ve ben, o Sophie'ye âşık olup başka bir takıma geçmeden önce birkaç sezon birlikte yarışmıştık.

Yıllar sonra ilk kez garajda özgüvenli hissediyordum.

Liam takımdayken McCoy en iyi stratejileri onun üzerinde uygulamaya odaklanmıştı. Liam baskıyı kaldırabilirken ben patlamaya hazır bir serseri mayın gibiydim.

Ama şimdi onun yokluğunda, vasat bir alt takımdan gelen yeni ortağım da göz önünde bulundurulduğunda Dünya Şampiyonası'nı kazanma şansım doğmuştu. Tek yapmam gereken kaygılarımla ve istenmeyen ev arkadaşımla ilgili artan öfkemin üstesinden gelmekti.

Elías arabasının yanında Elena'yla takılıyordu. Daha önce bu çocuğu sinir bozucu bulmamıştım ama şimdi bundan o kadar da emin değildim. Gözümün önünde Elena'yla açıkça flört ediyordu. Onları bir arada görmektense gözüme matkap ucu sokmayı tercih ederdim.

Böyle düşünmemin sebebi kıskançlık değildi. Yakışıklı çocuk Elías, görünüşte Elena'ya hak ettiği her şeyi verebilecek biriydi. Kahkahalarla, neşeyle ve daha adını koyamadığım bir sürü mutlu kelimeyle dolu rahat bir hayat.

Tamam, kulağa biraz kıskanç gibi geliyor olabilirim. Ama öyle olsun.

Elimden geldiğince Elena'yı görmezden gelmeye çalışsam da arada bir göz ucuyla bakıyordum. Aramızdaki bu çekim neredeyse baş döndürücüydü. Garajın diğer ucundan ona bakarken bugün giydiği elbise yüzünden aletim yarış tulumumun içinde nabız gibi atmaya başladı. Elbise âdeta onun için yapılmış gibi görünüyor, dokunmak istediğim yerlerini sımsıkı sarıyordu.

Elena yanıma gelerek ondan kaçınma planlarımı suya düşürdü. "Hey, sen? Bugünkü yarış hakkında ne hissediyorsun?"

"Rekabeti bitirmek için heyecanlıyım." Elías'ın podyum kenarından beni izlediğini hayal ederken dudaklarımın köşesi yukarı kalktı.

"Yüzündeki gülümseme beni endişelendirmeli mi?"

"Endişelenmen gereken tamamen farklı bir bakış, bu değil."

Gözlerini devirdi. "Senden korkmuyorum."

"O zaman neden korkarsın?" *Ne halt ediyorsun sen? Onu tanımaya çalışmayı kes, seni aptal herif.*

"Birkaç şeyden. Ama en önemlisi pişman olmaktan." iPad'ine sıkıca sarıldı.

Bir kelime nasıl olur da bu kadar yüreğime oturabilirdi? Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda irkildi ve gözlerindeki ifade dağıldı. "Derin konular, Gonzalez. Bu arada ben örümceklerden korkuyorum. Boncuk gözlü ve zıplama potansiyeli olan pis küçük yaratıklar." Cevabım onu garip bir şekilde güldürdü.

Koyu renk saçlarını bir yana savurarak kendine has kokusunu yüzüme çarptı. "Senin örümceklerden korkan biri olduğunu tahmin bile edemezdim."

Düşünceli bir edayla çeneme vurdum. "Muhtemelen benim hakkımdaki varsayımların gerçeklerden çok uzak olduğu içindir."

"Yani aslında hakkındaki varsayımlarımdan daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Ben çok daha kötüyüm."

Başını geriye atıp bana yumuşak gözleri ve ufak tebessümüyle baktı. "Kötü adam mizansenini tamamlamak için tek eksiğin karanlık bir gökyüzü, bir şimşek ve uğursuz bir gök gürültüsü."

Alkışladım. "İşte şimdi anlamaya başladın. Ben hep abartılı girişlerin adamı olmuşumdur."

"Abartılı bir çıkış yapmaman için de artık yanında ben varım."

Bir ıslık çaldım. "İnsana ağzının payını vermek deyince de sen."

Elena güldü. "Teşekkür ederim. *Abuela*m sağ olsun, beni iyi eğitti."

Elena İngilizceden İspanyolcaya geçtiğinde aletimin seğirmesi karşısında kesinlikle endişelenmeliydim. "Tanışmaya korkacağım birine benziyor. O vezirse sen ne oluyorsun?"

"Piyon."

"Sanırım satranç referanslarını tazelemen gerekiyor, canım. Kimse piyon olmak istemez. Ama galiba sana uyuyor. Zayıf ve gerçek bir zorlukla karşılaşmamış gibi görünüyorsun, tahtadaki büyük taşlarla oynayacak kadar güçlü değilsin."

"Sırf bu gibi yorumlar yüzden piyonu seviyorum. En hafife alınan taş o oluyor." Bana baktı, gülümsemesiyle beni kışkırtıyordu.

Ona da pırıl pırıl gözlerine de lanet olsun. Tepemizdeki ışıkları yansıtan kahverengi gözleri ve içindeki altın benekleri beni mest ediyordu. "O zaman neden bir piyon olmak istiyorsun?"

"Çünkü gerçek hayata hiçbir zaman gücün zirvesine başlamayız. Önemli olan küçük savaşlardan sağ çıkmaktır. Bir piyon mücadeleyi atlatıp diğer tarafa geçmeyi başardığında vezire dönüşebilir. İşte ben böyle biri olmak istiyorum.

Sözleri beni düşündüğümden daha çok etkiledi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için içimdeki arzuya karşı koyamıyordum. "Peki vezir olunca ne oluyor?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Herhangi biri vezir olduğunda ne olur? Dünyayı yönetirler. Yani... benim dünyamı."

Onun varlığından gereğinden fazla keyif almaktan rahatsızlık duyarak gözlerimi kaçırdım. "Değerli bir rakip olduğunu kanıtladın."

Başım yana eğip kaşlarını çatarak bana baktı. "Nedense bu imalı sözlerle ne kastettiğini sormaya korkuyorum."

"Çünkü evrim sayesinde hepimizin içinde savaş ya da kaç güdüsü gelişti."

"Kaçmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Sen hep savaşıyorsun. Zaten seni tehlikeli yapan da bu." İçimden ters yöne doğru kaçmak gelse de soğukkanlı davranmaya çalıştım. Derinlerimdeki bir his, bu işten hayır gelmeyeceğini söylüyordu. Akıl sağlığımı kaybetmemek adına tutunmam gereken bir histi bu.

Ondan hoşlanmak istemiyordum. Sikine hâkim olamayan lanet olası âşık bir dangalak gibi onu arzulamak istemiyordum. Onun gönlüme girmesini hele hiç istemiyordum.

Bazı insanların savunma mekanizmaları olurken benim kitle imha silahlarım vardı.

Tıpkı patlayan bir bomba gibi, bir kere izin verirsem artık geri dönüşü olmazdı.

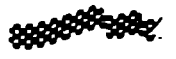

"Seninle çok gurur duyuyoruz. Bu yıl muhteşem bir performans sergiliyorsun." Babamın ne kadar gururlu olduğu telefondan bile anlaşılıyordu.

"Bu sezon böyle bir şey yapabileceğimi kim bilirdi?" Sıralama turundan sonra garajda kalmış, teknisyenlerle görüşüyordum.

"Biliyorduk. Liam gittikten sonra ön sıralarda yer alacağını hep biliyorduk. Her ne kadar onu çok sevsek de senin adına mutlu olmadan edemiyoruz. Bugün harika bir sıralama turu yaptın! Sezona damganı vuracaksın." Babam telefonu ona uzatırken annemin sesi iyice yükseldi.

"Egomu şişirip durma, anne. Böyle devam edersen Elena beni zapt edemeyecek."

"Dilinden düşürmediğin bu Elena kim?" diye söylendi babam telefonda.

"Geçen hafta sen tuvalete gittiğinde kızla telefonda konuşuyordu. Sanırım Jax ondan hoşlanıyor." Annem fısıldamaya çalışsa da ahizeden her şeyi duyabiliyordum.

"Geçmişini araştıralım mı?" Babamın sesi kısıldı.

Babamın kaşını kaşıyarak bir özel dedektif tutmayı planladığını hayal ettim. En iyisi bu endişeyi daha fazla büyümeden önlemekti. "Sizi duyabildiğimi biliyorsunuzdur umarım. Aşırı tepki vermeyin hemen. Kimseye âşık falan değilim ve şahsen birinin geçmişimi kurcalamasından hiç hoşlanmazdım, bu yüzden onu rahat bırakalım."

"Bak bak. Kesinlikle o kıza ilgi duyuyor." Babam güldü.

"Siz ikiniz gerçek misiniz? Size ne oldu böyle? Bırakın ondan hoşlanmayı, onu tanımıyorum bile. Aslında düşündüğünüzün tam tersi, onun varlığına katlanamıyorum."

Annem kıkırdadı. "Vay, düşmandan âşığa. Ne güzel. İnsanlar sana nasıl âşık olduğunu sorduğunda anlatacak harika bir hikâyen olur."

Bir homurtu kopardım. "Aşktan bahseden kim? Tanrı aşkına, o benim halkla ilişkiler sorumlum. Üç haftadır birlikte çalışıyoruz."

Üç hafta süren hararetli konuşmalar ve hoşnutsuz tepkiler. İkimizin de hafifletmeye çalışmadığı, hissedilir bir gerginlikle dolu günlerde sık sık garip anlar yaşamıştık. Sabahları kendine bir fincan kahve koyarken gördüğüm büzüşmüş meme uçları aklımı başımdan alıyordu. Akşamları kanepede uzanırken sergilediği bacakları onlara dokunup vücudunda keşfe çıkmam için âdeta yalvarıyordu. Daha da kötüsü, kahkahalarından ve günlük restleşmelerinden kaçış yoktu. Ağzından çıkacak saçmalıkları duymak için sabırsızlanmam göğsümde her geçen gün büyüyen kaygı seviyesini artırıyordu.

Kısacası, Elena'yla yaşamak bir okyanusun ortasında tek başıma yüzmek gibi bir şeydi; ölümcül, faydasız ve batmaya tek bir yanlış hamle kadar yakın.

"Anneler böyle şeyleri hissederler."

Nemli parmaklarımla telefonumu kavradım. "Baba, lütfen karına hâkim ol. Çünkü aklını kaçırmış gibi konuşuyor."

Babamın kahkahası gök gürültüsü gibi yankılandı. "Anneni annen yapan şeyi neden baskılamak isteyeyim ki? Bu güneşten parlamamasını istemek gibi bir şey."

Aralarındaki romantizm boğazıma asit dolmasına neden oluyordu. Birbirlerine olan sevgilerinden nefret ettiğimden değil, sadece annemin bu anları uzun uzun yaşayamayacağını bilmenin acısı kalbimi sızlatıyordu. Çünkü biliyordum ki durumu kötü-

leştiğinde babam da onunla birlikte yitip gidecek ve kendinden bir parça kaybedecekti.

Rastgele arayıp tebrik etmeleri onlar için çok anlamlıydı ama beni yavaş yavaş tüketiyordu. Her geçen hafta yavaşça kaybettiğim zihinsel savaşa rağmen iyiymişim gibi davranmak midemi bulandırıyordu.

Endişelerimi dile getirmek yerine saklıyordum. "Siz midemi daha da bulandırmadan telefonu kapayacağım. Yarın aradığımda lütfen flörtleşmeyi minimuma indirmiş olun. Çok iğrenç."

Annem kıs kıs güldü. "Doğru kadınlarla flörtleşseydin belki de bunu iğrenç bulmazdın. Gerçek bir randevuya çıktığını düşünsene. Önüne gelen kadınlarla yaptığın o saçmalıklardan söz etmiyorum bile."

Babam sözü devraldı. "Boş ver anneni. O sadece seninle eğleniyor."

Bir kahkaha patlattım. "Pekâlâ. Elena basın toplantısına geç kaldığım için beni azarlamadan gitsem iyi olur. Sizinle yarın konuşuruz."

Annem ve babam vedalaştıktan sonra telefonu kapadım. Sohbetlerimizden sonra içimde beliren hüzünlü duygulara rağmen onların telefonlarına cevap vermeye devam ediyordum çünkü ailemi çok seviyordum. Onları seviyor ve yerine getiremeyeceğim tek dileğine rağmen annemi çok mutlu etmek istiyordum.

Basın toplantısına birkaç dakika kala oraya vardım. Gözlerim sohbet eden Elena ve Elías'a takılınca ayaklarım donup kaldı ve homurdanan bir muhabirin sırtıma çarpmasına neden oldum.

Dudaklarımdan öfkeli bir inilti koptu. Belli ki takım arkadaşım Elena'nın bu sezon benim olduğunu henüz idrak edememişti. Elena onun yerine bana konsantre olmalıydı. Hiç düşünmeden aramızdaki mesafeyi kapayarak Elena'nın yanına

yanaştım. Kokusu beni sakinleştiriyor, kendimi aptal durumuna düşürmememe için odaklanmamı sağlıyordu.

Elías'a dik dik bakarken, "Kimleri görüyorum, en sevdiğim insan," diye ters ters konuştum.

"Peki ben ne oluyorum?" Elena sırıtarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vücudunu tepeden tırnağa süzme isteğime rağmen gözlerimi sahte bir ilgisizlikle usul usul üzerinde gezdirdim. "Cehennemin reenkarnasyonu."

"En azından ben ateşliyim." Omuz silkti.

Elías iki büklüm olana kadar kahkahalarla güldü.

Ellerimi yumruk yaptım. "Takım arkadaşımla flört etmek yerine işine mi baksan acaba?"

"*Ay, Dios.*"[14] Elías iç çekti.

"Bilirsin, kıskançlık insanlara aptalca şeyler yaptırır. Ortada hiçbir tehlike yokken sebepsiz yere bölgeni işaretlemek falan gibi." Dudaklarını büktü.

"Bölgemi falan işaretlemiyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum." Buruşturduğu burnuna hafifçe vurdum.

"Dikkat et, Kingston. Böyle davranırsan kendinden başka birilerini de önemsediğini düşüneceğim."

Bu sözler içimde büyüyen tedirginliği hafifletmeye yetmedi. Arkadaşlarım ve ailem de dâhil olmak üzere başkalarını elbette önemsiyordum. O kim oluyordu da benimle ilgili saçma sapan yargılarda bulunuyordu? Cevabımı kendime saklayarak Elías'ı geçip Noah'nın yanındaki yerime oturmayı tercih ettim.

"Hey, dostum. Bir an için orada Elena ve Elías'ı paylayacağını sandım." Noah bana şöyle bir baktıktan sonra gözlerini bir köşede fısıldaşan Elías'la Elena'ya çevirdi.

---

14 (İsp.) *"Ah, Tanrım." –ç.n.*

Bakışlar öldürebilseydi şimdiye Elías'ın içi dışına çıkmış olurdu. Bunun yerine bakışlarımı tekrar Noah'ya çevirip gizlemeye çalıştığı sırıtışını yakaladım.

"Elías laftan anlamıyor. Elena'yı bana yardım etmesi için tuttular, onunla vakit geçirmesi için değil." Siyah kot pantolonumdaki tüyleri temizledim.

"Onunla konuşmasından neden rahatsız oluyorsun ki?"

"Çünkü biz ne zaman bir araya gelsek tartışıp dururken Elías etrafta olduğunda yüzünde güller açıyor."

"İlişkilerini kıskanıyor gibisin."

"Arkadaşlıklarını."

Noah başını geriye atıp güldü. "Doğru. Arkadaşlık. Elena konusunda pek şansın yok. Ama zaten ne bekliyordun ki? Seninle tek gecelik ilişki için işini riske atmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Sikimi kapayıp onu becermeyi düşünmüyormuşum gibi davranamam."

Noah kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu sadece becermekle ilgileniyorsan o zaman dürtülerinle hareket etmene gerek yok. Bence şimdiden bir ömür yetecek kadar çok hata yaptın. Bu da demek oluyor ki aletini pantolonunun içinde tutman gerek. Yakasından düş ve bırak kadın işini yapsın."

Sezon boyunca sağda solda sürtüp eğlenme rutinimizi bozdukları için Liam'ın da onun da canı cehennemeydi. Arkadaşlarım kız arkadaşlarıyla öpüşmekle meşgulken ben imajımı zedeleyecek hareketlerden ve baştan çıkarıcı ev arkadaşımdan uzak durmak zorunda kalıyordum.

Sonu görünmeyen bir yıkıma doğru tek başıma yürüyordum. Anlaşılan içimdeki mutsuzluk kendine bir yoldaş arıyordu ve ben de onu bir şişe Jack'te ve yeni açılmış bir kutu Xanax'ta bulmuştum.

10

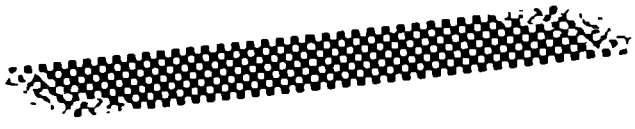

ELENA

Elimde yemek paketiyle otelin asansörüne bindim. Ben dışarı çıkıp kendime yemek alırken Jax süitte kalacağını söylemişti. Asansör odamızın bulunduğu katta durduğunda, koridora kadar yayılan müzik sesinden bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.

Kapıya yaklaştıkça gerginliğim arttı, otuz dakikalık özgürlüğümü Jax'in böyle değerlendirmeye karar vermiş olabileceğini düşündüm.

Süite girdiğimde içerinin karanlık ve insanlarla dolu olduğunu gördüm. Ben çıkmadan önce orada olmayan hoparlörlerden müzik yükseliyordu.

Harika. Rock yıldızları gibi parti yapan bir sürü insan. Otelin kurallarını ihlal eden müzik eşliğinde salınarak dans ediyorlardı. Etraflarından dolaşıp bu işin ardındaki adamı aradım.

Jax'i bulmam uzun sürmedi, elinde Jack şişesiyle kanepede oturuyordu ve bir kadın da onunla konuşmaya çalışıyordu. Kadın üzerine eğilmiş, eliyle pazusunu okşarken kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Ninova

Onu görünce gözlerimi devirdim. Ben elindeki viski şişesini çekip alırken Jax kayıtsız kalınca kızgınlığımın yerini öfke aldı.

Jax sıkkın ve dalgın bir tavırla bana baktı. "Bakın kim gelmiş."

"Herkesi hemen dışarı çıkar." İçimde patlamaya hazır öfkeye rağmen sesim ürkütücü biçimde sakindi.

"Canım, keyfimi kaçırıyorsun. Sakıncası yoksa lütfen odana gider misin?"

Onunla kavga etmek yerine arkamı döndüm ve patlamadan önce kendimi toparlamak için aceleyle yatak odama gittim. Banyoya girip lavaboya yönelerek kehribar rengi sıvıyı giderden aşağı boşalttım.

"Onu öldüremezsin. Onu öldüre–"

Uzaktan biri içkilerle ilgili bağırdı.

"Tamam, onu kesinlikle öldüreceğim." Şişeyi daha sıkı kavrayıp içindeki son birkaç damlayı da sallayarak akıttım.

"Neden güzelim içkiyi döküyorsun?" Jax'in boğuk sesi beni şaşırttı.

"Çünkü bu geceki eğlence sona erdi. Podyuma çıkmış olman umurumda değil, bu şekilde kutlama yapamazsın." Boş şişeyi tezgâhın üzerine bıraktım.

Jax yanından geçmem için bana yer açtı. "Gözün seğiriyor."

"Evet, öyle olduğunda insanların kaçmaları gerektiğini duymuştum. Sen de dâhil." Telefonumu alıp Bahreyn'deki en iyi gece kulüplerine baktım.

Mükemmel bir tane bulduktan sonra onları aradım. Jax'in Amex bilgilerini görevliye ilettim çünkü dersini alması gerekiyordu.

Sezon başladığında, itibarını zedeleyecek bir durumda kartını kullanmam için bana onay vermişti ve bu da tam öyle bir durumdu. Onu kendinden kurtarıyordum.

Telefonu kapatırken Jax'in dudakları *O* şeklini aldı. Odamdan çıkarken hayal kırıklığımın kaynağı olan bu adamın beni takip edip etmediğine bakmadım bile. Hiç çaba harcamadan hoparlör kablolarını bulup sertçe çektim ve odayı sessizliğe gömdüm.

"Gözünü sevdiğim sessizlik." Oturma odasının diğer tarafına geçip ışıkları yaktığımda süite doluşan insanlar homurdandılar.

Odanın ortasındaki ahşap sehpaya ilerleyip üzerine çıktım. "Jax'in bu sabahki destansı yarışının şerefine herkesi Club XS'e davet etmek istiyorum. Oraya varan ilk yirmi kişiye Jax'ten ücretsiz şişe servisi olacak!"

Oda birkaç dakika içinde boşaldı. İnsanlar kapıdan çıkarken az kalsın birbirlerini eziyorlardı. Hayranlar bile en seçkin kulüplerden birinde bedava eğlenceye karşı koyamıyordu. Bu kadar sinirli olmasaydım hâllerine gülerdim.

Odayı kontrol ettim. Plastik bardaklar yere saçılmıştı, tezgâh yarı dolu içki şişeleri ve temizlemeye hiç niyetimin olmadığı beyaz bir tozla kaplıydı. Yanındaki rulo hâline getirilmiş bir euro, zengin ve utanmazlardan beklenen bir terbiyesizliğin resmiydi. Bu arada Jax de bir köşeye sinmiş, tepkimi değerlendiriyordu.

Jax'in gözleri benimle tezgâh arasında gidip geldi. "Uyuşturucuyu ben kullanmadım. Sadece biraz çakırkeyif olacak kadar içtim. Sarhoş bile değilim, sayende sarhoş olacak kadar içemedim."

Ona bağırmak yerine çöp kutusunu kapıp ortalığı temizlemeye başladım. Kendimi ifade edecek birkaç kelimeyi bir araya getirmem için on derin, sakinleştirici nefes almam gerekti. "Bu kadar sinirliyken konuşmamalıyım."

"Açık konuşmak gerekirse bana dışarı çıkamayacağımı söyledin. İnsanların içeri giremeyeceğini değil."

Aldığım derin nefesler kalp atışlarımın hızlanmasını engelleyemedi. "Cidden bunu haklı çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Etrafımızdaki dağınıklığı işaret ettim. "Her hafta imajını düzeltmek ve seni her şey yolundaymış gibi göstermek için kıçımı yırtıyorum. Ama uğraştığım her iyi şeyi mahvetmeye çalıştığına göre hiçbir şey yolunda falan değil."

Odayı sessizce temizlerken bana yardım eden Jax'i görmezden geldim. Tezgâhın üzerindeki ilaçları bile temizledi.

"Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüm." Jax elimdeki çöp kovasına bir bardak attı.

"Peki nasıl sonuçlandı?"

"Hiçbir şey hissetmedim. Bütün insanlar buradaydı ve ben ön kapıya bakıp bekledim."

İtirafından emin olamadığım için donup kaldım. "Neden?"

"Neden hiçbir şey hissetmiyorum mu?"

"Hayır, neden kapıya bakıp durdun?"

Gözlerinde ondan görmeye pek alışık olmadığım bir kırılganlık belirdi. "Seni bekliyordum. Çünkü sen yanımdayken bir şeyler hissediyorum."

"Neymiş o bir şeyler?" Sessizliği boğuk fısıltım doldurdu. Son günlerdeki tavırlarına bakılırsa bana karşı iyi ya da kötü bir şeyler hissettiğini söyleyemezdim.

"Bilmiyorum. Aslında öğrenmek de istemiyorum."

Göğsüm rahatsızlık verecek derecede sıkıştı. Ne kastettiğini soramadan Jax beni arkasında bırakarak odasına çekildi ve pisliğini temizlemek yine bana düştü.

Gözümü perdelerin arasından sızan güneş ışığına açtım. Baş ucumdaki lambayı kapayıp yatakta gerindim. Her sabah olduğu gibi anne ve babamın çerçeveli resmini elime alıp hızlıca dua ettim. Çerçeveyi tekrar komodinin üzerine yerleştirip odamdaki tüm ışıkları kapayarak sabah rutinime koyuldum.

Hâlâ karanlıkta uyuyamadığımı itiraf etmekten biraz utanıyordum. Geceleri içeri sızarak unutmaya çalıştığım anıları hatırlatan gölgelere katlanamıyordum. Bir gün normal bir yirmi beş yaşındaki kişi gibi uyuyacaktım. Ama o zamana kadar ışıklar açık uyumaya devam edecek ve bu sayede kâbusları uzak tutacaktım.

Odamın kapısını açtığımda doğruca Jax'in bedenine çarptım. Dengemi kaybedince ağzımdan bir ciyaklama koptu. Düşmemek için ellerimle göğsüne tutundum.

Keşfetmekten çekinmeyeceğim sert, dövmeli, çıplak bir göğüs. Beni Jerry Springer'daki hor görülmüş kadınlardan daha çok öfkelendiren erkeğe ait bir göğüs.

"Ben de yaşayıp yaşamadığına bakmaya geliyordum. Ne yazık. Uykunda boğulduğunu düşünmüştüm ama o kadar şanslı olmadığımı fark ettim."

Ellerimi göğsünden çektim ve sabah kahvemi içmeden önce işleyen iki beyin hücremle bazı kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım. "Yüce Tanrım. Her sabah vitamin yerine şerefsizlik hapı falan mı alıyorsun sen?" Gözlerim vücudunda gezindikten sonra yüzüne odaklandı.

Neden kapımın önünde bekliyordu? Neden üstsüzdü? Ve neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı? Sabahın yedisinde kimse onun gibi görünmemeliydi. Bu çok büyük haksızlıktı.

Dudağı seğirdi. "Hayır. Bu konuda takviyeye ihtiyacım yok. Seni uyandırmaya geliyordum çünkü uçağa geç kalmak istemiyorum."

Elimi uzatıp parmaklarımı tanımadığım bir takımyıldızı dövmesinin üzerinde gezdirdiğimde duyulabilir şekilde nefes aldı.

"Hımm." Vücudumun ona verdiği tepkiyi anlamlandırmaya çalışarak tek tek yıldızlara dokundum. Bu henüz tam olarak kavrayamadığım bir gizemdi. Daha önce kavgacı pisliklerden hiç hoşlanmamıştım ama işte buradaydım ve ona sevgilisi gibi samimi şekilde dokunuyordum. Oysa biz öyle bir şey değildik.

"Ben İkizler burcuyum." Usulca iç geçirirken parmaklarımın değdiği yerlerde teni diken diken oldu.

İlginç. Onun bende yarattığı etkiyi benim de onda yaratmam içimi sevinçle doldurdu. En azından aramızdaki çekim tek taraflı değildi. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Neymiş o şeyler." Sesinde esprili bir ton vardı.

"Hem sıcak hem soğuksun. Bir öyle bir böylesin. Katy Perry'nin şarkısı gibi." Parmaklarım istemsizce göğüs kafesinin yakınlarındaki bir dizi kelebeğin üzerinde gezindi. Do-

kunduğumda kasları gerildi. Sözleri ve tavrıyla sert mizaçlı görünebilirdi ama böğründeki narin kelebekler bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Benimle arkadaş olmaya direndiği için asla öğrenemeyeceğim bir hikâye.

"Peki senin burcun ne? Yargılama sırası bende, özellikle de sen beni karşılıksız okşuyorken."

Ona dokunurken parmaklarımın nasıl titrediğine dikkat edemeyecek kadar utandığım için aceleyle ellerimi üzerinden çektim. "Başak. Namıdiğer en iyi burç."

"Biraz fazla taraflı konuşuyorsun." Şortunun cebinden telefonunu çıkarıp tuşlara bastı. "Ah, şuna da bakın. Analitik, gözlemci, alaycı, yargılayıcı. Bak bak, başak burçlarının yatak odasındaki kişiliklerinden bile bahsediyorlar. İlişkiye girmeden önce yüksek dozda ön sevişmeyi sevdiğin ve pek çok fetişin olabileceği yazıyor. Acaba hangi garip şeylerden hoşlanıyorsun?"

"Bana gerçekten saygılı davranan erkekler dışında mı? Korkunç şeylerden." Alaycı bir tavırla şok olmuş gibi yaptım.

Güldü, agresif kişiliğinin aksine sesi yumuşaktı. "Tahminimce sıkıcı seks yaparken seni izleyen porselen bebekler. Onlar da senin gibi minyon ve ruhsuz olduklarından ürkütücü bebek bağımlılığım var diye bağırıyorsun."

Soluk soluğa kalana kadar güldüm. Maalesef bu kadar saçma bir şeyi hayran kaldığım bir ciddiyetle söylediğinde komik oluyordu. "Ah, Tanrım. Sırlarımı ifşaladın. Kimse anlamaz sanıyordum ama bak işte, birkaç hafta geçmeden beni çözdün bile. Böyle geceler için yanımda bir oyuncak bebek taşıyorum."

"Hımm. Garip biri olduğunu biliyordum zaten." Ekranı kaydırmaya devam etti. "Başakların sessizlik içinde acı çekmeye meyilli olduklarını söylüyorlar."

"O zaman ortak bir noktamız var?"

Bana attığı ters bakış, sanki biri sırtımda bir buz küpü gezdiriyormuş gibi hissetmeme neden oldu. "Acı çekmek kendimi suçlu hissettiğim anlamına gelir. Seni sinirlendirdiğim

için kendimi kötü hissettiğimi itiraf etmemi istiyorsan bir daha dene. Sırf McCoy seni işe aldı diye burada geçirdiğin zamanı kolaylaştırmak zorunda değilim."

"Bir kere meydan okuduysam bundan geri adım atmam."

Çenemi kaldırdım. Beni korkutabileceğimi sanıyordu ama ben zaten çok kötü insanlar görmüştüm.

"Hay hay. Hayatımı cehenneme çevirirken sana bol şans dilerim. Cehennem ateşi bana sökmez."

Jax yolumdan çekildi, böylece mutfağa gidip kahve makinesini kurcalayarak kendime gelmemi sağlayacak bir kahve hazırlamaya koyuldum. Jax sabahın köründe böyle sinirli bir ruh hâlindeyken her türlü sıvı yardıma ihtiyacım olacaktı.

Tezgâha yaslanarak kaşlarını çattı. "Ne zaman seni pes ettirecek bir şey söylediğimi ya da yaptığımı sansam gitmeyerek beni şaşırtıyorsun. Neden acaba?"

"Yaptığım bir şeyle dalga geçtiğin için istifa edeceksem o zaman mesleğimi tekrar gözden geçirmem gerekir. Alışsan iyi edersin. Çünkü ben uzun vadeli bir plan için buradayım."

"Benim korkum da bu zaten. Kısa plan, uzun plan, son plan." Gözlerinde geldiği hızla kaybolan, alışılmadık bir kırılganlık belirdi. "O zaman seni yalnız bırakayım. Uçuş için hazırlanmam gerekiyor."

Gözlerimi uzaklaşan Jax'ten alamadım. Neden benden korkuyordu?

Açıkçası ben de ondan korkuyordum. İstememem gereken tek kişiye karşı duyduğum çekimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Son birkaç haftadır bunu nerede saklıyordun? Özel jetle gideceğimizden bahsettiğinde *böyle* bir şey düşünmemiştim." Jax'in şık uçağına baktım, siyah boyası sabah güneşinin altında parlıyordu.

"Babam iş için ödünç almak zorunda kalmıştı ama sezonun geri kalanında biz kullanacağız. Yine de buna alışmasan iyi edersin. Sezon geçip gidecek ve sonra çığlık atan çocuklarla dolu, ucuz krakerler ikram eden ticari uçuşlara geri döneceksin." Jax halıda bir podyumdaymışçasına salınırken Doc Martens ayakkabıları yeri dövüyordu.

"Laf mı soktun sen şimdi? Şok oldum." Gözlerim poposuna takılı kaldı. Jax'in uzun bacaklarından kaslı baldırlarına, bavulunu arkasından sürüklemekten gerilen kollarına kadar bir erkeğin her bir parçasına en son ne zaman bu denli odaklandığımı hatırlamıyordum bile.

"Gözlerim burada." Jax parmaklarını şıklattı.

Bakışlarımı yukarı çevirerek ela gözleriyle buluştum. "Biliyorum. Halıyı kontrol ediyordum. Tıpkı ruhun gibi kapkara, değil mi?"

"Anlamaya başlamışsın."

Jax'in Rubik küpü gibi bir insan olduğunu düşünürsek onu –kesinlikle ve hiçbir koşulda– anlamıyordum. "Kusura bakma. Bir ruhun olduğunu ima etmek, kurtarılabilir olduğun anlamına geliyor. Bebeklerim gibi ruhsuz ve soğuksun."

Dövmeli parmağıyla göğsüne dokundu. "Soğukluğa vurgu yapayım, özellikle de kalbimin etrafındaki soğukluğa. Kariyerimi önemsediğim için şanslısın çünkü önemsemeseydim işsiz kalırdın."

Tiz bir kahkaha attım. "Hayır, kalmazdım. Tanrı'nın dünyaya armağanıymış gibi davranan kendini beğenmiş bir hıyar yerine gerçekten yardımımı isteyen insanlar için çalışırdım."

Tamam, belki de normalde kazandığımın iki katını veren bir işten olurdum ama en azından saçlarıma ak düşmesine ramak kalmazdı.

"Elena, canım, gerçek yüzünü göstermeyi bırak. Neredeyse atışmalarımızı sevdiğini düşüneceğim. Yine de sana yalan söylemeyeceğim, kendi kendine yaptığın bu işkence ilginç bir kişilik özelliği olabilir."

"Kişilik özelliklerim kıçına tekmeyi basmam için bana yalvarıyor ama kendime hâkim oluyorum. Basın toplantılarının perde arkasında daha büyük pisliklerle uğraşıyorum."

"Böyle edepsiz eğilimlerin olduğunu kim bilebilirdi?" Jax benim öfke dolu homurtuma güldü.

Uçağın basamaklarını çıkıp pilotu selamladık. Uçağın içi tüyler ürperticiydi. Deri koltuklardan halıya, hatta duvarlara kadar her yer kapkaraydı. "Bu uçak senin mi?"

"Muhasebecim öyle diyor. Neden?" Jax kendini büyük koltuklardan birine bıraktı.

"Bu çok..."

"Depresif mi?"

Başımla onayladım. "İnsan bu kadar pahalı bir şeyin daha iç açıcı olacağını düşünüyor."

"Rengini sevdim."

"Uçan bir tabuta benziyor."

Jax kaşlarını çattı. "Kariyerini kaybetmek üzere olan birinin tuttuğu yasa çok uygun."

"Böyle bir varsayımda bulunmak için biraz erken değil mi sence de?"

Omuz silkti, sırt çantasından kulaklıklarını çıkarıp telefonuyla ilgilenmeye koyuldu. Ben de koridorun karşı tarafına geçip oturdum. Jax her ne yapıyorsa onunla meşgul olmaya devam ederek varlığımı görmezden geldi.

Çantamdan bir yapboz kutusu çıkarıp önümdeki parlak masanın üzerine koydum. Jax özel jetten bahsettiğinde, uçuş haftalarında oyalanmak için yanıma birkaç şey alıp alamayacağımı sormuştum. Bana tuhaf tuhaf bakıp alabileceğimi söylemişti.

Parçaları kenar ve normal parçalara göre gruplara ayırdım. Bu görev beni sakinleştirirken parçaları ayrıştırmaya odaklandım.

Vücudum karıncalandı ve döndüğümde Jax'in bana baktığını gördüm, her zamanki çatık kaşları yerini hafif bir tebessüme bırakmıştı. Yanaklarım emir verilmiş gibi onun bakışlarıyla

kızardı. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını ayırmadan beni geçici bir hipnozun içine hapsetti. Sanki bir anlığına bana kapılarını açmak, son üç haftadır gördüğümden farklı birini göstermek istiyormuş gibi hissettim.

Bakışlarındaki bir şey beni onu davet etmeye teşvik etti. "Katılmak ister misin?" Ona bir yapboz parçası göstererek gülümsedim.

Başını iki yana salladı, yüzündeki tebessüm silinirken kaşları tekrar çatıldı. "Hayır."

Gülüşüm soldu. "Tamam." Masaya dönüp kaldığım yerden devam ettim.

"Belki gelecek hafta." Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki onu yanlış duyduğumu düşündüm.

Hiçbir şey demedim. Belki gelecek hafta bana bir şans verirdi, bu şans sessizlik içinde birlikte çalışmak bile olsa. Jax'in zihni önümdeki bin parçalı yapboz gibi değildi. O, bir araya getirmekte epey zorlanacağım, denemeye değip değmeyeceğini bile merak ettiğim kişiydi.

Saatlerce parçaları renk gruplarına göre düzenlemeye çalıştım. Sıcak hava balonlarının çarpıcı görüntüsü âdeta benimle dalga geçiyordu; pırıl pırıl bir gökyüzünde mutlu renkler. Nefes kesici balon manzarası karşısında göğsüm sıkıştı.

Sıcak hava balonlarının özgürlüğüne hep imrenirdim. Benim gibi sorumlulukları ve ekstra yükleri yoktu.

Bu yapbozu seçmeme neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama uçuş sona erdiğinde kendime bir sıcak hava balonu festivaline gideceğime söz verdim. Güzelliği ya da nadirliğinden değil, bazı şeyleri ardımda bırakmamı temsil etmesini dilediğim için.

Geçmişimi. Acılarımı. Geleceğimi tehdit eden ürkütücü boşluğu.

11

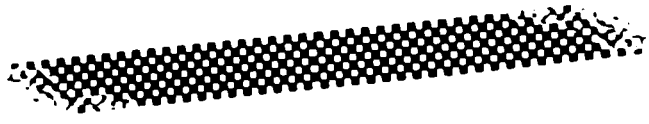

ELENA

"Ben çıkıyorum." Jax Sochi'deki otel odamızın kapısına doğru yürüdü.

"Kiminle? Otelde kalacağımızı sanıyordum." Kanepeden kalktım. Bahreyn'den Soçi'ye geldikten sonra jet lagin etkisinden kurtulmaya çalışırken dışarı çıkmamaya karar vermiştik.

"Sen burada kalıyorsun. Ben arkadaşlarımla takılacağım."

Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerimi yüzüne diktim. "Bensiz gidemezsin. Bir anlaşmamız var."

Burnunun köprüsünü sıkarak gözlerini kapadı. "Tanrı aşkına. Arkadaşlarımla takılıp bir iki bira içmek ve yarınki antrenman turlarımızdan önce hasret gidermek istiyorum. Alem yapacak hâlimiz yok."

"Hangi arkadaşlar?"

"Böyle bir açıklama yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum." Derin bir nefes aldı. "Noah, Liam ve Santiago. Bu otel sınırlarında kalmayı planlıyoruz. Düzeltmeye çalıştığın imajı mahvetmemden bu kadar korkuyorsan endişelenme."

Ninova

İç geçirdim. "Beladan uzak kalmanı sağlamak benim işimin parçası."

"Arkadaşlarımın tertemiz sicilleri olduğunu düşünürsek hakkımda kötü haberler çıkacağını sanmıyorum."

"Benden sana güvenmemi mi istiyorsun?"

"Senin güvenini istemem için durumu umursamam gerekir. Ama dürüst olmak gerekirse söz konusu sen olunca umursamayacağım varsa da umursamam."

"Umursayacağım varsa da demen lazım. Bana hakaret edeceksen bari dilbilgisini doğru kullanmaya çalış. O zaman daha etkili olur."

Jax dönüp kapının kolunu kavradı. Nefes alışverişiyle beraber omuzları da inip kalkıyordu. "Bu gece bir gece kulübüne gitmeyeceğim ya da sarhoş olmayacağım konusunda bana güvenebilirsin. Sadece arkadaşlarımla bir gece geçirmek istiyorum. Stres yok, yanlarında kız arkadaşları yok. Sadece unutmak için normal bir gece."

"Neyi unutmak için?" diye fısıldadım.

"Lanet hayatımın her gününü kaygı içinde geçirmenin nasıl bir his olduğunu."

Birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonundan bu yana tam da böyle bir ilerleme bekliyormuşum gibi hissediyordum. Beklediğimden bir ay daha uzun sürse de bu küçük zafer kutlanmaya değerdi.

"İstediğin zaman sıkıntılarını benimle konuşabilirsin."

Jax omzunun üzerinden bana çekingen bir bakış attı. "Bu sezon ihtiyacım olan son şey sana dertlerimi anlatmak. Görüşürüz." Odadan çıkarken ardından kapadığı kapıdan göğsümdeki zonklamaya eş bir ses duyuldu.

Geceyi yalnız geçirmek istemediğim için yarım saat sonra Elías'ı aradım. Sorgusuz sualsiz gelerek neden bu ortamdaki en doğru kişi olduğunu bir kez daha kanıtladı.

İki saatin ve bir parti patlamış mısırın ardından Elías, Jax hakkındaki tüm endişelerimi yok etti.

"Neden bir kadın filmi seçmek zorundaydın ki? Eşcinsel olabilirim ama hâlâ erkeksi şeyleri tercih ediyorum."

"Geçen hafta sen seçtin. Son Marvel filmini izlemek istememiştim ama bana başka bir seçim şansı da vermedin."

"Marvel'ı ekrandaki bu şeyle kıyaslayamazsın. Kendine saygısı olan hiçbir kadın, kız kardeşiyle yatan bir adamı geri kabul etmemeli. Biraz klas olması lazımdı. Bir Taylor Swift şarkısı dinleyip yeni bir erkekle tanışmalı ve yoluna devam etmeli işte." Elías dramatik bir şekilde başını kucağıma koydu.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Elimde olsa hemen yeni bir arkadaşlık uygulamasına girerdim, hem de sorgusuz sualsiz. Kimse beni es geçemezdi. Elmacık kemiklerimi gördün mü? İşte bunlar heteroseksüel bir erkeğin bile beni istemesini sağlayabilir."

Kıskandığım kemik yapısını gösterirken gülüştük.

Çenesine dokunarak, "F1'i bırakıp influencer olsam ve sonra birlikte dünyayı dolaşsak nasıl olur? Dürüst olalım, muhtemelen milyonlarca görüntülenme alırım ve sen de beni Kris Jenner gibi yönetirsin. Hem annem hem menajerim olur musun?" dedi.

Sevimsiz bir şekilde güldüm.

"Artık uluorta mı sevişiyorsunuz? İkinizden biraz olsun kurtulamayacak mıyım ben?" Jax'in sinirli sesi beni ürküttü.

Başımı hışımla ona çevirdim ve bozuk moraline karşılık ışıl ışıl gülümsedim. "En iyi kısmı kaçırdın! Bütün kıyafetlerim üzerimde olmasına rağmen Elías diliyle o büyülü şeyi yaptı."

"Şaka yapıyor. Film izliyorduk. Sakin ol." Elías aramıza belli bir mesafe koydu.

"Her neyse. Çok tuhafsınız." Jax odasına girip kapıyı kapadı.

Elías yüzünü buruşturdu. "Hoppala. Anlaşılan Bay Huysuz geri dönmüş."

Bacaklarımı altıma topladım. "İnsan birkaç biradan sonra biraz rahatlar diye düşünüyor. Neden sürekli seviştiğimizi varsayıyor anlamıyorum."

"Senin bir fıstık benim de ateşli bir adam olduğumu inkâr etmeye gerek yok. Hakkımızda böyle bir hükme varmasına şaşırmamak lazım."

Güldüm. "Bu konuda hıyarlık etmesine gerek yok ama. Sinirlenmesi bir şey, bizi her gördüğünde hoşnutsuzluğunu dile getirmesi başka bir şey."

"Gerekçesi basit."

Jax'in bizi duymasından korkarak, "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Senin için yanıp tutuşuyor."

"Yanıp tutuşmaktan kastın benim ayak altından çekilmemi arzulamasıysa evet, haklısın."

"Hayır. Garajın diğer ucundan seni nasıl süzdüğünü fark etmedin mi? JaxAttack sana kötü davranıyor olabilir ama aleti aynı fikirde değil. Bence tam da bu yüzden her zamankinden daha huysuz davranıyor çünkü sahip olamayacağı bir şeyi istiyor."

Kaşlarım kalktı. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?

"Kalkmış bir aletle yürüyen birini gördüğümde tanırım. Sen arabama bakmak için eğildiğinde onun yalpalayarak uzaklaşmasını izlemek oldukça garip bir deneyimdi."

Kahkahamı bastırmak için elimi ağzıma kapadım. "Ciddi olamazsın."

"Şok edici olduğunu biliyorum ama Britanya'nın En Uygunsuz Bekârı sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Şok edici çünkü onu sevimli bulamayacağım kadar sık şerefsizlik yapıyor."

"Ama asıl soru onu seksi buluyor musun? İşte bunu merak ediyorum." Elías kaşlarını oynattı.

"Bence kibar adamlar seksidir."

"Horluyorlar. Sıkıcılar." Uyuklar gibi yaptı.

Omzunu ittim. "Sıkıcı olduklarını kim söyledi?"

"Ben! Pek çok akşam yemeğinde yanlarında oturmak zorunda kalıyorum."

"Sahi mi, nesi varmış onların?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Anlattıklarından yola çıkarak Juan tatlı ama yatakta berbat biriydi. Zavallı adamın seninle hiç şansı yoktu. Bırak seni tatmin etmeyi, alfa ihtiyaçlarını bile karşılayamazdı. Pablo'nun da kafasını kıçından çıkarıp ailesinin evinden taşınması gerekiyordu. Romantik jestler bile yirmi beş yaşındaki bir çocuğun ailesinden aldığı harçlıkla yapıldığında cazibesini yitiriyor. Miguel –tatlı, Amerikanlaşmış Miguel– eskiden harikaydı; bunu kabul ediyorum. Annesi Meksikalı bir kadını onaylamadığı için seni terk eden bir ana kuzusu olması dışında iyiydi. Annesi sana sanki günü atlatabilmek için kokain çekiyormuşsun gibi davranıyordu."

"Adil olmak gerekirse Miguel'in ailesi biraz muhafazakârdı."

"Ne konuda muhafazakârdı? Sağduyu konusunda mı?"

İçimden histerik bir kahkaha koptu. "Tamam, erkek arkadaşlarımın hiçbirini neden onaylamadığını hatırlattığın için teşekkürler."

"Sadece Jax'in senden hoşlanıyor olabileceğini söylemeye çalışıyorum, yani büyük ihtimalle bununla mücadele ediyordur. Belki de bu yüzden sana diğerlerinden daha kaba davranıyordur."

"Bu pislik olmak için yeterli bir sebep değil. En azından benim için değil. *Huysuz adamların hoşlandıkları kızlara kötü davrandığı* hikâyeleri sevmiyorum. Benim zevkime göre biraz fazla klişe ve modası geçmiş."

"Ama ne kadar eğlenceli olacağını bir düşünsene. Düşündükçe terliyorum."

Gözlerimi devirip kanepeden kalktım. "Gitmen gerek. Bu konuda yeterince konuştuk."

Elías kapıya doğru yürüyüp boş koridora çıktı. Bana çarpık bir sırıtışla baktı. "Bununla yüzleşmen lazım. Belki de neler kaçırdığını anlaman için azgın bir erkekle bir raunt denemelisin."

"Bunu bir şişe *kokteylden* daha tatlı olan adam mı söylüyor? İyi geceler ve tatlı rüyalar."

"Gerçek bir dost müstehcen rüyalar görmemi dilerdi. Ne kadar müstehcen, o kadar iyi."

Kıkırdayarak kapıyı kapadım. Müstehcen rüyalar orgazm için iyi olsa da kalp için kötüydü. Bunu Elías'a söylemekten nefret ediyordum ama Jax Kingston, doktorumun önerdiği türden biri değildi.

Jax'in pistteki yakın geçmişine dayanarak bu sezon her yarışta podyuma çıkmasını beklemiyordum. Sochi Grand Prix'sinde ikinci olduktan sonra aracından inerken gözlerim ona takılıp kaldı.

Ukala herif başarmıştı. Noah ve Santiago'nun arasına girerek geçen yılki sakin ilerleyişine kıyasla çok büyük bir başarı elde etmişti.

"Kahretsin, neden bu yıl da başarısız olamıyor? Ona yardım etmeyi kesmeni emrediyorum. Dürüst olmak gerekirse en yakın arkadaşımın böyle bir ihanetine katlanamam." Elías terden sırılsıklam olmuş yarış kıyafetiyle bana sarıldı.

"*Ay Dios, ¡para!*[15] İğrenç kokuyorsun." Burnumu kırıştırıp öğürdüm.

"Bu emek ve sevginin kokusu. Son zamanlarda özel jetler ve lüks otel odalarında geçirdiğin şaşaalı yaşam tarzınla bunu anlayamazsın."

"Tüh, yakalandım. Her gün, sabahtan akşama kadar takım arkadaşınla uğraşmak kesinlikle iş değil." Ona dil çıkardım.

---

15 (İsp.) Aman Tanrım, kes şunu! –*ç.n.*

"Elena, bir konuda yardımına ihtiyacım var." Jax'in huysuz sesi dikkatimizi dağıttı.

"Görev beni çağırıyor." Ellerimi iki yana savurup topuklu ayakkabılarımın üzerinde dönerek Elías'tan uzaklaştım.

"Bana mı ihtiyacın var?" Jax'in önünde durdum.

"Benimle gel. Bu gece uçmadan önce yapmam gereken işler var ve sen Cruz'la flört ederken oturup bekleyecek vaktim yok."

"Pekâlâââ." Kelimeyi uzattım. Podyuma çıktıktan sonra moralinin biraz olsun düzeleceğini sanmıştım.

Ama yanılmıştım. Hem de çok yanılmıştım.

Boş McCoy koridorlarından geçerek Jax'in peşinden özel süitine gittim. Her nasılsa yanında geçirdiğim bir ay onun tavırlarına karşı direnç kazanmama yardımcı olmuştu. Her gün, kendime burada kibarca davranmak için bulunmadığımı hatırlattığım ve ardından kahvemin alkollü bir şey olmasını dilediğim bir sabahla başlıyordu.

"Onunla yatmayı planlıyorsan en azından bana haber ver. İşler sarpa sardığında ikinizden de uzak durmak istiyorum."

Olduğum yerde durup tavana doğru güldüm. "Neden kıskançlık ediyorsun? Sanki benimle takılmak için çabalıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun kıskançlıkla bir ilgisi yok."

"Çok garip, oysa sözlerin kulağa öyle geliyor."

Yarış ayakkabılarını fayans zeminde gıcırdatarak aramızdaki mesafeyi kapadı. Zıt kişiliklerimize rağmen her şeyiyle beni cezbediyordu. İki mıknatıs gibiydik. Sürekli birbirimizi itsek de o götlük yapmayı bıraktığı takdirde birbirimize kenetleneceğimizi hissediyordum.

"Kıskançlık, senden hoşlanmam ya da en azından seni istemem anlamına gelir." Sözleriyle uyuşmayan kararmış gözleri bedenimde gezindi.

Basit bir bakışı ve dudağını kıvırmasıyla aklımı başımdan alıyordu. Onun götlük seviyesinden etkilendiğime göre beynimdeki bazı devreler yanmış olmalıydı.

"Neredeyse sana kanacaktım."

"Nasıl yani?"

Daha da eğilerek ona bluzumun altını iyice görme fırsatı verdim. Bir şeyleri kanıtlamaya çalışırken mütevazılık kimin umurundaydı ki? Bu hafta onun tavırlarını çekecek havada değildim. "Çevrende bulunmamdan hoşlanmıyor olabilirsin ama bunun yardımlarımdan nefret etmenden çok beni istemenle alakalı olduğunu düşünüyorum. Daha fazlasını arzulamaktan kendini alamıyorsun ve bu seni korkutuyor."

Tamam, son cümlem Elías'tan etkilenmişti ama makul bir önseziydi.

"Arzular, zayıf insanlar içindir." Gözleri göğsüme takılı kaldı.

Ateşli bakışları görünmez parmaklar gibi tenimde dolaşırken tüylerimin diken diken olmasını görmezden geldim. "Haklısın. Arzular, istediklerinin peşinden koşacak cesareti olmayan zayıflar içindir."

Belayla dans etmek bir bakışla anlatılsaydı yüzündeki bakış olurdu. Gözlerindeki parıltı beni korkutmalıydı. Bunun yerine, o eğilirken kıpırdamadan olduğum yerde kalakaldım. Dudakları hafifçe boynumun kıvrımında gezinirken etrafımdaki her şey durdu. Ağzından çıkan sıcak nefes yakınlığımızdan dolayı ürpermeme neden oldu.

Bu kadar yaklaşmasını beklemiyordum. Dudaklarının tenimde böyle harika hissettirmesini de beklemiyordum. Dili dışarı çıkarak boynumdan aşağıya doğru ilerledi. Bacaklarım bükülecekmiş gibi hissettim.

"Ah, ben istediklerimin peşinden koşarım. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen istediğim şey değilsin, canım." Geri çekilip odasına girdi, kapıyı kapatırken beni şaşkın ve biraz da utanmış vaziyette bıraktı.

Jax beni gerçekten arzuluyordu ama tam bir yalancıydı, ilgisizliğine benden çok kendini inandırmaya çalışıyordu.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıp verdikten sonra süitine girdim. Gözlerim boş odada gezindikten sonra kapalı banyo kapısına ilişti. Jax konuşunca kapıyı çalmaktan vazgeçtim.

"Kes şu saçmalığı. Kutlama yapman gerekirken böyle titreyip kukumav kuşu gibi düşünmeye devam edemezsin. Yıllardır Dünya Şampiyonluğu'nu kazanamamış olmana şaşmamalı. Kendinden şüphe edip durduğun için bir türlü şampiyon olamayan zavallı herifin tekisin."

Olamaz. Jax'in kendisini bu kadar hor görmesini anlamaya çalışırken başım dönmeye başladı. Kulak misafiri olduğum için kendimi suçlu hissediyordum ama onu daha iyi anlayabilmek adına elimden geleni yapmaya hazırdım. Bu, gurur duymayacağım bir şey olsa bile.

"Kadın haklı. Sen zayıf bir pisliksin. Şu hâlini gören herkes onu haklı bulurdu." Sesi çatallaştı.

Söylediklerime atıfta bulunması beni üzmüştü. Aslında zayıf olduğunu düşünmüyordum. Belki biraz kuruntulu ve sinir bozacak kadar aksiydi ama zerre kadar zayıf değildi. Nefret söylemine devam ederken göğsüme saplanan keskin acıyı görmezden gelmekte zorlandım.

"Soğuma odasına gidecek ve her zamanki gibi davranacaksın. Sonra erkek olup annenle babanı arayacaksın. Onlarla konuştuğunda daha fazla kaygılanmak yok. Büyü artık."

Kalbim patlayacak gibi oldu. Biraz olsun mahremiyeti hak ettiğini bilerek kapıdan uzaklaştım.

Sırtımı banyoya vererek kanepeye oturup söylediklerini düşünmeye çalıştım. Sıkıntılı bir anında onu dinlediğim için kendimden nefret ediyordum. Jax'in bütün dünyadan sakladığı çok önemli bir yanını öğrenmiş olsam da işine burnumu sok-

maktan gurur duymuyordum. Bana duyduğu nefretin, kendine duyduğu nefretle eş değer olduğunu kim tahmin ederdi?

Birkaç dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Jax gözlerini üzerime dikerken doğruldum. "Garajda bahsettiğin şey için hâlâ yardımıma ihtiyacın var mı?"

Tamam, sesim hissettiğimin yarısı kadar bile suçlu çıkmıyordu.

Derin bir iç geçirdi. "Artık yok. Ben hallettim. Connor kafayı yemeden önce gidip galibiyeti kutlasak iyi olur. Kendi podyumuma geç kalamam."

Onu teselli etme arzumu görmezden geldim. Ana kapıya doğru giderek sessizce onu takip etmemi istedi. Podyuma yürürken gözlerini güneş gözlüğünün ardına sakladı, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Sanki onun sert kabuğundaki zayıf noktayı bulmamışım gibi.

Sanki ondan nefret ettiğimden çok ondan hoşlanmıyormuşum gibi.

Sanki sezon sonunda alacağım ödemeden çok daha fazlası için ona yardım etmiyormuşum gibi.

Üstelik bu sonuncusu hepsinden çok endişe vericiydi.

"En sevdiğim iş bitirici değil mi bu?" Connor masasının karşısına oturmamı işaret etti. Ofisi bomboştu, kişisel hiçbir eşyası yoktu. Burayı tatsız ve steril buluyordum.

"Yüzündeki ifadeden buranın sıkıcı olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Sana yalan söylemeyeceğim, hâlâ bir gözüm kapıda merakla yönetim kurulunun işime ne zaman son vereceğini bekliyorum." Benimkilerle buluşan gözleri Jax'inkilere kıyasla rahatlatıcı bulduğum bir samimiyetle parlıyordu.

"Ben var olduğum sürece böyle bir şey olmayacak." Çenemi özgüvenle kaldırdım.

"İşte aradığım ruh bu. Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın. Jax'i kontrol altında tutmayı başardın. Ayrıca aldığım bilgilere göre ilk bağış toplama etkinliğin de harika geçmiş."

"Böyle düşünmene sevindim. Aslında sana sormak istediğim ve buradaki işleri biraz daha iyileştirmeye yardımcı olabilecek bir şey var."

"Söylemen yeterli." Connor bana tatlı tatlı gülümsedi.

Connor'ın benimle flörtleşip flörtleşmediğimden emin olamadığım için tedirgin hissettim. Gülmeden önceki öksürmesine bakılırsa bendeki değişimi fark etmişti.

"Ah, hayır. Lütfen bu niyetimi yanlış algılama. Jax'in elinden gelenin en iyisini yapmasını çok istiyorum ve içimde ona yardım edebilecek birkaç kişiden biri olduğuna dair bir his var. Onu insanların gözünde aklamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Aslında bu her iki takım arkadaşı için de faydalı olabileceğini düşündüğüm bir şey." *Üzgünüm, Elías. Lütfen beni affet ama senin de konuşacak birine ihtiyacın var.*

"Çıkar ağzındaki baklayı. Bu kadar tereddüt etmen beni korkutmaya başladı."

"Pekâlâ, sporcular ve stres altındaki meslekleriyle ilgili biraz araştırma yaptım. Bence spor konusunda uzmanlaşmış bir psikologla konuşmak çocuklara faydalı olabilir. Birkaç psikolog buldum ve McCoy ekibiyle seyahat etmek isteyebileceklerin bir listesini çıkardım."

"Neden bir psikoloğa ihtiyaçları olsun ki?"

"Jax'in anksiyeteyle mücadele ettiğini ikimiz de biliyoruz, Elías da takıma adapte olmaya çalıştığından onun da biriyle konuşmasında fayda var."

Connor çenesini ovuşturdu. "Peki bu görüşmelerde söylenen her şey gizli mi kalacak?"

"Psikologların işi bu zaten. Bence bu her ikisine de yardımcı olacak, stresi yönetmelerini ve performans korkularını aşmalarını sağlayacak."

Jax'in olabildiğince yardıma ihtiyacı vardı ve her ne kadar yeteneklerimden emin olsam da bir psikologla kıyaslanamazdım. Banyoda yaptığı konuşmayı hatırlayınca yüreğim daraldı. Başarabileceklerinin önünde ciddi bir engel vardı ve birileriyle konuşmak ona yardımcı olabilirdi.

Kaygısıyla baş etmesine yardımcı olacak her şeyi denemeye hazırdım.

"Tamamdır. Sen nasıl istersen öyle olsun." Connor bana bakıp gülümsedi.

"Jax'i bunun kontratının bir maddesi olduğuna ikna etmen gerekecek. Kendi isteğiyle bir psikologla görüşeceğini pek sanmıyorum."

"Ben söyleyince yapacaktır. Psikologla sözleşme yapmak için bana bir hafta ver. Sanırım potansiyel psikologların listesini bana e-postayla gönderirsin," dedi Connor onda şimdiye dek hiç görmediğim bir otoriteyle.

"Evet, elbette." Dudaklarımı yaladım. "Senden son bir ricam var."

Connor iç geçirdi. "Neden pişman olacağım bir şeymiş gibi hissediyorum?"

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bu fikri bulan senmişsin gibi davranabilir misin? Jax onu zorla psikoloğa yönlendirdiğimi öğrenirse benden nefret eder."

"Senden nefret etmez."

Duyguları hakkında konuşmaktan ne kadar nefret ettiğini defalarca dile getiren Jax'i bildiğimden Connor'a inanmakta güçlük çektim.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, "İnan bana, eder," dedim.

"Jax kimseden nefret edemez. Dünyadan ve bazı insanlara bombok eller dağıtılmasından nefret ediyor ama senden nefret edemez. Güven bana, onu uzun zamandır tanıyorum."

Bu yorumundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemedim.

Connor ne kastettiğini sormama fırsat vermeden devam etti. "Onun zor biri olduğunu biliyorum ama iyi adamdır. Bazı sorunları olan iyi bir aile çocuğu. Şu anda biraz kendini kaybetmiş durumda ancak bunu da atlatacağına eminim. Psikolog fikrini sevdim. Merak etme, bunu ben ayarlamışım gibi davranacağım."

"Teşekkür ederim." Önceki endişelerim yerini rahatlamaya bırakmıştı.

Bugünün Elena Takımı adına bir zafer olduğunu söyleyebilirdim.

12

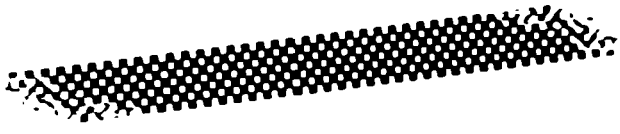

JAX

Ben bir aptaldım. Elena'nın bana bakışlarına bakılırsa Soçi'den Barselona'ya uçuşumuzda aptal bir akşam yemeği planlamamalıydım. Şimdi bana umut dolu gözlerle bakıyordu. Faydası olmadığı için söndürmem gereken bir umut. En azından bana karşı.

"Vay canına." Gözleri benden tabaklardaki tacolara ve şaraba kaydı.

Bu kesinlikle bir randevuya benziyordu. Hasiktir. "Benim de canım Meksika yemeği çekiyordu."

Onu karşıma oturtmaya çalışan uçuş görevlisini görmezden gelerek yemeklere baktı.

"Garip garip bakmayı kes. Yemeğin soğuyor." Bir kumaş peçete alıp kucağıma serdim.

O da karşımdaki koltuğa yerleşti. "Taco mu?"

"Evet. Taco. Tek bildiğin kelime bu olamaz, hadi ama. Seni gerçekten şaşırttım mı? Harika göründüğümü biliyorum fakat..."

Ninova

Gözlerini tabağından kaldırdı. "Şaşırdım. Sanırım yarışı kazanman moralini düzeltti."

Hay sikeyim böyle işi. Gerçekten de götün tekiydim. Bu hoş bir jestse aramızdaki ilişkiyi berbat etme yolunda başarıyla ilerliyordum. Aslında bu yemeği ayarlamamın tek nedeni ona şimdiye kadarki yardımları için teşekkür etmek istememdi.

Duygularımı ifade etmek yerine teşekkürlerimi kendime sakladım. "Artık seni susturmanın yolunu öğrenmiş oldum."

Uçuş görevlisi bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorduğunda onu teşekkür ederek gönderdim.

"Yani birlikte yaklaşık sekiz saat geçireceğiz. İçimizden birinin kötü bir şey söylemesinin ne kadar süreceği üzerine bahse var mısın?" Sinirlerimi yatıştırmak için şarabımı yudumladım.

"Geçmişine dayanarak iki dakika diyorum."

"Ben ve iki dakikayı aynı cümlede kullandığını son kez duymuş olayım."

Kan yanaklarına hücum etti. "Doğruca tuzağına düştüm."

"Dayanamadım." Hiç düşünmeden parmağımı pembe yanağında gezdirerek gözlerinin buğulanmasının ve dudaklarının aralanmasının tadını çıkardım.

Temasımdan uzaklaştı. Bir taco alıp ısırırken dudaklarında gülümseme belirdi. "Yani... başarısız otel odası partisi girişimin haricinde bir aydır hiç fena gitmiyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Sırıttım. "Müzik sesi podyumda kenardakinden daha iyi duyuluyor."

"Bu galibiyetlerin devamının geleceğine eminim."

Neden bana bu kadar inanıyordu? Onu ne kadar yıldırırsam yıldırayım, yüzünde bir tebessümle pozitif olmaya devam ediyordu. "Söylesene, McCoy sana benim şahsi amigom olman için fazladan para mı ödüyor yoksa?"

"Keşke bunu da kontratıma ekleseydim. Motivasyon koçun olarak fazladan birkaç bin euro kazanmak fena olmazdı."

"Senin kaybın benim kazancım."

Omuz silkip sessizce yemek yemeyi tercih etti.

Sessizce oturmaktan nefret ediyordum. Çözemediğim mazoşist bir nedenden ötürü Elena'nın benimle ilgilenmesini istiyordum. Bir saatliğine bile olsa asabi bir pislikten daha fazlası olduğumu görmesini. "Bana kimsenin senin hakkında bilmediği bir şey söyle."

Kim söze böyle bir soruyla başlar ki?

Aptalın teki olan ben tabii ki.

Gördüğüm en kadınsı olmayan edayla içkisinde boğulurken, "Ne?" diye sordu.

"Hadi bir oyun oynayalım."

"Başka bir oyun seç. Bunu sevmedim." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Tam bir ergen gibi kendime hâkim olamadığım için gözlerim doğrudan göğüs dekoltesine kaydı. *Merhaba beynim, kalıcı olarak içine girdiğin çukurla tanış.* "Hayır. Bana kimsenin senin hakkında bilmediği bir şey söyle."

"Bana hemen hemen her zaman pislik gibi davrandığından seninle sırlarımı paylaşmak istemiyorum."

"Ama hemen hemen olmayan diğer zamanı düşün. Buna değer."

Cevap vermeden dik dik yüzüme baktı.

Gözlerimi devirdim. "Peki. Her sırra karşılık bir sır. Bana biraz güvenmeni sağlayacağım. One Direction severim."

Kahkahalara boğuldu ama sonra muhtemelen kaşlarımı çattığımı görünce gülmeyi kesti. "Özür dilerim. Benimle dalga geçtiğini sandım."

"Seni temin ederim ki dalga geçmiyorum, son konserlerini VIP olarak izledim. Ayrılıkları İngiltere'nin yarısını ağlattı."

"Nasıl hem Coldplay dövmen var hem de One Direction'ı seviyorsun?" Kolumdaki Coldplay'in *Parachute* albüm kapağının dövmesini işaret etti.

"Tıpkı *Real Housewives* ve *Downton Abbey*'nin tekrarlarını izlemeyi sevdiğin gibi. Beni yargılayacaksan dürüst cevap vermeyeceğim."

Avuçlarını teslimiyetle kaldırdı. "Pekâlâ. Daha uslu olacağım."

"Tamam. Hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyleyerek bunu telafi edebilirsin." Ona sırıttım.

"Kar küresi koleksiyonu yapıyorum."

Alaycı bir ses çıkardım. "Saçmalık. Eminim birileri koleksiyonundan haberdardır."

"Kimse onları *neden* topladığımı bilmiyor. Sadece topladığımı biliyorlar."

Daha da yaklaştım, ilgimi çekmişti. "Peki, tamam. Bana *nedenini* söyle."

Derin bir nefes aldığıma pişman oldum çünkü meyveli kokusu burnumu istila etti. Nefesim kesilirken kan aletime hücum etti. Güzel kokuyordu. Gerçekten ama gerçekten çok güzel kokuyordu.

Ki bu da çok ama çok kötüydü.

"Kar küreleri özeldir, özellikle de müzikli olanları çok ayrı seviyorum. İleride hatırlanmak üzere içine bir anı hapsetmişler gibi hissediyorum. Farklı şehirlerden aldığım, üniversite zamanında topladığım ve benim için önemli olan birkaç küreden oluşuyor." Sanki tatsız bir anısını hatırlamış gibi gülümsemesi soldu.

Yüzündeki üzgün ifade hoşuma gitmemişti. "Koleksiyonun şimdi nerede?"

"Monako'da küçük bir dairem var. Seninle F1 seyahatine çıkmadan önce orada çalışıyordum."

"Bu yolculuk sırasında koleksiyonun için bir şeyler topladın mı?"

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Hayır. Neden?"

"Saklamaya değer bir sonraki hatıranın ne olduğunu merak etmiştim." *Kahretsin, bu kulağa düşündüğümden daha hayalperest geliyordu.*

Kaşlarının kalkışına bakarak onun da aynı şekilde şaşırdığını söyleyebilirdim. Cevap vermesini beklemek yerine sohbete devam ettim. Sırf nezaketimden. Onu daha yakından tanımak istediğimden falan değil.

Palavra. Biri beni yirmi beş santimlik bir dildoyla becersin çünkü Elena'nın arkadaşlığından gerçekten zevk alıyordum.

"Boş zamanlarında yapmayı en çok sevdiğin şey ne? Tabii ki bakıcım olman dışında."

Gülümsedi. "YouTube'daki makyaj videolarını izlemeyi seviyorum."

"Bakalım doğru anlamış mıyım: İnsanların kendi kendilerine makyaj yaptığı videoları izlemekten mi keyif alıyorsun?"

"Genelde öyle yapıyorlar. Ama aynı zamanda erkek arkadaşlarına falan da yapıyorlar ya da ellerini kullanmadan veya sarhoşken makyaj yapıyorlar."

"Kız arkadaşlarının hatırına buna katlanan herifler olsa olsa kendini adamış serserilerdir. Liam da Sophie için aynı şeyi yapardı kesin. Yine de yalan söylemeyeceğim, kendin yapmak yerine insanların makyaj yapmasını izlemeyi sevmene şaşırdım."

"Yetenekli YouTuberlar bunu sanata dönüştürüyor. Benim yasak zevkim de bu işte."

Başımı iki yana salladım. "Öyle şeylerden zevk alıyorsan erkekler boku yemiş demektir. Ön sevişmeyi ben de diğer erkekler kadar severim ama makyaj fırçaları kırmızı çizgim."

Bir kahkaha patlattı.

Düşünmeden konuştum. "Böyle gülmen hoşuma gidiyor."

Bana sanki gizli bir seks oyuncağı koleksiyonum olduğunu itiraf etmişim gibi baktı. "Ne?"

"Yok bir şey," diye geveledim.

Ninova

Yorumumu duymazdan geldi. Nasıl olduysa bütün yemek boyunca hiç tartışmadık. Birbirimizi daha önce hiç olmadığı kadar tanımaya çalıştığımız bir saatti. Elena'yla sohbet etmenin huzur verici ve eğlenceli olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum çünkü birlikte yapmamız gereken şeyin tam tersiydi.

Yemek bittiğinde, yapbozunu tamamlamak için koridorun karşısındaki yerine oturdu. Bana sessiz bir davet gibi çekingen bir gülümsemeyle baktı.

Başımı iki yana sallayarak davetini geri çevirdim. İstemediğimden değildi. Geri çevirmemin nedeni onunla daha fazla vakit geçirmeyi arzuluyor olmamdı. İlgisini daha fazla çekmek, kahkahasını daha sık duymak, parıldayan gözlerine daha uzun bakmak.

Omuzları düşerken dikkatini tekrar yapboza verdi. Belli ki benim de ona katılacağımı ummuştu. Ama böyle bir şeyi birlikte yapmak yanlış izlenim uyandırabilirdi.

Aramızda arkadaşlık gibi platonik bir ilişki bile yürüyemezdi. Yürümezdi işte. Liam ve Sophie olayından öğrendiğim bir şey varsa o da arkadaşlıkların *seni seviyorum*larla ve sonsuzluk hayalleriyle bittiğiydi.

Benim gibi biri, onun gibi bir kadını daima hayal kırıklığına uğratırdı. Bu benim DNA'mda yazılıydı, pislik olma geni karakterimdeki diğer şeylerle iç içe geçmişti.

"Umarım sıradaki imaj tazeleme etkinliğine hazırsındır!" Elena'nın melodik sesi beni kanepedeki uykumdan uyandırdı. Barselona uçuşumuzdan sonra o kadar yorgunum ki odama gitme zahmetine bile girmemiştim.

Oturur pozisyona geçerek başımdan çekilmesini sağladım. "İnsan olamayacak kadar çok serotonin yüklüsün. Nasıl oluyor da her daim böyle mutlu ve enerjik olabiliyorsun?"

"Bunu çok spor yapan ama hiç endorfin salgılamayan adam söylüyor."

"Dur tahmin edeyim. *Endorfin sizi mutlu eder ve mutlu insanlar kocalarını vurmaz.*" En başarılı Güneyli Reese Witherspoon taklidimi yapmaya çalıştım.

"*Legally Blonde*'dan alıntı yapmış olamazsın." Gözlerini kocaman açması yüzümü güldürdü.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü, tıpkı filmdeki gibi yere eğilip hemen geri doğruldum. Elena'nın dudaklarından dökülen kıkırtılar bu aptalca fikre değmişti.

"Film izlemeyi seviyorsun, değil mi?" Gözleri ışıldadı.

"Kesinlikle. Yarışıyor olmasaydım film eleştirmeni falan olurdum herhâlde."

"*Gerçekten* mi?"

"Tabii. IMDB benim kutsal kitabım ve *Yüzüklerin Efendisi* de kitaptan filme uyarlanmış en iyi seri. Ben tam bir sinefilim."

"Aman Tanrım. Iyy. Öyle söyleme." Dudaklarını sevimli bir biçimde büzdü.

Sevimli. Tanrı yardımcım olsun çünkü taşaklarım vücudumdan kalıcı olarak ayrılmış olabilirdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sinefil olmakta yanlış bir şey yok."

"Lütfen, sadece filmlerden hoşlandığını söyle. Bu benim sana halkla ilişkiler uzmanı olarak tavsiyem. İhtiyacım olan son şey, birinin senin başka tür bir '-fil' olduğunu söylemesi."

Başımı geriye atıp bir kahkaha koyverdim. "Yok artık."

Başını iki yana sallayarak benimle birlikte güldü. "Ciddiyim, hazırlanmaya başlamalısın. Geç kalmak istemiyorum."

"Planı komple iptal edemez miyiz?"

"Üzgünüm, dünya kadar işim var, bu yüzden bu benim tek boş zamanım." Saatsiz bileğine dokundu.

"Tabii ki yoğunsun. Sence de bu teklifim gayet makul değil mi?"

"Seninle ilgili bir şeyin makul olması mümkün değil." Oturduğu yerden kalktı. "Planladığım şeye hazır mısın?"

"Hiç değilim."

"Mükemmel! Sen uyurken odana bıraktığım takımı giy." Eliyle ağzını kapasa da gözleri eğlendiğini gösteriyordu.

Ona şüpheyle baktıktan sonra odaya girdim. Kocaman gözleri ve rengârenk yumurtalarla kaplı neon yeşili yeleğiyle Paskalya tavşanı kıyafeti ödümü patlattı.

"Sürpriz! Paskalya yumurtası avına çıkıyoruz!" Ellerini abartılı bir şekilde çırptı.

"Dalga geçiyor olmalısın. Kostüm mü? Ciddi misin?"

"Biliyorum. Havalı değil mi? Son anda böyle bir şey bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin." Şifonyere yaslandı.

"Neden normal bir insan gibi giyinemiyorum?"

"Çünkü etkinliğe ev sahipliği yapıyorsun ve çocuklar gerçek bir Paskalya tavşanı görmek istiyor."

"Tavşanlar yumurtlamaz bile. Bu çok aptalca."

İçimdeki çalkantıyı görmezden gelerek omuz silktim. "Aptalca ama etkili. Barselona'nın en yoksul kesimlerindeki çocuk parklarına kaynak yaratmak için para topluyoruz."

Kahretsin, muhtaç çocuklara yardım fikriyle gözlerinin ışıldamasına bakıp neredeyse onun aptal tavşan kostümü isteğini yerine getirecektim.

Neredeyse kilit kelimeydi.

"O kıyafeti giymeyeceğim. Cesedimi çiğnemen lazım." Başımı iki yana salladım.

Bunun üzerine dudaklarını titretip ellerini dua eder gibi birbirine kenetledi. "Lütfen? Küçük çocukları düşün. Gerçek bir tavşanla fotoğraf çektirmek ve eğlenmek istiyorlardır. Ayrıca aileler pistte seninle yumurta avına çıkmak için bir dünya kadar para verdi."

"Benim bundan kazancım ne olacak?"

"Yoksul mahallelerde yaşayan ve yeni, güvenli oyun parklarını hak eden çocuklar için bağış toplamak dışında mı?"

O böyle söyleyince tam bir hıyar gibi davrandığımı fark ettim. Ama tavşan kostümü korkunçtu ve burnuma yaklaştırdığımda iğrenç kokuyordu. "Senden bir iyilik istiyorum."

"Ne tür bir iyilik?" Elena'nın gözleri büyüdü.

"Gözlerindeki dehşete bakarak cinsel türden bir iyilik olmadığını söyleyebilirdim. Yasa dışı olmadığı sürece her şey olabilir."

"Tamam. Yasa dışı, cinsel ve işimi kaybetmeme neden olacak bir şey olmasın." Tokalaşmak için elini uzattı.

Elini kavradım, kendi avucumda hissetmek hoşuma gitmişti. "Anlaştık."

"Vay canına. Bu... bu son zamanlarda... yani hayatım boyunca gördüğüm en iyi şey." Liam iğrenç yeleğimin üzerindeki yumurtalardan birine bir fiske vurdu.

"Sakın bunu Sophie'ye söyleme." Noah, Liam'ın omzuna yumruk attı.

"Sizden bu konuda tek kelime dahi duymak istemiyorum." Başımdaki kocaman başlık yüzünden etrafı net göremesem de onlara ters ters baktım.

"Bir gün çocuğum olursa doğum günü partisi için seni tutacağımdan emin olabilirsin. Saat başına ne kadar alıyorsun?" Noah kulaklarımdan birini çekiştirdi.

"Bu işten sonra emekli oluyorum. Beni tutmak istiyorsan çocuklarının sözlükteki tüm kötü kelimeleri öğrenmesini sorun etmezsin umarım."

"Çocuğum senden kötü kelimeler öğrenecekse babalık görevimi layıkıyla yerine getirmemişim demektir." Noah bana gülümsedi.

"Şu hâline bak, istikrarlı bir ilişkin var ve çocuklardan bahsediyorsun. Yoksa Maya taşaklarını rehin mi tutuyor?"

"Pislik." Noah kaşlarını çattı.

"Ah, bakın, Elena bir çocuk daha getiriyor. Elini tutan şu küçük enayiye de bakın. Sanırım kıza âşık olmuş." Liam kirpiklerini öyle dramatik bir tavırla kırpıştırdı ki ensesine bir şaplak atasım geldi.

Elena içten bir gülümsemeyle çocuğa baktı. Çocuğa gülümseyip ona büyük boy şekerleme ikram edişini sapık gibi büyük bir keyifle izledim. Çocuğun yüzündeki bir damla gözyaşını silerken göğsümün sıkışması bir dizi duyguyu harekete geçirdi ve olduğum yerde tökezledim. Bu duygular arasında en çok özlem öne çıkıyordu.

Elena yanımıza gelerek içimdeki ikileme son verdi. "Herkese merhaba. Bu benim yeni arkadaşım, Rafael. Sepetini yanlışlıkla düşürünce bazı çocuklar bütün yumurtalarını almış, ben de ona şeker toplamak yerine en iyi F1 pilotlarıyla tanışabileceğini söyledim."

Yüce Tanrım. Çocuklar bazen çok acımasız olabiliyordu.

Liam, Rafael'in önünde diz çöktü. "En sevdiğin yarışçı kim? Bensem sana fazladan şeker vereceğim."

Rafael başını iki yana sallayarak Noah'yı işaret ettiğinde hepimiz kahkahalara boğulduk.

"Tabii ki. Herkes meşhur Noah Slade'i sever," diye söylendim, kostümün başlığı yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

"Kıskançlık yapma. Bu sezonki gidişatınla kim bilir gelecekte neler yapacaksın?" Noah, Rafael'in önünde çömeldi. Kendi şapkasını başından çıkarıp imzaladı ve Rafael'in minik başına geçirdi.

Elena başlığımı işaret etti. "Onu artık çıkarabilirsin. Açıkçası sadece fotoğraf çekimi için takacağını düşünmüştüm."

"Peki bunu bana *ne zaman* söylemeyi planlıyordun?"

Gürültülü bir kahkaha patlattı. "Yumurta avı başlar başlamaz. Ama sen şikâyet etmeden takmaya devam edince engel olmak

istemedim. Bu kostümü son dakika buldum derken ciddiydim. Böyle bir şey bulmak neredeyse imkânsızdı."

"Kahretsin, seni iyi yakalamış." Liam, Elena'ya beşlik çaktı.

"Haftalardır süren tavırlarının intikamı." Omuzlarını silkti.

"Sen tam bir–" diye başladım.

"Çocuk var!" Noah sözümüzü kesti.

Liam, Rafael'in tişörtünü imzalarken bana baktı. "Böyle huysuz bir serseri olmanın tek suçlusu sensin."

"Sorun değil. Bundan bir çıkarım var." Tavşan kafasını çekip çıkardıktan sonra Elena'ya pis pis sırıttım.

Ağzı açık bir şekilde arkadaşlarıma baktı. "Kötü bir şey değil!"

Rafael bana gülümseyerek bacağıma sarıldı. Çocukların yanında nasıl davranacağımı bilemediğim için beceriksizce başını okşadım.

Liam, başını iki yana sallayarak Elena'ya baktı. "Yargılayacak insanlar değiliz."

"Evet ve dürüst olmak gerekirse, biz daha çok Jax'in seni yoldan çıkarmasından korkuyoruz." Noah'nın gözleri benden Elena'ya kaydı.

Elena başını geriye atıp güldü. Ne kadar istesem de gözlerimi ondan alamıyordum. Her ne kadar onunla daha fazla takılmak istesem de bunu yapamazdım. Bugünkü gibi bir etkinlik bile beni onunla olmam gerekenden daha fazla yakınlaştırmıştı.

Ben işler ciddileştiğinde arkasına dahi bakmadan kaçarak uzaklaşacak türden biriydim.

13

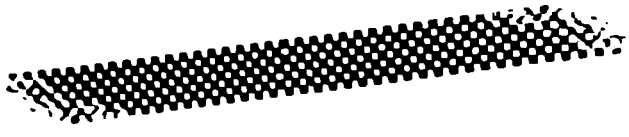

JAX

"Psikologla falan görüşmeyeceğim." Connor'ın ofisinin kapısını kapayıp karşısına oturdum.

"Evet, görüşeceksin. Sözleşmende yazıyor."

"Nerede? Lütfen bana göster çünkü son baktığımda ruhsal terapiler sözleşmemde yazmıyordu."

"Ben ne istersem, ne zaman istersem onu yapacağını söyleyen maddenin altında. Spesifik olmak gerekirse Madde 3B." Dizüstü bilgisayarını bana çevirip vurgulanmış bölümü gösterdi.

"Şaka yapıyor olmalısın. Kimseyle görüşmek falan istemiyorum."

"Bu yeni bir şirket politikası. Sporcular haftada bir kez bir saatliğine psikologla görüşecek. Aranızda geçen her konuşma gizli kalacak."

Yumruklarımı sıktım. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Kişisel algılama. Sağlıklı bir şey ve umarım diğer takımlar da bizi örnek alır. Sizler yüksek hızlarda araç kullanıyor, çarpışmalarla, stresle ve bir sürü başka şeyle uğraşıyorsunuz. Araçlarımızı zihnen sağlam sporcuların kullanmasını tercih

Ninova

ederim. Ayrıca seni yiyip bitiren başka şeyler yokmuş gibi de davranma bana."

"O farklı. Onun sürüş becerilerimle hiçbir ilgisi yok."

Connor alaycı bir homurtu çıkardı. "Hadi oradan. Bal gibi de var. Yarış günü Xanax alman her şeyi anlatıyor zaten."

"Nedeninin yarış olmadığını sen de biliyorsun. Tonlarca insanın içinde olmak zor geliyor sadece. Yanlış bir şey söylememeye ya da yanlış bir şekilde davranmamaya çalışmaktan yorulduğumu hissediyorum."

Dizüstü bilgisayarını kapayıp tüm dikkatini bana verdi. "Tam olarak demek istediğim de bu işte. Herkesin konuşacak birine ihtiyacı vardır, buna sen de dâhilsin. Pilotlarımın bu sezon çok iyi durumda olmalarını istiyorum."

"Yani Elías da mı bunu yapmak zorunda?"

"Kimin psikologla görüşeceğini söyleyemem ama *senin* görüşeceğini söylüyorum."

"Ya seans sırasında hiçbir şey söylemezsem?"

Bir omzunu kaldırdı. "O zaman söyleme. Bu istediğin gibi geçirebileceğin bir saat. Konuşman bittiyse bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Ayrıca ilk seansına geç kalayım deme." Kapıyı işaret ederek beni başından savdı.

Homurdanarak veda edip McCoy'un kişisel cehennemime yeni eklediği Dr. Schwartz'ın ofisine doğru yürüdüm.

Kapısını çaldım. Kapıyı açıp beni *The Great British Baking Show*'un setine girmişim gibi kokan bir mumun aydınlattığı loş ofisine aldı. Ne huzur ama.

"Hoş geldin, Jax. Tanıştığımıza memnun oldum." Dr. Schwartz karşıma oturdu. Kahverengi gözleri sakin ve misafirperver olduğunu gösterirken benimkiler burada olmaktansa elektrikli testereyle kıçımdan becerilmeyi tercih edeceğimi gösteriyordu.

Ürkütücü ama garip bir şekilde yaratıcı bir tasvir.

"Evet, Dr. Schwartz, duyduğuma göre sezonun geri kalanında her hafta sizi ziyaret etmek zorundaymışım."

Bir elini kahverengi saçlarından geçirdikten sonra kalın çerçeveli gözlüğünü düzeltti. "Lütfen bana Tom de. Evet, haftada bir görüşeceğimizi söylediler ama daha fazla seansa ihtiyacın olursa beni arayabilirsin." Sözlerinde Güneylilere özgü bir tonlama vardı.

"Sanmam."

Güldü. "Çoğu sporcu ilk başlarda bir psikologla görüşmeye yanaşmaz. Başlangıçta birine açılmak korkutucu gelebilir, özellikle de sürekli göz önünde olan kişiler için. Özel hayatını gizli tutmak istemen anlaşılabilir bir durum."

"Siz sporcular hakkında ne bilirsiniz ki?"

"Ben bir sporcu psikoloğuyum, yani normal bir insan için tipik olmayan stres faktörleriyle uğraşan yüksek profilli danışanlar konusunda uzmanım. NFL ve NBA'de çalıştım. F1'de yeni olmama rağmen seni temin ederim ki artık pazar günleri sadece F1'i izleyeceğim."

Görünüşe göre Tom'un epey tecrübesi vardı. "Harika."

"Peki, sence neden buradasın?" Ellerini birbirine kenetledi.

"Çünkü Connor kıçına tekme yemek istiyor."

Tom kaşlarını kaldırdı.

Devam ettim. "Farkında değilsen diye söylüyorum, burada olmak istemiyorum. Zaten kısıtlı zamanım varken bir saatimi burada boşa harcamış olacağım."

"Anlaşıldı. Umarım zamanla seanslarımızdan keyif almaya başlarsın. Benim işim F1 sürecini zorlaştırmak değil kolaylaşmasına yardımcı olmak." Gülümsemesi samimiydi.

"Bunu her hafta yapmak zorunda olmasaydım hayatım kolaylaşırdı."

Tom sandalyesinde öne doğru eğilerek bakışlarıyla huzursuzluğumu hafifletti. "Bunu yapmak istememeni anlıyorum. Kimse bir şeye zorlanmaktan hoşlanmaz, özellikle de bir yabancıya özel duygularını açmanı gerektiren bir şeye. Sormamın sakıncası yoksa bu sürecin nesi sana zoraki geliyor?"

"Connor beni buraya gelmeye mecbur bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla. Sözleşmemde yazıyor." Saçımı çekiştirdim.

"Buraya gelmek sözleşmenin bir parçası olsa da konuşmak istediğin konular sana kalmış. Bu haftalık seanslara gelerek kurtulmak istediğin bir şey var mı?"

"Mikroskobunuzun altında bir saat hayatta kalmak dışında mı?"

Tom güldü. "Neye ihtiyacın olursa olsun ben buradayım. Benim işim seni incelemek değil, daha ziyade hem pistte hem de hayatındaki büyük stres faktörleriyle başa çıkmanda sana yardımcı olmak."

"Kulağa hoş geliyor." Aslında kulağa kâbus gibi geliyordu ama Tom'un bunu bilmesine gerek yoktu.

"Senin için de uygunsa terapi üzerine bazı hedefler belirlemek istiyorum. Bu benim tüm danışanlarımla yaptığım bir şey."

"Kolay. Hedef 1: Bu sezon hayatta kal. Hedef 2: Herkesin canına oku. Hedef 3: Bir Dünya Şampiyonası daha kazan."

Başını yana yatırdı. "Tüm hedeflerin F1'le mi ilgili?"

"Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır, bu tipik bir sporcu davranışı. Daha fazla seansa katılıp benim yanımda kendini daha rahat hissetmeye başladığında hedeflerinin değiştiğini göreceksin."

"Harika." Başımı koltuğa yaslayıp tavan plakalarını saymaya başladım.

"Bu bir saat içinde ne istersen yapabilir, ne konuşmak istiyorsan söyleyebilirsin, Jax. Bu seanslardan faydalanabilir ya da sessizlik içinde oturabilirsin."

"Beni konuşmaya zorlamayacak mısın?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Muhtemelen sana bazı sorular soracağım ama cevaplamama hakkın var. Dediğim gibi, bu bir saat tamamen sana ait, ne istersen onu yapabilirsin."

"O zaman sessizliği tercih ederim, çok teşekkür ederim."

"Pekâlâ." Tom sözünü tutarak vaktimizin kalanında sessiz sessiz oturdu.

Ben tavandaki plakaları saymaya devam ederken her nasılsa bir saat beklenenden daha hızlı geçti.

"Gelecek hafta aynı saatte?" Ben odadan çıkarken Tom bana elini uzattı.

Elini sertçe sıktım. "Elbette. Başka seçeneğim mi var?"

"Hepimizin hayatta seçenekleri vardır. Sen konuşmamak gibi bir seçim yaptın, ben de sessiz kalmak gibi bir seçim yaptım. İnsanlar başka seçenekleri olmadığını zannederek ne kadar hata yapıyorlar bir bilsen. Oysa her zaman bir alternatif vardır, sadece bunlar her zaman en kolayı olmaz."

İspanya yarışının antrenman turlarından önceki gece kendimi oyalamaya çalışmıştım. Bu oyalanmalar arasında spor yapmak, küçük bir mutfakta dondurucudan çıkmamış bir şeyler pişirmek ve annemin tavsiye ettiği dizinin bir bölümünü izlemek de vardı. Açıkçası sonuncusu aptalca bir karardı çünkü Elena diziyi sevdiğini söyleyerek yanımdaki küçük kanepeye kurulmuş, dolayısıyla da ondan uzak kalma çabamı boşa çıkarmıştı.

Ne yaptığını görüyorum, anne.

Gece boyunca Elena'nın bana attığı bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Alt dudağını ısırması, onun da en az benim kadar diziye odaklanmakta zorlandığını gösteriyordu.

Isırdığı alt dudağını serbest bırakarak ağzını açtığında sessizlik içinde dizi izleyeceğine dair umudum yok oldu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Melodik sesi tüm dikkatimi üzerine çekti.

"Hayır. Bir sonraki bölümde ne olacağını görmek istiyorum." Netflix bana ihanet ederek izlemeye devam etmek isteyip istemediğimi sordu.

Evren benden gerçekten nefret ediyordu. Artık resmiyet kazanmıştı.

"Hadi ama. Bir sorudan ne çıkar?" Bana döndü.

"Hayatını zor sorular sorarak kazanan biri mi diyor bunu? Her şey çıkar. Ayrıca hazineye dair başka bir ipucu bulup bulmadıklarını bilmek istiyorum."

"Yoksa korkuyor musun?" diye takıldı.

Zoraki bir kahkaha attım. "Neden?"

"Bir iki soruya cevap vermekten."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani şimdi iki soru mu oldu?"

Bana ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı. "Pazarlık yapıyorum."

"Bırak iki soruyu, bir soruyu bile kabul etmiş değilim."

"Kabul etmek için karşılığında ne istersin?"

"Sen soru sorabiliyorsan ben de sorarım." Evet. *Artık Elena'dan ne pahasına olursa olsun kaçma planım suya düşmüştü.*

"Her zaman her şeyi karmaşıklaştırıyorsun." Başını iki yana salladı. "Ama kabul."

"Pekâlâ. İlk soruyu gönder gelsin."

Bacaklarını altına sıkıştırdı. Rahatlama çabası bela geliyor anlamı taşıyordu. "En büyük pişmanlığın ne?"

Sorusu merakımı körüklese de bu soruya hemen cevap verecek kadar değildi.

"Beni tanımak için daha kolay sorular soramaz mısın? Mesela en sevdiğim renk ne gibi?"

Gözleri kısıldı. "Bu kolay. Yeşil."

Yüz ifadem *nasıl ya* diyor olmalıydı ki nefes nefese bir kahkaha attı. Elena bana diğer erkeklerin önünde diz çöküp yalvarmasına neden olacak bir bakışla bakıyordu. Ama ben diğer erkekler gibi değildim. Fazla yorgun, fazla umutsuz, fazla kendini küçük gören biriydim.

"Ay, siyah dememi bekliyordun, değil mi? Yeteneklerimi bu kadar küçümsemen kalbimi kırdı. Diş fırçan ve su şişen yeşil. Sadece siyah giyiyor olabilirsin ama ben dikkatli biriyim."

Gülümsememi elimle gizledim. "Sadece şanslı bir tahminde bulundun o kadar. En sevdiğim filmlerden birini söyle."

"*Jurassic Park*."

Lanet olsun. Ya telefonumu çalmıştı ya da işinde çok iyiydi.

"Bunu nasıl tahmin ettin?" Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"İnsanlar düşmanı tanımanın en iyi yolunun kapsamlı gözlemler yapmak olduğunu söyler."

"Sen kesinlikle delisin." Üstelik bu çok hoşuma gidiyordu.

Komik bir yüz ifadesi takınınca elimde olmadan güldüm. "Tabii ki şaka yapıyorum. Tek renkli tişörtün siyah *Jurassic Park* logolu olan. Üniforma dışında renkli bir şey giyiyorsan bu mutlaka sevdiğin bir şey olmalı." Alt dudağını ısırdı; bu bana, keşke o dudakları ısıran ben olsam, dedirten kötü bir alışkanlıktı.

"Şimdi asıl soruna cevap vermeden önce zor bir soru soracağım. Derin konulara girmeye hak kazandığını kanıtlamalısın." Yaklaşıp küçük kanepede aramızdaki boşluğu kapadım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp eylemlerimin sonucunu düşünmeden kelimeler fısıldadım. "En sevdiğim seks pozisyonu sence hangisi?"

Dudaklarım yumuşak tenine değdi, çekilmeden önce dişlerim kulağını sıyırdı.

Sorum karşısında titredi. Bu çok hoşuma gitmişti. Ama aynı zamanda nefret de etmiştim. En kötüsü de çok daha fazlasını istemiş olmamdı.

"Bence arkadan seviyorsun çünkü karşındaki kişiyle yüzleşmek zorunda kalmıyorsun. Duygusuz, risksiz ve böyle daha iyi boşalıyorsun." Dudaklarıma inen gözleri kararardı.

Hasiktir. Beni kışkırtıyordu.

Yakınlığını arzulamama rağmen ilgisizmiş gibi davranıp ondan uzaklaştım. "Yorum yok."

Bir kahkaha daha attı. Lanet olsun ki çok sevimli görünüyordu. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Peki, bir kez daha

soruyorum, en büyük pişmanlığın ne?" Işıl ışıl gözleri içimi tam olarak tanımlayamadığım bir sıcaklıkla doldurdu.

"Ergenliğimde anneme pislik gibi davranmak."

Başını yana yatırıp bana baktı.

"Bunu hiç beklemiyordum. Neden?"

"Çünkü benim kaprislerimi hak etmiyordu. Keşke bir pislik gibi davranmak yerine geçirdiğimiz zamanın tadını daha çok çıkarsaydım."

"Şimdiki davranışların bile böyleyse daha genç bir Jax'i düşünmek dahi istemiyorum."

"Şımarık bir velettim. Şimdi durum farklı, artık sadece ailemi mutlu etmek istiyorum." İçimi çektim. "Sıra bende. iPad'inde oynadığın şu iç tasarım oyununu neden seviyorsun?"

"İyi bir daire almak için para biriktiriyorum, bu yüzden tasarım becerilerimi geliştirmek istiyorum. Bunun aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o kadar da kötü değilim. Ayrıca, kim sanal parayla iş yapmayı sevmez ki?"

"Nereye taşınmayı planlıyorsun?"

"Monako'da bir dairem var ama oralarda daha iyi bir ev arıyorum. İki yıl önce iş kurmak için Avrupa'ya taşındığımda tamamen çulsuzdum, bu yüzden şu an oturduğum daire pek iyi durumda değil. Hem iş kurmak hem de büyükanneme destek olmak, yeni bir ev hayallerimi zora soktu." Uzaklara dalıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Büyükannen seninle mi yaşıyor?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Alzheimer hastaları için bir bakımevinde kalıyor. Kısa süre önce onu uzun süreli hastaların kaldığı yeni bir yere naklettirdim." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bu işi kabul etmemin nedeni de oydu aslında. Onun bakımı, üniversite kredim ve doğru düzgün yaşamaya yetecek kadar paraya ihtiyacım vardı."

"Öyle yerler ucuz değildir. Peki ya ailen, onlar yardım etmiyor mu?"

Elena çok iyi tanıdığım, okunması imkânsız bir maske takındı. "Büyükanneme bakmak benim işim."

"Bu tür bir sorumluluğu üstlenmek için biraz gençsin."

"Herkes Kingston soyadıyla büyüyüp istediği her şeyi parmağını şıklatarak elde edemiyor maalesef." İçerlemiş gibi derin bir nefes aldı.

Elena kalbime bir buz sarkıtı saplasa daha iyi olurdu. Onun bu tavrı beni sinirlendirerek en büyük endişemi tekrar gün yüzüne çıkardı.

Annemi düşünerek, "Ailem hakkındaki fikrinin aksine Kingston olmak insana her olanağı sağlamıyor," diye çıkıştım. Babam ne kadar dilerse dilesin, para annemin hayatından kayıp gidecek yılları asla geri getirmeyecekti. Onunla daha fazla zaman geçirebilmek için gözünü bile kırpmadan bütün mal varlığını verirdi.

Annemi düşünmek moralimi altüst etti. "Sanırım bugünlük bu kadar konuşma yeter."

Koltuktan kalktım.

"Jax, özür dilerim. Öyle kaba ve yargılar gibi konuşmamalıydım."

Kanepedeki yerinden hışımla kalkıp bana yaklaştı ve avucunu göğsüme bastırdı. Dokunuşu, neden olduğu öfkenin yatışmasını sağladı.

Bir adım uzaklaşmaya çalışsam da o yine peşimi bırakmadı. "Peki. Önemli değil."

Sikerim böyle işi. Elena'nın beni bir Xanax kadar sakinleştirmesine ihtiyacım yoktu.

"Seni üzmek istememiştim. Dünya ayaklarının altındayken yanlış kararlarla onu bir kenara atıyorsun. Düşünmeden konuştum."

"Aramızdaki ilişki böyle geldi böyle gidecek. Didişmeden yapılan birkaç sohbet bunu değiştirmeyecek."

"İstediğin buysa."

"Benim istediğim, lanet olası mesajı alıp beni rahat bırakman."

Omuzları düştü. Bu kadar aşağılıkça konuşmamalıydım ama kendime engel olamıyordum. Yakınlaşmamızın bir anlamı yoktu. Ben bu sezonu sağ salim atlatmaya çalışırken o işini yapıyordu. Bir anlığına bunu unutmuş olsam da Elena bana gerçekleri hatırlatmıştı.

"Biliyor musun, insanları tanımaya çalışmak yerine enerjini onları kendinden uzaklaştırmaya harcıyorsun. Bir gün ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacaksın ve anladığında ben senin yanında olacağım." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Görmekten nefret ettiğim bir gülümseme. Güzel olmadığından değil, fazla mükemmel olduğundan.

Onunla ilgili her şey öyleydi. Fazla odaklanmış, fazla kendine güvenli, fazla ulaşılmaz. Bu yüzden ondan nefret ediyordum. Hayatıma girerek bana ilk kez farklı bir şey istemenin nasıl bir duygu olduğunu gösterdiği için ondan nefret ediyordum.

Ama en çok da hayatıma girerek beni acması birine dönüştürdüğü ve bana inandığı için ondan nefret ediyordum.

Ve bu nefret beni öfkelendiriyordu.

Hem de çok.

14

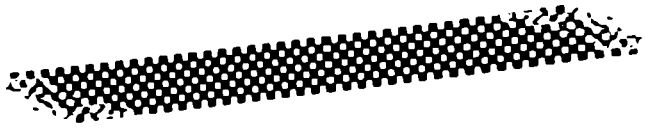

ELENA

Jax'le çalıştığım son altı hafta boyunca benden hoşlanmadığını hiç açıkça ifade etmemişti. Esprili yorumlarının bir nedeninin de onun aksi tavırlarını gülümseyerek sineye çekmem olduğunu düşünüyordum. Ama bu gece, ondan yapmasını istemediğim şeyi bir kez daha yapınca, artık benden hoşlanmadığını kabullenmem gerektiğini anladım.

Jax her nasılsa Barselona yarışını ikinci sırada tamamlamasını kutlamak üzere onunla gece kulübüne gitmem için beni ikna etmişti. Dürüst olmak gerekirse, bana alem yapmayacağını, oraya sadece Liam ve Sophie'yle takılmak için gideceğini söylemişti. Ona inanmakla hata etmişim. Açıkçası aptalın teki olduğum için tam da beklediğim şeyi yapmıştı.

İlk bir saat boyunca nispeten normal davrandı. Ta ki cevaplaması gereken bir telefon görüşmesi olduğunu söyleyerek on dakika boyunca ortadan kaybolana kadar. Kiminle konuştuysa artık, döndükten sonra itirazlarıma rağmen birkaç kadeh viski içti. Ona sarhoş kıçını eve Liam'ın taşıması gerektiğini söyledi-

Ninova

ğimde yüzüme güldü. Konuşmanın boktan geçtiğini söylemek yanlış olmaz.

Liam ona mümkün olduğunca su içirmeye çalışsa da Jax çoktan sarhoş olmuştu. Şu anda birkaç kadın onun etrafında dans ediyor, Jax kendini müziğin ritmine kaptırmışken ona dokunarak taciz ediyorlardı.

Tüm bu olanlar iğrençti. Ama aynı zamanda üzücüydü de. Acısı o kadar barizdi ki sanki kendi acımmış gibi göğsümün derinliklerinde hissediyordum. Saklamaya çalıştığı acıyı fark etmemek mümkün değildi. Gözlerinde, tavırlarında, kendini herkese kapatmasında.

Onu neyin bu hâle getirdiğini bilmiyordum. Bırakın onunla nasıl konuşacağımı, ona nasıl yardım edeceğimi bile bilmiyordum.

"Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim..." Sophie gözlerini kocaman açarak Jax'e baktı.

"Çünkü senin yanında hiç sarhoş olmadı. Ama bu sezon farklı görünüyordu, her zamankinden daha sakindi." Liam'ın gözleri arkadaşının hareketlerini takip etti. "Elena'nın ona yardım etmek için yaptığı onca şeyi berbat etmesine izin veremem."

"Neden böyle davrandığını biliyor musun? Bana hiçbir şey söylemiyor," dedim, Liam'ın bazı cevapları olabileceğini umarak.

"Bazen öfkeleniyor. Bu rastgele oluyor, dolayısıyla nedenini tam olarak bilemiyorum. Ama böyle bir ruh hâlindeyken onu yalnız bırakmak daha iyi, böylece kafasını toparlayabiliyor."

"Hangi kafa? O kadınların ona sarılma biçimlerine bakılırsa iki farklı kafadan bahsediyoruz." Bu gece odamıza bir kadının geleceğini düşününce midem altüst oldu. İçimdeki küçük kıskançlık patlamasına ne anlam vereceğimi bilemedim. Benim işimde böyle şeylere yer yoktu ancak yine de bu duyguyu görmezden gelemiyordum.

Görünüşe göre bu gece hata yapan tek kişi Jax değildi.

Liam yüzünü buruşturdu. "Duygusal olarak kötü durumda. Ama bu sezon daha iyiydi, en azından basın önünde. Tabii ki

hepsi senin sayende. Tanrı'ya şükür herkesin önünde oral seks yapmasına ve günün her saatinde odasından çıkan pespaye kadınlara bir son verdin."

Ürpertimi gizlemeyi başaramadım. "Harika. Bir şeyleri doğru yaptığımı bilmek ne güzel." Gözlerimi devirerek bakışlarımı kaçırdım.

Liam'ı onunla ilgilenmesi için burada bırakarak otele geri dönmek istiyordum. Ama işim gereği kaldım. Kadınlar işaret feneri gibi Jax'in etrafını sarmış olsa da aralarında ne işi olduğunu o da pek anlamamışa benziyordu.

"Her gece bir kadınla yatma alışkanlıklarından bahsetme. Bu iğrenç." Sophie, dirseğiyle Liam'ın kaburgalarını dürttü.

"Gidip onu kontrol edeyim." Bu işkenceyi bir dakika daha yaşamak istemediğim için ayağa kalktım. Bu gece Jax dışında kimse eğlenmiyordu. Zaten o da müzikle salınırken sarhoş ve depresif görünüyordu. Tüm bunlara bir son vermemin vakti gelmişti ve istesem de istemesem de bu benim işimdi.

Kulüp müdavimlerinin oluşturduğu kalabalığın arasında ilerlerken terli dansçıların ve önüne geleni avuçlayan adamların arasından sıyrılıp geçtim. Uzun boyu ve onu ellemeye çalışan küçük bir kadın kalabalığının ortasında Jax'i fark etmek oldukça kolaydı. Kadınları iterek geçip önünde durdum.

"Canım, sen misin?" Bana gülümsedi, buğulu gözlerle donuk donuk bakıyordu.

"Bu kim?" Koluna yapışmış bir kadın, kırmızı ojeli parmağıyla beni gösterdi.

"Günümün en güzel yanı," diye cevap verdi Jax bir kez daha gülümseyerek.

İşte bunu beklemiyordum. Kalbim göğsümde eskisinden daha hızlı çarpmaya başladı.

"Artık ona gerek yok. Gecenin en iyi yanı olacağıma söz veriyorum." Kadın bana sırtını dönerek Jax'e yaklaştı.

İğrenç. Gözlerimi devirip müziğin sesini bastırmak için yüksek sesle konuştum. "Buna emin misin? O zaman seni uyarmalıyım. Jax, doktorun arayıp penisinde bulaşıcı hastalık olduğunu onayladı. Bu gece birini yatağa atmayı planlıyorsan korunsan iyi edersin." Sesim yüksek ve net çıkmıştı.

Kadın tiksintiyle dudaklarını büzerek Jax'ten uzaklaştı ve bana ilgilenmem gereken zil zurna sarhoş bir adam bıraktı.

"İşte bu hiç kibarca değildi." Dudaklarını büktü.

"Buraya kibar olmaya gelmedim."

"Biliyorum. Hayatımı mahvetmeye geldin." Usulca iç geçirdi.

"Ne demek istiyorsun? Çoğu zaman anlam veremediğim şeyler söylüyorsun."

"Benimle dans eder misin?" Beni duymazdan gelmişti.

"Aklını mı kaçırdın sen? O kadar sarhoşsun ki ayakta bile duramıyorsun."

Homurdandı. "Tamam, dansı unut. Sevişmeye ne dersin? Hem onu yatarak da yapabiliriz."

"Bu kadar alkolden sonra sikin çalışırsa seni tebrik ederim."

"Hadi test edelim." Ortaya attığı fikir üzerine bir de küstahlık ediyordu.

Gözlerimi kapayıp ona kadar sayarak bu adama karşı sabırlı olmak için kendimi zorladım. On saniye çok uzundu ve Jax'e aramızdaki mesafeyi kapama fırsatı vermişti.

Gözlerimi açtığımda onun yarı baygın gözlerini birkaç santim ötemde buldum. Bedenini benimkine bastırdığında sert kasları yumuşak kıvrımlarımla birleşti. Sanki bedenim hayata dönmüş, enerjiyle dolup taşarak kulüpteki hoparlörler gibi titreşiyordu. Terli insanlar tarafından itilip kakılarak birbirimize daha da yaklaşırken onun baharatsı kokusuyla viski aroması etrafımı sardı.

Çenemi parmaklarının arasına alıp kaldırdı. "Neden sen? Neden senden başkası değil?" Yüksek sesli müzik sesindeki acıyı perdeleyemiyordu.

"İş için mi? Ben müsaittim de ondan. Sana karşı yapılmış bir şey değil, *por el amor de Dios*[16]."

"Sorduğum şey bu değil," diye geveledi.

"*Estás tan borracho,*[17] bu işin tadı kaçmaya başladı. Seni eve götürmeliyiz."

Beni kendine çeken Jax'in aklında başka bir düşünce var gibiydi. Dudakları dudaklarımı bulurken kollarından birini belime sardı. Öpücüğü hiç de nazik değildi. Zorluyor, nefesimi ve mantığımı tek seferde ele geçiriyordu. Diliyle bana hükmederek direncimi sınarken ağzıma viski tadı doluyordu.

Aklım başımdan gitmeden önce beni kendime getirecek, dengemi bulmamı sağlayacak bir şey bulmak umuduyla çaresizce gömleğine tutundum.

Ama lanet olsun ki dili alt dudağımı okşarken onunla ilgili tüm endişelerimin uçup gitmesine izin verdim.

Ah. Tanrım. Tanrım. Ne yapıyor bu? Ve daha da önemlisi, neden onu kendimden uzaklaştırmıyorum? Öpücüğü bedenimi ısıtıyordu. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu; durumun yanlışlığına rağmen bağımlılık yapan bir duygu.

O sarhoştu.

Benim de yapmam gereken bir işim vardı.

Ruh hâli dengeli sayılamayacak kadar değişkendi.

Liste uzayıp gidebilirdi.

"Jax." Dudaklarımı ondan ayırıp elimi gömleğinden çektim ve göğsüne koyup onu itmeye niyetlendim. Ama olduğum yerde çakılıp kaldım, hareket edemiyorum çünkü dokunuşu elektrik akımı gibiydi. Zehirli. Bağımlılık yapan.

Arzuladığım her şey gerçekleşirken bu aynı zamanda kaçınmam gereken her şey hâline gelmişti.

---

16 (İsp.) Tanrı aşkına. *–ç.n.*

17 (İsp.) O kadar sarhoşsun ki. *–ç.n.*

Ninova

Dudakları boynuma doğru hareket etti, dili boynumun üzerinde gezindi. Hassas tenimi emdiğinde tüylerim diken diken oldu.

Hem duygusal hem de fiziksel olarak desteğe ihtiyaç duyduğumdan ona yaslandım. "Pişman olacağımız bir şey yapmadan önce buna bir son vermeliyiz." Sesim de en az hissettiğim kadar nefessiz çıkıyordu.

Dili boynumda akılalmaz hareketler yapıyordu. "Ben her gün pişmanlıklarla yaşıyorum zaten. Bir tane daha eklense ne çıkar?" Hüzünlü sesi kalbimi sızlattı.

Tenimi ısırdığında müziğin sesinden duyamayacağını umduğum hafif bir inilti kopardım.

Göğsünü iterek nihayet aramıza ihtiyacım olan mesafeyi koydum. "Peki bu kimin suçu?"

"Benim. Hep benim suçumdu. Her zaman da benim suçum olacak." İç geçirerek buğulu gözlerle dudaklarıma baktı.

Kalbim hoparlörlerden yükselen gümbürtülerle aynı tempoda atıyordu; hızlı, düzensiz ve kulaklarımın duyabileceği kadar yüksek sesle. Jax'in itirazlarına rağmen nihayet onu VIP masasına götürebildim.

Liam ve Sophie'nin bakışları birden bize döndü. Sophie gülümsemesini saklamaya çalışırken Liam başını iki yana sallayarak şakağını ovuşturdu.

Mierda. Bu ikisiyle yüzleşmek yerine gecenin geri kalanında kalabalığın arasına karışıp saklanmayı tercih ederdim.

"Onu on beş dakikadan kısa sürede kontrol altına almayı başardın. Etkilendim doğrusu. Normalde onu kalabalığın içinden sürükleyerek çıkarmam gerekirdi." Liam ayağa kalkıp arkadaşını tutarak onu kendine yasladı. En azından beni utancımdan kurtaracak kadar anlayışlı davranıyordu.

Fren lambası gibi kıpkırmızı kesilen yüzümü gizleyen loş ışığa minnettardım.

Ninova

"Sırrın benimle güvende." Sophie parmaklarını birleştirerek dudaklarına görünmez bir kilit vuruyormuş gibi yapıp anahtarı omzunun üzerinden attı.

Liam kaşlarını çatarak bana bakarken gergin bir kahkaha attım.

Hiçbir şey söylemeyerek dikkatini Jax'e vermeyi tercih etti. Biz kulüp içinde ilerlerken ikisi de normal davranmaya devam ediyordu. Paparazilerden kaçmak için arka girişten çıktık. Kiralık arabanın şoförü bizi karşılayarak arka kapıyı açtı. Liam, Jax'i arka koltuğa oturttu.

Sophie Liam'a baktı. "Onunla konuşmalısın. Artık mesele sadece kendisi değil, biliyorsun. Elena'nın işi de ona bağlı." Kaşlarını çatarak Jax'e bakıp yanına, ortaya oturdu, böylece bana da onun diğer yanı kaldı. Muhtemelen böylesi daha iyiydi, zira Jax çoktan beni kazara ısırmıştı.

Tabii canım. Dudakları da benimkilerin üzerine kazara kapanmıştı zaten. Kimi kandırıyorum?

Şahane. İşimdeki özgüvenim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Tabii ki değildi.

Arabanın kapısını kapadım. "Sorun değil, lütfen onunla konuşma. Bunu ben halledeceğim ve bir daha olmaması için onunla konuşacağım."

"Elbette benimle konuşabilir. Her zaman benimle konuşmak istiyor zaten. Ona defalarca gitmesini söylediğim hâlde gitmiyor," diye mırıldandı Jax.

"Boş ver onu. Kafası iyiyken aptalca şeyler söyler." Liam yolcu koltuğuna geçip Jax'e çenesini kapatıp uyumasını ima eden bir bakış attı.

"Ayık sözler, dürüst düşünceler." Jax kendi kendine güldü.

"Hayır, göt herif. Sarhoş sözler, ayık düşünceler," diye düzeltti Sophie onu.

Ninova

"Ah, anladım. Yani bu, Elena'ya onun güzel olduğunu düşündüğümü söylememde bir sakınca olmadığı anlamına mı geliyor?"

Sophie başını koltuk başlığına yaslayıp güldü. "Elbette, hiç durma söyle. Nihayet gece ilginçleşmeye başladı. Neden bize gerçek hislerini anlatmıyorsun?"

Liam, "Onu cesaretlendirme," diye söylendi.

"Elena o kadar güzel ki ona bakmak bile acı veriyor." Jax'in sözleri sanki iki dakikada iki litrelik gazoz içmişim gibi midemin fokurdamasına neden oldu. Gerçekten allak bullak olmuştum.

Sophie, "O zaman neden onun yanında huysuz bir pislik gibi davranıyorsun?" diyerek ona sataştı.

"Çünkü öyle istiyorum."

Liam inledi. "Bu çok kötü bir gerekçe."

"Peki. Çünkü başka seçeneğim yok," diye kükredi.

"Bu daha da kötü bir gerekçe. Ne demek istediğimi anlamadın galiba." Sophie, Jax'in şakağına dokundu.

Liam oturduğu yerde dönüp Sophie'ye gülümsedi. "Muhtemelen beyin hücrelerini öldürecek kadar içtiği içindir."

Sophie ellerini birbirine kenetledi. "Ona iltifat edip sonra da özür dilemesi gerekiyor."

"Jax'e yapmak istemediği bir şeyi yaptıramazsın. Onu Jax yapan şey de bu." Liam arkadaşına baktı.

İşte yaşadığım en büyük ikilem de buydu. Jax'in başına gelen iyi şeyleri hak etmiyormuş gibi hissetmesine neyin sebep olduğunu bilmek istiyordum.

Beş para etmez haberlerin ve tek gecelik ilişkilerin arkasına saklanan adamı tanımak istiyordum. Kendi kendine yetersiz olduğunu fısıldayan adamı.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum ama kendimi bunu yapmaktan alıkoyacak kontrolüm olup olmadığından emin değildim.

Jax uyanır uyanmaz dibinde bittim. Tam da bir gece önce zil zurna sarhoş olan birinden beklenecek kadar zinde görünüyordu. Teninin tadı bile pek kıymetli viskisi gibi değilse şaşardım. Tenini yaladığımı hayal edince iniltimi bastırmak zorunda kaldım. Bu düşünceyi bir daha gün ışığına çıkmamasını umarak zihnimin en karanlık köşelerine gömdüm.

Koltuktan kalkıp onu küçük mutfağa kadar takip ettim. "Dün gece hakkında konuşmamız gerek."

"Hayatta çok az şey istedim. Birincisi, sabah çayımdan önce kimsenin beni rahatsız etmemesi. İkincisi de sabah çayımdan sonra kimsenin beni rahatsız etmemesi."

"Jax..." diye uyardım.

"Tamam. Söyleyecek çok bir şey yok. Başım çatlayacak kadar ağrıyor, lütfen konuşmanı dünya dönmeden dik durabileceğimi hissettiğim bir zamana sakla."

"Sana yardım etmeme ne dersin? *Özür dilerim Elena,* diyerek başlayıp oradan devam edebilirsin."

Su ısıtıcısını çalıştırırken bana baktı. "İçtiğim için mi kızgınsın?"

"Evet." Kelimeler ağzımdan öfkeyle çıkıyordu. "Ya Liam bana yardım etmek için orada olmasaydı? Ya gece kulübündeki biri videonu çekip internette yayımlasaydı? Sabahtan beri internette hakkında kötü bir şey yazılıp yazılmadığını kontrol ediyorum. Bana daha iyi olmaya çalışacağını söylediğinde sana inanmak istiyorum ama sonra çıkıp böyle şeyler yaparak kariyerin konusunda ne kadar ciddi olduğunu sorgulamama neden oluyorsun!" Hayal kırıklığım arttıkça aksanım da ağırlaşıyordu.

Kan çanağına dönmüş gözleri su ısıtıcısından yüzüme kaydı. "Bu kadar küfelik olmak istemediğimi söylesem bana inanır mıydın?"

Ninova

"Neden küfelik oluyorsun ki? Beni öpen sendin! Ve sarhoş olan! Asıl benim küfelik olmam gerekir."

Başını iki yana sallayıp yüzünü buruşturdu. "Küfelik demek sarhoş demek, öfkeli değil. Tanrım, çok içmişim."

"Peki ya öpücük? Öyle şeyler yapamazsın."

"Öpücük mü?" Kaşlarını çattı.

Kalbim acıdı. Hatırlamayacağını düşünmemiştim. Nedense dün geceyi hatırlamaması bana reddedilmenin başka bir biçimi gibi gelmişti.

Aramıza giren bu yeni boktan katmana sokayım.

"Öpüştük mü?" Kelimeleri boğuk bir fısıltıyla söyledi. Gözleri yüzüme odaklandı ama sonra kapandı.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak ona baktım. Odama gidip gizlice yaralarımı sarmamak için direniyordum.

Jax'e bir ders vermek şu anda daha öncelikliydi. "Dün gece olan hiçbir şey bir daha tekrarlanmayacak."

Elini saçlarından geçirdi. "Kahretsin. Seni öptüğüm için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

"Artık bunun hakkında konuşmayacağım. Ben de hiç olmamış gibi davranacağım." *Tamam, sesim biraz sert çıkmıştı.* "Sarhoş olup kontrolden çıkmandan bahsediyorum."

Çay hazırlamayı bırakıp tüm dikkatini bana verdi. "Siktir. Özür dilerim. Aradan beri böyle içmemiştim ve belli ki bünyem kaldırmadı."

Öfkem bir dalga gibi geri dönerek kontrolsüzce içime yayıldı. "Sana defalarca içmeyi bırakmanı söylememiş olsaydım bu özür yeterli olurdu. Oteldeki o partinin son olduğunu sanmıştım ama belli ki yanılmışım. Kendi hayatını mahvetmeye kararlı birine yardım edemem. Umurunda olduğundan değil ama burada ipin ucunda olan sadece senin kariyerin değil, benimki de. İtibarının benimkini nasıl etkileyeceğini hiç düşündün mü? Sırf egonu tatmin etmek ve otuz yaşına gelmeden işleyen tüm

beyin hücrelerini öldürmek istiyorsun diye beni de kendinle birlikte dibe çekmen haksızlık."

Jax bana yaklaşarak dibimde durdu. Yakınlığımız bana dün geceyi anımsattı. Tenimdeki dudaklarını, beni öpüşünü, yalayışını, ısırışını. Hatırladıkça içimde beliren ürpertiyi bastırdım. Şehvet yerine öfke hissetmeyi tercih ederdim.

Dik dik baktıktan sonra gözlerini kapadı. "Yapmamaya çalışacağım dediğim şeyi yaptığım için gerçekten üzgünüm. İtibarımı riske attığım, dolayısıyla seninkini de riske attığım için özür dilerim. Yardımını istemesem bile işini kurmak için harcadığın çabayı mahvetmek istemiyorum. Hepsinden önemlisi de sarhoşken seni öptüğüm için özür dilerim." Yüzünü buruşturdu.

"Evet ama bu saatten sonra özür dilemek işe yaramıyor. Kelimeler, arkasında durmadığın sürece hiçbir anlam ifade etmez."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Benim sorunum da tam olarak bu. Söylemek istediğim sözlerin arkasında duramıyorum, bu yüzden tek yaptığım sinirlenmek."

"Neden?" Son birkaç aydır kafamın içinde dönüp duran bu soruyu artık içimde tutamamıştım. Neden böyleydi? Neden istediğini yapamıyordu? Neden yıkıcı kararlar almayı seçiyordu?

"Seninle bu konulara girmeyeceğim."

"Madem benimle konuşmayacaksın, o zaman kendini kontrol etmeyi öğren."

Bıkkınlıkla iç geçirdi. "Yapmaya çalıştığım tek şeyin bu olduğunu anlamıyor musun?"

Bir adım geri çekilip ellerimi havaya savurdum. "Ne demek istiyorsun? İnsanı çileden çıkarıyorsun! Dürüst olayım mı? Bir sıcak bir soğuk davranarak beni yıpratıyorsun."

"Kendimi kontrol etmek senden uzak durmayı da kapsıyor. Sana bakınca hayatımda ters giden her şeyi hatırladığım için sinirleniyorum," diye ağzından kaçırdı.

Elimi pazusuna koyarak aramızda kalan mesafeyi de kapadım. "Hayatında ters giden şey ne?"

Elime baktı, gözleri kapanırken bakışlarındaki öfke azaldı. "Bir şey değil, her şey *ters gidiyor.* Senin etrafta olman da buna dâhil."

Buna nasıl cevap verebilirdim ki?

Bir yanıt düşünmeye fırsatım olmadan Jax odasına girerek bir kez daha kendini kapadı.

Ninova

15

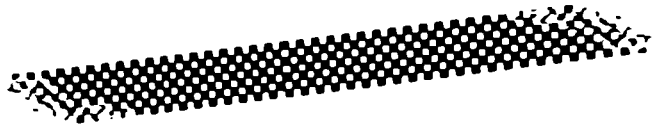

JAX

"Hey, *Bay Dünya Şampiyonası İkincisi*. Kingston soyadını başarıyla temsil ettin." Annemin sesi hoparlörden yankılandı.

Bakü'deki yarış haftasına hazırlanmak için valizimi dolabımın önüne koydum. "Ah, yapma şunu. Bu şamata bana fazla geliyor."

"Alışsan iyi edersin. Annen senin en büyük destekçin," dedi babam. "Peki, bugün için planın ne?"

"Pek bir şey yok aslında. Bir sponsor etkinliğine katılacağım, birkaç da görüşmem var," diye yakındım.

"Lüks bir hayat yaşamak ne zahmetli." Babam güldü.

"Peki arkadaşların nasıl?" Annem onlar hakkında bir şeyler duymaya bayılırdı.

"Liam ve Sophie iyiler. Sophie okul yüzünden bu yarışa gelemedi. Ders programı el verdiğinde bazı hafta sonları bizimle seyahat etmeye çalışıyor. Noah ve Maya da gayet iyi anlaşıyor, bol bol öpüşüyorlar. Bahse girerim bir iki yıl içinde evlenirler."

"Gençlik aşkı." Annem iç geçirdi.

Ninova

"Peki şu Elena denen kız hâlâ etrafında dolanıyor mu?" Babam onun hakkında araştırma yapmadan duramamıştı.

"Evet. Hâlâ imajımı temiz tutmak için çalışıyor." Gerçi ona pek yardımcı olduğum söylenemezdi. Geçen hafta Elena'yla yaşadığım ve bir türlü hatırlayamadığım sözde öpüşmeden beri kendime hâkim olmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Hafıza kaybı için minnettar mı olmalıydım yoksa unuttuğum için kendimden nefret mi etmeliydim bilemiyordum.

"Tanrıya şükür. Kitap kulübümdekilere yaptıklarını savunmak çok zor oluyordu. Seni kötü çocuk olarak yaftalayıp duruyorlar ve oğlumun okuduğumuz bazı karakterlerle aynı kefeye konmasına katlanamıyorum. Bazıları gerçekten tam bir pislik." Annem güldü.

"Beni bu şekilde objeleştirmeye nasıl cüret ederler!" Sahte bir dehşetle nefesimi verdim.

"Bazı erkekler hakkında ne söylediklerini bir bilsen. Ama senin endişelenmene gerek yok, tatlım," diyerek babama fısıldadı.

Hoparlörden öpüşme sesleri gelince öksürdüm. "Hâlâ buradayım."

"Özür dilerim. Olamaz! Saate bak. Bir koşu çıkmam gerek. Gwen film gecemiz için bir şişe şarap almamı istedi. Kendine iyi bak, aşk böceğim!"

Annemin hiçbir yere koşmayacağını hepimiz biliyorduk. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırmaya yetmişti.

"Hoşça kalın."

Tam parmağımı kırmızı düğmenin üzerine getirmiştim ki babamın sesi beni durdurdu. "Jax. Bekle."

Kötü bir haber vereceğini hissetmişim gibi vücudumdan bir ürperti geçerken sırtımı dikleştirdim. "Evet?"

Babamın ayak sesleri telefona kadar ulaşırken ardından bir kapının kapanma sesi duyuldu. "Ben de seninle konuşmak istiyordum. Geçen hafta sonu kutlama yaparken seni rahatsız etmek istemedim."

"Neden içimde bana iyi bir haber vermeyeceğine dair bir his var?"

"Korkunç değil ama harika da değil. Annen son zamanlarda ruhsal sorunlar yaşıyor."

"Sesi öyle gelmiyordu." *Varsayımda bulunmaya devam et, Jax. Bunu sürekli kaygılı bir pislik gibi davranmayan adamın söylemesi de ne ironik.*

"Titremeleri giderek kötüleşiyor, bu yüzden doktor ilacını değiştirdi. Alışmakta zorluk çekiyor. Bunlar ağır şeyler ve ona biraz ilgi göstermen iyi olabilir. Tabii vaktin varsa. Sana yük olmak istemem."

Derin bir nefes aldım. Babam anneme yardım edemeyecek kadar meşgul olduğumu düşündüğü için suçluluk hissetim. "Ona iyi gelecekse her şeyi yaparım. Onu daha çok arayıp kontrol edebilirim."

Sadece bu düşünce bile beni panikletmeye yetmişti. Daha fazla telefon görüşmesi daha fazla kaygı demekti. Şimdiye dek kaygılarımı kontrol etmekte ne kadar boktan bir iş çıkardığıma bakılırsa daha fazla telefon görüşmesinin yaratacağı sonuçları ancak hayal edebiliyordum.

Cesur biri olsaydım ailemle konuşur, onlara kaygılarımı anlatırdım. Oysa duygularımı söylemek yerine içime atıyordum. Bununla başa çıkabilirdim. Bunu atlatmam gerekiyordu. "Biliyorsun, aile her zaman önce gelir."

"Seni Kingston yapan da bu."

Ne kadar da uygundu. Beni aile yapan şey, aynı zamanda beni yok etme gücünü de barındırıyordu.

Ailemle yaptığım konuşmadan sonra sinirlerim yeni bir seviyeye ulaştı. Öğle yemeğimi Tom'la bu haftaki seansı atlamayı düşünerek geçirdim ama sonra kıçımı kaldırıp gitmeye karar verdim.

Tom karşımda her zamanki deri koltuğunda oturuyordu. "Bugün konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Pek yok." Tavana bakıp plakaları saydım. Annemi her düşündüğümde yeniden saymaya başladım.

Yirmi dakika sonra bile hâlâ onun üstüne çıkamamıştım.

Tedirgin bir nefes aldım. "Annem hasta." Tom'a bakmadım. Bugün hayatım tamamen boka sarmış olmalıydı, yoksa Tom'a açılmaya karar vermeme daha iyi bir neden bulamadım.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Jax. Geçmişte onunla ilgili anlattıklarından senin için ne kadar değerli olduğunu anlayabiliyorum. Annenin hasta olması senin için epey zor olmalı."

"Çok zor. Hasta olmasından nefret ediyorum. Onun mücadele ettiğini bilmekten ya da ben burada yarışıp eğlenirken babamın evde ona bakıyor olmasından nefret ediyorum."

"Söylediğin şeyler yüzünden üzgün hissetmen son derece normal. Her hafta bu duygularla tek başına mücadele etmek senin için kolay olmasa gerek."

İçimde biriken negatif enerjinin bir kısmını dışarı atmayı umarak derin bir iç çektim. "Her gün üzgün hissetmek normal mi?"

Tom'a açılarak ne amaçladığımı bilmiyordum. Ama birine içimi dökmem gerektiğini biliyordum çünkü annemin hastalığıyla ilgili hissettiğim duygulardan kaçarken dönüştüğüm adamdan nefret ediyordum.

"Elbette bu normal. Annesini senin gibi seven birinden daha azını bekleyemezdim. Bu, ona ne kadar değer verdiğini gösterir."

"Evet ama bana her mesaj attıklarında ya da beni her aradıklarında içimi kemiren suçluluk duygusundan nefret ediyorum. Sonra da böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Annemle konuşabildiğim için bile minnettar olmalıyım."

"Hem minnettar olup hem de hasta olduğu için üzülebilirsin. Böyle hissetmende bir sorun yok. Sormamın sakıncası yoksa annenin hastalığı nedir?"

"Fark eder mi?" Hastalığı konusunda Tom'un bana acımasına gerek yoktu. Huntington Hastalığı'nı bilen insanların bize attığı bakışlar hep aynı olurdu. Korku ve sempati karışımı bir bakış, sanki bize bir faydası olacakmış gibi.

"Nasıl bir sorunla karşı karşıya olduğunu daha iyi anlamama yardımcı olurdu ama buna hazır değilsen anlarım."

"Hazır değilim."

Tom başıyla onayladı. "Sorun değil. Ailenle konuşmakta en çok zorlandığın şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Ne zaman konuşsam kendimi daha kötü hissediyorum. Ben binlerce kilometre uzaktayken onun kötüleşmeye devam ettiğini bilmek kaygılarımı artırıyor. Babam benden annemle daha sık görüşmemi istiyor çünkü annemin durumu kötüye gidiyor. Ama onunla konuşmak beni strese sokuyor."

"Seni en çok strese sokan şey telefon görüşmeleri mi?"

"Hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor. Çektiği acının gayet farkındayım, bu yüzden cesur görünmesinden nefret ediyorum. Ardından babam bana onun durumu hakkında bilgi veriyor ve son zamanlarda haberler pek de iyi değil. Bu da kaygılarımı artırıyor."

"Anlaşılan onunla konuşmak istiyorsun ama bu konuşmaların getirdiği kaygıyı yönetmekte zorlanıyorsun."

"Evet ama Xanax alıyorum ve bu yardımcı oluyor."

"Benzodiazepinlerin uzun süreli kullanımlarıyla ilgili artı ve eksilerin farkındasın değil mi?"

"Evet. Ama hızlı etki gösteren bir şey almak istedim ve Zoloft gibi bir şey işimi görmezdi. Şu sıralar Xanax'ın doğru karar olup olmadığından emin değilim. Sorunlarımı bir hap yutarak yok etmek bağımlılık yapıyor."

"Benzolar bu tür anlık etkileriyle bilinirler. Eğer ilaçlarını değiştirmeyi ya da bu konuda ikinci bir görüş almayı düşünürsen tavsiye edebileceğim birkaç psikiyatrist var."

Beş dakika daha sessiz kaldık, ta ki içim bir kere daha karıncalana kadar. "İlk kez bu yıl suçluluk duygusunun beni boğduğunu hissediyorum. Neden bilmiyorum ama ben yokken onun kötüye gittiğini bilmek F1'i eskisi kadar eğlenceli yapmıyor. Bencillik ederek annemle geçirebileceğim değerli vakti burada boşa harcıyormuşum gibi hissediyorum."

"Onun yanında olmak için F1'e ara vermeyi düşündün mü?"

Düşünmüştüm ama bunu ona itiraf etmeyecektim. "Ne önemi var? Ara vermem durumunu iyileştirmeyecek."

"İyileştirmeyebilir ama asıl soru, seni daha iyi hissettirip hissettirmeyeceği."

Lanet olsun, Tom, bu kadar mantıklı konuşmayı keser misin? Tavan plakalarını saymaya geri dönüp kendimi şimdiye dek en çok açtığım kişiye kapadım.

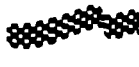

Özel jette her zamanki koltuğuma oturdum. Bakü'den Monako'ya dokuz saatlik uçuş, duygularımın içinde boğulmama olanak sağladı. İlk yarım saat boyunca Elena'yı ve onun aptal yapbozunu görmezden geldim.

Gözlerim her beş dakikada bir ona kayıyordu. Varlığı boktan düşüncelerimi dağıtmaya yetiyordu. Bir yapboz parçasına öfkeyle bakıp onu ait olmadığı belli olan bir yere sıkıştırmaya çalıştı.

"Belki parçayı sertçe bükersen sonunda istediğin yere oturur."

Başını bana çevirdi. "Yardım etmeyenlerin fikir beyan etmeye hakkı yoktur." Her zamanki yolculuk kıyafetlerini, yani tayt ve üç beden büyük görünen kapüşonlusunu giymişti. Onu bu kadar gündelik bir kıyafet içinde görmek lanet olası bir sapık gibi onu arzulamama neden oluyordu. Onu bu şekilde arzulamamalıydım, hatta hiç arzulamamalıydım. Ama karşım-

daki bu Meksikalı Billie Eilish bozuntusu yüzünden aletim uyanmıştı bile.

"Sadece gözlemliyorum." Ellerimi kaldırdım.

Birkaç dakika daha farklı bir parçayı denemeye çalışmasını izledikten sonra kalkıp karşısına oturdum.

Neden uğraştığımı bilmiyordum ama ne durumda olduğunu görmek istedim.

"Vay be, ne kadar yaptın? Birkaç haftada yüz parça falan mı?"

Dürüst olmak gerekirse yapboz gerçekten zor görünüyordu. Neden bin parçalık bir yapboz seçtiğini anlamıyordum, bana ekstaziyle kafayı bulmuş birinin kafasını hatırlatıyordu.

"Çene çalıp durmak yerine yardım etmeye ne dersin?" dedi sırıtarak.

Ellerimi meşgul etmek için yapboz kutusuna uzandım. "En renkli, en karmaşık olan yapbozu seçmek zorunda mıydın?" Çok detaylı desenleri olan bir sürü sıcak hava balonu vardı. Birkaç saniye bakmak bile gözlerimi yordu.

"İnternet sitesinde daha basit göründüğünü söyleseydim bana inanır mıydın?"

Güldüm. "Yorumları okudun mu?"

"İnsanlar yapbozlara yorum mu yapıyormuş? Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Ağzı açık kaldı. "Ama şimdi sen söyleyince belki de okumalıydım çünkü parçaların yarısının yanlış olduğuna eminim. Ne idiği belirsiz bir internet sitesinden sipariş verince başıma bunlar geleceğini tahmin etmeliydim."

"Ya da belki de bir şeyleri çözmekte berbatsın."

"Şimdiye dek gördüğüm en zor ikinci yapboz mu diyor bunu?"

Başımı yana yatırıp ona baktım. "Bir sürü sıcak hava balonuyla mı karşılaştırılıyorum? Gururum kırıldı. Belki de oyunu zorlaştırmalıyım."

"Hangisinin daha zor olduğuna henüz karar vermedim. Gelişmeleri sana bildiririm." Yapboza bakarken gülümsemesini saçlarının ardına saklamaya çalışsa da ben fark ettim.

İlk defa ondan uzak durmadım. Yalnız hissettiğimden mi yoksa annem için üzüldüğümden mi karar veremiyordum. Elena'yla sessizce parçaları birleştirmeye devam ettik.

Birlikte sessizliğin tadını çıkarıyorduk. Konuşmam için bana baskı yapmamasını takdir ediyordum. Olumsuz düşüncelerde boğulmak yerine elimdeki işe odaklandım.

Sonunda Elena bugünlük bu kadar yeter diyerek kestirmek istediğini söyledi. Yerime dönüp kulaklığımdan müzik dinlemeye başladım. Yirmi dakika sonra ona dönüp uyuyan yüzünü inceledim.

Bunu asla yüzüne karşı söylemeyecek olsam da o gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Son derece doğal kıvrımları, dolgun yanakları ve pasparlak bir cildi vardı. Tüm bunlar olumlu bir enerji yayıyordu. Tartışmalarımıza rağmen sivri dilinden hoşlanmaya başlamıştım.

Kendime geldiğimde, uzun uçuştan önce sakinleşmek için Xanax almadığımı fark ettim. Yapbozun rahatlatıcı etkisinden mi yoksa Elena'nın etrafında olmaktan mıydı bilemiyordum.

Son düşünce beni endişelendirmişti. Elena bu yıl hiç beklemediğim bir şeydi ve hayatımla ilgili kabullenebileceğimi düşündüğüm her şeyi altüst ediyordu.

Umut etmek istemiyordum. Daha iyi olmak istemiyordum. En önemlisi de kötü günleri katlanılabilir kılan biriyle birlikte takılmak için hayatımın ne kadar boş olduğunun hatırlatılmasını istemiyordum.

16

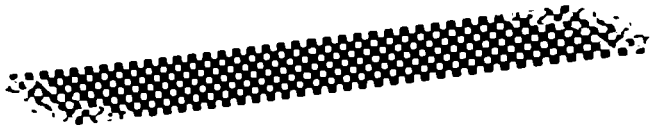

ELENA

Jax tüm beklentilerimi aşmıştı. Monako Grand Prix'si hafta sonu verilen çılgın partileriyle bilindiğinden sabrımı zorlayacağını sanıyordum. Oysa McCoy adına katılması gereken zorunlu davetler dışında geceleri süitinden çıkmamış, alkol almamıştı. Onun sorun çıkarmadan bu denli sakin olmasını memnuniyetle karşıladım. Bu beni Barselona'daki hatasından ders çıkardığı ve kendini kontrol altına almaya kararlı olduğu konusunda umutlandırmıştı.

Şu anda Elías'la birlikte vakit öldürmek için süitte takılıyorduk.

"Hadi oyun oynayalım." Siyah bir kutuyu başımın üstünde salladı.

En sıkkın ifademi takındım.

Başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi. "Bu geceki eşlikçim zorluk çıkarıyor. Cidden, *Buffy the Vampire Slayer*'ın bir bölümüne daha dayanamayacağım. Üzgünüm ama Spike takımındaysan beynini bir kontrol ettirmen gerek. Angel karşı konulamaz ve şefkatli biri, Spike'ın ise ruhu yok."

Ninova

"Böyle bir şey söylememişsin gibi davranacağım. Spike sonunda her şeyini onun için feda ediyor. Kendi hayatını bile! Angel ise işler zorlaştığında kaçıyor. Ne kahraman ama."

Elías, *psikopat*, diye mırıldandı. "Her neyse... Oyuna birkaç kişi davet ettim çünkü yeni arkadaşlar edinmeliyiz."

"Nedense fikirlerin beni hep şüphelendiriyor."

"Muhtemelen senden Jax'in kapısını çalmanı rica edeceğim içindir çünkü gelenler onun arkadaşları."

"Hayır! Neden burnunu sokmak istiyorsun?"

"Çünkü aşk tanrısını oynamak eğlenceli geliyor. Cinsel geriliminiz aşırı ateşli. *Spike'ın, düşmanı Buffy'yi becermesinden* daha ateşli." Gülümsedi.

"Hayır." Dilimi çıkardım.

"Bunu ya kolay yoldan yaparız ya da zor yoldan."

Başımı iki yana sallayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve koltuktan kalkmayı reddettim.

"Zor yolu seçiyorsun demek. Bunu sen istedin." Elías kolaylıkla beni ayağa kaldırarak Jax'in odasına doğru itti. Yumruğunu kapıya vurduktan sonra oyun kutusunu elime tutuşturup odama kaçtı.

"Ne güzel ya. Bana yardım etme zahmetine bile girmedi," diye söylendim kendi kendime.

Jax'in kapısı gıcırdayarak açıldı. Gözleriyle beni tepeden tırnağa tararken taytımın ve tişörtümün altında tenimin ısındığını hissettim. "Ne istiyorsun?"

"Şey... Elías'ın aklına çılgınca bir fikir gelmiş."

"Onun bütün fikirleri çılgınca."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Katılıyorum. Ama madem plan hazır, bizimle oyun oynamak ister misin?"

"Ben çocuk değilim. Oyun oynamam." Çenesi gerildi.

"Tamam..." Cards Against Humanity kutusuna baktım. "Sanırım Elías arkadaşlarından bazılarını davet etmiş, bize katılmak istersen oturma odasında olacağız."

"Gelmeyeceğim. Sen bölmeden önce bir telefon görüşmesinin ortasındaydım. İşin bittiyse babamla konuşmaya dönmem gerek." Gözleri kapandı ama yeterince hızlı değildi.

Gözlerindeki kızarıklığı, kötü tavrıyla gizlemeye çalıştığı parıltıyı fark ettim.

Böyle düşündüğüme inanamıyorum ama Jax ağlıyor mu? Neredeyse uydurduğumu düşünecektim fakat gözlerini tekrar açtığında daha önce hiç görmediğim şekilde şiş olduklarını fark ettim.

Nasıl olur?

Kötü bir anında onu rahatsız ettiğim için duyduğum suçluluk içimi kemirmeye başladı. "Önemli bir şey konuşurken rahatsız ettiysem özür dilerim. Sadece bizimle takılmak isteyip istemediğini sormaya çalışıyordum ama belli ki senin için iyi bir zaman değil."

"Arkadaşlarım gelecek olsa bile şu anda yalnız kalmak istiyorum."

Arkadaşlarından uzak durması bana her şeyi anlatıyordu. Bir yıl önce Jax gayet güler yüzlüydü ve içlerinde *bir gece kulübü kapatma ihtimali en yüksek kişi* olarak bilinirdi. Karşımdaki adamsa o kişinin hayaleti gibiydi. Derdini paylaşmak yerine kendini dünyaya kapatan biri olup çıkmıştı. İçimden bir ses onun derdini paylaştığı kişi olmak istiyordu. Bu, onu çekici bulan aynı çılgın sesti.

"Tamam o zaman. Daha sonra konuşmak istersen nerede kaldığımı biliyorsun." Parmağımla omzumun üzerinden odamı işaret ettim.

Bana gerginlikle gülümsedikten sonra kapısını kapadı. Arkamı döndüm. Jax'in üzgün ve kederli görüntüsü kalbimin iplerini farklı yönlerden çekiştiriyordu.

Odama girdiğimde Elías'ı yatağıma uzanmış vaziyette buldum.

Bana hafifçe gülümsedi. "Suratının hâline bakılırsa pek de planladığın gibi gitmedi sanırım."

"Onu anlayamıyorum."

"Bu seferki ruh hâli için bir sebebi var mıydı?"

"Babasıyla görüşmesini böldüm sanırım."

Elías gözlerini tavana çevirip homurdandı. "Neden bir şeyler ters gidiyor gibi geliyor, bilmiyorum."

"Muhtemelen içine kapandığı içindir."

"Eh, onun için kötü oldu. O odasında somurtup dururken arkadaşları bizimle eğlenecek."

Bir saat sonra oturma odamız kahkahalarla dolmuştu. Liam, Noah, Maya, Sophie, Elías, Santi ve ben oturma odasındaki sehpanın etrafında oturuyorduk.

Jax olmasa bile herkes iyi vakit geçiriyor gibiydi. Liam'ın yarım saat önce onu sorması dışında kimse yokluğundan bahsetmemişti. Maya ve Sophie bir saatin büyük bir bölümünü Elías'la beni sohbete dâhil ederek geçirdiler ve bize asla yabancı olduğumuzu hissettirmediler.

"*Bu benim hayatımın en güzel dönemi. Seksiyim, gencim ve kötü yaşam tercihleriyle doluyum,* Kahretsin, bu kadar harika olduğumu kim bilebilirdi?" Santiago galibiyet kartını okudu.

"Kendini harika biri olarak tanımlıyorsan bu genellikle kötüye işarettir." Noah birasından bir yudum aldı.

"Sanırım Noah'dan ukalalık hakkında bir iki şey öğrenmiş. Onu bu sonsuz lanetten kurtar, Maya. Erkek arkadaşınla aynı tuzağa düşmesine izin verme." Liam seçilmemiş kartları kutuya attı.

"Ben denedim. Annem denedi. Rahibimiz bile onu mütevazı olması konusunda uyardı." Maya şakayla karışık yüzünü buruşturdu.

Noah, Maya'yı kendine doğru çekti. "Ben bile onunla konuştum. Maya dışında kimse ukala bir puştu sevmez. O beni tüm şerefsizliklerime rağmen seviyor."

Santi avucunu göğsüne bastırıp kirpiklerini abartılı bir şekilde kırpıştırdı. "Hepimiz için hâlâ umut var."

Jax'in yatak odasının kapısı açıldı. Yanımıza gelirken az kalsın takılıp düşüyordu. "Demek herkes burada iyi vakit geçiriyor." Kelimeleri geveliyordu. Kanepeye uzanıp gözlerini kapadı.

Liam gözlerini arkadaşına dikti. "Seni yatırmamızı ister misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Odamda olmaktan yoruldum. Dışarıda hepiniz gülüp eğleniyorsunuz. Bunu duymaktan nefret ediyorum."

Liam yerden kalktı. "Davet edildin ama gelip bize katılmak yerine götlük yapmayı seçtin. Bize kızma."

"Son zamanlarda hep kızgınım." Jax iç geçirdi. Gözleri küçük alanda benimkilerle buluşunca nefesim kesildi. Düzeldiğini ve Xanax'ı bıraktığını sanıyordum.

"Peki bu kimin suçu? İstersen bizimle konuşabilirsin." Noah'nın gözleri hissettiğim endişeyi yansıtıyordu.

"Hiçbir anlamı yok. Hepiniz hayatınıza devam ederken ben yalnız kalacağım."

"Asla yalnız kalmayacaksın çünkü biz hep yanında olacağız." Sophie, Jax'e içtenlikle gülümsedi.

"Peki ya onlar?" Jax titreyen parmağıyla Elías'la beni işaret etti. "Bu yeni çiftle takılmak için beni ekmeyecek misiniz?"

"Biz çift değiliz, bunu sen de biliyorsun." Boğazım tıkanmasına rağmen bir şekilde sesimi çıkarmayı başardım.

Jax'in gözleri Elías'tan bana kaydı. "Elías onu becerirse çok kızacağım."

Elías iç çekti. "Sen kendine bak. Cidden, bu konuda endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenmiyorum. Seninle birlikte olabilir ama bana bakışına bakılırsa benimle birlikte olmak istiyor gibi. Kız arkadaşın başka bir erkeği arzuladığına göre berbat sevişiyor olmalısın." Jax, Liam'ın yardım elini savuşturmaya çalışsa da Liam pes etmedi.

"Bu gecelik bu kadar yeter." Liam onu tutup odasına geri götürdü. Jax'i içeri tıkıp odanın kapısını arkalarından kapatırken herkes gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde sessizce kapıya bakıyordu.

Az önceki eğlenceli hava dağılmış, yerini endişe ve tedirginlik almıştı. Gecenin sona erdiğini söylediğimizde kimse itiraz etmedi. Kız kıza vakit geçirmeleri gerektiğini söyleyen Sophie ve Maya da dâhil herkes gitti.

Liam'dan ses seda çıkmadan dakikalar geçti. Endişeyle küçük oturma odasında volta atmaya başladım. Liam'ın çıkması neden bu kadar uzun sürmüştü? Kapı açıldığında başımı o tarafa çevirdim.

Liam bir parmağını dudaklarına götürüp başıyla otelin odasının kapısını işaret ettiğinde onu takip ettim.

"Bu sezon ona ne oluyor bilmiyorum. Lanet olsun ki elimden geleni yaptığım hâlde benimle konuşmuyor."

"Ama bunu bilsen bilsen sen bilirdin."

"Biz çok yakın arkadaşız ama son birkaç aydır içini kemiren şeyi bana bir türlü anlatmıyor. Onu yüzüstü bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Hep bu tür üzüntü ve kaygı nöbetleri geçirirdi ama geçen yıl kış tatilinden bu yana daha da sıklaştı. Ona ve bunlara dikkat et." Liam bana turuncu bir hap şişesi uzattı. "Bunları kötüye kullandığını falan sanmıyorum çünkü öyle olsaydı araba kullanmasına izin vermezlerdi. Ama hap kullanımını abartmasından endişeleniyorum, özellikle de bu geceden sonra. Xanax'ın onu üzen her neyse onunla başa çıkmasına yardımcı olmadığı açık. Daha iyi seçenekler düşünmeli."

"Seçenekler mi?"

"Xanax'ın yüksek derecede bağımlılık yaptığı biliniyor, öyle ki Birleşik Krallık'ta bu ilacı yazmıyorlar bile. Onunla konuşup daha iyi bir alternatif bulmasına yardımcı olmayı teklif edeceğim. İlaç kullanmak kötü değil ama onun gibi bir sporcu için iyi de değil."

Ninova

Kahretsin. Şişeye bakıp Jax'e imajını kurtarmaktan daha fazla yardımcı olabilmeyi diledim. Belki de bu terapi seansları kafasının içinde olup bitenler için yeterli değildi. Acısını uyuşturduğu bu yolda ilerlemeye devam ederse yardımımız ancak bir yere kadar işe yarardı.

"Gitsem iyi olacak. Belki sen onunla konuşabilirsin. Senin yanında hem iyi hem de kötü anlamda daha farklı davranıyor." Liam vedalaşarak ayrıldı.

Birkaç dakika boyunca Jax'in ilaç şişesine baktıktan sonra kalbim sakinleşti. Aklıma bir fikir gelince hemen odama koşup kâğıt kalem aldım.

Bir saat sonra ilaç şişesini baş ucuna koymak için gizlice Jax'in odasına girdim. Umarım fikrimin küçük de olsa bir etkisi olurdu.

Bir an durup ona baktım. Yastığına sarılmış uyurken huzurlu görünüyordu. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Jax'in o karanlık çukurdan çıkmasına yardım etmek istiyordum. Anlaşmamın parçası olduğu ya da bu işin sonunda para kazanacağım için değil. Tüm bu hapların ve sırların ardında kaybolmuş ve yenilmiş görünüyordu.

Pes edip kaçmam için beni uyaran sezgilerime uymak yerine ne pahasına olursa olsun ona yardım etmemi söyleyen omuzumdaki şeytana kulak verdim.

Ama asıl sorun işin sonundaki bedeldi. Kimse birinin kurtuluşu olmak için ne kadar bedel ödemeye hazır olduğunu bilemezdi.

17

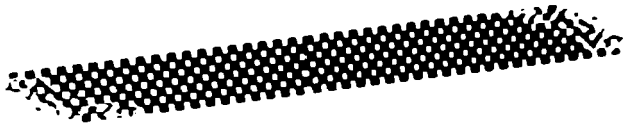

JAX

Go Kart'a ilk başladığımda yarış öncesi heyecanını çok severdim. Resmen o heyecan için yaşardım, kalabalığın coşkusu beni körüklerdi. Vücudumda dolanan kimyasallar adrenaline olan bağımlılığımı beslerdi.

Şimdiyse korku ve tereddütle titreyen ellerime bakıyordum. Bir röportaj sırasında kendimi kaybetmek istemediğimden yarış günü için hazırladığım çantamdan hap şişemi aldım. Dün gece arkadaşlarımın önünde yaşanan olaydan sonra tek seferde aldığım dozlara daha fazla dikkat etmem gerektiğini anlamıştım. Ama dün babamla yaptığım telefon görüşmesinin ardından kafamdaki her şeyi bir geceliğine kapamak istemiştim.

Tabii ki işe yaramamıştı. Sabah Liam'ın konuşacak birine ihtiyaç duyarsam onu aramayı teklif eden mesajını okuduktan sonra suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlamıştı bile. Liam için ne kadar minnettar olsam da Tom'la yeterince konuşuyordum zaten.

Ninova

Şişenin kapağını açıp hapları elime boşalttım. Hapların arasında katlanmış mor kâğıt parçaları görünce vücudum kaskatı kesildi.

Şişenin içindekilerin kalanını süitteki sehpanın üzerine boca ettim. Kare şeklindeki kağıtlara birkaç dakika baktıktan sonra içinde ne yazdığını merak ederek bir tanesini seçip aldım. Kâğıdın üzerinde Elena'ya ait olduğunu anladığım zarif bir el yazısı vardı.

Kenara bir Xanax ayır, bir yavru köpek al.
Uzun vadede seni daha mutlu edecektir.

Bu saçma cümlenin beni neden güldürdüğünü bilmiyordum. Elena'nın başka neler yazdığını merak ettiğimden bir tane daha seçtim.

Xanaxlarını aynı renk Tic-Taclarla değiştirsem
fark eder miydin?

Diğer kâğıtları da aldım, her birini açarken sırıtmadan edemiyordum.

Hap kullanmak yerine birine sarıl. Ciddiyim.
Bu senin bedava sarılma kuponun olsun.

Bugün hap içmekten vazgeçersen sana
istediğin bir aktiviteyi ayarlarım.

Bugün hap içmekten vazgeçersen bir tane
'galadan kurtulma' kuponu kazanırsın.

Haplar 80'lerde kaldı. Oysa sen bu kadar demode
bir şey yapmak için fazla havalısın.

Bugün hap içmekten vazgeçersen akşam yemeği de dâhil benimle bedava film gecesi kazanırsın.

Bugün hap içmekten vazgeçersen bedava İspanyolca müstehcen konuşma dersi kazanırsın.

Böyle basit bir şeyin beni sakinleştireceğini hiç düşünmezdim. Elena burada değilken bile içimi sıcak bir hisle dolduruyordu.

Bunu yapmak zorunda değildi. Uslu durduğum sürece hap almama izin verebilirdi. Tek önemsediğinin bu olduğunu sanmıştım ama yanılmış olmalıyım. Belki de bana yardım etmek istemesi kısa yoldan para kazanmaktan daha öte bir şeydi.

Hapları ve kâğıt parçalarını şişeye geri koydum. Yarış bittiğinde kullanmak üzere bir tanesini ayırırken bir aydınlanma yaşadım.

Değişmek istiyordum. Ama McCoy istediği için ya da herkes beni yargılayıp durduğu için değildi. Gitmek için her türlü sebebi varken yanımdan ayrılmayı reddeden Elena için değişmek istiyordum.

İşte bu noktada kendimi kurtarmam gerektiğinin farkına vardım.

"Etkinlik hakkını buna mı harcamak istiyorsun? Gerçekten mi?" Elena yazdığı mor kâğıda bakıyordu. McCoy Z-Wagon SUV aracımın motorunu çalıştırıp otelin otoparkından çıktım.

"Evet. Adresini yaz." Ona telefonumu uzattım.

Görünen o ki kendimi kurtarmak Elena'yla ilgili bazı korkularımla yüzleşmeyi de kapsıyordu. Planımın ilk adımı, onunla daha fazla vakit geçirirken piç gibi davranmamaya gayret etmek olacaktı. Bana ettiği onca yardımdan sonra çok daha iyisini hak ediyordu.

"Yalan söyleyecek değilim, yarınki antrenman turları öncesi boş gününde daha eğlenceli bir şeyler yaparsın diye düşünmüştüm."

"Özel kar kürelerini görme fırsatını kaçırmak gibi mi? Asla." Elena'ya bakma dürtümü görmezden gelerek bakışlarımı yola diktim.

Tamam, aslında hem kar kürelerini görmek hem de Elena'yı bir iki saatliğine F1 ortamından uzaklaştırmak istiyordum. Asla bencil bir pislik olmadığımı iddia etmemiştim.

"Sana onları gösterdiğime pişman olacağımdan o kadar eminim ki. Çok iyi biliyorum." GPS uygulamasına adresini yazıp telefonumu geri verdi.

Arabayı Monako'nun dış mahallelerinde bulanan küçük dairesine sürdüm. Eski apartman, benim sahil şeridindeki lüks çatı katı dairemden çok farklı görünüyordu.

"Burada mı oturuyorsun?" Üflesen devrilecek gibi görünen köhne binaya uzun uzun baktım.

"Evet. Senin alıştığın binalara benzemediğini biliyorum ama hepimizin şahsi vale hizmeti olan lüks bir apartman dairesine parası yetmiyor."

"Özür dilerim. Niyetim seni aşağılamak değildi." Kahretsin, şu âna kadar hayatlarımızın bu kadar farklı olabileceğini fark etmemiştim. Arada sırada atıfta bulunuyordu ama şimdiye dek tam anlamıyla idrak edememiştim.

Çantasından anahtarlarını aldı. "Sorun değil. Rahat bir yer."

Bok gibi bir yerdi.

Elena'yla birlikte basamakları çıkıp apartmanın kapısına vardık. Duvarları ne idiği belirsiz lekelerle kaplı küçük bir koridora dönerken peşinden gittim "Birinci katta mı oturuyorsun? Bu tehlikeli değil mi?"

"Tehlikeli mi?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Evet. Bilirsin işte, hırsızlara karşı güvenli değil." Sesime sinen endişeyi bastırmakta zorlandım.

Doğru anahtarı arayan Elena'nın sırtı dikleşti. "Lütfen ama, ben Meksika'da büyüdüm. Birkaç kat yukarıda oturmak beni çevredeki kötü insanlardan korumaz." Dairesinin kapısını açtı.

Paslı sürgülü kilidi kontrol ettikten sonra onu içeri kadar takip ettim. "Ama sen yalnız yaşıyorsun. Bu farklı bir şey."

Benim sorunum ne? Neden böyle endişelenip duruyorum?

Elena da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki kaşlarını çatarak bana kocaman gözlerle baktı. "İki yıldır burada tek başıma yaşıyorum. Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Eve sık sık dönüyor musun? Meksika'ya yani?"

Boğazını temizledi. "Orası artık evim değil."

Tamam, bu işi de yüzüne gözüne bulaştırdın, Jax. "O zaman şu kar küresini görelim."

Harika. On üzerinden on geçiş.

Ayvayı yemiş durumdaydım. Bu plan hiç iyiye gitmiyordu.

Elena bana insanoğlunun görebileceği en hızlı ev turunu attırdıktan sonra –zaten dairesi benim Londra'daki evimin giyinme odası büyüklüğündeydi– beni kar küresinin bulunduğu, pencere yanındaki rafa yönlendirdi.

"Vay be." İçinde çiçeklerle süslü iki kurukafa olan bir kar küresiyle göz göze geldim. Onun gibi birinden görmeyi beklediğim bir şey değildi.

"Çiçeklerle süslü kurukafalar ölmüş ruhları temsil eder." Kar küresini eline aldı.

"Madem ölmüşler, neden renkli çiçeklerle süslüler?"

"Çünkü bizim kültürümüzde ölüm kasvetli ve gri değildir. Kutlanmaya değer bir şeydir. Bence bunu söylemek uygulamaktan daha kolay çünkü acı veren bir şeyi kutlamak son derece zordur." Elena kar küresini salladı. Renkli simler kafataslarının üzerine döküldü. Küreyi yerine koyarken gözleri dalgınlaştı.

"Bu müzik çalıyor mu?"

"Hayır." Diğerine geçti. "Bunu Elías bana Fl'de iş bulduktan sonra almıştım. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

O kadar heyecanlıydım ki gördüğüm ilk kar küresini satın aldım ama Elías'ın takımınınki bile değildi." Gülüşü gözlerine yansıyordu.

"Bandini kar küresi almış olmana bir şey demiyorum çünkü çok havalı." Sahte bir F1 pistinin ortasına yerleştirilmiş, etrafı düşen simlerle çevrili kırmızı Bandini arabasına baktım.

Elena gülerek küreyi eline alıp salladı. "Sanırım bu kısmını beğeneceksin." Küçük parmaklarıyla kürenin altındaki metal düğmeyi çevirdiğinde F1 jenerik müziği çalmaya başladı. Televizyondaki spor kanallarının çaldığı dramatik melodiye kıyasla hafif bir ezgiydi bu.

Elena, her kar küresinin benzersiz bir amaca hizmet ettiği yönündeki sözlerinde haklıydı. Farklı boyutlardan ve temalardan oluşan çok sayıda kar küresi vardı. Hatta üniversiteden mezun olduktan sonra aldığı, içinde sahte bir diplomayla küçük bir fotoğrafının olduğu bir kar küresi bile vardı. Işıl ışıl gülümsemesi ne kadar gururlandığını belli ediyordu.

"Ben üniversiteden mezun olmadım. Hatta hiç gitmedim bile." Başparmağımı cam kürenin üzerinde gezdirdim.

"Bunda yanlış bir şey yok. Formula 3'te falan mı sürüyordun?"

"F2 ama kimin umurunda ki?" Ona ukala ukala sırıttım.

"İşte bu yüzden bir şampiyonluk daha kazanabileceğine inanıyorum. Yarışmak senin doğanda var; bunu başarmak için zihnindeki karmaşadan kurtulman gerekiyor."

"İyimserliğin çok tatlı."

"Bugün başardın. Hap almadın. Onun yerine burada benimle birliktesin." Elena kar küresini rafa geri koydu.

Bana birkaç tanesini daha gösterdi. En güzel anlarına dair tutkusu ve mutluluğu bulaşıcıydı. Onunla takılmak beni güneşin altında uzanmışçasına ısıtıyordu.

Onun savunmasızlığına duyduğum minnet beni aptala çeviriyordu. "Bu yanını benimle paylaştığın için teşekkürler."

Gözleri hiçbir yere takılmadan üzerimde dolaştı. "Etkinlik yerine başka bir yere gitmeyi seçeceğini düşünmüştüm. Ne bileyim, erkeksi bir şeyler yaparsın diyordum. Bu koleksiyonu görmek istemene şaşırdım. Çok küçük bir şey."

"Sırrın hakkında daha fazla şey öğrenmeye karşı koyamadım."

"Neden?"

Ona dürüst olma hevesiyle ellerim titredi. "Çünkü her ne kadar her gün kendime çevrende benim kadar boktan birine ihtiyacın olmadığını söylesem de senden gerekenden fazlasını istemeye karşı koyamıyorum." Bir şey beni onun yanağını okşamaya itti. Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırmak istedim.

Bana iri ve büyüleyici gözleriyle baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Şampuanının kokusunu derin derin içime çekerek ona daha çok yaklaştım. Yüzümü tarayıp dudaklarıma takıldığında koyulaşan gözlerine müptelaydım.

Başparmağım yanağına değdiğinde gözlerini kapadı. "Dokunmama kuralına ne oldu? Kuralımız vardı, unuttun mu?"

Ona dokunmak içimde güçlü bir sahiplenme duygusu uyandırdı.

"Benimle kural tanımaz biri ol." Bir elimi boynuna götürüp onu kendime çekerek aramızdaki mesafeyi kapadım. Dudaklarımız birbirine değdiğinde nefesi kesildi.

Nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım için öpücüğü yumuşak ve masum tuttum. Parmakları beni itmek yerine gömleğimin kumaşını kavrayarak kendine çekti.

Öpüşmemiz hiç alışık olmadığım kadar tatlı ve nazikti. Sarhoş bir pislik olduğumdan unuttuğum ilk öpüşmemiz için özür dilemek istiyordum. Onu kendimden uzak tutacağım diye ona çektirdiğim her şey için özür dilemek istiyordum. Alt dudağımı ısırmadan önce dilinin ağzımın kenarında gezinmesi beni şaşkına çevirdi. Vücudum buna daha önce hiç vermediği bir tepki verdi ve sırtımda bir karıncalanma hissettim.

Boğazımdan bir hırıltı sesi yükselirken ondan uzaklaştım. "Yani böyle mi yapacağız? Ben de burada nazik olmaya çalışıyordum."

Gözlerinde bana karşı daha önce hiç görmediğim bir neşe vardı. "Yaptığı onca edepsiz şeyle ünlenen bir adamın kibar olmaya çalışacağı kimin aklına gelirdi?"

"Sataşmalarını hafife almayan biriyle takılıyorsun."

"Öpücüklerin kadar hafifse bence hayatta kalırım." Avucunu göğsüne koyup bana gülümsedi.

Onu bir öpücükle susturdum. Dilim onunkini ele geçirip kolayca kurtulmasına izin vermeyerek ona sahip olmaya, aramızdaki cinsel çekimi kanıtlamaya ve dilimi başka yerlerde hayal etmesini sağlamaya çalıştı. Yalıyor, tahrik ediyor, onunla eğleniyordu. Elena bedenime karışıyor, âdeta eriyerek bana teslim oluyordu.

Bedenimde yarattığı his baş döndürücüydü. Ben onu nasıl öpüyorsam o da aynı şekilde karşılık veriyordu. Ellerini gergin kollarımda gezdirdiğinde tenim farkındalıkla ısındı. Onu öptüğümü unutabildiğime göre o kulüpte zil zurna içmiş olmalıydım. Böyle aptalca bir şey yaptığım için kendime tekrar tekrar kızdım çünkü böyle bir şeyi nasıl unutabilmiştim?

Öpücüğü en tatlı yıkım gibiydi. Dilini alt dudağımda gezdirdiğinde aletim kot pantolonumun içinde zonkladı. Kasıklarımı onunkine bastırarak onu ne kadar çok istediğimi gösterdim. Arzu kafamı bulandırıyordu.

Öpüşmeyi kesip bir adım uzaklaştı. Parmaklarını şiş dudaklarında gezdirerek dikkatimi neden olduğum hasara çekti. "Bunun bir daha olmaması gerekiyor bence."

"Neden olmasın?" Ona doğru bir adım yaklaştım.

Geri adım attı. "Birlikte çalışıyoruz. İşleri karmaşıklaştırmaya gerek yok."

"Güven bana, seni öpmek şu anda hayatımdaki en az karmaşık şey."

Gözlerinde acıma dolu bir bakış belirdi. "İyi durumda değilsin."

"Böyle yaşamaktan yoruldum." Kaygılarım yüzünden günlerimin mahvolmasına izin vermekten de yorulmuştum.

"Bence harika bir ilk adım atıyorsun ama bu az önce yaptığımız şeyi tekrar yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Hiç olmamış gibi mi davranacaksın?" Ellerimi yumruk yaptım.

"Elbette, ilkinde çok iyi iş çıkardık." Mutfak tezgâhından çantasını almak için döndü.

Bu umursamazlığı karşısında içten içe köpürdüm. Daha fazlası için yalvarırcasına vücudunu benimkine bastırmış olmasaydı erkeklik maharetlerimi sorgulardım.

"Ya hiç olmamış gibi davranmak istemiyorsam?" deyiverdim.

İç çekerken omuzları düştü. "Şehvet gibi bir şey yüzünden iyileşme sürecini mahvetmeyeceğim. Senin istikrara ihtiyacın var ve aramızda yaşanacak bir şey bunun tam aksini yaratır."

Haklı olduğunun farkındaydım.

O bana yardım ederek kendi işini kurmak isterken ben iyileşmeye ve beni dibe çeken kaygıyla savaşmaya çalışıyordum. Arkadaşlarımdan öğrendiğim bir şey varsa o da böylesi bir şehvetin olduğu yerde aşkın tehlikeli bir yan etki olduğuydu.

Elena'nın haklı olmasından nefret ediyordum. O kadar nefret ediyorum ki otele dönerken yol boyunca tek kelime etmedim.

Kaygım, yine galip gelerek iyi bir şey yapma şansımı mahvetmişti. Elena ve ben birlikte olamayabilirdik ama bu, onun düşündüğü sebeplerden dolayı olmazdı.

Kimi insanların temelleri hayatın zorluklarına dayanacak kadar sağlamken benimki kâğıttan ev misali en ufak değişimle yıkılmaya mahkûmdu.

18

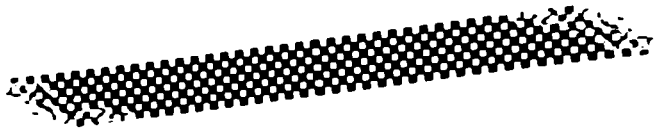

JAX

"Xanax'ı bırakmak istiyorum," dedim yarım saat kadar tavandaki plakaları saydıktan sonra. Elena'nın evinde söylediği sözler hafta boyunca zihnimde dönüp durmuştu. Haklıydı ve bu da beni kızdırıyordu.

Normal bir adam onu uçurumun kenarından atmakla tehdit eden biriyle arasındaki ilişki yüzünden endişelenmezdi. Onun beni tekrar öpmek istememesi bile ne kadar derin bir öz kırgınlık ve yalnızlık çukuruna düştüğümü kanıtlıyordu.

Tom bacağını dizinin üzerine attı. "Psikiyatrist tavsiyesi ister misin?"

"Evet. Bu işi doğru şekilde yapmak istiyorum, dolayısıyla sen nasıl uygun görürsen öyle yapalım."

"İlaç tedavisiyle ilgili fikrini neyin değiştirdiğini merak ettim."

"Hâlâ ilaç tedavisinin gerekli olduğunu düşünüyorum ama Xanax'ın artık benim için doğru seçim olmadığını hissediyorum. Yaşam tarzıma daha uygun farklı bir şey denemek istiyorum."

"Bunu değiştirmek istediğin için seninle gurur duyuyorum, Jax."

Ninova

Aslında Elena'ya teşekkür etmesi gerekirdi ama onu bu konulara karıştırmak istemiyordum. "Teşekkürler."

"Sana uyarsa bir tavsiye listesi hazırlayabilirim."

"Elbette. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Sence bu değişiklik yarış hayatımı ya da başka bir şeyi etkiler mi?"

"Bence yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bir psikiyatrist belirleyebilir. Ama senin gibi sporcularla nasıl çalışılması gerektiğini biliyorlar."

"Tamam o zaman."

İlk adımı attığım için kendimden memnun bir hâlde başımla onayladım.

Bana gülümseyerek, "Üstesinden gelebileceğini biliyorum, Jax. Anksiyete seni sınırlayamaz," dedi.

"Korkularımı bilmeden konuşması kolay."

"Paylaşmak istersen sana yardım etmeye hazırım."

"Bu konuyu başka bir haftaya bırakalım."

Elena'nın kapısına bakarak oturma odasını arşınladım. Kendini iyi hissetmediğini belirten o mesajı attığından beri tetikte bekliyordum.

Geçtiğimiz birkaç ayda bırakın bir günü, bir saat bile izin almamıştı. Elena'nın öpüşmemizden kaçınması beni yaralasa da içimden bir ses bana yardım etmekten geri durmayacağını söylüyordu. En azından bir öpücük yüzünden bunu yapmazdı.

Hiç yaşanmamış gibi davranmak istediği bir öpücük yüzünden.

Denesem bile unutamayacağım bir öpücük yüzünden. Lanet olsun ki denemiştim. O kadar çok denemiştim ki dün onu düşünüp otuz bir çekerken neredeyse kafamı duşakabinin duvarına vuruyordum.

En dibi görmüş biri olarak rahatlıkla söyleyebilirim ki dibin dibi de oluyormuş.

Benden kaçması beni tedirgin ediyordu. Onun iyiliğini düşündüğümden değil, daha çok bedeninde kuluçkaya yatan virüs her neyse ona yakalanmak istemediğimden.

Yalancı.

Kapısını çalma dürtüsüne direndim. Bu sabah bana gönderdiği olası soruların yanıtlarının bulunduğu e-postayı gözden geçirdikten sonra onsuz basın toplantısına katılmıştım. İşte böyle bir işkolikti. Hazırlıksız yakalanmamam için her şeyi önceden ayarlıyordu.

Kendime ve aptal voltalarıma sinirlenerek kapısını tıklattım. Kapıyı açmasını beklerken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Dakikalar geçse de göğsümdeki ağrı dinmedi.

Kapıyı tekrar tıklattım, Elena'nın hayatta olduğundan ve kusmuğunda boğulmadığından emin olmak istiyordum. Oda arkadaşı dışarıda beklerken kendi kusmuğu yüzünden ölen bir halkla ilişkiler uzmanı kulağa korkunç bir manşet haberi gibi geliyordu. Sırf bu muhtemel itibar kaybı için bile Elana onu kontrol etmemi isterdi.

Sessizlikle geçen bir dakikanın ardından alnımı kapıya yasladım. "Elena, hayatta mısın? Endişelenmiyorum ama bu sessizliğin pek alışıldık değil." Tamam, biraz endişelenmiş olabilirdim ama ne fark ederdi ki?

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün dışarı çıkmasan ya da başını belaya sokacak bir şey yapmasan olur mu? Partilerin çok eğlenceli geçtiğini biliyorum ama yarın sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorum."

Sesi o kadar kötü geliyordu ki içime soğuk bir his yayıldı. "İlaca falan ihtiyacın var mı?" Şu anda kapıya konuştuğuma, Elena'ya kapıyı açması için yalvardığıma inanamıyordum.

Bu benim için inanılmaz bir durumdu. Gitmeliydim ama ayaklarım kıpırdamıyordu.

"Hayır."

"Kadınsal bir durum mu?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Sarhoş olmadan arkadaşlarınla takıl lütfen." Boğuk kahkahası içimde filizlenen endişeyi yatıştırmadı.

Zoraki gülüşünden nefret ettim. Her zamanki gibi değildi. Kahretsin, tam bir pislik gibi davrandığımda kullandığı o alaycı kahkahasına bile benzemiyordu.

Tavsiyesine uyarak kapısından uzaklaştım. Liam mesajıma cevap verip beni oteline davet etti.

Arabada, Elena'nın kendini daha iyi hissetmesi için bir şeye ihtiyacı olup olmadığını merak ederek koltuğumda kıpırdanmadan duramıyordum. Şoförden geri dönmesini ve en yakın eczanede durmasını rica ettim.

Kadın bakım ürünleri reyonunda aptal gibi dikilerek kendi kendime söylendim. Bunu sırf Elena'nın imajımı tazelemek için bana yardım etmesine ihtiyacım olduğundan yapıyordum. Daha fazlası ya da daha azı değildi. *Daha fazlası değil*i vurgulamak isterim.

Farklı ürünlere bakarken kendimi kaybettim, hepsi ağır kanamalar için uygun ve kimyasalsız olduklarını iddia ediyorlardı. Lanet olsun. Şu anda kadın olmadığım için Tanrı'ya şükrediyordum. Kim vajinasına sokulan kimyasallar hakkında endişelenmek isterdi ki?

Annemi aradım. "Hey, küçük bir soru soracağım. Kadınlar âdet dönemlerinde ne tercih eder? Ped ya da tampon diye bir sürü şey var ve ben bir kadının karton bir mermiye benzeyen şeyi neden vücuduna sokmak istediğini anlayamıyorum."

Annem otuz saniye boyunca güldü. "Lütfen bana oğlumun neden çarşamba günü hijyenik ped alışverişi yaptığını söyler misin?"

Bir rafa yaslanıp inledim. "Ne yaptığımı ben de bilmiyorum. Elena çok garip davranıyor ve regl olabileceğini düşündüm."

"Yani onun için eczaneye mi gittin?"

"Evet."

"Özel bir şey istedi mi?"

"Hayır. Bana arkadaşlarımla takılmamı söyledi."

"Ama yine de beni eczaneden arıyorsun? Bu pek de arkadaşlarınla takılırken yapacağın bir şeye benzemiyor."

"Senin için hecelememi ister misin?"

Annem kıs kıs güldü. "Hayır. Kendi çıkarımlarımı yaparken eğleneceğim! Bu kadar kısa sürede seni böyle büyülemesinden çok etkilendim. En az yarım yıl sürer sanıyordum."

"Her kibar oda arkadaşı gibi davranıyorum."

"Birdenbire kibarlık savunucusu mu oldun?" Annemin burnundan gülmesi beni de gülümsetti.

"Peki, tamam. Bana pek çok konuda yardım ediyor, bu yüzden kendimi kötü hissediyorum. Bütün gün odasına kapandığı için biraz aklımı kaçırmış olabilirim."

"Gerçekten de ilginç. Onun sağlığı için mi endişeleniyorsun?"

"Şu anda o konuya girmeyelim. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Elbette. Elena'dan açık açık hoşlanmayan oğlum için her şeyi yaparım." Annem almam gereken şeylerin listesini sıraladı.

Yirmi dakika sonra kadınların ayın bu dönemini atlatmak için ihtiyaç duyacakları şeylerle dolu iki poşetle süite girdim. Elena'nın en sevdiği şekeri tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu, zira her hafta o lanet yapboz üzerinde çalışırken bu şekerleri kemiriyordu. Birinci sınıf organik hijyenik pedlerden kramplara iyi geldiği söylenen bir ısıtma pedine kadar annemin önerdiği her şeyi almıştım.

Elena konusunda daha önce ayvayı yediğimi düşünüyorduysam bile bugün bu iyice perçinlenmişti.

Kapalı kapısına yaklaşırken tereddüt ettim. Cesaretimi toplayıp sonunda açmasını umarak kapıyı çaldım.

Kapının ardından boğuk iç çekişi duyuldu. "Jax. Bugün havamda değilim."

"Tamam, kötü gününü atlatman için sana bir şeyler aldım, umarım Reese's Pieces havandasındır." Bu da onu dışarı

Ninova

çıkarmazsa acilen en yakın hastaneye götürülmesi gerektiğini düşünmeye başlayacaktım çünkü ölüyor olması muhtemeldi.

Sessizliği beni boğuyordu. Böyle bir sessizlikten korkacağımı hiç düşünmezdim ama lanet olsun ki Elena içimdeki her şeyi altüst ediyordu.

Bir dakika boyunca sapık gibi kapının önünde dikildikten sonra vazgeçmeyi düşündüm. Poşeti yere koymaya yeltenirken kapısı aralandı.

Gözlerinin şiş olduğunu görünce sanki göğsüme bir darbe yemiş gibi hissettim. Her zamanki iş kıyafetini tayt ve üzerinde Ed Sheeran'ın tur tarihlerinin yazılı olduğu kocaman bir *sweatshirt*le değiştirmişti. Saçları porno filmlerinden fırlamış gibi karmakarışıktı. Bu hiç onluk bir vaziyet değildi. Görünüşü endişe vericiydi, bilhassa da elimdeki poşetlere bakan yüzünde beliren şok ifadesi.

İçimdeki duyguyu tarif edemiyordum. En azından nefes aldığını gördüğüm için rahatlamış ama acı çektiğini fark ettiğim için üzülmüştüm. "Sana bir şeyler aldım." Lanet bir aptal gibi poşetleri ona uzattım.

Şişkin gözlerle poşetlere baktı. "Benim için eczaneye mi gittin?"

"Senin için değil. Yeni bir diş fırçasına ihtiyacım vardı, gitmişken birkaç acil durum malzemesine ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Yarış öncesi hastalanmana izin veremem çünkü bana ayak uydurabilmen için formda kalman gerek." *Tam bir pislik gibi konuştun, Jax.*

"Ah, doğru." Gözlerini kapadı. "Teşekkür ederim. Çok naziksin." Kapının kolunu kavrayıp kapatmaya yeltendi.

Hiç düşünmeden ayağımla engelledim. "Bekle."

Geri çekildi. "Ne?"

Ensemi ovuşturdum. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır."

"Görünüşün aksini söylüyor."

"Vay be, bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini gerçekten iyi biliyorsun." Ayağımı yoldan çekmeye çalıştı. Mor ojeli minik ayak parmakları benimkilerle mücadele edemezdi.

"Bir sorunun varsa benimle konuşabilirsin." *Çünkü sen onunla konuşmuştun, değil mi? Mal.*

"Öpüşmüş olabiliriz ama arkadaş değiliz. Duygularımız ve kişisel meselelerimiz hakkında konuşmamalıyız. Bunu açıkça belirtmiştin."

Beni dışlaması itiraf etmek istediğimden daha kalp kırıcıydı. Bu kadar canımı yakmasını beklemiyordum ama haklı olduğunu biliyordum. İnsanın soğuk bir tavırla karşılaşması pek de hoş bir duygu değildi. Dersimi almıştım. Onları başımdan savdığımda diğerleri de böyle mi hissediyordu?

"Konuşmak istersen bu gece buradayım. Geçmiş olsun." Ayağımı çektim. Yumuşak bir *hoşça kal*la kapıyı kapadı.

Kendimi kanepeye atıp Liam'a planımızı iptal etmem gerektiğine dair bir mesaj gönderdim. Kendi kendime dışarı çıkacak havada olmadığımı, arkadaşımla buluşmak yerine son çıkan aksiyon filmini izlemeyi tercih edeceğimi söyledim. Elena'nın bana ihtiyacı olursa diye etrafta olmak istediğimden değildi.

Tabii ki ondan değildi.

Bir saat sonra otelin kapısının çalınmasıyla irkildim. Kapıyı açtığımda Elías'ı orada dikilirken buldum, keyifsiz görünüyordu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Elena bu salak yüzünden mi bu kadar moralsizdi?

"Elena'ya yemek getirdim," dedi üzerinde paket servis yazan kâğıt torbayı havaya kaldırarak.

"Kendini iyi hissetmiyor, yani seninle yemek isteyeceğini sanmıyorum." Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu heriften paçamı kurtaramıyordum.

"Biliyorum. Mesajlaştık. Beni içeri alacak mısın yoksa en sevdiğin oyuncağını çalacakmışım gibi bakmaya devam mı edeceksin?"

Kapıyı daha geniş açarak Elías'a yol verdim. Elena'nın Elías'a mesaj atmış olması beni çileden çıkardı. Yanında güvenebileceği biri varken daha iyi hissetmesi için ona ihtiyaç malzemeleri almak beni aptal durumuna düşürmüştü.

Yiyecek dolu torbaya küçümser bir bakış attım. "Bu konuda iyi şanslar. Artık senindir."

Elías Elena'nın kapalı kapısına göz attıktan sonra bana döndü. "Düşündüğün gibi bir şey yok. Yardım etmek için geldim diye ona kızma."

"Kızgın olduğumu söylemedim."

"Çenenin seğirmesi aksini iddia ediyor. Sana onunla arkadaş olduğumuzu söyledim. Hepsi bu. Kötü bir gün geçiriyordu, ben de boğazından bir şeyler geçsin istedim."

Midem bulanmaya başladı. Sikerim böyle işi. "Neler oluyor? Neden böyle davranıyor?"

Başını iki yana sallayarak sesini alçalttı. "Bunu anlatmak bana düşmez."

"Harika." Anlaşılan asla cevap alamayacaktım çünkü davranışlarımdan sonra Elena'nın duygularını benimle paylaşmak isteyeceğini sanmıyordum.

"İnsanların sana açılmasını bekliyorsan sen de aynı şeyi yapmalısın."

"Senden tavsiye istemedim."

Başını iki yana salladı. "İyi o zaman. Güvenebileceği tek kişi benken yanında olduğum için bana kızmana gerek yok."

"Ne halt istiyorsan onu yap. Umarım ona yemek getirdiğin için sikini bir güzel yalar." Damarlarımda mükemmel bir öfke fırtınası koparak her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Siktir git. Bu kadar kıskanç olduğun için sana acıyorum."

Elías arkasına bile bakmadan Elena'nın odasına girip kapıyı sessizce kapadı.

Elías'ın sözlerinden kaçmak için çaresizce odama gittim. Başlarım ona da Elena'yla olan ilişkisine de. Benim gibi pislikler neden diğer insanlarla yakınlaşmıyordu biliyor musunuz? İşte size mükemmel bir örnek. Çünkü biz bir şeyleri telafi edilemeyecek şekilde kırmaya, dokunduğumuz her şeyi mutlaka mahvetmeye meyilliydik.

Yatak odamın kapısı çalındı. Elena'yı bekliyordum ama onun yerine Elías'ı buldum. Birkaç saat önce Elena'ya yemek getirerek yaptığı küçük gösteriden sonra kapıyı yüzüne çarpma dürtüsüne karşı koydum.

"Bir saniyeliğine içeri girmemin sakıncası var mı? Elena'nın beni duymasını istemiyorum." Arkasına, Elena'nın kapalı kapısına doğru bir bakış attı.

"Sakıncası var ama bana fazla seçenek bırakmıyorsun." İçeri girmesi için kenara çekildim.

"Bazı şeylerin açıklığa kavuşturulması gerekiyor."

Kapıyı arkasından kapadım. "Sabırsızlıkla dinliyorum."

"Sana hem iyi bir arkadaş hem de iyi bir takım arkadaşı olabilmek için elimden geleni yaptım." Elías ileri geri yürürken benim dışımda her şeye baktı.

"Doğru." Şifonyere yaslanıp ellerimi ceplerime soktum.

"Ama senin tek yaptığın Elena'ya ve bana pislik gibi davranmak oldu."

"İnkâr etmeye gerek yok." Ona gergin bir gülümsemeyle baktım.

"Seninle konuşmak istediğim konu da bu. Elena'ya ilgi duyduğumu sandığın için bize beslediğin kini görmezden gelemiyorum ama seni temin ederim ki aramızda öyle bir şey yok."

Göğsümden yüksek sesli bir kahkaha koptu. "Sen beni aptal mı sanıyorsun? İkiniz alenen birbirinize karşı bir şeyler hissediyorsunuz."

"Her ne kadar aramızda bir şey olduğunu sanıp bunu kıskanacak kadar ondan hoşlandığını bilmek beni memnun etse de bu doğru değil. Sırf beni kıskandığın için ona bir pislik gibi davranamazsın."

"Sen önce volta atmayı keser misin?" diye bağırdım.

Elías olduğu yerde durdu. Hâlâ bana değil, ellerine bakıyordu. "Elena'dan o şekilde hoşlanmıyorum çünkü ben eşcinselim."

Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu itiraf listenin başında değildi. Söylediği doğruysa o zaman ben yeryüzündeki en salak insandım.

Onu da geçin. Evrendeki en büyük pisliktim.

"Hasiktir. Gerçekten mi?"

İç geçirdi. "Evet, aptal. En yakın arkadaşıyla takılan eşcinsel bir adamı kıskanıyorsun."

"Vay be... Yani, sen... şey. Bunu beklemiyordum." Kelimeleri bulmakta yaşadığım zorluk hayret vericiydi.

"Neden? Yarış arabaları kullanmam ve erkeksi şeylerden hoşlanmam eşcinsel olmadığım anlamına mı geliyor? Zaten bunu sır olarak saklamamın nedeni de herkesin algıları ve önyargıları," diye tersleyerek ilk kez gözlerimin içine baktı.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece, hiç belli etmedin."

"Tam da verdiğin tepki yüzünden. Bu sır benim sırrım. Yalnızca Elena'nın ve şimdi de senin bildiğin bir sır."

Yüzümdeki şaşkınlığı ortadan kaldırmaya çalıştım. "O zaman bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Elena hakkımızda kafanda kurduğun o saçmalıkları hak etmiyor, hele de sürekli sana yardım etmesine rağmen sen çocuk gibi davranırken. En azından onun hayatını biraz olsun kolaylaştırabilirim diye düşündüm. Ona karşı başka nedenlerden dolayı pislik mi olmak istiyorsun? Öyle olsun. Ama *People Magazine*'in Yılın En Seksi Erkeği'ni becermeyi tercih eden bir adamı kıskanıp aptallık etmene izin vermeyeceğim."

Güldüm. "Eh, en azından artık ona seninle ilgili zorluk çıkarmama gerek kalmadı."

"Ona zorluk çıkarmayı komple bırakmalısın. Nokta. Yoksa pişman olursun."

"Hayat o kadar basit değil."

Elías başıyla onayladı. "Hayat hiçbir zaman basit değildir. Arkadaşıma yardım etmek için gelip sana sırrımı açıklamak var ya? Uzun zamandır yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Seni doğru düzgün tanımamama rağmen sana güvenmek çok daha zordu. Duyduğuma göre sarhoş olduğunda ağzının ayarı kaçıyormuş, bu yüzden sana sırrımı vermiş olmak hiç hoşuma gitmiyor."

Siktir. Bana bunu anlatacak kadar güvenmesi bile beni şaşkına çevirmeye yetmişti.

Üstelik bunu yapmasının ardındaki mantığa sadece saygı duymakla kalmıyor, biraz da imreniyordum çünkü bende böyle bir cesaret yoktu. Arkadaşını korumak için kendini feda etmesi, göz ardı edilemeyecek bir karakter yapısıydı.

Elías çok iyi bir dosttu. Elena'nın ona çekilmesine şaşmamalıydı.

"Sırrını koruyacağım. Yemin ederim." Her kelimemde samimiydim. "Pisliğin teki olabilirim ama güvenine bu şekilde ihanet etmem. Elena için yaptığın şey takdire şayan."

Lanet olası Elías. Her geçen gün gözümde daha sevilebilir biri oluyordu.

"Ama yine de onunla arana mesafe koyacak mısın? Ondan o şekilde hoşlanmadığımı bildiğin hâlde?"

Belli ki Elena dün epey bir yaklaştığımızı ona anlatmamıştı. Elías, ben aramızdaki mesafeyi kaldırmaya çalıştıkça Elena'nın direnciyle karşılaştığımı bilmiyordu.

"Yolumuzda çok fazla engel var."

Lanet olsun ki en büyüğü de bendim.

19

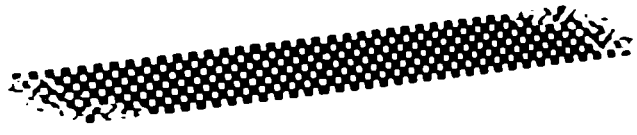

ELENA

Zamanın kalp sancısına ilaç olduğu falan yoktu. Yalnızca umut aşılamak için söylenmiş aptalca bir deyişti bu. Aslında hayatıma devam etsem de kalbim henüz iyileşmemişti. Ve Tanrı biliyor ya, iyileştirmek için çok uğraşmıştım.

Her yıl aynı duyguları hissediyordum. Annemle babamın ölüm yıldönümünde hissettiğim umutsuzluk hayatımdaki diğer her şeyin önüne geçiyordu. Ben o günü ellerinden alınan hayatın yasını tutarak geçirirken sorumluluklar ikinci planda kalıyordu.

Elías saatler önce gitmiş, gitmeden önce de bütün yemek tekliflerine direnmeme rağmen karnımı doyurmuştu.

Otelin balkonuna çıktım. Monaco yarış pisti o kadar yakındı ki ışıklarını buradan görebiliyordum.

Yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıp ailemi düşünürken gözlerim doldu. "Ne zaman kolaylaşacak? Her yıl her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışsam da sonunda herkesten uzaklaşıyorum. Siz burada değilken ben burada olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Yıldönümünüzde başkalarıyla vakit geçirmek... bana ikinizin kaybettiği hayatı hatırlatıyor."

Ninova

Kelimeleri gökyüzüne doğru fısıldadım. "Keşke *Papi* burada olsaydı da her gün İngilizce konuştuğumu görebilseydi. Sanırım aksanımın bu denli belirsizleşmesinden gurur duyardı. Bazen de *Mami*'nin kulağıma şarkı söyleyip bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğini hayal ediyorum. Hatta şimdiye kadar onlara bir torun vermediğim için *Abuela*'ya dert yanıyor olurdu diye düşünüyorum."

Kendi kendime konuşurken kulağa delirmişim gibi geliyor olmalıydım. "Tanrım, bazen kendimi çok yalnız hissediyorum. Elías ve *Abuela* olsa bile siz ikiniz olmadan hiçbir şey aynı değil."

Gözyaşlarım sicim gibi akarken burnumu çektim. Bu kelimeleri içimden atmak aptalca ama rahatlatıcıydı. Gökyüzüne bakıp ailemin beni yukarıdan izlediğini düşünerek sessizce ağlamaya devam ettim.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Güneş yavaşça yükselerek Monaco yarış pistini altın bir ışıltıyla aydınlattı.

Jax'in odasının sürgülü kapısı gıcırtıyla açıldı. Odama dönmek için acele ederken Jax'in sesi beni durdurdu.

"Benim yüzümden içeri girmek zorunda değilsin. İstersen ben burada yokmuşum gibi davranabilirsin."

*Sweatshirt*ümle yanaklarımı silerek yeni gözyaşlarının akmasına engel olmaya çalıştım. "Bu imkânsız. İnan bana, denedim." Ne yapacağımı düşünürken sırtımı ona dönüp kapıma baktım.

"Benimle açık açık flört mü ediyorsun? İşte şimdi hasta olduğundan endişelenmeye başladım."

İnsanoğlunun gördüğü en güçsüz gülümseme dudaklarıma yayıldı. Arkamı dönüp tırabzana yaslanarak yükselen güneşe baktım. "Ben iyiyim."

"Annem bana, bir kadın iyi olduğunu söylüyorsa o zaman kesinlikle ama kesinlikle iyi olmadığını ima ediyordur, derdi."

Hafif bir kahkaha attım. "Annen kulağa harika biri gibi geliyor." Annemin yanımda olmaması içimi yakıyordu.

Dakikalarca sessizlik içinde durduk. Jax karşıya bakarken ben öfkeli duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Güneş usul usul yükseliyordu.

Jax karşıya bakmaya devam etti. "Dün bir muhabir bana yaşadığımı hissettiren şeyin ne olduğunu sordu."

Başımı ona çevirdim. "Hani burada yokmuşsun gibi davranabilmem için sessiz kalacaktın?"

"İçime kapanmamdan nefret ettiğini sanıyordum. İşte sana iyilik olsun diye özel hayatımdan birkaç kırıntı sunuyorum." Dudağı seğirdi.

"Ben pirincin besin piramidinin vazgeçilmez bir parçası olduğu bir ortamda büyüdüm. Ekmek kırıntıları korkunç diyetler yapan kadınlar içindir." Gülümsememi kolumun ardına sakladım.

Kahkahasıyla son yirmi dört saattir hissettiğim soğuk dehşetin yerini bir sıcaklık aldı. "Eh, elindekiyle yetinmen gerekecek. Her neyse... Muhabir bana kendimi canlı hissettiren şeyin ne olduğunu sordu, ben de yarış cevabını verdim."

"Pekâlâ, henüz kahve içmediğim için mi anlamakta zorlanıyorum yoksa bu şaşırtıcı olmadığı için mi anlamıyorum?"

"Belki ikisinden de olabilir. Yalan söyledim. En azından yarış konusunda. Gün doğumu bana yaşadığımı hissettiriyor."

Jax'in sesi gergin mi çıkıyor yoksa ben mi olayları fazla analiz ediyorum? "Neden?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Beni oltaya takmıştı. Merakla yanıtını bekledim. "Çünkü bana bir gün daha yaşayabileceğimi hatırlatıyor."

"Bu senden beklenmeyecek kadar derin bir cevap oldu."

"Sıra sende. Söyle bakalım Elena Gonzalez, sana yaşadığını hissettiren şey nedir?"

Duraksadım. "İşim?"

Zil sesini taklit edince ağzımdan bir kahkaha kaçıverdi. Umursamazca gülmek iyi gelmiş, göğsümdeki sızı hafiflemişti.

"Tekrar dene. Seni canlı hissettiren şeyin bu olmasına imkân yok. Aksi takdirde sana bir hobi bulmamız gerekiyor."

"Peki. Tamam." Cevabımı düşünürken dudağımı ısırdım. "Kulağa çok aptalca gelecek."

"Bir hafta içinde hayatın boyunca verebileceğinden daha fazla aptalca karar veren bir adamla konuşuyorsun. Şimdi söyle bakalım."

"Yağmur," deyiverdim.

"Yağmur mu?" Sesi yüzündeki inançsızlıkla örtüşüyordu.

"Aptalca bulacağını biliyordum," diye mırıldandım.

Aramızdaki mesafeyi kapayıp usulca çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorladı.

"Ben öyle demedim. Alınma ama derdini anlatmakta çok kötüsün. Söyleyene bak diyebilirsin, haklısın."

Bedenim varlığına uyum sağladı. Elektrik prizine dokunmak gibi bir his, belki de bir kıvılcım kalbimde ani bir şoka neden oldu. "Yağmur bana yaşadığımı hissettiriyor çünkü bana hayatın bir döngü olduğunu hatırlatıyor. Su, bulutlar tarafından tekrar emilmek üzere gökten düşüyor ve bu döngü böyle devam edip duruyor. İlk damlalar düşmeden önceki fırtına bulutlarını seviyorum. Yağmurun tenimdeki hissini ve kokusunu seviyorum. Çok garip ama kasvetli günleri çok seviyorum. Böylece en çirkin fırtınaların bile sonunda bir gökkuşağı çıkabileceğini öğreniyoruz."

Jax'in gözleri benimkilere takılı kaldı. Bakışlarındaki şaşkınlık ve başka bir şey beni korkuttu. İkimize de biraz mesafe tanıyarak kollarından uzaklaştım.

"Bu epey şiirseldi." Bir elini buklelerinin arasından geçirdi. "Benim cevabım bunun yanında çok sönük kaldı."

Güneşin gökyüzünde yavaşça yükselişini seyrederken Jax'in aklından geçenleri paylaştığı nadir zamanlardan biri olan bu ânın bitmesini istemedim.

"Neden buraya geldin?"

"Gerçek cevabı mı istiyorsun?"

"Hayır, bana gerçek olmayan cevabını söyle." Loş ışıkta göz devirdiğimi görmedi.

"Her gün doğumunu izlemeye çalışıyorum."

Kalbim burkuldu. Neden buraya beni görmeye geldiğini sanmıştım ki? Aslında onun bölgesine izinsiz girmişim. "Bunu bilmiyordum. O zaman sabah ritüeline dalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"On dakikalığına aynı yeri paylaşmamıza izin verdiğim için bana teşekkür ediyor olman bile ne kadar hıyar olduğumu gösteriyor."

"O zaman neden değişmiyorsun? Neden herkesi kendinden uzaklaştırmayı görev edindin?"

Tekrar tırabzana dönerken iç geçirdi. "Kadere inanır mısın?"

"Konuyu gerçekten de böyle değiştirecek misin? Soruma cevap bile vermedin."

"Cevap ver lütfen."

"Tamam..." Ebeveynlerimin ölümünü düşündüm. Onlar ölürken benim hayatta kalmamda kaderin nasıl bir rol oynadığını. Ama aynı zamanda Elías'ın bana F1'de iş bulması ya da üniversite için Meksika'dan ayrılmam gibi diğer olumlu anları da düşündüm. "Yani keşke inanmasaydım çünkü genç yaşta ölmek, hastalık ya da travma gibi bazı olayların kaderde olduğunu düşünmek acımasızca geliyor. Ama hayatta başımıza gelen şeyleri başka nasıl açıklayabiliriz ki? Bence insanlar her şeyin tam da olması gerektiği gibi olacağına inanmasalardı hayatla başa çıkamazlardı."

"Evet, ben de kadere inanıyorum. Bazı insanlar bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olsa da ne yazık ki her şeyin bir sebebi var. Dediğin gibi, hastalık, ölüm, yaşam... hepsinin. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin tüm bunlar büyük planın bir parçası."

"Bunun bana farklı davranmanla ne ilgisi var?"

Ninova

"İlgisi var." Bana baktı. Duygu dolu gözleri kararırken hüznü ve pişmanlığı açığa çıktı. "Bazıları geleceklerini başka insanlarda görür. Hayatlarını birlikte geçirmek istedikleri insanlarda çünkü onlarsız bir gün dahi yaşamayı hayal edemezler. Ama ben sende iyi bir gelecek görmüyorum. Çünkü bazı insanların kaderinde bir araya gelince harika bir şey olmak vardır fakat biz farklıyız. Bizim kaderimizde en başından beri başarısızlık var. Sana baktığımda, Tanrı'nın bir şaka olduğunu ve hayatın birbiri ardına gelen büyük bir *siktir git* ânından oluştuğunu anlıyorum."

Vay be. Sözlerinin ağırlığı göğsümdeki sızıyı şiddetlendirdi. Bunlar arkadaşlıktan çok daha fazlasını ima ediyordu ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Asla arkadaş olamayız, değil mi?"

"Hayır. Seninle vakit geçirmek, senden seksten daha fazlasını istemek... işte kaderin ne kadar acımasız olduğunun kanıtı bu."

Bir hüzün dalgası daha vurdu. Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı, gerçek bir şey ama Jax'in yüzümü kavrayan eli beni şok etti.

Başımı hafifçe çevirerek bana umutsuz bir bakış attı. "Sen kaderin bana gönderdiği en büyük *siktir git*sin. Ama senden hoşlanmadığımdan değil. Senden kaçmaya çalışmayı bırakırsam olacaklardan korktuğumdan."

Mierda. "Peki kaçmazsan ne olur?" Sonunda bana açılmışken ona soru sormaktan kendimi alamıyordum.

"Trajedi."

"O senin bakış açın. Ya benimki?"

"Senin bakış açını da duyalım. Senden kaçmayı bırakırsam ne olur söyle bana."

"Kendini daha fazla kontrol edebilirsen hayatta öfke ve üzüntü dışında da bir şeyler hissedebileceğini düşünüyorum. İster arkadaşlık ister ilişki olsun, herkes mutluluğu hak ediyor, sen de dâhil."

Jax kaşlarını çatıp elini yüzümden çekerek tırabzanın üzerine koydu. Başını ufuk çizgisine çevirdi. "Görünüşe göre zamanımız doldu."

"Jax, ciddiyim. Mutluluk korkulacak bir şey değil." Elimi onunkinin üzerine koyup avucumla ısıttım.

"Mutluluktan korkmuyorum. Daha çok sonrasında gelecek olan kederden korkuyorum."

Ona başka bir şey sormama fırsat bırakmadan ağzımın köşesine çok yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudakları o noktada oyalanırken tenim bir anda elektriklendi.

Ona doğru uzandığım için kendimden nefret ediyordum. Jax bağımlılık yapıyor, bana dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmeyi ne kadar çok arzuladığımı kanıtlıyordu.

Dairemdeki öpücük arzumu tatmin etmemişti, aksine körüklemişti. Gerçi ondan bize değil, kendisine odaklanmasını istedikten sonra böyle hissetmeye hakkım yoktu.

Jax benden uzaklaştı. "Sana musallat olan şeyi ardında bırakmayı öğren. Benim gibi olmak, hayatındaki iyi şeyleri mahvetmek istemezsin. Benim gibi insanlar maalesef mutlu sona ulaşamazlar. Ama sen her şeyi hak ediyorsun. Uzun hayatlarınızın geri kalanı boyunca sana bütün güzellikleri verebilecek âşık bir dangalakla *yağmurda dansla* biten büyük bir mutlu sonu hak ediyorsun."

Beni kendi duygularımın karmaşası içinde bırakarak odasına geri döndü.

Jax Kingston kalbimden bir parça çalmıştı ve onu bir daha geri alıp alamayacağımı bilmiyordum. Daha da kötüsü, geri almak isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

20

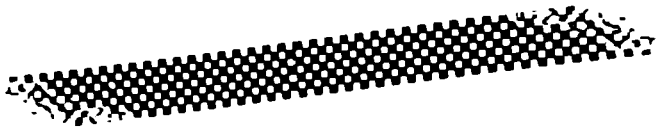

JAX

"E, bu hafta nasılsın?" Tom yine tavandaki plaka sayımımı böldü. Her hafta onun sorularından birkaçına cevap verdiğim rahat bir düzen tutturmuştuk. Bunu Connor'a söyleyecek değildim ama dertleşebileceğim birinin olması kaygılarımı daha etkili bir şekilde kontrol etmeme yardımcı oluyordu. Hâlâ her zamanki gibi titremeler yaşıyordum ama ilaç değiştirince böyle şeyler kaçınılmazdı.

"Her şey yolunda. Kanada Grand Prix'sine hazırlanıyorum ve meşgulüm."

"Meşgul olmak iyidir. Peki ailen nasıl?"

"Annem bu hafta biraz daha iyi. Babam uzun bir aradan sonra ilk kez iş için seyahat edebildi. İnsanlar onun bütün gün aylak aylak oturduğunu sanıyorlar ama aslında gelecek vadeden MMA dövüşçülerine sponsorluk yapıyor. Boksun artık ne yazık ki ölmeye yüz tutmuş bir spor olduğunu söylüyor."

"MMA bayağı eğlencelidir. Annenin daha iyi bir hafta geçirdiğini duymak da güzel. Eminim bu stresini azaltır."

Ninova

"Evet, çok şükür. Aslında Britanya Grand Prix'si öncesi yaz tatilini onlarla geçirmemi istiyorlar."

"Sen bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"İyi ama Elena da Londra'da bana bakıcılık yapmak zorunda kalacak. Bu da benimle ve ailemle bir ay geçireceği anlamına geliyor." Elimi kirli sakallı çenemde gezdirdim.

"Bir ay çok uzun bir süre."

"Bir de bana sor."

"Elena'nın onlarla tanışmasını istiyor musun?"

"Birçok nedenden dolayı pek istemiyorum ama bu nedenlerin en büyüğü annemin hasta olduğunu bilmemesi."

"Bunu ona anlatmak istiyor musun?"

"Elena'ya hiç kimseye bir şey söylememesi konusunda güvenebileceğimi biliyorum ama bu, süreci kolaylaştırmıyor. Gerçi başka seçeneğim yok."

"Onun bilmesi senin için neyi zorlaştırıyor?"

"Sanki aramızdaki son engeli de yıkıyormuşum gibi geliyor. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor."

"Peki, seni korkutan ne?"

Tom'a söylememeyi düşündüm. Ama sonra bu konuda biriyle konuşmam gerektiğine karar verdim. Bu durum lanet olası bir anomaliydi. "Annemde Huntington Hastalığı var."

Tom sessiz kaldı. Sessizliği korkumu körükleyerek doğrulup ona bakmama neden oldu.

Gözlerindeki hüzünden nefret ettim. Hayatım boyunca bu bakışlara pek çok kez maruz kalmıştım. "Bana öyle bakmana gerek yok."

"Kahretsin, Jax. Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Başını iki yana salladı.

"Bu söylediğim şeyleri ve verdiğim kararları değiştirmez." Ellerimi önümde yumruk yaptım.

Kalemini bacağına vurdu. "Sen de test yaptırdın mı?"

"Hayır. Yaptırmak da istemiyorum."

"Titremen ve kaygıların... Bu konuda endişeleniyorsun, değil mi?"

"Sence? Tahmin ediyorum ki sen de hastalığa aşinasın."

Tom iç geçirdi. "Teşhis konmuş birini tanıyordum. Bunun yaşadığın kaygının nedenlerinden biri olduğunu bilseydim sana başka tavsiyelerde bulunurdum."

"Ne gibi?"

"Semptomlarını yönetmek için farklı bir ilaç denemek yerine genetik test yaptırmanı önererek başlardım. Psikologların teşhis sırasında göz önünde bulundurdukları ilk hususlardan biri, önceden var olan herhangi bir tıbbi durumdur."

"Hayatta olmaz. Böyle bir seçeneğimiz yok. Ayrıca ben küçüklüğümden beri hep kaygılıydım. Annemin hastalığı durumu daha da kötüleştirdi."

"Seçenekler değişir. Huntington Hastalığı'na yakalanma ihtimalinin %50 olduğundan bahsediyorsun. Her gün bununla yüzleşmek kolay bir şey değil, özellikle de annene kıyasla sende daha erken yaşta başlama ihtimali varsa. Bu da test sonuçlarına bağlı."

Başımı ellerimin arasına aldım. Bunları ailem dışında birinden duymak gerçeği kabullenmemi hiç kolaylaştırmıyordu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Geçmişte zaten bir genetik uzmanıyla görüştüm. Testten önceki tüm süreçleri geçtim ama testi yaptıramadım. Her aşamayı bizzat yaşadım."

"Yaptığın fazlasıyla cesur bir hareketti."

İçimden acı bir kahkaha yükseldi. "Cesur mu? Test için tesise girmeden önce panik atak geçirdim. En önemli aşamaya geçemeden pes ettim."

"İster inan ister inanma ama hayatını sonsuza dek şekillendirecek bir test yaptırmaya kalkışmanı son derece cesur bir davranış olarak görüyorum. Kimse aylarca genetik danışmanlık almaz." Tom'un övgüsü yanaklarımın beklenmedik şekilde kızarmasına neden oldu.

"Yine de testi yaptıracak kadar güçlü değildim," diye mırıldandım.

"Burada oturup korkun hakkında konuşman güçlü bir davranış. Eskisinin sana yardımcı olmadığını fark ederek yeni bir ilaç kullanmaya başlaman cesurca, özellikle de sezonun ortasında. Şahsen ben senin sandığından çok daha güçlü olduğunu düşünüyorum."

Tavana bakarak sessizliğe gömüldüm.

Tom birkaç dakika sonra sessizliği bozdu. "Benim işim seni test yaptırmaya zorlamak değil. Sadece artılarını ve eksilerini düşünmeni öneriyorum. Bunu birlikte yapabilir ve en iyi çözümün ne olduğuna bakabiliriz."

Hayatımın yüzde elli ihtimalle boktan bir son kullanma tarihi olacaksa neden zahmet edecektim ki?

Montreal Grand Prix'sini üçüncü sırada tamamladıktan sonra bütün gece yatağımda dönüp durdum. Yeni ilaçlara geçiş süreci beklenenden daha zor oluyordu, özellikle de Xanax'm yatmadan önce verdiği anlık rahatlama etkisi ortadan kalkınca.

İçim yandığından bir bardak soğuk su almak için yatağımdan kalkıp sessizce mutfağa doğru ilerledim.

Ama Elena'nın kapısının altından ışık sızdığını görünce yolumu değiştirdim.

Genelde benden sonra uykuya dalmasına rağmen gecenin ikisi onun için bile çok geçti.

Kapısını açtım. "Gecenin bu saatinde uyanık ne yapıyor—" Onu yorganın altında kıvrılmış uyurken görünce sesim kesildi. Kahverengi saçları yastığa yayılmış, elleri beyaz yorganı kavramış, son derece huzurlu ve genç görünüyordu.

Yüzündeki birkaç tel saçı kenara çekip, "Işıklar açıkken nasıl uyuyabiliyorsun?" diye fısıldadım.

Aman Tanrım, sapık gibi onu uykusunda izliyordum. Odasına şöyle bir göz attım. Hayatımız yollarda geçtiğinden pek fazla kişisel eşyamız yoktu, bu yüzden komodinin üzerindeki fotoğraf dikkatimi çekti. Küçük Elena, babası olduğunu tahmin ettiğim genç bir adamın sırtına çıkmıştı. Yanında da Elena'nın biraz daha yaşlı hâline benzeyen bir kadın duruyordu. Mutlu ve tasasız görünüyorlardı.

Bir adım öne geçip komodinin üzerindeki lambayı kapadıktan sonra banyosuna girip oradaki ışığı da söndürdüm.

Bu şekilde uyuyakaldığına göre çok yorgun olmalıydı. Belki de gece geç saatlere kadar süren galalar ve seyahatlerde sürekli peşimde dolaşmak onu iyiden iyiye yormuştu.

Elena'nın odasındaki tüm ışıkları söndürdükten sonra kapısını kapadım. Mutfaktan bir bardak su alıp iyi bir gece uykusu çekmeye hazır vaziyette odama döndüm.

21

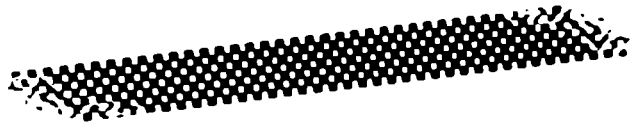

ELENA

Karanlık odaya uyanınca dudaklarımdan acı bir çığlık koptu. Çarpan kalbimi sakinleştirebilmek için titreyen elimi göğsüme bastırdım. Kapım bir gümbürtüyle duvara çarptı ve Jax içeri daldı.

"Tanrı aşkına, Elena?" Yatağın benim tarafıma geçti.

Hiçbir şey söyleyemeden ellerime baktım. Hayatımın en kötü gecesinin görüntüleri gözümün önüne geldi. Her taraf kan içindeydi. Yapışkan, koyu kan.

Sonra Jax parmaklarını omuzuma bastırdı. "Söylesene, neden biri seni öldürüyormuş gibi bağırıyorsun?"

Öldürmek.

Yataktan fırlayıp aceleyle banyoya gittim ve klozete yönelmeden önce ışıkları açtım. Akşam yemeğimi çıkarmamak için mücadele ederken ağzıma safra doldu. Klozetin kenarına tutunan parmaklarım titriyordu.

"Hasiktir. Hasta mısın? Doktor çağırayım mı?" Jax yanımda diz çöküp saçlarımı yüzümden çekti.

Ninova

"Işıklar," diye mırıldandım. "Işıkları neden kapadın?" Sesim çaresiz çıkıyordu. Zayıf. Yenilmiş.

Saçlarımı daha sıkı kavrayarak şaşkın gözlerini yüzümde gezdirdi. "Karanlık yüzünden miydi? Ödümü kopardın. Sana ciddi bir şey oldu sandım."

İçimden bir mide bulantısı daha yükselse de bastırmayı başardım. Ayağa kalkıp lavaboya doğru yürürken titreyen bacaklarım az kalsın altımda bükülüyordu.

Zihnime kötü imgeler hücum etti. Parçalanmış camlar. Vücuduma bulaşan koyu ve yoğun kan. Birkaç derin nefes alıp suyu açtım ve ellerime sabun pompalayıp yıkamaya başladım.

"Elena, konuş benimle. Bayılacak gibi görünüyorsun."

Suyla durularken ellerim titriyordu. Suyu kapadıktan sonra dişlerimi canımı yakacak kadar kuvvetli bir şekilde fırçalamaya karar verdim. Gözlerim, içimdeki tiksintiye rağmen temiz görünen ellerime takılıp kaldı. Tekrar yıkamak için suyu açtım.

Jax beni tutup kaldırdı ve omuzunun üzerine attı. "Artık ellerini yıkamayı kes. Tuhaf hareketler yapmaktan vazgeç ve benimle konuş."

Beni zifiri karanlık odaya taşırken çığlık attım. "Hayır!" Sırtını tırmaladım.

"Lanet olsun. Kes şunu."

"Işıkları yak!" Akmak için yalvaran gözyaşlarımla savaşırken vücudum titredi.

Beni yatağa yerleştirip lambayı açtı. "Kahretsin, Elena. Karanlıktan mı korkuyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak dizlerimi göğsüme çektim. Bakışlarım ailemin fotoğrafına takılıp kalınca gözlerimi yumdum. Kör edecek kadar sıcak bir acı göğsüme saplanınca içimden acı dolu bir çığlık yükseldi. Alnımı dizlerime dayayıp hüngür hüngür ağlarken Jax'in beni böyle kendimi kaybetmiş hâlde görmüş olmasının utancıyla içime büzüldüm. Birinin beni böyle görmesine izin vermek bile beni utandırıyordu. Fakat uzun

zamandır bu kadar gerçekçi bir kâbus görmemiştim. O kadar uzun olmuştu ki nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Jax, "Sana ne oldu böyle?" diye fısıldadı. Yavaşça yatağa uzanıp kıvrılmış bedenimi kendine çekince şaşırdım.

Vücudu benimkiyle bütünleşti. Tenim farkındalıkla karıncalandı. Az önce yaşananlardan sonran onun yakınlığını arzuluyordum.

Yalnız kalmak istemiyordum ve o da her nasılsa bunu biliyordu.

Jax yorganı üzerimize çekerek bizi koza gibi sardı.

"Bir daha ışıkları kapatma. Asla. Söz ver bana," diye mırıldandım.

"Kahretsin. Özür dilerim. Işıkları kapadığımda karanlıktan korktuğunu bilmiyordum. Unutup uyuyakaldın sandım."

"Karanlıktan korkmuyorum."

"Çığlıkların öyle demiyor ama."

"Anılarımdan korkuyorum," dedim alçak sesle, beni duyup duymadığından emin değildim.

Elini saçlarımın arasından geçirdiğinde irkildim. Saçlarımı yavaşça okşamasıyla gözlerim kapandı ve başım karıncalandı. Acı verici bir biçimde Jax'in vücudunun farkına vardım. Sıcaklığı beni sarıp sarmalıyor, güven veriyordu.

"Sen uyu. Ben kötü adamlar için gözcülük yapacağım."

Göğsümdeki kâbustan kalan gerginliğin yerini yeni bir his aldı. Jax'in varlığına bu kadar minnettar olduğumu hiç hatırlamıyordum. "Kendini de o kötü adamlardan sayıyor musun?"

"Her zaman. Ama ben senin erdemini korurum, merak etme."

"Bu hiç iyi bir fikir değil."

Elimi tutup sıktı. "Hayır. Hiç değil."

Üzüntümün ortasında bile kalp atışlarımı hızlandırmayı başarmıştı. "O zaman neden buradasın?"

"Bana hep cevabını bilmediğim sorular soruyorsun." Kafası karışmış gibiydi.

Dakikalar geçti. Jax'in eli ellerimi sarıp sarmalayarak her şeye rağmen beni sakinleştirdi.

"Bize neler oluyor?" Kendi kendime fısıldadım.

"Keşke bunun yanıtını bilebilseydim. Ama dürüst olmak gerekirse öğrenmekten ödüm kopuyor."

Jax'in nefes alışverişinin ritmik sesini dinlerken gözlerim ağırlaştı. Uykuyla savaşı kaybettim. Jax'in eli saçlarıma uzanıp bana bir saat gibi gelen bir süre boyunca okşadı.

Jax ensemin köküne yumuşak bir öpücük kondurdu. "Keşke senden nefret etseydim. Ama bunun aksine senden daha çok hoşlanmama neden oluyorsun. Her şeyiyle dört dörtlük biriymiş gibi davranıyorsun ama aslında sen de benim gibi kırık döküksün. Üstelik en kötüsü de senin kırık dökük yanlarını tanımak istiyorum. Onları benimkilerle birleştirmek ve ortaya ne çıktığını görmek istiyorum. Bu yüzden kaçıp gitsem mi yoksa sana ne kadar pislik gibi davranmış olursam olayım bir şans vermen için yalvarsam mı bilemiyorum," diye fısıldadı.

Ah, Tanrım. Uyuduğumu sanıyor.

"Ama en önemlisi, keşke korkak olmasaydım. Ben cesur biri değilim. Olsaydım senin uğruna geleceğimle yüzleşirdim. Ve kahretsin ki bu beni her şeyden daha çok korkutuyor. Çünkü sen tüm bunları değiştirecek güce sahipsin."

Sonra ne dediğini bilmiyordum. Uyanık kalmaya çalıştıysam da yorgunluk galip gelmiş, gözlerim tekrar kapanmıştı.

Ben odamdan çıkarken Jax kanepedeki yerinden beni izledi. "Seninle dün gece hakkında konuşmam gerek."

Söyleyeceklerinden korksam da cesaretimi toplayıp olgun bir yetişkin gibi karşısındaki koltuğa oturdum. Gözlerim odada bakacak bir yer bulmaya çalışırken o ayağa kalkıp yanıma oturdu.

Vücudunun son derece farkındaydım, sanki ondan dalga dalga yayılan ve tüylerimi diken diken eden bir elektrik akımı hissediyordum.

O eller dün gece üzerimdeydi, beni sarıp güvende hissetmemi sağlamıştı.

"Ne sıklıkla kâbus görüyorsun?"

"Artık pek sık değil." Bakışlarından kaçındım.

"Peki bunun sebebi ışıkları kapatmam mıydı?" Sesiyle, gözlerimi fırtınalı bir gecede deniz fenerini arayan bir gemi gibi ona çevirdim.

"Karanlıktan hoşlanmıyorum."

Kaşları çatıldı. "Bilmiyordum."

"Bilmemen çok normal, biz yakın arkadaş değiliz."

"Olmak da istemiyorum zaten," diye mırıldandı.

"Kaktüs gibisin, o yüzden ben de seninle arkadaş olmaya pek meraklı değilim."

Dudaklarının köşesi kalktı. "Bunu daha önce hiç duymadım sanırım."

"Sikkafalı daha tanıdık geliyor mu?"

"Bana sikkafalı mı dedin?" Sahte bir şok ifadesi takınıp alaycı bir tavırla nefesini tuttu.

"Sikkafalı. Pislik. *Pinche pendejo*[18]."

Jax eliyle ağzımı kapadı, gözlerinde daha sık görmek istediğim bir neşe vardı. "Kes şunu. Masum kulaklarım bunu kaldıramıyor!"

Ağzımı açıp parmağını ısırdım. *Ben kimim ve bunu neden yapıyorum?*

Jax elini ağzımdan çekti. Başparmağıyla alt dudağımı okşarken bana baktı, gözlerinde arzu ve başka bir duygu daha vardı, beni ona çekiyordu.

---

18 Meksika İspanyolcasında "lanet olasıca aptal" gibi bir anlama gelen argo söz. *–ç.n.*

Akılalmaz derecede boka batmıştım.

Dokunuşunun ne kadar iyi bir his uyandırdığını anlamama bile fırsat kalmadan Jax elini çekti. "Benden hiç öpüşmemişiz gibi davranmamı istiyorsun ama şu anda bunu yapmakta hayli zorlanıyorum."

"Elini ısırdığım için mi?"

"Bana tam da bunu yapmamı istiyormuşsun gibi baktığın için." Parmak boğumlarını yanağıma değdirdi.

İşte o anda vücudum sanki elektrikli bir tele dokunmuşum gibi uyandı. "Durman gerek."

"Sorun şu ki artık durmak istemiyorum. Senden kaçmaktan çok yoruldum." İzin isteyen gözlerle beni sert bedenine doğru çekti.

Eliyle yanağımı kavradığı anda gözlerim kapandı. Dudakları benimkilere temas ederken tavrı çekingendi. Bu yumuşak öpücük hiç de ondan beklediğim bir şey değildi; şok edici ama canlandırıcıydı ve karşı koymamı imkânsız kılıyordu. O kadar ki, kim olduğumuzu unutarak bu âna teslim oldum.

İç çekerek ağzıma erişmesine izin verdim. Dili benimkiyle oynaşıyordu. Öpüşmemiz hararetlenerek daha tutkulu bir hâl aldı. Jax beni kucağına çekip üzerine oturmam için teşvik etti. Ben ona sürtündükçe ereksiyonu büyümeye başladı ancak bu içimdeki acıyı dindirmeye yetmedi. Öpücüğü daha ısrarlı bir hâl aldı. Elleri kalçamı acı verecek kadar sıkı kavrarken diliyle kontrolü ele geçirmek için mücadele verdi. Öpücüğündeki her şey ona boyun eğmem için yalvarıyordu. Alt dudağımı ısırıp hassas derimi çekiştirerek emdiğinde inledim.

Öpüşmeye devam ettikçe zihnim bulandı. Elleriyle popomu kavrayıp beni daha yakına çekti. Kıçımı avuçlarken dudaklarından kaçan inilti içimde bir ürperti uyandırdı.

Öpüşmemiz erotik, zehirli ve biraz da kaotikti.

Jax dudaklarımı şişmiş ve zonklar hâlde bırakıp boynuma indi. Ağır nefeslerimizin arasında çalan telefon sesi bana bu senaryodaki her şeyin yanlış olduğunu hatırlattı.

Durdum, artık aleti içime almak istiyormuşum gibi ona sürtünmüyordum. Kucağından kalkıp titrek bacaklarımın üzerinde doğrulduğumda yanaklarım kıpkırmızıydı, elimi dudaklarıma bastırdım.

"Kahretsin!" Başını kanepeye yasladı.

"Bize ne oluyor?" Kendi kendime fısıldadım.

"En kötüsü."

Göğsümde keskin bir acı belirdi. "Bir daha asla olmayacak. Bir daha olamaz."

Elleriyle saçlarını çekiştirdi. "Siktir. Öyle demek istemedim."

"O zaman neden en kötüsü dedin?" Kollarımı havaya savurdum. "Bir an benden hoşlandığını düşünürken sonraki an sana neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Gözlerini kapadı. "Sorun senden hoşlanmak değil."

"O zaman sorun *ne*? Çünkü seninle tanıştığım günden beri bana hep aksi davranıyorsun. Liam'la çalışırken bana hiç bakmıyor, benimle neredeyse hiç konuşmuyordun. Şimdiyse daha iyi davranıyorsun ama ben bu durumda da ne yapacağımı bilemiyorum."

"Anlamıyorsun. Seninle normal bir ilişki yaşamak kendime kurduğum düzeni tehlikeye sokuyor."

"Normal olmakta yanlış bir şey yok."

"Benim gibi insanlar için var. Öyle bir hayatım olamaz."

"İşin yüzünden mi?"

"Hayır. Çünkü ben umudu hak etmeyen bir pisliğim. Bu ikimiz için de çok acımasız bir durum."

"Herkes umudu hak eder." Jax bana öyle acı dolu bir ifadeyle baktı ki kalbim parçalandı.

"Geleceği olmayanlar hariç." Jax koltuktan kalkıp tekrar kişisel alanıma girdi. Başımın tepesine yumuşacık bir öpücük

kondurup geri çekildi. "Sen hatırlamak için kar küresi almak isteyeceğin anları hak ediyorsun, üzüntü ve pişmanlıkla lekelenmiş olanları değil."

Gitmeye yeltendi ama ben elini sıkıca tutarak onu engelledim. "Hayır. Burada kal ve bana ne demek istediğini söyle. Karamsar tavırlarından ve üstü kapalı konuşmalarından bıktım."

Sanki aramızdaki tuhaf bağı o da hissediyormuş gibi ellerimize baktı. "Annemde Huntington Hastalığı var. Genetik ve boktan bir hastalık, yani benim de aynı hastalığa yakalanma ihtimalim yüzde elli. Bu teşhis normal bir yaşam şansımı mahveder. Benim için sonsuza kadar ve daima diye bir şey olmaz. Mutlu son olmaz. Benim ve ailem için acılarla dolu bir gelecekten başka bir şey yok. Hiç kimseyi benimle birlikte dibe çekmeyi, tanımadıkları bir insana dönüşmemi izlemelerini kabul edemem."

Göz pınarlarıma yaşlar birikti. "Tanrım, Jax, çok üzgünüm."

"Üzgün olmana gerek yok. Bu artık kabullendiğim bir şey."

"Kabullendin mi? Yüzde elli ihtimal bir sonmuş gibi davranıyorsun. Bu hastalığın sende olup olmadığını gösteren bir test yok mu?"

"Ben senin lanet yapbozlarından biri değilim. Test mest yaptırmak istemediğim gibi hayatımdaki sorunları çözmenin bir yolu da yok. Test sonucu pozitif çıkarsa bu tür bir hastalığın sonuçlarını bilerek nasıl bir hayat yaşayacağımı hayal bile edemiyorum. Geçen sene bir genetik uzmanıyla görüştüm ve test yaptırmamaya karar verdim, bu yüzden beni ikna etmeye çalışmanın bir faydası yok."

"Ama hastalığı bilmenin bilmemekten daha kötü olduğunu varsayıyorsun. Her iki durum da sağlıklı değil."

Çenesi kasıldı. "Beni psikanaliz etmeyi bırak."

"Öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum. Sadece diğer seçenekleri de görmene yardımcı olmak istiyorum."

"Kararıma saygı duy. Senin görevin bana göz kulak olup imajımı tazelememe yardımcı olmak. Hepsi bu kadar. Birbiri-

mizden etkilenebiliriz, öpüşebilir, sevişebilir ve zihnimde sürekli canlandırdığım müstehcen düşüncelerin hepsini yapabiliriz fakat hiçbir zaman daha fazlası olamaz."

Böyle bir şeyle başa çıkabilir miyim? Mesleki itibarım risk altında olmasa Jax'le daha fazlasını denemek ister miyim?

Elini usulca elimden çekti. "Lanet olsun. Bu teklifi aklından bile geçirme. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun. *Benden* daha fazlasını hak ediyorsun." Odasına girip kapıyı kapamadan önce gördüğüm son şey sırtı oldu.

Kanepeye çöküp Jax'in itirafını sindirmeye çalıştım.

Bir saat düşündükten ve araştırma yaptıktan sonra bir sonuca vardım. Jax'in geleceğine inanmaya ihtiyacı vardı. Hayatta, Formula 1'de başarılı olmaktan çok daha fazlasını istemesi gerekiyordu. Ama esas önemlisi, şu hayatta korkularımızdan öte şeylerin de olduğunu ona göstermem gerekiyordu.

Korkularımızın bizi şekillendirmesine izin verirsek hayallerimizi de kaybederdik.

22

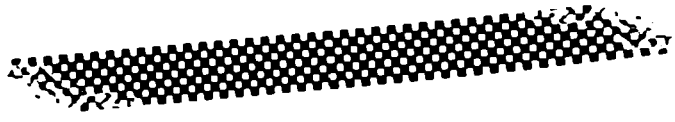

ELENA

Jax Macaristan Grand Prix'si için sıralama turlarını atarken ben de Jax'in durumunu değerlendirmek üzere Connor'la buluştum. Ofisinde oturup Jax'in kariyerindeki olumlu yönleri ve hâlâ gelişmeye açık yönlerini gözden geçirdik.

"Gerçekten harika iş çıkardın. Bu kadar uzun süre idare edebileceğini düşünmemiştim."

"Onun için planladığım birkaç şey daha var. Birkaç azılı hayranıyla bire bir aktiviteler."

"Bu hoşuna gidecektir. Aynı anda çok fazla kişiyle bir araya gelmeyi sevmez."

"Evet, kaygı insanlara böyle şeyler yaptırır."

"O konuda bile iyileşme var. Bu arada, terapisti önerdiğin için teşekkür ederim. Bu harika bir fikirdi, hatta bazı takım çalışanları bile terapiden faydalanıyor."

Utandım. "En azından bu kadarını yapabilirdim. Sporcularla ilgili araştırmalar okuyorum ve bu adamlarda da işe yarayacağını umdum."

"Konuyu değiştirmek istemem ama son zamanlarda fark ettiğim bir şeyi sormak istiyordum."

İnsanlar Jax'le benim hakkımda konuşmaya mı başlamıştı? *Tanrım, lütfen soracağını düşündüğüm şeyi sormasın.*

Kendi kendine güldü. "Seni endişelendirmek istemem ama bir şey söylemeden duramadım."

Başımı anlıyorum dercesine salladım, şu anda bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim. *Dios, dame paciencia.*[19] Kalbim bu hafta hiç yavaşlamıyordu. Göğsümde hızla çarparken bir yandan da dizimi sallıyordum.

"Jax'in senden hoşlandığını fark ettim. Geçen gün McCoy bilgilendirme toplantısında onu sana uzun uzun bakarken yakaladım. Kendini rahatsız hissetmemeni ya da onun ilgisini geri çevirirsen işinin tehlikeye girmeyeceğini garanti etmek istedim."

Jax'in üç ayrı seferde dilini boğazıma kadar soktuğunu düşünürsek bu konuşma için biraz geç kaldığını söylemeliydim.

Numaradan güldüm. "Hayır, Jax sadece kibar davranıyor."

Connor'ın bana attığı boş bakışlar yalanımı yemediğini gösteriyordu. "Lütfen yalanlarını basına sakla. Jax'in birlikte çalışılması zor bir insan olduğunun farkındayım. Ben sadece kendini güvende hissetmeni istiyorum."

"Aramızdaki öyle bir şey yok."

"Sözleşmen olsun ya da olmasın, bu çocuklar seninle çalıştıkları için çok şanslılar. Sen gerçekten eşsiz birisin. Üstelik Jax'in sana abayı yakması da işin cabası. Bu onu çok daha uyumlu biri yapıyor."

Eh, bu her şeyi açıklıyordu. Jax Kingston'ın bana abayı yaktığını kendisi dışında herkesin bilmesi çok acıydı.

---

19 (İsp.) Tanrım, bana sabır ver. *–ç.n.*

Ninova

Şu anda alternatif bir boyutta yaşadığıma ikna olmuştum. Connor'la yaptığım o saçma konuşma da dâhil şu sıralar olan biten her şeyin tek açıklaması bu olmalıydı.

Jax, McCoy'un gece toplantısında olduğundan boş bir oda odasına döneceğimi sanıyordum.

Döndüm de.

Ama boş bulmadım.

İçeri girdiğimde giriş kapısının yanında yanan lamba hariç ortalık zifiri karanlıktı. Lamba tam da bir ebeveynin hediyelik eşya dükkânından alacağı türden plastik, F1 temalı mavi bir yarış arabasıydı.

"Olamaz." Lambayı açık bırakıp küçük ışığın bana yol göstermesine izin verdim. Oturma odasının karanlık bir köşesinde ve yatak odamın kapısının yanında başka bir lamba daha yanıyordu.

Odamın kapısını açınca yatağımın yanında yarış arabası biçiminde bir lamba daha buldum. "Aman Tanrım." Birden fazla lamba beni banyoya doğru yönlendiriyordu ve orada son yanan lambayı gördüm.

Gözlerim beklenmedik yaşlarla doldu. Jax neden böyle bir şey yapsındı ki? Ve neden kendimi ondan korumak için ördüğüm duvarları yavaş yavaş yıkmak zorundaydı?

Yatağıma geri döndüm. Her nasılsa yastığımın yanındaki notu fark etmemiştim. Jax'in tanıdık el yazısı sayfayı kaplıyordu.

Birinin korkunç uyku düzenini yoluna koyman için sana yardım etmesi gerekiyordu. Artık ışıklar açık uyumana gerek yok. Şimdilerde kendine saygısı olan her yetişkin havalı F1 gece lambaları kullanıyor.

Not: Eğer bir paparazi bu zımbırtıyı alırken çekilmiş fotoğrafımı yayımlayıp karanlıktan korktuğumu iddia ederse ödeşiriz haberin olsun.

P.P.S. Yine de erkekliğimi riske atmaya fazlasıyla değdi.

Elimde Jax'in notuyla yatağıma uzandım. Aramızdaki her şey ufak ufak yön değiştiriyormuş gibi geliyordu.

Jax'i anlayacak kişinin ben olduğumu sanıyordum. Anlaşılan görevim sırasında onun üzerimdeki gücünü fark edememiştim.

Hayatındaki her şeyi mahveden birine geri alamayacağım bir şey vermiştim.

Aşkımı kazanma ihtimalini.

23

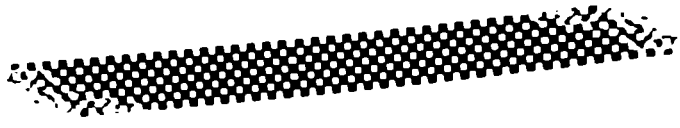

JAX

Onu kendimden uzaklaştırma çabalarıma rağmen Elena'nın imajımı düzeltmesi? Riskliydi.

Elena'nın evime gelmesi, ailemle tanışması ve yaz tatilinde İngiliz Brady Bunch gibi bize katılması? Düpedüz saçmalıktı.

Dürüst olmak gerekirse başka seçeneğim yoktu. Connor, Elena'nın tatilde nereye gidersem gideyim benimle gelmesi gerektiğini açıkça belirtmiş olsa da bir aylık tatili ailemle geçirmesinin ne gibi dezavantajları olabileceğini düşünmemiştim.

Tanıştıkları an annemin Elena'yı kucaklayışına bir kez bakmak bile tehlike çanlarının çalması için yeterliydi.

"Elena, senin de aramızda olman ne güzel. Oğluma dersini veren kadınla tanıştığım için çok heyecanlıyım."

"Merhaba." Annem azıcık gücüyle onu daha sıkı kucaklarken Elena'nın kolları iki yanında kaldı.

Elena'nın tepkisine içten içe güldüm. Bana dik dik bakması istenen etkiyi yaratamadı. Bunun yerine gülümsemem genişledi.

Ninova

"Jax'in karaciğer detoksu için sana teşekkür etmemiz gerektiğini duyduk." Babam annemi geri çekerek baston kullanmak yerine ona yaslanmasını sağladı.

"Sanki burada, aynı odada değilmişim gibi benimle ilgili konuşmaya devam mı edeceksiniz? Ne hoş bir karşılama ama." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Personelden iki kişi Elena'yla ikimizin eşyalarını alıp üst kata taşıdı.

"Aman Tanrım, ne kadar büyümüşsün! Yaklaş da sana iyice bakabileyim." Annem şaka yollu şaşırmış gibi davrandı.

Yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum. "McCoy beni iyi besliyor."

"Anlaşılan yaptığımız yeni spor rutini işe yarıyor." Babam kol kaslarımı mıncıkladı.

Jackie odaya girip Elena'yla beni selamladıktan sonra yemeğin hazır olduğunu haber verdi.

"Hayatının en güzel yemeğini yiyeceksin." Elena'ya göz kırptım.

"Sabırsızlanıyorum." Kocaman gözleri kristal avizelerde ve pahalı mobilyalarda gezinirken etrafı incelemeye devam etti.

Hep birlikte annemlerin yemek salonuna geçtik. İçeride en az yirmi kişinin oturabileceği büyük bir yemek masası ve dev ekran televizyon vardı. Geniş pencereler yemyeşil arka bahçemizdeki havuza bakıyordu.

"Vay canına. Kendimi aşırı özensiz giyinmiş ve hazırlıksız hissettim," diye fısıldadı Elena, kıyafetlerine baktıktan sonra. Koşu ayakkabıları yerde gıcırdarken yanakları kızardı.

"Giydiklerin gayet hoş." Rolling Stones logolu kazağının kolunu çekiştirdim.

Babam annemin masadaki yerine oturmasına yardım etti. "Umarım çok gösterişli olmamıştır. Ben fark edene kadar Jackie akşam yemeğini burada hazırlamıştı bile. Genelde mutfakta yeriz."

Elena'yla yan yana, annemle babamın karşısına oturduk.

Babam kendine bir kadeh şarap doldurduktan sonra Elena'yla bana da birer kadeh ikram etti. "Kısa süreliğine de olsa eve dönmen çok güzel."

"Burada olmaktan mutluyum. Seyyar yaşamaktan nefret ediyorum."

Kadehini şöyle bir çalkaladı. "Burada kalacağın süre zarfında yapmayı planladığın özel bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Kendi evimdeki yarıştan önce McCoy'yla planladığımız etkinlikler dışında bir şey yok. Britanya Grand Prix'sinin ne kadar çılgın geçtiğini biliyorsunuz."

"Onun için planladığım birkaç şey var. İlki bu hafta sonu," diye söze girdi Elena.

Başımı eğip ona baktım. "Neymiş o?"

"Bir Dilek Tut Vakfı, günlük aktivitelerin sırasında bir hayranının seninle bir iki gün vakit geçirmesi için benimle iletişime geçti."

Annemle babam Elena'ya sevgiyle bakıyordu. Kahretsin. Annemle babamın ona âşık olmasını engellemek için Elena'nın ağzını koli bandıyla kapamak istedim.

İşte şimdi de aklımdan onu becerirken bileklerini bantlamak geçiyordu. *Aferin, Jax.* Aletime hücum eden kana rağmen düşüncelerimi dizginlemeye çalışarak yerimde kımıldadım.

Babam bana gülümsedi. "Bir çocuğun dileği Jax'le takılmak mı? Vay be. Onur duymalısın, evlat."

Doğru. Lütfen asıl önemli konuyu düşün.

"Benimle iletişime geçtiklerinde çok şaşırdım." Elena kızararak bana baktı. "Yaptığın işte iyi olmadığından değil elbette. Bu çocuk için seninle vakit geçirmek çok önemli olduğundan plan yaparken biraz gerildim."

"Nedenmiş o?" Annem başını ona çevirdi.

"Onu arayıp kim olduğumu söylediğimde telefonda çığlık attı. Söylediklerini zar zor anlayabildim ama Jax'le tanışmasının

hayatının en güzel günü olmasıyla ilgili bir şeyler çıkarabildim. Sıkıcı bir şey planlayarak onu hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Bunları planlaman bile o çocuk için bir şans. Bu konuda bana güven." Elini sıkıp ona usulca gülümsedim.

Babam ellerimize bakarken annem gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Çocuğu akşam yemeğine davet etmeliyiz. Ona Kingston ailesi deneyimini tattıralım!" Annem ellerini birbirine vurdu. "Çok güzel. Jax'in çocukluğundan beri... şey... buralarda bir çocuk olmamıştı!"

Elena sırıttı. "Aslında o bir ergen."

Annem heyecanına engel olamadı. "Öfkeli ergenlere bayılırım. Beni diken üstünde tutmayı başarıyorlar. Onun için planladığın şeyleri bize anlatmalısın."

Elena'yla annem en büyük hayranım olduğu söylenen Caleb'la ilgili ayrıntılara daldılar. Akşam yemeği boyunca pek konuşmadan dikkatle onları dinledim. Elena'nın yanında ilk kez ağzımdan çıkan sözleri filtrelemek istiyordum.

Bir pislik olmak yerine başka şeyler yapmayı tercih ederdim. Sapıkça şeyler. Pervasız şeyler. Orgazm ve gerçekleşmeyecek vaatlerle biten şeyler.

24

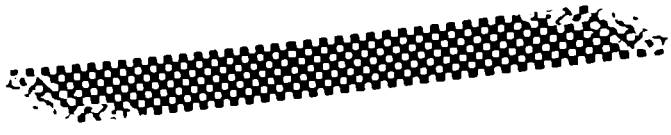

ELENA

Connor yaz tatilini Jax'in ailesiyle birlikte Londra'da geçirmemi istediğinde bunun mükemmel bir ortam olduğunu düşünmüştüm. Bu sayede hem ona göz kulak olacak hem de halkın ona olan inancını tazelemek için birkaç etkinlik daha planlayabilecektim.

Caleb için eğlenceli geziler planlamanın telaşı içinde, Jax ve ailesiyle bu kadar çok zaman geçirme düşüncesini tamamen unutmuştum. Aynı otel süitinde kalmaktan çok farklı değildir, diye düşünmüştüm.

Yanılmışım. Hem de pek çok açıdan.

Asıl joker Jax'in annesi olmuştu. Jax'in nasıl böyle kaba saba biri olduğunu anlamıyordum çünkü annesi pırlanta gibiydi. Vera çok tatlı ve sevecen bir kadındı; tam da son zamanlarda hayatımda olmasını istediğim türden biriydi.

"Şehir merkezine alışverişe gitmeyi düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?" dedi sabah çayını yudumlarken. Jax güzelliğinin bir kısmını annesinden aldığı için çok şanslıydı.

Ninova

Açık teniyle uyumlu soluk sarı saçları ve sürekli parlayan gri gözleri vardı.

"Bilemedim. Jax'le buluşup tatildeki birkaç planı hakkında konuşmam gerekiyor."

"Bence Jax bir güncük kendi başının çaresine bakabilir. Zaten Zack de biz biraz kız kıza eğlenirken oğluyla vakit geçirmek istiyor. Hadi, bir gün izin yap," dedi sarı kirpiklerini kırpıştırarak.

"Önce onu bir kontrol edeyim."

"Nasıl gerekiyorsa." Gülümseyerek beni başından savdı.

Evin Jax'e ait olan kanadına doğru ilerledim. Evlerinde pusula yönleri ile isimlendirilecek kadar çok oda olduğunu söyleyene dek ailesinin bu kadar varlıklı olduğunun farkında değildim. Ben zenginlik içinde büyümediğim için bu şaşaa bana buraya ait olmadığımı hatırlatıyordu. Misafir odasındaki çarşafların aylık kredi ödememden bile pahalı olduğundan emindim.

Jax'in kapısını çaldım. Birkaç saniye sonra üzerinde beline sardığı havludan başka bir şey olmadan kapıyı açtı. Islak saçlarından yüzüne süzülen damlalar önce göğsüne, sonra da karın kaslarına doğru akıyordu.

Gözleriyle buluşmadan önce bakışlarım gövdesinde gezinerek her bir kasının çetelesini tuttu.

Başını kapı çerçevesine yasladı. "Günaydın. Kapımı beni süzmek için mi çaldın yoksa aklında başka bir şey mi vardı?"

"Şey..." Gözlerim yüzüyle karın kasları arasında gidip geliyordu. "Annen onunla dışarı çıkmamı istiyor. Seni bir kontrol etmeden kabul edemeyeceğimi söyledim. Programını konuşmayı ve Caleb'ın ziyaretini gözden geçirmeyi planladığımızı biliyorum ama birlikte vakit geçirmeye oldukça hevesli görünüyor."

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Tanrı aşkına, bir gün izin yapabilirsin. Seni Connor'a ispiyonlayacak değilim."

"Ben öyle demedim..." Topuklarımın üzerinde sallanmaya başladım.

"Demedin ama seni tanıyorum." Gözleri üzerimde gezinerek sarı yazlık elbisemi inceledi. "Annemi mutlu edecek her şey daima iyi bir fikirdir."

İç geçirdim. Keşke hayatındaki diğer kadınlara da aynı şekilde saygıyla yaklaşsaydı. "Tamam, iyi o zaman. Sonra görüşürüz." Arkamı dönmek için bir hamle yaptım. Jax usulca elimi kavrayarak beni durdurdu. Vücudum dokunuşuna elektrik çarpmış gibi ani bir tepki verdi.

"Bir saniye içeri gelebilir misin? Caleb'ın ziyareti hakkında sana bir soru sormak istiyorum. Sen ona numaramı verdiğinden beri çocuk bana mesaj atıp duruyor." Jax içeri girmem için kapıyı araladı.

"Elbette." Tereddütlü adımlarla odasına girdim.

"Hemen giyinip geliyorum."

Onu tekrar süzdüm. *Ne olur yapma.*

Işıl ışıl gülümsemesi baygınlık geçirecekmişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Kaslı vücudunu incelememe son vererek banyoya girdi. Daha detaylı incelemek istediğim o dövmelerle kaplı vücudunu.

Çocukluk odasını inceleme fırsatı bulmuştum. Duvarlardan birini Coldplay, Fleetwood Mac ve Stormzy'nin tur tarihlerini gösteren grup posterleri kaplıyordu. Şifonyerinin üzerinde bir kutu plakla eski tip bir pikap vardı. Birkaçına göz gezdirdikten sonra Ed Sheeran'ın *Multiply* albümünü çıkardım.

Jax banyodan kot pantolon ve tişörtle çıktı. Karın kaslarının kaybolması karşısında iç çekişimi bastırdım.

"Seni burada görmek günlüğümü yabancı ellere vermek gibi bir şey." Arkamdan yaklaştı. Vücudu sırtımı ısıtıyor, tenimi karıncalandırıyordu. Elbisemin askısıyla oynadı.

"Bana bir şey göstermeyecek miydin?"

"Doğru." Sesi boğuk çıkmıştı.

Plağı yerine koyacakken Jax beni durdurdu. Plağı elimden aldı ve kılıfından çıkardı.

"Ed Sheeran hayranı mısın?" Nefesi boynumu ısıtıyordu.

İçimdeki ürpertiyi bastırmaya çalışsam da başaramadım. "Hem de en büyük hayranıyım." Arkamı döndüm. Göğsüm onunkine değince hafifçe nefes aldı.

"Belki ikinizi tanıştırırım." Jax pikabı çalıştırırken omzumun üzerinden baktı. Ed Sheeran'ın "I'm a Mess" şarkısı çalmaya başladı.

"Yok artık," diye ciyakladım.

"O kızıl piçi kıskanmamalıyım ama kıskanıyorum işte." Gülümsemesi kaçmama neden olmalıydı. Onun için sıra dışı bir gülümsemeydi, tasasız ve cezbediciydi.

Daha fazla gülümsemesini ve onun bu yanını, yani kaygısız ve mutlu hâlini daha sık görmek istiyordum.

Beni kendine çekmek için hamle yapsa da kaçıp muzip bir gülümsemeyle ona vurdum.

"Sırf kıskançlık krizine giriyorsun diye böyle bir teklifi geri çekemezsin."

"Geri çekmek yok mu?" Hafif bir kahkaha attı.

"Geri çekmek yok," diye tekrarlayıp raflarda kupa ve fotoğrafların dizili olduğu diğer köşeye doğru yürüdüm. Gözüme takılan fotoğrafı elime aldım. Arkasındaki dövme sanatçısını görmezden gelen genç Jax kameraya gülümsüyor, Vera'ysa suratını asmış yanında oturuyordu.

"Annem orada rol yapıyor. On sekiz yaşıma basmadan ilk dövmemi yaptırabilmem için izin belgesini imzalamaya benimle gelmişti."

"Gerçekten mi?"

"Tabii. Hatta ilk dövmemi o seçti." Jax çerçeveyi ellerimden alırken parmakları benimkilere değdi. Bu temasla koluma bir elektrik akımı yayıldı.

"Yok artık."

"Evet. O zamanlar bunun küçük düşürücü olduğunu söylemiştim ama bana onu hatırlattığı için çok seviyorum."

Kalbim Jax'in ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşecek gibi oldu. "Hangisi?" Fotoğraftaki kolunu tutup dövmelerine baktım.

"Bahse varım hangisi olduğunu tahmin edemezsin," diye takıldı.

"Kabul." Kolundaki dövmeleri dikkatle inceledim. İncelememin sonunda iki seçenek arasında kaldım. İçgüdülerime güvenerek parmağımı annesinin seçtiğini tahmin ettiğim dövmenin üzerinde durdurdum. "Bu. Kesinlikle bu."

Parmağım dövmenin üzerinde gezinirken vücudu ürperdi ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Bu dövme diğer dövmelerindeki korkunç temaya hiç uymuyordu. Azrail'den mezar taşına kadar birçok ürkütücü güzellikteki tasarımın yanında güzel bir çiçek dikkat çekiyordu. Diğerlerinin tüyler ürpertici olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

"Doğru tahminde bulunduğunda ne kazanacağını en başta belirtmemen kötü oldu."

"Ne?" diye bağırdım. "Tahminim doğru muydu?" Bir zafer dansı yapıp daire çizerek elbisemin etrafımda fırıl fırıl dönmesine neden oldum.

Jax sırıttı. "Evet." İşaret parmağını müzik notalarından yapılmış kâğıttan bir gül dövmesinin üzerinde gezdirdi. "Nereden bildin?"

"Dürüst olmak gerekirse diğer dövmelerin biraz..."

"Depresif mi?"

"Ben öyle demezdim... Ne de olsa şurada bir kelebeğimiz var."

Kendi kendine güldü. "Dövmelerimi ruh hâlime göre seçiyorum."

"Tipik İkizler burcu."

Başını geriye atıp kahkaha patlattı. Jax böyle rahat davrandığında hayrete düşüyordum. Fotoğraftaki o gülümseyen

gencin, son birkaç aydır tanıdığım adamdan çok farklı olduğunu görebiliyordum.

"Annenin teşhisini ne zaman öğrendin?" diye soruverdim.

Gözleri elindeki fotoğrafa kaydı. "Yirmi bir yaşında. Aslında daha önceden biliyorlarmış ama bana söylemeyi, bu haberi kaldırabileceğimi hissedene kadar geciktirmişler."

Pazusunu kavradım. Onu rahatlatmak için parmağımda daireler çizerek okşadım. "Özür dilerim. Annenin tanıdığım en havalı insanlardan biri olduğunu düşünürsek bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"O çok iyi biridir. Şu dünyadaki en sevdiğim insan diyebilirim."

Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü bütün o dövmelerinin ve aksi tavırlarının altında aslında kötü biri değilsin."

"Elena..." Bakışlarını kaçırarak iç çekti.

"Beni dinle. Kötü kararlar vermiş olabilirsin. Aslında dur, çok kötü kararlar verdin. Ama bu seni kötü biri yapmaz. Daha iyi olmayı seçebilirsin. Kimse seni durdurmuyor."

"Benden başka kimse."

"Aynen öyle. Aslında düşününce bu da çok aptalca."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bana nedenini söyle." Ağzının köşesi bir sırıtışla yukarı kalktı.

"Evet öyle düşünüyorum. Sen yetişkin bir adamsın, bu yüzden daha iyi olmaya ancak sen karar verebilirsin. Yerinde olsaydım sürekli bu kadar kaba saba davranmayı yorucu bulurdum."

"Senin hayata pembe gözlüklerle bakmanın aksine mi?"

"En azından kimseyi kırmıyorum." Ona sırıttım.

"Gerçekleşmesi imkânsız şeyler dilemeye başlama."

Elimi göğsünde dolaştırarak parmaklarımın kaslarında gezinmesine izin verdiğimde nefesini bıraktı.

Mantığım geçici olarak on bin metrekarelik malikâneyi terk etmişti. "Çoktan gerçekleşmeye başladı bile. Değişiyorsun."

"Yanıldığını ispatlamak zorunda bırakma beni."

Güldüm. "Daha kötü olmak için çabalamak zorunda kalıyorsan haklılığımı kanıtlıyorsun demektir."

"Seni uyarmaya çalıştım."

"Peki, bana gece lambası alman artık benden kaçmak istemediğini göstermiyor mu?"

Gözleri anlaşılmaz bir ifadeyle parladı. "Tekrar çığlıklarına uyanmak istemedim."

"Kesin." Gözlerimi devirdim. Sonuçlarını değerlendirmeye fırsat bulamadan parmak uçlarımda yükselip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Daha iyi olmayı seç."

Geri adım atsam da Jax beni kendine çekti. Parmaklarını saçlarıma geçirip başımı sabit tutarak beni öptü.

Siktir et. Öpmek, onun yaptığı şeyi tarif etmek için çok basit bir kelimeydi. Jax beni yalayıp yutarken dudaklarımı ısırarak diliyle beni ele geçiriyordu. Beni duvara doğru ittiğinde başımızın üstündeki kupalar sarsıldı.

Vücudunu benimkine bastırdı. Bu temas yüzünden şehvetten başım döndü. Eli başımdan kalçama doğru ilerleyip elbisemi yukarı kaldırırken dili benimkiyle mücadele ediyordu. Hayatımın en pervasız kararlarından birini almak üzereydim ve buna engel olamıyordum.

Hayır. Daha ziyade engel olmak istemiyordum. Kalbim göğsümde küt küt atarken ve klitorisim ağrıyacak kadar zonklarken bunu yapamazdım. Jax'i istiyordum ve kendimi bu küçük arzudan mahrum bırakamazdım.

Vücudumu daha önce hiç hissetmediğim şekilde uyarıyordu.

"Kahretsin. Her yerini öpmek ve tadının sandığım kadar güzel olup olmadığına bakmak istiyorum." Diliyle boynumdan aşağı doğru indi.

Onu öpmek, ona dokunmak çok heyecan vericiydi. İçimde adrenalin akıyor gibi hissediyordum.

Eli bacağımın iç kısmında gezinirken bedenim ürperdi. "Bu çok yanlış."

"Ama bir o kadar da doğru." Dudakları dudaklarıma dönerek beni susturdu. Parmaklarıyla iç çamaşırımı çekiştirip tangamı aşağı sıyırdı.

Parmakları yarığıma değince nefesim kesildi. Avuç içini en hassas yerimi kapladı. Başparmağını klitorisime bastırarak beni tahrik ederken içimdeki gerilim giderek tırmandı. Jax bir parmağım içime soktuğunda çıkan iniltimi dudaklarıyla susturdu.

Onun dokunuşundan bu kadar hoşlanmamalıydım. Azıcık sağduyum olsaydı onu kendimden uzaklaştırıp aramızda büyüyen bu şeye bir son verirdim. Oysa aksini yaparak bunu sonlandırmak yerine aramızdaki çekime teslim oldum.

Bedenimi arzudan ateşler içinde bırakırken nasıl olur da son verebilirdim?

Parmağını içime sokup çıkararak aklımı başımdan aldıktan sonra bir parmak daha ekledi. "Sadece parmaklarımla bile yanaklarının nasıl kızardığına bak. Acaba aletimin tamamını içine aldığında ne hâle gelirsin?"

Diğer eliyle elbisemin askısını ve sütyenimin kupunu tek seferde aşağı çekerek mememi ortaya çıkardı. Ağzını meme ucumun etrafını kapamadan önce soğuk hava tenime vurdu.

Parmakları temposunu artırırken inledim. Dişleriyle meme ucumu sıkarken başım geriye düştü. Acı çekmekten hoşlanmamalıydım. Aklı başında hiç kimse hoşlanmamalıydı. Ama içimdeki, Jax'in bana vereceği her şeyi almak isteyen o çılgın dürtüyü engelleyemiyordum.

"Benim için boşal. Boşalmak istediğini biliyorum. Kahretsin, benim için dağılırken nasıl görüneceğini merak etmekten deliye döndüm."

Bacaklarım su koyverecek gibi titrese de Jax beni ayakta tutmayı başarıyordu. Birkaç kez daha parmaklarıyla içime girip hassas noktamı okşarken zevke teslim oldum ve onun zihnimle bedenimi istila etmesine izin verdim.

Jax şehvet dolu gözlerle bana bakıyordu. Nefes alışverişim yavaşladığında parmaklarını içimden çekip bir kez daha yarığımın üzerinde gezdirerek ona nasıl yanıp tutuştuğumu göstermiş oldu. Ellerini yıkamak için banyoya gitme zahmetine bile girmedi.

Hayır. Gösteriye devam edip dövmeli parmaklarını yalayarak temizledi. Onu öyle görünce neredeyse yere yığılacaktım.

"Jax, Elena'yı gördün mü? Bana sana çabucak bir şey sorması gerektiğini söylemişti ama sonra bir daha görünmedi." Annesinin sesi duyuldu.

Hay lanet! Şehvetin yerini korku alırken vücudum kaskatı kesildi. Jax bana gülümseyip göz kırparak duvardaki diyafona doğru yürüdü.

Aman Tanrım. Kalp atışlarım yavaşlayamıyordu. Jax'in annesinin odaya girdiğini sandığıma inanamıyordum.

Jax bana göz kırptıktan sonra bir düğmeye bastı. "Birkaç dakika önce çıktı. Seninle dışarı çıkmadan evvel çantasını alacağını söyledi."

Jax'in bu versiyonu kimdi ve onu nasıl elimde tutabilirdim?

"Pekâlâ. O zaman onun odasını arayayım."

Bir elimi göğsüme koyup zavallı kalbimi kontrol ettim. "Aman Tanrım. Bir an için burada olduğunu sandım."

"Açıkça görülüyor ki burada değil. Benim kanada gelmezler. En azından ergenliğimde beni mastürbasyon yaparken yakaladıklarından beri gelmediler."

Her ne kadar bu hikâyenin devamını merak etsem de odaklanmam gerekiyordu. "Bunu ailenin evinde yapamayız."

"Olumlu kelimeler kullanmanı tercih ederim. *Tanrım, bunu yapabiliriz, özellikle de ailenin evinde,* gibi. Hadi, biraz anı yaşa." Jax güldü.

Yerden tangamı almaya yeltendim ama o benden önce davrandı. "Geri ver onu."

"Ben buna epey bağlandım. Sen kendine yenisini al."

"Ne? Kim iç çamaşırlarına bağlanır ki?"

"Ben. Bunu teslimiyetinin beyaz bayrağı olarak kabul ediyorum."

"Neye? Deliliğine teslimiyet mi?"

Geniş gülümsemesi göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Benimle ağız dalaşına girmene bayılıyorum." İçimden odadan kaçmak gelse de o beni bir kez daha kendine çekip öptü.

Bir dakika sonra nefes nefese, "Jax, dur," diye itiraz ettim.

"Gitsen iyi edersin çünkü anlaşılan annem sana unutamayacağın bir gün yaşatacak."

"Yani bu hiç olmamış gibi mi davranacağız?" Suç mahallini işaret ettim.

"Ah, tabii ki hayır. Kesinlikle oldu. Ve tekrar olacak. Tekrar ve tekrar."

"Kaderin kocaman *siktir*ine ne oldu?" diye dalga geçtim.

"Kader beni sikerken ben de seni sikebilirim."

25

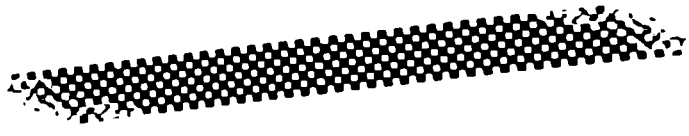

ELENA

"Yarın Caleb gelmeden önce seni yalnız yakalamak için can atıyordum ama Jax meşgul olduğunu söyleyip duruyordu. Sana hiç çok fazla çalıştığını söyleyen oldu mu?" Vera, Londra'nın göbeğindeki küçük bir parkta bastonuna tutunarak yürüyordu. Bir sürü mağaza gezdikten sonra arabayı çağırmamı isteyip istemediğini sorduğumda beni geçiştirerek yürümek istediğini söylemişti.

Vera yine tökezleyince onu bir banka yönlendirdim. "Oturmamızın bir sakıncası var mı? Ayakkabılarım beni mahvetti."

Bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Evet, o sandaletler çok rahatsız görünüyor."

Bir ağacın altına otururken güldüm. "İnsanların öyle kolay sıyrılmasına izin vermiyorsun, değil mi?"

"O zaman ne eğlencesi kalır ki? Dürüst olmak gerekirse senin hakkında bir iki şey duymuştum, bu da bana senin de benim gibi olduğunu gösteriyor."

"Sanırım kişi kendinden biliyor işi."

Ninova

"Gerçekten de öyle. Oğlumu aylarca idare edebilen kişi Nobel Barış Ödülü'nü hak ediyor demektir. Söylesene, neden ona yardım etme işini kabul ettin?"

Gözlerimi karşımızdaki yeşillik alanda ebelemece oynayan aileye diktim. "Teklif ettikleri paraya ihtiyacım vardı."

"Büyükannene yardım etmek için, değil mi? Jax bize onun hasta olduğundan bahsetti."

Başımla onayladım.

"Ah, ne tatlı bir davranış bu. Senin kadar genç biri için ne büyük bir fedakârlık."

"Beni o yetiştirdi. Bugünlere onun sayesinde geldim. Her şeyimi ona borçluyum, bu yüzden en azından ona iyi bakılmasını sağlayabilirim." İş işten geçene kadar hatamı fark etmedim.

"Peki ya anne baban? Onlar Avrupa'da mı yaşıyor?" Sakince konuşuyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak başımı başka yöne çevirdim. "Hayır. Onlar ben küçükken vefat etti."

"Ah, canım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Jax bana hiç söylemedi." Titreyen eli bir anne şefkatiyle benimkini kavradı.

"O bilmiyor. Bu gerçeği pek kimseyle paylaşmıyorum."

"Bana güvendiğin için minnettarım, özellikle de acı bizi kendi içimize kapanmaya iterken."

Birkaç dakika öylece oturup insanları izledik. Ne diyeceğimi bilmiyordum ve Vera'nın sessizliği bana onun da bilmediğini gösteriyordu. Vera kendi kendine güldü. "Biliyor musun, annemle babam aşağılık insanlardı. Dürüst olmak gerekirse bütün ailem iğrençti."

Başımı ona çevirdim. "Ne oldu?"

"Jax'in babasıyla çıkmaya başladığımda beni aileden menetmekle tehdit ettiler. İlk başta fakir bir aileden gelen siyah bir adamla çıkmayı seçtiğim için asilik yaptığımı sandılar. Annem İngiliz, babamsa İsveçliydi, sanki bu onların zihniyetini haklı çıkarabilirmiş gibi. Zack'le aramızdaki ilişki ciddileşince

kızlarının beyaz bir adamla çıkmamasını hazmedemediler. Bu onların ırkçı kalplerinde inandıkları her şeye ters düşüyordu."

"Gerçekten mi? Peki sen ne yaptın?"

"Kız kardeşlerime aramızdaki bağı koparmamamızı tembihledikten sonra aileme cehennemde cayır cayır yanmalarını söyledim."

"Olamaz." Ağzımı kapadım.

"Orta parmağımı da havaya kaldırdığımı eklemeliyim." Bana göz kırptı.

İçimden bir kıkırtı koptu. "Tam bir ikonsun."

"Vintage bir Chanel gibi, tatlım."

"Nasıl bu kadar pozitif olabiliyorsun? Sırrını öğrenmek isterim."

"Pozitif olmayıp da ne yapayım? Hastalık içinde debelenip hayatımdan nefret mi edeyim?"

"Öyle demek istemedim. Lütfen gücenme." Ellerimi teslimiyetle kaldırdım.

"Biliyorum, sadece sana takılıyordum." Omzunu omzuma vurdu. "Ben hep böyleydim. Benim hayat tarzım aklın maddeye üstünlüğü gibi. Bana dağıtılan kartları değiştiremem ama elimi nasıl oynayacağıma ben karar veririm."

Yaptığı poker göndermesiyle ânında gözümde klas atladı. "Takdire şayan."

"Keşke oğlum da biraz bana benzeseydi." Vera'nın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Benim yaşam tarzımla birlikte onun da değişmesi kalbimi kırıyor. Onun için daha pozitif olmaya çalışıyorum çünkü başka türlü üstesinden gelebileceğini sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum." Jax'in şu anda annesiyle ilgili konuları idare etme biçimine bakılırsa annesinin ne kadar acı çektiğini açıkça söylemesinin onda nasıl bir etki yaratacağını hayal bile edemiyordum.

"Görünüşüne rağmen o çok kırılgan biri. Basın onunla ilgili ne derse desin özünde yumuşacık bir çocuktur. Ama son birkaç haftadır iyi yönde değişmeye başladığını görüyorum. Onu aradığımda eskisi kadar tedirgin olmuyor ve tabii ki hepimiz bu sezon başını pek derde sokmadığını biliyoruz. Sanırım bu da senin sayende oldu."

Gülümsedim. "Bu benim işim."

Başını iki yana salladı. "Bu bir işten daha fazlası. İş deyince kulağa olduğundan çok daha önemsiz geliyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla çalışmak senin kaderinde varmış. İnsanlar hayatımıza özel nedenlerle girerler ve bence sen de bunu fark etmelisin."

Sessizlik içinde söylediklerini düşündüm.

Vera'nın titreyen elleri birbirine kenetlendi. "Tek istediğim oğlumun mutlu olması. Gerçekten, içtenlikle mutlu olması. Yarışırken hissettiğinden daha öte bir mutluluğu tatması. Onun iyileşip büyümesini istiyorum ve sen de bu denklemin bir parçasısın."

Buna ne diyebilirdim ki? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

Vera başka bir konuya geçerek beni sersemleyen zihnimden kurtardı. Parkta bir saat boyunca hayatlarımız hakkında konuştuk.

Bir noktada, ben hikâyemi baştan sona anlatırken ikimiz de ağlamaya başladık. *Abuela* ve Elías dışında geçmişimi bilen ilk kişi oydu. Vera'da, her ne kadar geçici olsa da umutsuzca istediğimi fark etmediğim o şefkatli anne havası vardı.

Banktan kalktığımızda beni kendine çekip sarıldı. "Cesur olduğun ve kendi yaşamından bir parçayı benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Jax adına yaptıklarını duyduğumda güçlü biri olduğunu tamin ediyordum ama sen bundan çok daha fazlasısın. Oğlumun ihtiyacı olan her şey olduğun için teşekkür ederim. Genç yaşta bu kadar büyük kayıplar vermiş biri olmana rağmen dünyaya katacağın çok şey var."

Vera'yla geçirdiğim günün ardından Jax'in babası kendince bir aile yemeği organize etmişti. Vera ve ben havuzun yanındaki masada oturup şarabımızı yudumlarken o ve Jax mangalın başında sohbet ediyordu. Günün her saati mesai yapacak personeli tutacak kadar parası olan bir aileden beklediğim bir şey değildi bu.

"Biraz daha şarap alacağım. Bir kadeh daha ister misin?" Vera boş kadehimi işaret etti.

"Elbette. Ama ben getirebilirim." Yerimden kalktım ancak Vera titreyen elini omzuma koydu.

"Saçmalama. Sen bizim misafirimizsin. Sadece bir dakikamı alır." Sandalyesinden kalkmak için bastonunu kullandı. Jax'in babası yardım etmeyi teklif etse de ona işine bakmasını söyledi.

Jax yanıma gelip cam masaya yaslandı. "Bütün günü annemle mi geçirdin?"

"Geçirdim değil de daha çok geliştim diyebiliriz. İnanılmaz biri." Başımı geriye yatırıp ona gülümsedim.

O da gözlerinde hoşuma giden bir parıltıyla bana sırıttı. "Güzel cevap. Normal bir kız bir erkeğin ailesiyle tanışmaktan korkar, bu kadar rahat olmana şaşırdım doğrusu."

Zack ve Vera'yla ilk kez tanışmaktan korkmuyormuşum gibi davranarak dudak büktüm. "Bu sadece hoşlandığın erkeğin ailesiyle tanıştığında geçerli oluyor."

Yani Jax'in ailesiyle ama bunu ona itiraf edecek değildim.

Jax kalbine yakın bir noktayı ovuşturdu. "Ben de benden hoşlandığını düşünmüştüm. Kalbimi kırdın."

"Eh–"

Uzaktan cam kırılması sesi geldi. Zack, peşinde Jax ve ben eve koştuk. Bir başka cam kırılma sesi duyunca bar kısmına yöneldik. Vera kızarmış yanakları ve gözyaşlarıyla yere bakıyordu. Tatlı şarap kokusu havaya yayılmıştı.

"Kahretsin, tatlım, yaralandın mı?" Vera'yı almaya giden Zack'in spor ayakkabılarının altındaki camlar çatırdadı.

"Hayır. Ne berbat bir durum! Herkes için eğlenceli bir akşamı mahvettiğim bir gün daha. Neden benimle kaldığını anlamıyorum," diye tersledi.

Zack Vera'yı kucaklayıp barın karşı tarafındaki tabureye oturttu. "Çünkü sensiz bir gün bile yaşayamam."

"Saçmalamayı kes. Bu herkes için bir cehennem." Vera'nın gözleri her zamanki sıcaklığının aksine karardı.

Ani ruh değişimi karşısında şaşkınlık içindeydim. Tıp dergilerinde Huntington Hastalığı'nın neden olduğu ani duygu değişikliklerinden bahsedilirken kastettikleri bu muydu?

"Hayır. Bu sadece güzel bir günde yaşanan zor bir an. İkisi çok farklı." Zack Vera'nın bacağını okşadı.

Dikkatimi Jax'e çevirdim. Zack, Vera'nın herhangi bir yerini yaralayıp yaralamadığına bakarken gözlerindeki endişe yüzündeki ifadeyle eşleşiyordu.

"Kahretsin, yaralanmışsın. Gidip ilk yardım çantasını getireyim." Zack, Vera'nın ayağındaki kesiği kontrol ettikten sonra aceleyle gitti.

"Ne oldu, anne?" Jax yanına gidip titreyen ellerini tuttu.

"Sence? İkiyle ikiyi toplayabilirsin."

Jax göğsümün derinliklerinde hissettiğim acı dolu bir ifadeyle bana baktı. Teselli etmek için ağzımı açsam da başını sallamasıyla çenemi kapadım.

Jax tekrar annesine döndü. "Kazalar olur. Alt tarafı bir şarap şişesi."

"Tek kaza normal bir hayat yaşayabileceğimi sanmam. Aksine, ortalığı birbirine katıp etrafımdaki herkesi huzursuz ediyorum."

Jax derin bir nefes aldı. "Anne, bunları söyleyen sen olamazsın."

"Benim. En kötüsü de bu." Gözleri doldu.

Vera'nın savunmasızlığı karşısında kalbim sıkıştı. Jax'le Vera'nın gerilimli anlarını bir yabancının izlemesine ihtiyaçları yoktu. Onlardan uzaklaşıp yavaşça geri çekilerek koridora çıktım.

Dönünce sert bir gövdeye çarptım. Zack beni tutmak için elleriyle kollarımı kavradı. Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Bu iki adamın her gün yaşadıkları bu sessiz acı içimi umutsuzlukla dolduruyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Lütfen yaşananları dikkate alma. Vera zaman zaman ruh hâli değişimleri yaşar. Bu hâlinden gurur duymadığından senden onun böyle yıkıldığını görmemiş gibi davranmanı istiyorum."

"Elbette. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yutkunup başını iki yana salladı. "Senden rica etsem etleri kontrol eder misin? Şimdiye dek yandıklarına eminim ama bir de yangınla uğraşmayalım"

Başımla onayladığımda Zack bara döndü. Ayak seslerim boş koridorlarda yankılandı. Izgaradaki etleri izlerken kafamın içi düşüncelerle doldu.

Vera'nın hastalığıyla ilgili araştırma yaparken birçok doktorun ruh hâli değişimlerinden ve hırçınlıktan bahsettiğini okumuştum. Ancak bunları okumak bir şeydi, kendi gözlerimle tanık olmaksa bambaşka bir şeydi. Jax'in annesi söz konusu olduğunda kaygı ve stres içinde olmasına şaşmamalıydı. Onun yerinde olsaydım annemin durumu kötüleşirken çaresizlikten hissetmekten mahvolurdum.

Izgaranın kapanma sesiyle irkildim. Döndüğümde Jax'in bana baktığını gördüm. Birkaç derin nefes alsa da bakışlarındaki acıyı gizleyememişti.

Hiç tereddüt etmeden kollarımı beline dolayıp ona sıkıca sarıldım. "Annen için üzgünüm. Tanrım, bunları yaşayıp her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Ailendeki hiç kimse bunu hak etmiyor, en çok da annen."

O da beni sıkıca sararak bedenine bastırdı ve çenesini başıma yasladı. "Keşke hasta olmasaydı."

"Keşke."

"Keşke bu ruh hâli değişimleri olmasaydı. Beni rahatsız ettiğinden değil, daha çok onun kalbini kırdığından. Söylediği şeylerden sonra kendinden nefret ediyor. Bunu yapanın o olmadığını biliyorum ama yine de bazen sözleri beni etkiliyor."

"Böyle hissettiğin için kimse seni suçlayamaz. Bu sık sık oluyor mu?" Jax'in kollarından çekilmeye yeltendim ama beni sımsıkı sardı.

"Son zamanlarda ilaçlarını değiştirmek zorunda kalacak kadar sık. Hastalığının gülümsemeyle gizleyemediği tek yanı bu. O ruh hâline girdiğinde kendiyle mücadele etmek zorunda kalıyor."

"Sen bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Kazandığım her bir kuruşu hastalığına çare bulmak için harcamak istiyorum."

"Doktorların çareyi bulacağını düşünüyor musun?"

"Muhtemelen annem hayattayken bulamayacaklar."

Jax'te de aynı hastalık varsa belirtiler ortaya çıkmadan önce umarım bir tedavi bulunabilirdi. Böyle bir şeyi düşündüğüm için bile kendime kızıyordum.

Jax beni serbest bıraktığında birkaç kez derin derin nefes aldım.

Ellerimin kendi aklı varmış gibi yanaklarını kavrayarak onu bana bakmaya zorladım. "Benimle dilediğin zaman konuşabilirsin. Sana yardım etmek için buradayım."

"Sezon sonunda gitmen gerektiğinde ne olacak peki?"

"Kalmak istersem ne olacak peki?"

26

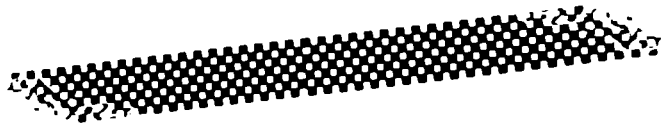

JAX

"Caleb bu mu? Çok şey görünüyor..."

Elena kaşlarını kaldırarak *cümleni tamamla da gör* der gibi baktı.

"Saf," diye devam ettim. Caleb'la yaptığımız yazışmalar boyunca çocuk bana hiç masum gelmemişti. Ama onu gördüğüm anda önyargılarım kül oldu.

Papyonlu, pastel şortlu ve keten ayakkabılı sıska bir çocuğun sözde en büyük hayranlarımdan biri olması beni şaşkına çevirmişti. Taksi şoförüyle vedalaşırken Caleb'ın kel kafası parıldıyordu.

"Bir kitabı asla kapağına göre yargılama," diye çıkıştı Elena.

"Senin okuduğun tarzdaki porno kitaplar söz konusuysa kesinlikle yargılarım."

"Onlara romantik kitaplar deniyor." Başını geriye atıp güldü.

Keşke açıkta kalan boynunu öpebilseydim. Dün odamdaki kaçamağımızdan beri onu aklımdan bir türlü atamıyordum. Elena'yı öpmek çok erotikti. Farklı koşullar altında ve tercihen

Ninova

üzerimde çok az kıyafet varken ya da hiç yokken tekrar yapmak istediğim bir şeydi.

Onu bir kere tatmak yetmemişti. Ona sahip olmak istiyordum. İçine girerken adımı haykırmasını, ona her açıdan hükmetme arzumu kamçılamasını istiyordum.

Caleb evimin basamaklarını çıkarken şehvetimi bir kenara bıraktım. "Hoş geldin, Caleb. Ailem de seninle tanışmak için sabırsızlanıyordu."

"Hasiktir, amma büyükmüş. Bu ev muhteşem! Sen de öylesin! Vay canına, Jax Kingston." Caleb kalın çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti.

"Masum görünüyor ama sonra çatır çatır küfrediyor. Çocuklar," diye söylendi Elena.

"Tam benim tarzımda bir hayran." Caleb'ın el çantasını almaya yeltenmeden önce Elena'ya göz kırptım.

İçeri girip yeni misafirimizi ailemle tanıştırdım.

"Hadi canım. Bana Kral Kobra'yla da tanışacağımı kimse söylememişti!" Caleb'ın sesi girişteki duvarlarda yankılandı.

Babam kahkahalarla gülerek elini Caleb'a uzattı. "Epeydir bu lakabı duymamıştım."

"Yapmayın. Siz gelmiş geçmiş en müthiş boksörlerden birisiniz. Babamın VHS kasetlerinde eski maçlarınızı izledim."

"Evlat, sadece bu cümlenle bile beni yirmi yıl yaşlandırdın." Babam küçük hayranımı selamlaması için anneme yer açtı.

"Seni evimizde ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Elena bize Jax'le vakit geçirmek istediğini söylediğinde seni mutlaka davet etmemiz gerektiğini düşündük. Jax'in en büyük hayranı için her şeyi yapmaya hazırız."

"Şimdiye kadar yaptığım en iyi seçim." Caleb, Elena'ya beşlik çaktı.

Annemin burnunun kırışması beni güldürdü. "Yarını bekle. Elena senin için harika aktiviteler ayarladı."

"Oley!" Caleb yumruğunu havaya kaldırdı.

Annemle babam bütün akşam yemeğini Caleb'a sorular sorup onu tanımaya çalışarak geçirdiler. Böylece çocuğun biraz asi olduğunu ve birkaç kez hastane odasından kaçmaya çalıştığını öğrendik.

İyi anlaşacak gibi görünüyorduk.

Caleb'ın bana yakın bulduğum pek çok özelliği vardı.

Şakalar yapıp çok rahat biçimde iğneleyici konuşabiliyordu. Boş vakitlerinde yarışlarımı izliyor, internette yeni müzikler buluyor ve hastanedeki hemşirelerle flört ediyordu. Başka bir deyişle tam benim tarzımda bir arkadaştı.

Çocuğun bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı. Onu bir toplantıya bir de sponsor etkinliğine yanımda götürdükten sonra bile daha fazlasını yapmak istediğini söylemişti.

Elena onun idolüyle vakit geçirdiği için heyecanlı ve enerjik olduğunu söylüyordu.

Ben? İdol? Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

"İşte kaskın." Caleb ağzı açık hâlde eski F1 aracına bakarken ona güvenlik ekipmanını uzattım.

Ekip bizi gridde bırakıp yarışa hazır olduğumuzda telsizlerden bize talimatlar vermek üzere pit alanına döndü.

"Gerçekten bunları mı kullanacağız? Aman Tanrım."

Güldüm. "Elena'nın bizim için planladığı şey buydu."

"Hasiktir, sanırım onu öpmem gerekecek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bundan emin misin??"

Yanakları kızardı. Görünüşe göre yeni arkadaşım ona vurulmuştu. "Ee, aranızda ne var? Çıkıyor musunuz?"

"Hayır."

"Sevişiyor musunuz?"

"Hayır." Gözlerimi devirdim.

"Öpüşüyor musunuz?"

"Bu yirmi soruluk bölümün bir amacı var mı?" Ellerimi yarış tulumumun ceplerine sokup aracıma yaslandım.

Caleb sırıttı. "Ah, evet. Kesinlikle öpüşüyorsunuz. Güzel." Tokuşturmam için yumruğunu bana uzattı. Elena hakkında konuşmayı kesmesini umarak ona ayak uydurdum.

"Peki, ne zaman öpücükten daha fazlasına geçeceksiniz?"

Merakını tatmin edersem belki sorularına bir son verir diye düşünmüştüm ama yanılmışım. "Biliyor musun, aslında yarış pisti yerine basın salonuna gitsek daha iyi olurmuş. Bu kadar soru sorduğuna göre orada daha çok eğlenirsin gibi geliyor."

Caleb burnundan gülerek kaskım kafasına geçirdi. "Hemen sinirlenmene gerek yok. Sadece merak ettim."

"Daha az merak, daha çok adrenalin. Hadi bakalım."

"İnan bana, kalbim göğsümde doktorumu alarma geçirecek bir hızda atıyor."

Gülümsemem bir anda soldu. "Bu kötü bir şey mi? Belki de bu işi yapmamalıyız."

Caleb eldivenli eliyle beni geçiştirdi. "Ah, lütfen ama. Yıllardır bu ânı bekliyordum!"

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Kanser berbat bir şey ama en azından Bir Dilek Tut Vakfı bu zahmete değiyor."

"Üzgünüm dostum. Böyle bir şeyi hak etmeyen iyi bir çocuk olduğunu biliyorum."

İyi insanlar genellikle hak etmezdi. Bu defalarca öğrendiğim bir dersti.

"Teşekkür ederim. Ama hayatımdan nefret etmiyorum çünkü sonuçta seninle tanıştım. Kanser soluk kıçımı öpebilir."

Ona hafifçe gülümsedim. "Bu kadar neşeli olmanın sırrı ne?"

"Yarının garantisi yok, bu yüzden bugünlük benim köpeğim olabilir."

İçimden gelen çirkin kahkahaya engel olamadım. Caleb gibi hastalığının onu kısıtlamasına izin vermeyen birine hayran

olmamak elde değildi. Onun bütün sırlarını öğrenip bunları kendi hayatıma uygulamak istiyordum. Belki ben de onun gibi cesur olabilirsem bilinmeyenden kaçan endişeli bir enkaza dönüşmezdim. "Annem ve senin gibi her şeye rağmen yüzünden gülümsemeyi eksik etmeyen insanlara hayranım."

"Annen mi? O da mı kanser?" Caleb'ın ağzı açık kaldı.

Kahretsin. Ağzımın ayarı kaçmıştı yine. "Hayır. Artık gitsek iyi olur." Sessizce Caleb'ın aracını işaret ederek gitmesini istedim.

Beni duymazdan geldi. "Annenin bir sorunu mu var? Bana güvenebileceğini biliyorsun değil mi? Çünkü sırlarını ifşa etmektense bir kemoterapi seansına daha girmeyi tercih ederim."

"Tereddüdümün sebebi güven değil."

Hayır. Mesele, berbat bir hastalığın pençesindeyken bile gülümseyen biri tarafından test yaptırmadığım için yargılanmaktı. Kendi korkaklığımı sorgulamadan Caleb'ın yüzüne bakamıyordum.

"Olsun, ben yine de bilmeni istedim. Annen iyi mi bari?"

İç çektim. Dudaklarını büzüp gözlerini kısması her ne kadar istesem de onun bu konuyu kapatmayacağını gösteriyordu. "Annemde Huntington Hastalığı var. Kanserle aynı şey değil ama gidişatı en az kanser kadar kötü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, dostum." Caleb cılız elini omzuma koydu. "Kanser olmayabilir ama bu da sizin cehenneminiz. Her ölümcül hastalık içimizde aynı ağırlığı taşır."

Annemin hastalığının bendeki kalıtsal riski hakkında Caleb'ın bir fikri varsa bile bunu dile getirmedi. Bunun için ona minnettardım.

Küçük bir parçamı Caleb'la paylaşmak bile bir gelişme gibi geliyordu. Onunla geçirdiğim hafta sonu, ölümcül bir hastalıkla yaşamaya dair bazı görüş ve inançlarımı sorgulamama neden olmuştu. Kanser olduğunu bile bile hayata bakış açısı kaygılarımı yersiz gösteriyordu. Ben de onun gibi korkusuz olmak

istiyordum. Ya Caleb gibi biriyle zaman geçirip hayata farklı bir açıdan bakmam gerekiyorduysa?

Belki de kader o kadar da acımasız bir pislik değildi.

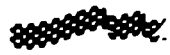

"Ee, Elena. Söylesene, benimle çıkman için ne gerekiyor?" Caleb oturma odasındaki kanepede Elena'nın yanına oturmuştu.

Bir anda içimde bir sahiplenme duygusu belirdi. "Yasal yaş sınırında olman dışında mı?"

"Ah, dostum. Yaş sadece bir rakamdır."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Hapse girmeden önce de hep böyle derler."

Elena kahkahasını eliyle gizledi.

"Hadi ama, akşam yemeğine ne dersin?" Caleb kaşlarını oynattı.

Elena başını iki yana salladı.

"İkimiz seni yemeğe çıkarabiliriz," deyiverdim.

Caleb gözlerini kısarak bana baktı, belli ki canı sıkılmıştı. "Biz mi?"

"Elena'yı yemeğe çıkaracağız."

"Dostum, gerçekten mi? Fikrimi çalıyorsun, aferin sana."

"Reddedilmekten iyidir."

Caleb pes edercesine omuz silkti. "Tamam, ben varım. Elena, en şık elbiseni giy ve mücevherlerini tak."

"Genellikle bir randevu için önce karşı tarafın evet demesi gerekir." Elena'ya bakıp hayır demesi için meydan okudum.

Caleb onun önünde diz çöküp, "Lütfen, Mexico City'li Elena Gonzalez, seni randevuya çıkarma şerefine nail olmak istiyorum. Mümkünse Kingston'ın parasıyla çünkü kendime yeni bir Yeezy aldıktan sonra aylık harçlığım suyunu çekti," dedi.

Caleb elini tutup öperken Elena kahkaha attı. "Elbette. Sen ne istersen."

Keşke ben Elena'yı tek başıma yemeğe çıkarırken Caleb da gidip bir yerlerde takılsaydı. Benimle çıkmaya evet deme olasılığının sıfır olduğunu düşününce bu arzuyu bir kenara bıraktım.

Kendimi istediğim şeylerden mahrum bırakma konusunda oldukça başarılıydım. Üstelik Elena'yla daha fazlasını istiyordum. Ve lanet olsun, en can sıkıcı düşünce de buydu.

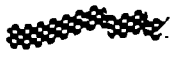

Caleb giyinip kuşanmamızı isterken şaka yapmıyordu. Bir saat sonra takım elbisesini giymiş ve papyonunu takmış olarak karşımıza çıktı.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu cidden valizine mi koymuştun?"

"Elbette. Bir centilmen ne zaman takım elbiseye ihtiyaç duyacağını asla bilemez."

"Bu takımın bu yüzyıla ait olduğuna emin misin?"

Topuk sesleri dikkatimizi merdivenin tepesine çekti.

Elena yeşil elbisesinin eteğini tutmuştu. Merdivenden inerken elbisesi vücudunun kıvrımlarını en güzel şekilde sarıyordu. Ağzımı sulandıran, aletimi kaldıran, *onu becermek için her şeyi yapacağım* tarzda bir elbiseydi.

Öksürüp Caleb'a dirsek attım. "Ona ne kadar güzel göründüğünü söyle."

Gözlerini devirdi. "Amatörsün. Ben daha iyisini yapacağım." Kanepenin arkasına geçip bir düzine uzun saplı gül çıkardı.

Küçük pislik beni alt etmeye çalışıyordu. Çiçekleri görünce Elena'nın gözlerinin ışıldamasına biraz sinirlensem de Caleb'ın düşünceli davranışından etkilenmiştim.

Görünen o ki elimi çabuk tutmam gerekiyordu.

"Ay, çok tatlı." Elena, Caleb'a göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakıp buketin kokusunu derin derin içine çekti.

Tamam, şimdi çocuğun hakkını yemeyelim, bir kadını nasıl mutlu edeceğini biliyordu.

Elena'nın yumuşak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Parlak, güzel ve biraz da muzip gözler. Tam benlik bir kadındı.

Caleb eski bir cep saati çıkarıp, "Yola çıksak iyi olur. Rezervasyon saat sekizde," dedi ve kolunu uzattığında Elena bir kahkaha koyverdi.

Onun mutluluğunu görünce bir kılıbık gibi içim kıpır kıpır oluyordu. Elena özenle yerleştirdiğim bariyerlerimi yavaş yavaş aşıyordu ama bu sefer bunun için üzgün olduğumu söyleyemezdim.

Kiralık araba, bizi hesabı görünce insanı ağlatacak kadar pahalı bir restorana bıraktı. Elena'nın beğeneceğini sanmıyordum ama Caleb daha önce hiç elli dolarlık biftek yemediğini iddia etmişti. Bu hergelenin hayatında en azından bir kez en iyinin iyisini yemeden yanımdan ayrılmasına izin veremezdim.

Bir hostes bizi gözlerden uzak bir köşeye oturttu. Caleb, Elena'nın oturmasına yardım ettikten sonra tuvalete gitmek için izin istedi.

"Bu biraz fazla değil mi sence de?" Elena menüsünden başını kaldırıp bana baktı.

Bir sapık gibi mumun gözlerindeki parıltısına odaklandım. "Sanırım öyle ama bu onu mutlu edecek. Sakın annesine ispiyonlama ama ona biraz şarap da ikram etmeyi planlıyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Çok abartıyorsun."

"Bunu ona hayatının hafta sonunu planlamak için canla başla uğraşan kadın mı söylüyor? Bırak da seninle biraz rekabet edeyim."

"Gerçek bir mezuniyet balosuna katılamayacakları için ona ve arkadaşlarına birkaç hafta içinde bir mezuniyet balosu planladın. Asıl ben seninle rekabet edemem."

"Yine de muhtemelen bu randevuyu en sevdiği şeylerden biri olarak sayacaktır. Bunun için seni resmen sömürdü."

Yanakları pembenin en güzel tonuyla kızardı. "Onu mutlu ettiği sürece benim için sorun yok."

"Fazla özverili davranıyorsun."

Başını soru sorar gibi eğse de Caleb sözümüzü kesti. "Peki, burada içki içmek için ne yapmak gerekiyor?"

Elena güldü. Yemeklerimizi sipariş ettik ve ben sözümü tutarak Caleb'ın ara sıra birkaç yudum içmesi için fazladan bir kadeh şarap söyledim. Yemeklerimiz kısa süre sonra geldi ve hep birlikte afiyetle yedik.

"Biftek umduğun kadar iyi miydi?"

"Bir daha nasıl hastane yemeği yiyeceğimi bilmiyorum." Caleb gözlerini kapayarak ağzına bir çatal dolusu yemek daha tıkıştırdı.

"Peki ya sen?" Elena'nın dikkatini çekmeye çalıştım. Gittikçe ilgi budalası bir pisliğe dönüşüyordum ve buna nasıl engel olacağımı bilmiyordum. Biri –herhangi biri– *lütfen* beni durdursun.

"Lüks restoranlardan pek hoşlanmam ama burası kesinlikle abartıldığı kadar varmış." Çatalını ağzına götürerek gözlerini kapadı.

Dudakları aletimin etrafındayken de aynı şekilde görüneceğini hayal ettim. Beni öğürme noktasına kadar ağzına alırken saygılı ve baştan çıkarıcı görünecekti.

Gözlerimi kaçırıp pantolonumu düzelttim. "İşte bunu duymak hoşuma gitti. Yine de ızgarada iyi biftek pişirebiliyorum, yani en azından F1'de işler yolunda gitmezse aşçılık yapabilirim."

"Yemek yapabiliyor musun?" Caleb sandalyesine yaslandı.

"Elbette. Çocukken Jackie'yle vakit geçirmeyi severdim. Bildiğim her şeyi bana o öğretti."

"Vay be." Elena bana baktı.

"Sen hangi seçkin mutfakları biliyorsun? Sakın Jax'in seni gölgede bırakmasına izin verme." Caleb çatalıyla Elena'yı işaret etti.

"Genelde sizin bilmeyeceğiniz Meksika yemekleri."

"Guacamole dersen seni asla bırakamayabilirim."

Elena kıkırdadı. "Ve ev yapımı tortilla cipsleri."

"Sen mükemmel bir kadınsın. Bu gece benimle evlenir misin? Sen yemek yaparsın ben de temizlik. Mükemmel bir uyum içinde yaşar gideriz." Ona gülümsedi.

Elena başını iki yana sallayarak kahkaha attı. "Her ne kadar tatlı olsan da parmaklıklar ardında bir hayatla ilgilenmiyorum. Üzgünüm."

"O zaman sizinle geçirdiğim süre sona ermeden önce son bir isteğim var." Caleb papyonuyla oynadı.

Ona baktım. "Striptiz kulübü kesinlikle söz konusu olamaz."

Elena boğulur gibi oldu. "Aman Tanrım, Jax, kes şunu. Onu utandırıyorsun."

Caleb çenesini kaldırdı. "Dövme yaptırmak istiyorum."

Ona dik dik baktım. "Gerçekten mi? Ama daha on altı yaşındasın."

"Bunu ilk dövmesini aynı yaşta yaptıran birinden duymak çok komik."

"O farklı. Benim iznim vardı."

Caleb kel başını ovuşturdu. "Annem kabul edecektir."

Gözlerim Elena'nınkilerle buluştu. "Ne dersin? Son dileğini yerine getirelim mi?"

"Daha iyisini düşünemezdim." Bana gülümsemesi kalbimin göğsümde tuhaf bir şekilde sıkışmasına neden oldu.

Kahretsin.

Âşık olmak istemiyordum ama gülümsemesi her şeye razı gelmeme neden oluyordu.

27

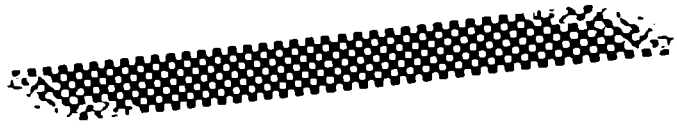

ELENA

Caleb kesinlikle Jax'e tapıyordu. Elbette Jax'in Caleb'a karşı ilgili ve nazik olmasını bekliyordum ama o, hayranına F1'in en iyi deneyimlerini yaşatmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Aklımdan çıkaramadığım dövmeli adam bana bütün dünyadan sakladığı tatlı yönünü göstermişti.

Ben Caleb için eski F1 arabalarıyla sahte bir yarış planlarken Jax bir adım ileri gidip başka etkinlikler ayarlamıştı. Sürpriz bir öğle yemeğinde Caleb'ı Liam ve Noah'yla tanıştırmıştı. Beni dışarı çıkarma bahanesiyle gittiğimiz akşam yemeğinde bile aslında Caleb'ın onunla geçireceği son geceyi unutulmaz kılmak için uğraşmıştı.

Kısacası, Jax o kadar büyüleyiciydi ki en ufak bir şeyde ona âşık olacakmışım gibi hissediyordum.

Yemekten sonra Jax dövmecisini arayıp dükkânını açtırırken ben de Caleb'ın annesini arayıp kararını onaylayıp onaylamadığını sordum. Caleb'ın arzusunu destekleyen imzalı bir onay formunun taranmış kopyasını bana e-postayla gönderdi.

Ninova

Yolculuğun büyük kısmını ikisinin F1 dedikodularını ve istatistiklerini tartışmalarını dinleyerek geçirdim. Bu hafta Jax'te bir farklılık vardı. Dilini boğazıma sokup beni boşalttığı son olaydan bahsetmiyordum bile.

O... bilmiyorum, mutlu görünüyordu. Daha önce onda görmediğim gerçek bir mutluluk. Londra'da zaman geçirmek mi onu böyle huzurlu hâle getirmişti yoksa F1'in baskılarından uzaklaşmaktan mıydı mı bilmiyordum.

İçimden bir ses her an bir şeylerin ters gidebileceğini söylüyordu. Ama içimdeki daha baskın bir ses –aptalca umutlu bir ses– sezonun sonuna kadar böyle kalıp kalmayacağını merak etmiyor değildi.

Tanrım, umarım böyle kalırdı. Jax'in bu hâllerini gün geçtikçe daha çok sevmeye başlamıştım.

Arabamız modern bir vitrinin önünde durduğunda düşüncelerimden sıyrıldım.

"Hazır mısın?" Arabadan inen Caleb bana elini uzattı.

"Bu çılgınca bir fikir." Uzattığı elini sıkıca tuttum.

"En iyi fikirler böyle başlar." Elimi bırakmadan önce bir öpücük kondurdu.

Cidden, bu çocuğun böyle numaraları nereden öğrendiğini hiç bilmiyordum ama her geçen saat cazibesini daha da artırıyordu. Tüm bu gösteri bana çok komik geliyordu.

Dövmeci olabileceğini asla tahmin etmediğim bir ofise girdik. Tepemizde asılı duran modern avize davetkâr bekleme odasını aydınlatıyordu.

"Burası harika bir yer," diye fısıldadım Jax'e. Gözlerim kollarını saran siyah gömleğine kaydı, geçen gün tutunduğum kasları ortaya çıkarıyordu. Dilimi üzerinde gezdirmek istediğim kasları.

Parmaklarıyla çenemi kaldırıp bana göz kırptı. Yakalanmıştım.

Yanaklarım kızarırken sol tarafımızdaki belirgin duvarı gözden geçirdim.

"Duvar kâğıtları Alan'ın yaptığı tasarımlardan oluşuyor. Belki yeterince dikkatli bakarsan benim dövmelerimden bir ikisini görebilirsin." Jax omuz silkti.

"Yok artık! Bu inanılmaz." Caleb'la Jax evrakları incelerken ben de farklı desenlere göz gezdirdim.

Renk ve çizimlerin karışımına hayran kalarak desenlerin arasında kayboldum. Parmaklarım tanıdık gelen bir yılanın üzerinde gezindi. "Bir tane buldum!"

"Bana öyle bakarken daha ürkütücü görünüyor." Jax yanıma geldi, vücudundan sıcaklık yayılıyordu.

Hiç düşünmeden elini tutup çekiştirdim. Sanki biri tenimi tutuşturmuş gibi içimde bir elektrik akımı oluştu. "Onu ürkütücü kılan şey, iskelet kemiklerinin arasında kıvrılması."

Elini tutan elime baktı. "Neden?"

"Hastalıklı."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Babamın şerefine yaptırdım."

İşte şimdi kendimi bok gibi hissediyorum. "Niyetim–"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sadece sana takılıyorum. Caleb'ın dediği gibi, Kral Kobra eskiden fena benzetirdi. Bu da benim ona bir saygı gösterim."

"Peki ya kemikler?"

Jax'in parmakları benimkilere kenetlendi. "Şey, o daha çok belalı olmakla ilgili bir şey. Sen anlamazsın."

"Ne kadar belalı olduğunu kanıtlamak için dövmeye ihtiyacı olan son kişisin."

Başını eğip bana baktı. "Bu bir iltifat mıydı?"

Sırıtarak gözlerimi devirdim. "Sakın alışayım deme."

"Jax, flörtüme asılmayı bırak. Hadi gidelim!" Caleb holde bize el salladı.

Jax bir şey söylemek ister gibi görünse de elini çekiştirdim. Jax'in dövmecisi Alan'ın malzemelerini yerleştirdiği arka odaya kadar Caleb'ın peşinden gittik.

Caleb koltuğa yerleşti ve Alan dövme için tenini hazırladı. Jax ve ben köşede yan yana oturduk. Vücudum yakınlığının farkına varırken bacakları benimkilere temas etti.

Jax parmaklarını tekrar benimkilerle kenetlediğinde içimde şehvetin izleri belirmeye başladı. Başparmağı elimin narin kemikleri üzerinde gezinirken tüylerim diken diken oldu.

"Gerçekten istediğin bu mu, dostum?" Jax, Caleb'ın dövmesinin taslağına baktı.

"Evet."

Jax gülümsemesine karşı koyarak başıyla Alan'a işaret verdi. "Çocuk ne istiyorsa onu yap."

Alan harfleri kazırken Caleb acı içinde oturup şakalar yaptı. İşlem oldukça kısa sürdü. Yeni arkadaşımız kolunun iç kısmında, genellikle kan aldırılan yerdeki dövmesini gösterdi.

Canını yakmamak için kırmızı derinin etrafına dokundum. "*Yağmur yoksa çiçek de yok.* Senin yaşında biri için enteresan bir seçim."

"Annemin en sevdiği sözdür."

"Peki ya yer?" Damarına dokundum.

"Bir sonraki kemoterapi seansımda bakacak güç veren bir şeyimin olması iyi olur diye düşündüm." Caleb'ın yanıtı gözlerimin dolmasına neden oldu.

Bana sarsak bir biçimde gülümsedi. "Benim için ağlama, canım. Kurabiyeler böyle böyle ufalanır."

"Hey, onun için kullandığım lakabı çalma." Jax bir kolunu omzuma sararak beni yanına çekti.

Jax'in bu basit sahiplenici tavrına karşılık kalbim deli gibi çarptı.

"Sanırım hepsi bu kadar." Alan malzemelerini toplamaya başladı.

"Bekle," dedim pat diye. "Dövme yaptırmak istiyorum."

"Dövme mi istiyorsun? Sen mi?" Jax başını geri çekti.

"İnanması bu kadar mı zor?"

"Dürüst olmak gerekirse evet, zor," diye ekledi Caleb.

Homurdanarak gülüp Alan'a döndüm. "Ben küçük bir şey istiyorum."

Jax kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bundan emin misin?"

"Evet."

Jax omuz silkip Caleb'la beraber salonun karşısındaki koltuğa geçti. Bana daha fazla soru sormadığı için minnettardım çünkü cesaretimi kaybedeceğimden korkuyordum.

Alan'a istediğim tasarımı ve nereye yapılmasını istediğimi gösterdim. Başkasına çocukça ve aptalca gelebilirdi ama bana göre bu, kırık yanlarımı benimserken olmak istediğim şeyleri sembolize ediyordu.

Alan kaşlarını çatarak bana baktı. iPad'ini çıkarıp tasarımı çizdi ve ona gösterdiğim fotoğrafla benzer hâle getirdi.

"Mükemmel."

"Emin olmak için soruyorum, buraya mı istiyorsun?" Orta parmağımdaki yıllar öncesinden kalma pürüzlü yara izinin olduğu yere dokundu.

"Evet." Alan'a elimi uzattım ve transfer kâğıdıyla deseni tenime aktarmaya başladı.

Tenimi hazırladı. Vızıltı sesi duvarlarda yankılanıyordu. İğne derime değdiğinde irkilip beklenmedik acıyla inledim.

Alan kaşlarını çattı. "Kusura bakma. Acıtacak."

"Caleb irkilmedi bile. Bu nasıl mümkün olabilir?" Gözlerim odadaki tüm erkekler arasında gidip geldi.

"Bana sürekli iğne batırılıyor." Caleb omuz silkti.

Jax çok tatlı bir tavırla Caleb'ın omzunu sıktı. Jax'in Caleb'a bakışı bir anlığına acımı unutturdu. "Seni tanıdığım en güçlü erkek yapan da bu."

Caleb sanki Jax çok komik bir şey söylemiş gibi güldü. Jax karşılık olarak gülmeyince Caleb'ın kaşları çatıldı. "Ah, sen ciddisin?" Şaşkınlığı sesinden anlaşılıyordu.

"Tabii ki ciddiyim. Yaşadığın onca boktan şeyle baş edip de hâlâ her gün gülümsemeye devam eden herkes benim gözümde bir kahramandır." Jax, Caleb'ın omzunu bıraktı.

"Vay be. Duygularımı depreştiriyorsun." Caleb gözlüğünü düzeltti.

Jax başını iki yana salladı. "Ben ciddiyim. Bazı açılardan seni örnek almaya başladım."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Caleb'ın ziyaretinin Jax'i bu kadar etkilemesini beklemiyordum ama Jax'in her gün kendi mücadelesini veren biriyle bağ kurmasına minnettardım. Caleb güçlü ve pozitif bir duruş sergiliyordu ve bence Jax de zamanla bunu öğrenecekti.

"Şey, ee, teşekkürler." Yeni dövmesine bakan Caleb'ın yanakları kızardı.

Jax sandalyesini koltuğun yanına çekip boşta kalan elimi tuttu. "Parmaklara yapılan dövmeler diğerlerinden daha çok can yakar. Acı çektiğin zaman elimi sıkabilirsin. Sen farkına varmadan bitecek."

Zihnim yanma hissinden ziyade onun dokunuşuna odaklandı. "Vay canına. Bütün vücudunun bunlarla kaplanmasına nasıl dayandın?"

"Acı gelip geçer." Jax gerginlikle gülümsedi.

Alan işine geri döndü. Can simidi gibi Jax'in eline tutunarak başparmağının yatıştırıcı bir dokunuşla tenimde gezinmesine yoğunlaştım. Caleb, Alan'la sohbet ederken ben Jax'in büyüsüne kapılmıştım.

Yüzüne baktığımda beni izlediğini fark ettim. Bakışlarımı kaçırma dürtüsüyle savaşarak kendimi âna bıraktım. Vücudumda gezinen gözleri kararararak göğsümde oyalandıktan sonra tekrar benimkilerle buluştu.

Bu gece yeşil elbiseyi seçtiğim için kocaman bir aferini hak etmiştim. Bana attığı bakış, askısız sütyen tercihimi daha da değerli kılıyordu.

"Hasiktir. Sen gerçekten bambaşka bir şeysin. Hem için hem de dışın çok güzel ve inan bana bunu söylemek çok klişe geliyor." Elimi ağzına götürerek dudaklarını hassas kemiklerime bastırdı. Tenimi delen iğne yerine bedenimin onun dokunuşuna verdiği tepkiye odaklandığımda içim arzuyla yanmaya başladı.

Sahte bir tiksintiyle burnumu buruşturdum. "Flört etme yeteneğinden bu kadar yoksun olabileceğin kimin aklına gelirdi?"

"Kadınlar genellikle kendi kendine onun kucağına atladıklarından bunun için çaba sarf etmesine gerek kalmıyor. Yani parasının hakkını veriyor," dedi Caleb iğnenin çıkardığı vızıltı eşliğinde.

"Bir çocuk ne zaman çenesini kapaması gerektiğini hiç mi bilmez?" diye mırıldandı Jax.

"Hayır. Bir yaşında konuşmaya başladım ve o günden beri hiç susmadım. Annem bazen beni ağızlık takmakla tehdit ederdi."

Alan işinin bittiğini işaret ederek Jax'le yaşadığım ânı noktaladı. "Daha önce hiç o filmle ilgili dövme yaptırmak isteyen olmamıştı."

Ailemin öldüğü geceden kalma yara izini örten alaycı kuş simgesini incelerken gözlerim doldu. Duygularımı saklamaya çalışsam da Jax elimi tutarak zarif dövmemi inceledi.

"İlk dövme için ilginç bir seçim."

"Büyük bir Katniss Everdeen hayranısın sanırım?" Caleb imzunu benimkine vurdu.

"Hımm." Aslında tam tersiydi. Ama babamla ilgili son anım olduğundan hikâyeyle olan bağlantısını görmezden gelemezdim.

Jax yerimden kalkmama yardım etti.

"Sen de bir şey ister misin, dostum?" Alan iğneyi Jax'e doğrulttu.

Jax başını salladı. "Hayır. Bugün almayayım."

Jax dövme için ödeme yapma isteğimi görmezden gelerek tüm masrafını karşıladı ve bizi çıkışa yönlendirdi.

Hepimiz kapıda durup yağan yağmura baktık, arabamız görünürde yoktu.

"Kahretsin. Şoförü arayayım." Jax cep telefonunu çıkarıp içeri girerek bizi tentenin altında bıraktı.

"Hey, Caleb, hiç yağmurda dans ettin mi?"

Başını salladı. "Hayır."

"Birkaç dakikalığına yağmur altında kalsan senin için sorun olur mu?"

"Düşünce tarzın hoşuma gitti. Ayrıca bir hanımefendiye asla hayır diyemem." Gülümsedi.

Elini tutup onu fırtınanın içine sürükledim. Ben telefonumda rastgele bir şarkı açarken yağmur tenimize çarpmaya devam etti. Caleb elimi yakalayıp beni etrafında döndürdü.

Caleb'ın bu hareketi pervasızca mıydı? Evet.

Peki bu, onun adına bir kar küresi ânı mıydı? Kesinlikle.

28

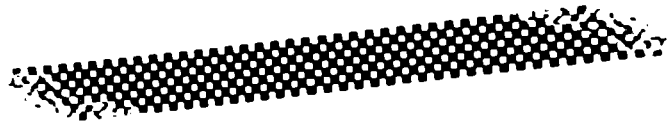

JAX

Islak saçları yüzüne yapışmış olmasına rağmen gülümseyen Elena'dan gözlerimi ayıramıyordum. İnsandan çok suya düşmüş bir kediyi andırdığından o anda gözüme çekici gelmemeliydi aslında. Caleb ve Elena yağmur altında dans ediyor, pencereleri sarsan gök gürültüsüne rağmen kahkahalarla gülüyorlardı.

Gülüşü nefesimi kesiyordu. Dudaklarına, gülüşüne ve diğer her şeyine sahip olmak, onu kendime çalmak istiyordum.

Caleb onu etrafında döndürürken Elena karanlık gökyüzüne doğru gülüyordu. İkisi çevrelerindeki her şeyi görmezden gelerek fırtınanın ortasında çılgınca dans ediyorlardı.

İçimde bir şeyler koptu. Elena'yla daha fazla zaman geçirmek istedim. Daha fazla çalıntı dakika yaşamak ve yoğun öpücükler tatmak istedim. Daha fazla yapboz bitirmek için çabaladığını izlemek ve sessizce ona yardım etmek.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan uzak durmak imkânsızdı. Sadece inkâr edilemeyen kimyamız yüzünden değil. Ona karşı duyduğum çekimi, akıl sağlığım ve arzularım ara-

Ninova

sındaki bu sonsuz savaşı inkâr etmek aptallıktı. Farklı olmak, yaşam tarzımı onun için değiştirmek istiyordum.

Hepsinden önemlisi, onunla normal olmak istiyordum.

Bunun birbirimize duyduğumuz çekimle ilgili olmadığını, daha derin bir şey olduğunu biliyordum. Bu, artık görmezden gelemeyeceğim bir şeydi.

Elena'yı istiyordum ve öyle değilmiş gibi davranmaktan bıkmıştım.

Bir saat yatakta dönüp durduktan sonra bir bardak su içmek için mutfağa gittim.

Piyanonun sesini duyunca oturma odasına yöneldim. Annem bugünlerde nadiren piyano çaldığından onu çocukluğumdaki gibi babamın yanında piyano çalarken yakalamayı çok istiyordum. Fakat annem yerine Elena'yı loş oturma odasında görünce şaşırdım.

Elena piyano sehpasında tek başına, sırtı bana dönük oturuyordu. Yiruma'nın "River Flows in You" şarkısını tanımıştım ama tonlama yanlıştı.

Elena yüzünü koluna sildi, müzik sesi arasında burnunu çekiyordu.

Tereddütle ona doğru yaklaştım. "Piyano çaldığını bilmiyordum."

İrkildi. Aramızdaki mesafeyi kapadığımda müzik rafının üzerinde duran telefonunun YouTube'dan bir melodi çaldığını gördüm.

"Neden piyanonun başına oturup çalmıyorsun?" Kenara kayması için elimle işaret ettim.

Bana belli belirsiz gülümsedi. "Çalmayı bilmiyorum."

Gözyaşlarının sebebini öğrenmek istesem de kazağının koluyla yüzünü silmek için gözlerini kaçırınca bundan vazgeçtim. "Neden bu şarkı?"

"Annem çok severdi. O çalardı ama beni denemeye ikna edemezdi çünkü ben onun öğleden sonraki dersleri yerine baleye odaklanmak istiyordum. Keşke çalabilseydim."

Geçmiş zaman kullanması gözümden kaçmamıştı. Ondan daha fazla bilgi almak yerine videoyu duraklattım. Parmaklarımı piyano tuşlarının üzerinde gezdirip şarkıyı baştan çalmaya başladım.

Gözleri kocaman açıldı. "Piyano mu çalıyorsun?"

Başımla onayladım. "Bu şarkıyı bildiğim için şanslısın. Bir klasiktir."

Elena vücudunu piyano çalışımı görecek kadar çevirdi. Bir an gözyaşlarıyla yıkanmış yüzüne baktım. Üzüntüsü kaşlarımı çatmama neden oldu. Yanaklarından birkaç damla gözyaşının süzüldüğünü görünce tuşlara dönüp ona biraz mahremiyet tanıdım.

Şarkıyı onun için tekrar çalarken melodi dört bir yanımızı sarmaladı. İkinci bölüme geldiğimde, daha fazla nota ekleyerek tempoyu artırdım. Elena beni izlerken parmaklarım tuşların üzerinde dans ediyordu.

Şimdiye dek sadece annemin önünde çalmıştım ama Elena'nın huzurunda çalmak heyecan vericiydi. Bu anı saklamak ve onu neşelendirmeye devam etmek istiyordum. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa yüzündeki acıyı silebilmek.

Şarkı bittiğinde ayağa kalkmaya yeltendi ama bileğini yakaladım. "Bekle. Bir tane daha."

Tekrar oturdu, şaşırmış görünüyordu. Onun için mükemmel olduğunu düşündüğüm bir şarkının ilk notalarını çalmaya başladığımda içimi bir heyecan sardı.

Ed Sheeran'ın "Photograph" şarkısını duyunca yüzü aydınlandı.

"Dürüst olmak gerekirse şu anda rüya görüp görmediğimden emin değilim. Beni çimdikler misin?"

Şarkıya ara verip çimdiklemek yerine saçını çekiştirdim. "Rüyalarında genelde beni mi görürsün?"

"Hayır. Rüya görmüyorum." Kahkahasını gizlemeye çalışırken bedeni sarsıldı.

Tuşlara odaklanarak ona, bana verdiği umudu hatırlatan bir şarkı çalmaya başladım. Daha iyi olmak, daha fazlası olmak için içimde uyandırdığı o çılgın isteği.

Onun için daha fazlası. Kendim için daha fazlası.

İkimizin birleşimi ölümcüldü ama aynı zamanda durdurulamazdı. Kendime olan hâkimiyetim iyice gerilmiş bir lastik bant gibi kopmak üzereydi.

Şarkı sona erdiğinde Elena elini benimkinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim." Yanağından yeni bir gözyaşı damlası süzüldü.

Gözyaşlarından nefret ediyordum. Elena kalkıp gitmeye fırsat bulamadan diğer elimle gözyaşlarını sildim. "Neden ağlıyorsun ve bunu nasıl durdurabilirim?"

Elena buğulu gözlerle bana baktı. "Onun sevdiği şarkıyı çaldığını duymak içimde birçok duyguyu harekete geçirdi. Diğer şarkı da tuzu biberi oldu."

"Ne gibi duyguları?" Sesim boğuktu.

"Hepsini. Mutluluk, acı, şükran. Kafamın içinde o kadar çok şey dönüyor ki anlam veremiyorum. Ama en çok onu özlüyorum."

"Sanırım anneni kaybettin?"

Burnunu çekti. "Evet. On iki yaşındayken."

"Siktir. Bunu duyduğuma üzüldüm." Annem olmadan hayatıma devam etme düşüncesi bile beni kaygılandırırken onsuz büyümeyi hayal dahi edemiyordum.

"Onu ve babamı aynı gün kaybettim." Duraksadı, gözlerini tuşlara dikti. "Öldürüldüler."

Titreyen elini kavrayıp ihtiyaç duyduğu can simidi olarak parmaklarına sarıldım. "Lanet olsun."

"Ben oradaydım. Olay olduğunda."

Aman Tanrım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir çocuğun bu tür bir travma yaşaması düşüncesi bile içimi acıtıyordu.

"Hayatımın en kötü gecesiydi. Dolabımda kitap okuyordum, ailem yatmadan önce beni kontrol eder diye saklanmıştım. Ama sonra annemle babam çığlık atmaya başladılar ve silah sesleri duydum. Ardından sessizlik geldi."

"Başka bir şey söylemene gerek yok."

"Hayır. Söylemem gerek." Derin bir nefes aldı. "Adamlar beni bulmaya çalıştı ama ben giysilerin ve kolilerin arkasına saklanmıştım. Gittiklerinden emin olunca aşağı inip onları yerde buldum." Elini benimkinden çekip acısını gizlemek için yüzünü kapadı. Ağlarken çıkardığı hıçkırıklar kalbimi paramparça etti, o karşımda yıkılırken ben çaresizce kalakaldım. Söyleyeceğim hiçbir şey, böylesi bir acıyı dindiremezdi.

"Bu yüzden karanlıkta uyuyamıyorum. Kâbuslar görüyorum. Bazılarında ailem öldükten sonra adamlar beni bulup öldürüyor. Diğerlerindeyse ailem gözlerimin önünde vuruluyor ve ben adamlara engel olamıyorum."

Ayağa kalkıp Elena'yı yanıma çektim ve onu göğsüme bastırdım. "Bu kâbusları birer birer ortadan kaldıracağız. Hepsini siktir et, sana bir daha bulaşmaya çalışan herkesi de siktir et."

Elena yanında onu korumaya hazır birini hak ediyordu. Bana bakışları beni o kişi olmaya teşvik etse de ben bir kahraman değildim.

Beni kahreden de buydu.

29

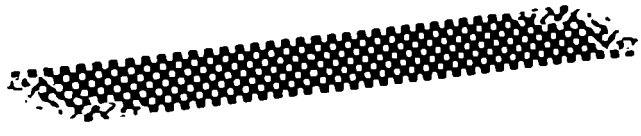

ELENA

Ellerimi Jax'in göğsüne bastırarak sözlerini algılamaya çalıştım. Ellerimi kendine doğru çekip göğsünde tuttu. Kalbi avuçlarımın altında küt küt atıyordu.

"Sana pislik gibi davrandığım için üzgünüm. Kahretsin, sana öyle davrandığım için çok ama çok üzgünüm. Her şey için. Partiler, damarına basmak için söylediğim kötü sözler. Sana yaşattıklarımdan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Hayat hikâyem yüzünden birinin bana acımasını istemiyorum." Ondan uzaklaşmaya çalışsam da beni bırakmadı.

"Hikâyen yüzünden değil. O hikâyeye rağmen olduğun kişi yüzünden."

Sözleri kalbimi sıkı sıkıya kavrayarak yerimde durmamı sağladı. Karakterindeki bu değişimle ilgili ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Hikâyemi bana acımasını istediğim için paylaşmamıştım. Dürüst olmak gerekirse beni bu karanlık yanımı onunla paylaşmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ninova

Ama paylaşmıştım. Onun gerçek beni görmesini istemiştim. Herkesin gördüğü derli toplu hâlimi değil, önemsiz ve geçici olan her şeyi bir kenara bıraktığımda olduğum kişiyi.

"Hatamı düzeltmem için bana bir şans ver." Nasırlı parmaklarıyla yanağımı okşadı.

Tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu.

Başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Usulca dokunduğu yerde dudaklarım karıncalandı. Karnımın alt kısmına bir elektrik akımı yayılırken gözlerinin içine bakmak için başımı geri çektim. "Gerçekten her şeyi riske atmak istiyor musun?"

"Her şey için hiçbir şeyi riske atmıyorum. İkisi çok farklı şeyler."

Buna nasıl cevap verebilirdim ki?

Jax beni cevap vermekten kurtararak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dili ağzımın kenarında gezinirken midemdeki sıcaklık bedenime yayıldı. Diliyle beni ele geçirip aramızdaki etkileşime dair tüm şüphelerimi yok etti.

Ellerinden birini belime dolarken diğeriyle başımın arkasını kavradı. Öpüşmemiz kontrolden çıkınca nefes alışverişlerimiz düzensiz bir hâl aldı. Telaşımız yüzünden dişlerimiz birbirini çarpıyordu.

Beni kendine doğru çekmeden önce eli kalçama kaydı. Ereksiyonu karnıma baskı yaptığında ağzının içine inledim. Alt dudağımı ısırdıktan sonra geri çekildi. "Seni o kadar çok istiyorum ki nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Parmaklarım göğsünde gezinirken göğsünden hafif bir gümbürtü yükseldi. "Bir fikrim var," diye fısıldadım ensesini kavrayıp onu dudaklarıma doğru çekmeden önce. Aramızdaki son zihinsel engeli de yıkarken dudaklarımız buluştu.

Nefesimiz kesilene dek öpüşürken içimdeki arzu da giderek büyüdü. Jax dudaklarını ayırıp dilini şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdirirken inledi. Elimi kavradı ve piyano sehpasın-

dan telefonumu alıp beni koridorda sürükleyerek yatak odasına doğru merdivenden yukarı çıkardı.

Yatak odasının kapısını kapatana kadar sessiz kaldım. "Demek buraya kadarmış."

Bana içimi eriten hınzır bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır. *Daha* yeni başlıyor."

O telefonumu şifonyerin üzerine yerleştirirken ben yatağa doğru geri geri gittim. Bakışları beni içten dışa yakarken yırtıcı bir hayvan gibi sinsi sinsi yavaşça bana doğru yaklaştı. Penceresinden sızan loş ışık odayı biraz olsun aydınlatıyordu.

Kazağımı etek ucundan çekip çıkararak beni sadece pamuklu sütyenimle bıraktı. Justin Timberlake'in "SexyBack" şarkısını çalmaya başlasa yeriydi.

Jax'in gözleri göğsümde takılı kaldı. Kollarımla gövdemi sarmak istedim ama buna izin vermedi. Sütyenimi çıkarıp omzunun üstünden arkasına attı.

"Bırak utangaçlığı. O kadar güzelsin ki." Parmaklarıyla taytımı kemerinden tutup yavaşça aşağı çekti, sıcak parmakları tenimde gezinirken içim ürperdi.

Üzerimde sadece küçük, puantiyeli külotum kalmıştı. Yorum yapmaya fırsat bulamadan Jax beni kaldırıp kıçımı yatağa yerleştirdi. Bacaklarımı ayırdı ve arasına yerleşti.

Parmakları bacaklarımın iç kısmında gezinirken Jax tembelce beni öpmeye başladı. İlgisi için yalvaran bölgeyi avuçladı.

Pamuklu kumaşı kenara iterken omuzlarına yapıştım. Parmağını yarığımda gezdirdikten sonra klitorisime bastırdığında vücudum onun dokunuşuyla sarsıldı. Uyarılma sıvısını parmağıyla yayarken benden bir inilti koptu. "Ne kadar duyarlı küçük bir şeysin sen öyle?" Sinir uçlarıma yaptığı ağır işkenceye devam ederken gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Dudakları boynumun çukuruna ulaşırken bir parmağını içime soktu. "Seni dilimle becerdiğimde ne gibi sesler çıkaracağını çok merak ediyorum. İnleyen biri misin? Çığlık mı

atarsın? Yoksa henüz dünyayı sarsan bir orgazm yaşamamış sessiz bir tip misin?"

"Dünyayı sarsan mı?" Göğsüne doğru kıkır kıkır güldüm.

Dalga geçmem hiç hoşuna gitmemiş olacak ki beni yatağa doğru itti. Vücudunun sıcaklığını her yerimde hissediyordum.

"Ben seni parmağımla becerirken attığın son kahkaha olsa iyi olur." Başparmağı klitorisime daha yoğun baskı uygularken dudaklarıyla nefesimi çaldı.

Dudakları dudaklarımdan meme ucuma doğru bir gezintiye çıktı. Ağzına alıp sertçe çekiştirdi. Jax'in çekiştirdiği bölgeyi yalamasıyla acı yerini zevke bıraktı. Parmakları da uyum içinde içime girip çıkıyordu.

Mememin etrafındaki hassas teni emerken sırtım yatakta gerildi. Devam etmeden önce aynı nokta üzerinde uzun uzun oyalandı, mahareti ve dikkati yeni bir zevk dalgasına neden oldu.

Dudaklarının değdiği her yerde kırmızı izler oluşuyordu. Jax yavaşça parmaklarını içime sokup çıkarırken sabırsızlığım artsa da beni asla doruğa çıkarmıyordu.

"Sözünü tutacak mısın yoksa ikimize de işkence etmeye devam mı edeceksin?"

Nefes nefese sözlerim sessizliği doldurdu.

"Sana işkence etmek en sevdiğim eğlence." Bana gülümsedi.

"Hiç komik değil."

"Ama söz veriyorum, bu yatak odasında işkencenin en güzeli olacak."

Jax göğsümden uzaklaştığında kalbim bu düşünceyle daha hızlı atmaya başladı. Karnıma doğru öpücükler kondurdu. Parke zemine çarpan dizlerinin sesi beni heyecanlandırdı.

İç çamaşırımı indirdikten sonra parmaklarının yerini dili aldı.

Lanet olası dili. Yatağın ucundaki ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan dil. Ağzını en özel yerime kapayarak

beni nefessiz bıraktı, arzudan kıvranır hâle getirdi. Ağzımdan kendi kulaklarıma bile yabancı gelen birkaç çaresiz inilti çıktı.

Jax bir yandan klitorisimi emerken diğer yandan iki parmağını içime sokup çıkarıyordu. Göz kapaklarımın ardında patlayan bir galaksi vardı. Gözlerimi karartan bir sıcaklık sırtımdan aşağı akarak karnımın alt kısımlarına yayıldı.

Ben orgazmın doruklarından inerken dili bacaklarımın arasından uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi. Vücudum tir tir titrerken dudaklarıyla tenimi emerek kimsenin göremeyeceği yerlerde morluklar bıraktı. Beni sadece onun görebileceği yerlerde damgalıyordu. Sanki kendisinden başka kimseye bana sahip olduğunu kanıtlaması gerekmiyormuş gibi.

Benden her şeyimi alıyordu. Her soluğumu, her inleyişimi, her lanet sinir ucumu işkencesiyle ateşliyordu. Yerden kalkarken dudaklarını yaladı.

Gözlerinin bana kilitlenmesi çok erotikti.

Oturdum ve tişörtünün eteğini tutup başının üzerinden çıkardım. Parmaklarımı göğsünü kaplayan dövmelerin üzerinde dolaştırırken keşke onları daha iyi görebilseydim diye düşündüm. Parmaklarım omzunun hemen yanındaki kupa papazı kartının üzerinde gezinirken gözleri kapandı. Yaşayan bir papaz yerine, kırık bir kalbin yanında bir iskelet yer almaktaydı. Dövmesini incelerken içimde bir şeyler kırıldı.

Kendine ömür boyu hücre hapsi cezası vermiş kayıp bir adam. Şimdiye dek hayatta ne kadar başarı elde etmiş olursa olsun, geleceği için pek az umudu olan biri. Kendisine, bu yıkıcı yolda devam ederse neleri kaçıracağının gösterilmesi gereken biri.

Jax'e ona ne kadar değer verdiğimi göstermek istiyordum. Sevgiyi ve hayatını paylaşacak birini hak etmediğini düşünüyor olabilirdi ama ben ona aksini kanıtlamayı kendime görev edinmeye niyetliydim.

Onu kendime çektiğimde dudaklarımız birbirine çarptı. Parmaklarımı saçlarına dolayarak yumuşak tutamlarını çekiştir-

dim. Kendini bana bastırdığında yatağa düştüm ve öpüşmemizi kesmeden onu da kendimle birlikte götürdüm.

Kalçamı ereksiyonuna bastırarak onun dönmesini sağladım, böylece kendime güçlü bir pozisyon sağlamış oldum.

"Yatak başlığına doğru kay ve çerçeveye tutun." Demir yatak başlığındaki boşluğu işaret ettim.

"Bana emir vermemen gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Şu âna dek sezon boyunca yaptığım şey neydi sanıyorsun?"

"Bundan böyle işler değişecek." Gözleri heyecanla parladı.

"Umarım değişir." Ona çekingen bir edayla gülümseyerek sözlerinin hayatının her alanında geçerli olmasını umdum.

Sözümü dinleyip kafasını yatak başlığına dayadı ve yatak iskeletine tutundu. Dövmeli vücudunu merhametime bıraktığını görmek beni heyecanlandırmıştı.

Ben ona doğru emeklerken alt dudağını ısırdı. Eşofmanının lastiğinden tutup vücudunu kaldırmasıyla çekip çıkardım. "Kahretsin."

Jax güldü. "Bu, iyi anlamda bir kahretsin olsa iyi olur."

Aletinin büyüklüğü karşısında duyduğum endişeyle yutkundum. "Evet." Tereddütle parmağımı uzunluğunda gezdirdim. Parmağım damarının üzerinden aşağı ilerleyip uyarılma sıvısını yayarken aleti nabız gizi atıyordu.

"Siktir." Başını geriye attı.

Gülümseyip vücudumu iki yana açılmış bacaklarının arasına, yatağa yerleştirdim. Parmaklarımın yerini dilim alarak aletinin üzerinde aşağı yukarı gezinmeye başladı.

Jax'in nefes alışverişi ağırlaşarak beni devam etmeye teşvik etti. Aletinin başını dudaklarımın arasına aldım. Emmek ve dilimi kullanmak arasında gidip gelirken bir inilti kopardı. Yavaş yavaş yalamaya dönmeden onu zevkin eşiğine kadar azdırmaya devam ettiğimde vücudu kaskatı kesildi.

"Ne kadar uzun süre oynarsan taşaklarıma kadar içine girdiğimde boşalmanı o kadar geciktireceğim."

Göbeğimin alt kısmında bir sıcaklık patlaması yaşadım. Ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirlerine bastırdım ama başarısız oldum. Dudaklarımı tekrar aletinin ucuna doladım ama bir anda beni kaldırıp sırtüstü yatırdı.

Saçlarımı yüzümden çekerken ciğerlerimden bir nefes kaçtı. "Gerçekten mi?"

"Bu gecelik bu kadar. Boşalacaksam bu vajinanın beni sıkmasıyla gerçekleşecek." Jax yataktan kalkıp komodinden bir paket aldı.

"Komodininde prezervatif mi var? Nesin sen, ailesinin evinde zamparalık yapmayı uman bir ergen mi?"

"Daha çok seni yatağa atacağını bilen yirmi altı yaşında şehvet düşkünü biriyim." Jax hızlıca prezervatifi çıkardı.

Ukala erkeklerden hoşlandığım kimin aklına gelirdi?

Bacaklarımı tutup beni yatağın ucuna doğru çekti.

Heyecandan sırtım karıncalandı. "Arkadan becermenin en sevdiğin pozisyon olduğunu sanıyordum?"

Aletinin ucunu bacak arama sürterek beni hazırladı. "Bir dahaki sefer ne olacak sanıyorsun?"

Bir dahaki sefer. Çünkü bunu tekrar yapmak istiyor. Bu kadar basit bir ifade kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu.

İki bacağımı da kaldırıp omuzlarının üzerine yerleştirdi ve çok hızlı bir hamleyle içime girdi. Bu ani saldırı karşısında ağzımdan bir tıslama kaçtı. Uyarı yoktu. Tatlı tatlı öpücükler kondurmak yoktu. Parmaklarıyla kalçamı kavrayıp ardında izler bırakırken saf hâkimiyetten başka bir şey hissetmiyordum.

Kahretsin, hoşuma gitmişti. Mutluluk ve anlam veremediğim başka bir duyguyla gözlerinin kapanma şekli hoşuma gitmişti. Gözlerini araladı ve durduğu yerden sanki beni okuyabiliyormuş gibi derin derin gözlerimin içine baktı.

İçimde bir duygu dalgası yükseldi. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için dirseklerimin üzerinde doğruldum. "İyi misin?"

"Evet. Biraz şaşkınım."

Nedenini ne ben sordum ne de o söyledi. Jax eğilip çene hattımdan boynuma doğru öpücükler kondurdu. Tekrar hareket etmeye başladı. Ben onun itişlerine karşılık verirken darbeleri daha düzensiz bir hâl aldı.

Onu bu şekilde hissetmeyi sevmiştim. İçimi dolduruşunu, gücünü, bedenimde büyüyen heyecanı.

Elleriyle popomu yataktan kaldırıp açısını ayarlayarak her seferinde nefesimi kesecek şekilde içime girmeye devam etti. Orgazm zihnimi ve bedenimi ele geçirirken sırtımdan yayılan sıcaklık daha da yoğunlaştı.

Patlamam kıvranan Jax'i harekete geçirdi ve elleriyle kalçamı iki yandan acıtacak derecede kavradı. İçime girip çıkmaya devam ederken yerimde kalabilmek için yorgana tutundum.

Aleti bir kez daha G noktama sürtünerek bana başka bir beden dışı deneyim yaşattı.

"Siktir!" Kasıkları tenime çarpmayı devam ederken Jax'in vücudu sarsıldı. Kendine geldikçe hızı azaldı. Bacaklarımı omuzlarından indirdikten sonra vücudu benimkinin üzerine yığıldı ve başını boynuma gömdü.

"Elena... seninle ne halt edeceğim ben?" Nabzımın hızla attığı noktaya yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Eminim yaratıcı bir şeyler bulabiliriz."

Yüreğimi, oraya hapsetmek istediğim bir sıcaklıkla dolduran sert bir kahkaha attı. Mutluluk ve neşeyle rahatlayana dek her gün içinden çıkarmak istediğim bir kahkaha.

Her gün sebebi olmayı dert etmeyeceğim bir kahkaha.

30

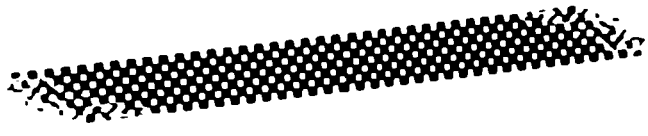

JAX

Dün her şey değişmişti. Aslında Elena'yla aramızdaki son engeli yok etmek gibi bir niyetim yoktu. Ama o hüzünlü gözleri ve travmatik geçmişiyle, aramızda olanları düzeltme arzuma engel olamadım. Elinden her şeyini alan bir dünyada sırtını dayayabileceği biri olmak ve yaptıklarımı telafi etmek istedim.

Gecenin bir yarısı odamdan kaçıp gitmiş ve beni bomboş bir yatakta, ikimizin kokusuna uyanmak zorunda bırakmıştı.

İçimi bir belirsizlik sardı ve onu bulursam olacaklar yüzünden kaygılanmaya başladım. Dün gece yaşadığımız şeylerden sonra onun yine kendini geri çekip benden kaçtığı düşüncesi huzursuz ediciydi.

Hem de ne yaşamıştık. Ona olan hislerimi anlatmaya "bağımlı" kelimesi yetmezdi. Dün gece yaşadıklarımız aramızdaki ilişkinin gidişatını işaret ediyorsa o zaman bu kadar uzun süre kendimi tuttuğum için eski beni yumruklamak istedim.

Misafir odasının bulunduğu evin orta kısmına doğru yürüyüp kapısını tıklattım. "Elena, aç kapıyı."

Ninova

Kapı açıldığında karşımda seksenlerin müzik kliplerinden fırlamış gibi görünen dalgalı saçlarıyla uykulu bir Elena buldum. Dökümlü tişörtünün pek gizleyemediği bacaklarına baktım. Menekşe rengi morluklar gözüme ilişince gülümsedim. Onu çevirip tişörtünü kaldırmayı ve poposunda parmak izi bırakıp bırakmadığımı görmek istedim. Biraz kaba davranmış olabilirdim ama kendimi tutamamıştım. Ona olan arzumu aylarca görmezden gelince şimdi dizginlemek zor olmuştu ve acısını da vücudu çekmişti.

Gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu? Kestiriyordum."

"Sabahın dokuzunda mı? Sen kimsin ve gerçek Elena'ya ne yaptın?"

"Gecenin çoğunda beni uyutmadın. Ne bekliyordun ki?" Yüzünü sevimli bir şekilde buruşturarak esnedi.

"Öncelikle sabaha kadar yatağımda kalmanı." Sesim amaçladığımdan daha alıngan çıkmıştı.

"Annenle babanın beni odanda yakalamasını istemedim."

"Ergenliğimden beri yatak odama uğramadılar, unuttun mu? Bunun yerine diyafonu kullanıyorlar."

Gözlerini kıstı. "Ah, öyle mi?"

"Aynen öyle. Peki, senin odan mı benimki mi?"

"Ne?" Kollarını göğsünde kavuşturarak sertleşen meme uçlarını gizlemeye çalıştı. Ne yazık.

"Zaman tükeniyor. Karar ver."

Kapıyı daha geniş açarak beni içeri aldı.

"İyi seçim." Onu kaldırıp yatağın üzerine attım. Attığı çığlık yüzüme bir gülümseme yaydı.

"Ne yapıyorsun?" Kahkaha attı.

Yatağın üzerinde emekleyerek ikimizi de yorganın altına soktum. "Şimdi sus. Gecenin çoğunda beni ayakta tuttun. Güzellik uykusuna ihtiyacım var." Vücudunu kendime çektiğimde başını göğsüme yasladı.

"Jax..."

"Evet." Başını yerinde tutmak için saçlarını elime doladım. Elena'nın yakınlığıyla büyüyen ereksiyonumu görmezden gelmeye çalışırken çilek kokusu beni sakinleştirdi.

"Şimdi ne olacak?"

"Deneyeceğiz."

Ona verebileceğim tek cevap bu olabilirdi ama benim için yeterince iyi bir cevaptı.

Kendine benimle birlikte bir şeylerin üstesinden gelip gelemeyeceğini sorması gerekiyordu. Ben fedakâr bir pislik değildim. Alacağım bir şey kalmayana kadar karşı tarafı sömürürdüm.

Ama söz konusu Elena'ysa, iyi günümü, kötü günümü ve umutsuz anlarımı onunla paylaşmaya hazırdım.

Telefon iki kez çaldıktan sonra Connor, "Beni aramanı neye borçluyum?" diye açtı.

Yatağıma uzanmış, kubbeli tavana bakıyordum. "Dün yüz milyon dolarlık bir sponsorluk anlaşmasını başarıyla gerçekleştiren adamı tebrik etmek istemem dışında mı? Bu yaz tatilinde çok meşguldün."

Connor güldü. "Sen hiçbir şey yapmamakla meşgulken ben çalışıyordum."

"Hey, ara sıra dinlenmek her şeye değiyor."

"Biliyorum. Sesin daha iyi geliyor. Daha rahatlamış."

Öksürdüm. "Evet. Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Dinliyorum." Arka plandan kâğıt hışırtıları geldi.

"Şey, Elena'nın benimle bir ilişki yaşayamayacağını açıkça söylemedin ama ben–"

"Çıkıyor musunuz?"

"Şey, biz... seçeneklerimizi değerlendiriyoruz. Ama bir muhabir fotoğrafımızı falan çekmeden önce sana söylemek istedim."

"Benim onayıma ihtiyacın yok. Ama seni uyarmalıyım–"

"Onun kalbini kırmamam gerektiği konusunda mı?"

Homurtuyla güldü. "Hayır. O kadar da tahmin edilebilir değilim. Kendine dikkat etmen konusunda seni uyaracaktım. Hassas bir dönemden geçiyorsun ve daha yeni yeni ayaklarının üzerinde durmaya başlamışken bir ilişkiyi yürütmekte zorlanmandan korkuyorum."

"Kendime sahip çıkabilirim."

"Kusura bakma ama sana inanmıyorum. Bütün bu süreç boyunca sana destek olan tek kişiyi kaybetmeni istemiyorum."

"Onu kaybetmeyeceğim çünkü onunla bir şeyler denemek istiyorum."

"Sana ne söylediler bilmiyorum ama bir kızın kalbine giden yol anal değildir."

Hayal kırıklığımı bastırmak için dişlerimi sıktım. "Ben ciddiyim. Şimdiye kadar olduğum hâlimden daha iyi olmaya çalışıyorum. Hem onun hem de kendim için. Üstelik sırf seks yüzünden değil."

Connor duraksadı. "Ciddi bir ilişki çaba gerektirir. İşler zorlaşınca bir çırpıda bırakamazsın."

"Tanrım. Ciddi olamazsın. Annemden yeterince aşk tavsiyesi alıyorum, dostum."

"Benim onayımı bekliyorsan–"

"Beklemiyorum. Sadece ilişkimizi duyurursak Elena'nın başına kötü bir şey gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Güldü. "Elena'yı kovmamı istiyorsan kovmayacağım. Söz konusu McCoy olduğunda her konuda profesyonel bir yetişkin gibi davrandığınız sürece ilişkinizi görmezden gelebilirim."

"Ben de iş ve özel hayatımı ayrı tutacağım."

"Neden içimde buna pişman olacağıma dair bir his var?" Connor iç geçirdi.

Sen mi ben mi? Ama kahretsin ki cehenneme giden yol, en büyük maceralardan geçiyordu.

31

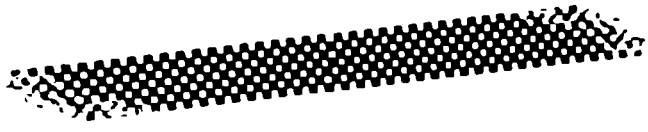

JAX

"Ee, Jax. Bana nasıl olduğunu anlat." Tom, bilgisayar ekranı aracılığıyla konuşmamıza rağmen tüm dikkatini bana vermişti.

Yaz tatilim esnasında bana bir haftalık izin verdikten sonra haftalık tele-sağlık kontrolleri planlamıştık. Burada geçici bir ofis kiralayabileceğini söylese de Amerika'daki ailesinin onu görmek istediğini belirtince bu önerisini reddetmiştim. Bencil bir pislik olabilirdim ama o kadar da değildim.

"İyi. Ailen nasıl?"

"İyiler. Ziyarete gelebildiğim için mutlular. Seninkiler nasıl?" Tom'un gözleri her zamanki nezaketini yansıtıyordu.

"Onları ziyaret etme fırsatı yakaladığım için daha iyiler. Annemi mutlu görmek burada geçirdiğim haftalarımı güzelleştiriyor."

"Sen de daha mutlu görünüyorsun. Onun durumunu telefonda duymak yerine kendi gözlerinle görmek seni biraz olsun rahatlatıyor mu?"

"Evet." Ayrıca Elena'nın yatağımda olması da işin bir diğer güzelliğiydi.

Ninova

"Tüm bu değişikliklerle nasıl başa çıkıyorsun? F1'in senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum, dolayısıyla bu aranın günlük hayatını nasıl etkilediğini merak ediyorum?"

"Bunu pek düşünmüyorum açıkçası. Caleb'ın geçen hafta bizi ziyaret etmesi ve McCoy'la ilgili her şeyi öğrenmek istemesi dışında iyiyim. Aslında gayet mutluyum ve hiç stresli hissetmiyorum."

Değişimin Elena'nın yaydığı pozitif enerjiden mi, eve yaptığım ziyaretten mi yoksa daha güvenilir bir anksiyete ilacına geçmemden mi kaynaklandığından pek emin değildim.

Tom'un kaşları kalktı. "Ee, harika o zaman. Hatta muhteşem."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Evet. Hatta bugün Elena'yı Londra'yı gezmesi ve turistik yerleri görmesi için dışarı çıkaracağım. Geçen hafta epey yoğunduk, pek etrafı gezemedik."

"Anladığım kadarıyla Elena'nın aile ziyaretinde yanında olması beklediğinden daha iyi gidiyor?"

"Annemin Elena'ya bağlanması dışında, şey..."

Tom'a ne kadarını söylemem gerektiğini düşünerek durakladım.

Sessizce oturarak bana karar verme şansı tanıdı.

Ona açılma korkumu yenerek konuşmaya karar verdim. "Her şey harika. Birlikte bir ritim tutturduk." Hem yatak odasında hem de yatak odası dışında ama Tom'un bu tür ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

"Annenin durumunu biliyor mu?"

"Evet."

"Peki hikâyenin seninle ilgili kısmını biliyor mu?"

"Ne yazık ki evet. Dürüst olsam iyi olur diye düşündüm, ıe de olsa Google'da aratıp öğrenebileceği bir şeydi."

Tom şaşırdıysa bile bunu iyi sakladı. "Ona açılmışsın. Bu enin için büyük bir adım. Son birkaç ayda katettiğin ilerleneden gurur duymalısın."

"Bunun en büyük nedeninin Elena olduğuna eminim."

"Test yaptırmayı tekrar düşündün mü?"

Evet. "Hayır."

"Sence bu konudaki belirsizlik Elena'nın seninle ciddi bir ilişki kurmasını etkiler mi?"

Evet. "Hayır."

Tom başını onaylarcasına salladı. "Test yaptırmak istiyorsan bu süreçte sana yol göstermek için yanındayım."

Sonra sanki bu konu hiç açılmamış gibi, bugün Elena'yla neler planladığımla ve diğer konular hakkında sorular sormaya devam etti.

Bu geçişe minnettar oldum. Bu hafta genetik test yaptırmayı son birkaç yılda hiç düşünmediğim kadar çok düşünmüştüm. Annem hastalığıyla mücadele ederken ve Elena düşüncelerime meydan okurken akıl sağlığımı yerle bir etme ihtimalim çok yüksekti. Gelecekte başıma neler geleceğini öğrenme düşüncesi, Elena'yla aynı kaçınılmaz yıkıcı cazibeyi taşıyordu.

"Kimse Parlamento Binası'nı görmek için bu kadar heyecanlanmaz." Dirseğimle Elena'nın kaburgalarını dürttüm.

Fotoğraf çekerken bana göz kamaştırıcı biçimde gülümsedi. "Bu Big Ben Saat Kulesi."

"Sana başka büyük bir şey gösterebilirim."

Kahkahasını bastırmak için elinin ağzına kapadı. "*Ay Dios. Ayúdame y dame paciencia.*[20]"

"Tuhaf. Dün gece de bana yanlışlıkla Tanrı demiştin."

Elena iki büklüm hâlde gülmeye başladı. "Kes şunu." Ben yanlarını çimdiklerken ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Senin bu hâline alışamıyorum."

"Uslu hâlime mi? Edepsiz hâlime geri dönmemi mi istiyorsun?"

---

20 (İsp.) "Aman Tanrım. Bana sabır ve güç ver." –*ç.n.*

Doğrulup bana gülümsedi. "Mutlu olunca çok güzel görünüyorsun."

"Başka ne güzel görünüyor biliyor musun?"

Hiç sakınmadan gözlerini devirdi.

"*Sen.* Sen güzel görünüyorsun." Başının tepesini öptüm.

Elena bir elini açık pembe elbisesinde gezdirdi. Bronz teniyle tezat oluşturan bir kızarıklık doğal bir biçimde yanaklarına yayıldı.

Her iki yanağına da birer öpücük kondurduğumda iç çekti.

"Kaba davranmanın ölümüm olacağını sanıyordum ama fikrimi değiştirdim. Şefkatli ve tatlı olman çok daha endişe verici."

"Ah, canım. Keşke insanların kâbusları da bu kadar güzel görünse." Kendi etrafımda döndüm.

Gülüşü doğrudan kalbime işleyerek beni mükemmel bir duyguyla kucakladı. Geçici olmasından korkmama rağmen bağımlısı olacağımı bildiğim bir duyguydu bu.

Öğleden sonranın çoğunu Londra'nın turistik bölgelerini gezerek geçirdik. Elena beni çay içmeye davet ettiğinde hesabı ödemesine izin verdim çünkü minnettarlığını göstermek onun için önemli bir şeymiş gibi görünüyordu.

F1 pistinden uzakta zaman geçirmekten hoşlandığımı fark etmiştim. Genelde beni yiyip bitiren kaygılar, yaz tatilinde kendini hiç hissettirmemişti. Bu durum son derece huzur vericiydi. İlk defa yarışlara geri dönmeye çekiniyordum. Bu beklenmedik belirsizlik, yarışmaktan annemin kalan güzel yıllarını feda edecek kadar keyif alıp almadığımı merak etmeme neden oluyordu.

Elena telefonunu elime tutuşturup içsel ikilemimi şimdilik bir kenara bırakmamı istedi.

Beni arkasında bırakıp uzaklaşarak bir telefon kulübesine girdi. "Fotoğrafımı çekebilir misin? Elías'a göndermek istiyorum."

Elena bir *influencer* gibi poz verdi. Bu konuda onunla dalga geçmeden önce birkaç fotoğrafını çektim. Gülerken çektiğim fotoğrafı en sevdiğim oldu ve bir sapık gibi o telefonunu geri almaya fırsat bulamadan kendime gönderdim. "Ailemin evine dönmeden önce başka bir isteğin var mı?"

"Şuna binebilir miyiz?" London Eye'ı işaret etti: turistlerin en çok ilgisini çeken ve en gözde turistik mekân.

Beynimdeki kanın aletime ulaşmasından daha hızlı bir plan yaptım. Bir beyefendi gibi davranıyor olabilirdim ama o kadar da beyefendi değildim.

"Tabii. Geceyi bekleyelim. Emin ol daha iyi görünür." Onu yerel bir bara götürdüm. Meraklı gözlerden uzak, sırtımız bara dönük bir köşeye oturduk.

Böyle zamanlarda ünlü olmaktan nefret ediyordum. Sadece bugün bile en az yirmi kişi benden imza istemişti. Bu ilgi bazen beni boğuyordu, hele de kız arkadaşını şehirde gezdiren normal bir pislik gibi kalabalığın arasına karışmak istediğimde.

Hasiktir. Kız arkadaşım mı? Lanet olsun.

Beni şöyle bir inceledikten sonra tanıyan garson kızın gözleri büyüdü.

Fakat içki siparişlerimizi alırken tanımamış gibi davrandı. Çok şükür.

Gözleriyle menüyü tarayan Elena burnunu kırıştırdı. "Ne sipariş edeyim?"

Gösterdiği bu basit güven, içimi alışkın olmadığım bir gururla doldurdu.

"İki *pint* Guinness, lütfen." Garsona gülümsedim. İçkileri getirmek üzere gitti.

Elena yemek siparişi konusunda da seçimi bana bıraktı, ben de iki balık ve patates kızartması istedim. İçkisinden aldığı ilk yuduma verdiği tepkiyle neredeyse kendi içkimi püskürtecektim.

"Bu iğrenç bir şey." Öksürdükten sonra su bardağından bir yudum aldı.

"İlk kez menimi yutarken de aynı şeyi söylemiştin. Bak ne kadar ilerledin."

Bana attığı bakışa katıla katıla güldüm.

"Hoşlanmadığım o adama geri dönebilir misin?"

"Şimdi benden hoşlanıyor musun? Benden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyor musun?" Kirpiklerimi kırpıştırdım.

Bana bir peçete fırlattı. "Hayır. Hem de hiç."

"Bahse varım dün gece şey yaparken benden hoşlanıyordun, şey..."

"İki balık ve patates kızartması!" Garson kız yemeklerimizi bırakırken kızardı.

"Bu lafın sonu kesinlikle Twitter'da bitecek. Çok teşekkürler." Elena ağzına bir patates kızartması attı.

"Bundan rahatsız olur musun?"

"Ne?"

"Kendimizi sosyal medyada bulsak?"

Birkaç patates kızartması daha yiyerek düşünmek için kendine zaman yarattı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Düşüncesi bile beni korkutuyor çünkü ben kendi hâlinde bir insanım."

"Ama ben değilim." Bunu kastettiğimden daha sert söylemiştim. Ancak tavrım ona yönelik değil, daha çok kendi durumuma yönelikti. Şöhret öyle abartıldığı gibi bir şey değildi. Liam ve Noah'ın aksine ben bütün bunlardan uzak durmayı tercih ederdim.

"Bu aslında senin kusurun değil ama adının ve işinin getirdiği şöhrete engel olamıyorsun. Ben perde arkasında olmayı tercih ederim."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum: Şöhret ve hata yaparsam peşimi bırakmayacak olan hayal kırıklığı."

Elena kaşlarını çattı. "Hoşlanmadığına eminim. Ayrıca halkla ilişkiler alanında çalışanların hakkımda ne düşüneceğinden de korkuyorum. Yükselmek ve daha fazla müşteri toplamak için birileriyle yattığımı düşünebilirler."

"Siktir et onları. Sıradan insanların bizimle ilgili ne düşündüğü kimin umurunda?"

Kaşlarını kaldırdı. "Biz diye bir şey mi var?"

Evet, Jax, tebrikler. Hadi sana iyi şanslar. "Olmaması gerektiğini biliyorum."

Bakışlarını kucağına çevirdi. "Doğru."

Onun canının yandığını görünce göğsümde rahatsız edici bir acı hissettim.

Elini sıkıca tutarak, "Ama seninle daha fazlasını yapmak istiyorum. Birlikte daha fazla vakit geçirip birbirimizi daha yakından tanıyalım istiyorum," dedim.

"Zaten aylardır birlikteyiz. Dürüst olmak gerekirse dişlerini fırçaladıktan sonra portakal suyu içtiğini bilmeden de yaşayabilirim. Aslında bu sekizinci ölümcül günah sayılmalı."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Bilmek istemezsin."

"O küçük, güzel zihninden geçen her karanlık sırrı öğrenene kadar tatmin olmayacağım."

"Bebeklerim gibi ruhsuz olduğumu sanıyordum."

"Lütfen, canım. Karşılıklı konuşmalarımızdaki tek ruhsuz şey benim sözlerimdi. Ve onlardan da pişmanlık duyuyorum."

Gözlerini devirdi.

Elini daha sıkı tuttum. "Ama... Özür dilerim. Cidden, söylediğim her boktan şey için özür dilerim. Zamanla telafi edeceğim. Sözlerimle, davranışlarımla ve kesinlikle dili–"

"Kes şunu! Tamam, affedildin." Boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık yayıldı.

Ağzıma bir patates kızartması atıp gülümsedim.

Akşam yemeği ve birkaç içkiden sonra Elena'yla birlikte ışıklandırılmış London Eye'a doğru yola çıktık. Elena'yla kuyruğu

es geçtik ve güvenlik görevlisi kimlik bile sormadan sorunsuzca geçmemize izin verince Elena kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Biniş alanındaki görevli bana kocaman gözlerle bakıyordu. "Kahretsin! Jax Kingston!"

Başka bir çalışan gülümseyerek imzamı istedi.

"Elbette. Neyi imzalamamı istiyorsanız getirin. Sanırım Sharpie gibi bir şeyiniz vardır?"

İki adam başlarını evet anlamında sallayarak bana iş şapkalarını uzattılar. Bu sezonla ilgili sorular sorup birkaç hafta sonra yapılacak Britanya Grand Prix'sini kazanmam için dua ettiklerini söylediler.

Bu hatırlatmayla dehşete kapıldım. Elena'yla tatilimizin bu kadar kısa sürmesini istemiyordum. Tam da aramızdaki ilişki yoluna girmeye başlamıştı. Bu düşüncelerden kurtularak çalışana bir şeyler fısıldadım ve Elena'nın elini tutup bir sonraki kapsüle bindim. Hayranımdan son dakikada istediğim gibi bomboş bir kapsüldü.

Güvenlik tırabzanlarına doğru ilerleyen Elena kendi kendine kıkırdadı.

"Ne?" Yanına yaklaşıp vücudunu metale bastırdım.

"Adam sen özel bir yolculuk yapasın diye kendi işini riske attı."

"Daha da eğlencelisi bizim için riske atmış olması."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, sonra da cama yaslandı. Bir elimi kalçasında dolaştırarak sırtına yaslandım. Elbise giymesi, bütün gün arzuladığım şeye ulaşmamı epey kolaylaştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, kapsülde bizden başka kimse olmamasına rağmen.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Saçlarını ensesinin bir tarafına toplayarak öpücüklerime yer açtım. Dilimi dünkü morluğun üstünde gezdirdikten sonra hassas tenini tekrar emdim.

Elena inleyerek poposunu aletime bastırdı. "Dur. İnsanlar görebilir."

"Kim?"

Elena göz hizamızdaki diğer kapsüllere baktı. Benden imza isteyen adamlar arkamızda boş bir kapsül bırakmışlardı. Bizden öncekilere binen insanların hepsi Londra silüetini izlediğinden ne yaptığımızla pek ilgilenmiyorlardı.

"Orada insanlar var." Elena dolu kapsülü işaret etti.

Elbisesinin eteğini kaldırınca çıplak poposu kot pantolonumla temas etti. "Kimin umurunda? Onlar adına üzülüyorum çünkü benim manzaram daha iyi."

Ellerimden birini onu sabit tutmak için beline doladım. Hızlıca külotunu çıkarıp kot pantolonumun cebine koydum. "Arkanı dön."

"Ama kamera ne olacak?" Bölmenin köşesini işaret etti.

"Aşağıdaki yeni gözde hayranımı hatırlıyor musun? Kameralar da dâhil her türlü mahremiyeti önemle vurguladım."

"Her istediğini elde eder misin?"

Güldüm. "Aslında evet. Şimdi arkanı dön."

Tereddütle bana döndü.

"Tırabzana otur."

Başını diğer kapsüldeki insanlara çevirdi. "Aman Tanrım. Sana inanamıyorum."

"Bir daha tekrar etmeyeceğim. İkimizin de sevdiği o uslu kız gibi tırabzanın üzerine otur."

Yüzü kızarırken soğuk metalin üzerine oturdu. Sırtı komşularımıza dönüktü ve elbisesinin uzun eteği, önünde diz çöktüğümü görmelerini engelliyordu.

Elena sessiz komutuma uyarak bacaklarını omuzlarımın üzerine yerleştirdi ve ona rahatça erişebilmemi sağladı. Kıvrımlarını ayırıp dilimi içine soktuğumda gözleri kapandı.

Hasiktir. Dokunuşuma verdiği tepkiler kadar tadına da bayılıyordum. Çıkardığı inilti aletimin pantolonumun içinde zonklamasına neden oluyordu. Onu dilimle becererek zevkin zirvesine çıkardım.

Arzuluyla parmaklarını saçlarıma dolayıp beni kendine iyice yaklaştırdı. Klitorisini emerken ondan her gün duysam bıkmayacağım yumuşak bir biçimde iç çekti.

Hem de her gün.

Lanet olsun.

Onu susturmaya fırsat bulamadan kaygı sırtımdan yukarı tırmandı. Gelecek için endişelenip kendimi suçlu hissetmek istemiyordum. Ama Elena'nın bana *ya olursa*ları düşündürmesi görmezden gelebileceğim bir şey değildi ve bu bile tek başına riskliydi.

Kafa karışıklığımın acısını bedeninden çıkarıp dilimle onu acımasızca becermeye devam ederek orgazmdan darmadağın olmasını bekledim. Kendini toparlamaya çalışırken omuzlarımdaki bacakları titredi.

Ancak tıpkı benim gibi onun da kendini toparlamasını istemiyordum. Daha fazlası için kıvranmasını istiyordum. Onu hâkimiyetim altına alma arzumu sessizce kabullenmesini, bizi bir araya getiren hayat sarmalında biraz olsun kontrolü elimde tutabilmeyi istiyordum.

Ayağa kalktım. Elena tırabzandan inmeye yeltendi ama onu engellemek için başımı salladım. "Orada kal." Kot pantolonumun düğmelerini açıp aletimi dışarı çıkaracak kadar aşağı indirdim. Birkaç kez elimle sıvazladım. Elena'nın gözlerinin bana odaklanmasına bayılıyordum. Her yerime.

Sonra etrafımızdaki kapsüllere göz atmak için başını çevirdi. Turistler Big Ben'i ve Londra'nın tarihi güzelliklerini hayranlıkla izliyordu.

"Burada olanlar siklerinde bile değil." Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp aletime geçirdim ve aletimi bacaklarının arasına soktuğumda ağzından bir inilti koptu.

"İşte beni bu hâle getiriyorsun." Bana iyice açılması için bacaklarını araladım. "Daha fazlasını arzulamama neden oluyorsun."

Tek bir itişle içine girdiğimde ikimiz de inledik. Geri çekilip tekrar içine girerken avucumu başının yanındaki cama çarptım.

"Ah, Tanrım." Elena destek almak üzere omuzlarımı kavrarken iç geçirdi.

Kapsülümüz zirveye doğru yükselmeye devam ederken tempomu artırdım. En tepeye vardığımızda sırtımdan aşağı terler süzülüyordu. Elena'yla aramdaki bağ, kontrolünü kaybetmeye ramak kalmış bir adam gibi çılgınca içine girip çıktığımda büyümeye devam etti.

Elena başımı ellerinin arasında alıp beni öptü. Hâlâ içindeydim ve havadaki enerjinin değiştiğini hissediyordum. Elektriklenme akıl erdirilemez bir şeye dönüşüyordu. Sözcüklerle söyleyemediği her şeyi öpücükleriyle söylüyordu. Dişlerini alt dudağıma geçirerek dikkatimi çekmeye çalıştı.

İçinde daha hızlı ve daha kaygan bir ritimle hareket ederek onu öpmeye devam ettim. Elena, güven ve huzur dolu öpücükleriyle olumsuz düşünceleri zihnimden defediyordu.

Artan kaygılarıma rağmen Elena'nın ihtiyacı olan her şey olabilme arzusu içimde büyüyordu.

İstediğini dahi bilmediği ama olmadan yaşayamayacağı her şey olabilmek.

Bu düşünceyle ikimiz aynı anda birçok yönden doruğa ulaştık.

32

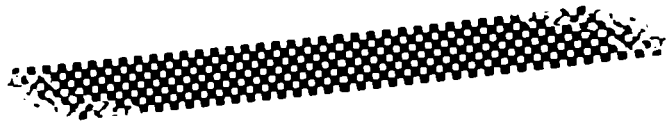

ELENA

Evdeki boks salonundan Jax ve babasının homurtuları yükseliyordu. Vera'yla birlikte onun konforu için özel yapılmış gibi görünen bir bankta yerimizi almıştık.

"Biliyor musun, sende farklı bir şeyler var." Vera bastonuyla spor ayakkabımı dürttü.

"Farklı bir model deniyorum." Elimi taç şeklinde başımın üzerine doladığım örgülerimde gezdirdim.

Başını salladı. "Hiç yemedim. Anneler her şeyi bilir. Tenin görmeye alışık olmadığım biçimde parlıyor ve oğlum her zamankinden çok daha fazla gülümsüyor. İşaretler çok açık."

Yanaklarım kızardı. "Belki de Jackie'nin yaptığı yemeklerdendir. Pişirdiği keklerde bir gariplik olduğunu sezmiştim zaten."

Vera kahkaha attı. "Jax'e her ne yapıyorsan, teşekkür ederim." Sözleri beni, bedenimi saran kollarından daha çok şaşırttı. "Oğlum için tek arzum onu mutlu edecek birini bulmasıydı. Hayattan beklentilerinin sadece birincilik kupaları ve sözleşmeler olmamasıydı. Seninle geçirdiği şu son birkaç hafta ona çok iyi geldi."

Ninova

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Geri çekildi. "Bu konuda endişelenme. Bir annenin hayatta en çok istediği şey çocuklarını mutlu görmektir. Jax için o kadın sensin."

"Sadece bir ay, bilemediniz iki aydır beraberiz."

"Kalp zamana önem vermez. Duygulara önem verir." Göğsüne vurdu.

"Ya yanılıyorsa?"

"Asıl sorman gereken soru ya haklıysa olmalı." Vücudunu tekrar ringe çevirdi.

"Ringe çıkacak mısın artık? Yoksa bütün gün bana bakmayı mı planlıyorsun?" Jax salonun diğer ucundan bana seslendi.

"Sanırım ringe çağırılıyorum." Banktan kalktım.

"Ona bu işin nasıl yapıldığını göster."

Antrenman ringine doğru adım atarken omzumun üzerinden Vera'ya gülümsedim. Zack beni başıyla selamladıktan sonra ringden inip karısının yanına yöneldi.

"Bir teorimi test etmek istiyorum." Jax ringe çıkmam için ipleri araladı.

"Söyle bakalım."

"Kaç saniye sonra pes edeceksin?"

"On beş." Sahte, gergin bir gülümseme takındım.

Jax de ukala bir sırıtışla karşılık verdi. "Beş."

Omuz silktim. "Görelim o zaman."

"Elini yere vurup buna bir son vermem için yalvardıktan sonra beni bir daha geri çevirmemen gerektiğini hatırlarsın."

"Sanki savunma dersleri yerine seks teklifini geri çevirmişim gibi konuşuyorsun." Geçen hafta teklif ettiğinde kibarca geri çevirmiş, ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Sanırım hâlâ bu konuda kin besliyordu.

Zack salonun öbür ucundan yüksek sesle üçten geriye doğru saymaya başladı. *Başlayın*, diye bağırdığında Jax hiç beklemediğim zekice bir hamle yaptı.

Ayağını ileri savurup beni sırtüstü yere serdi. Zack gülerken Vera ayağa fırlayıp ona kadınların dünyayı nasıl yönettiğini göstermem için bana seslendi. Bacaklarım kaslı gövdesinin iki yanında duruyordu, bu da bana iyi bir açı sağlıyordu.

Jax üzerime oturdu ve gülümseyerek beni boğuyormuş gibi yaptı. Ağırlığının çoğunu üzerime vermiyordu, bu da tabii ki işime geldi. "Ellerim boğazına sarılıyken çok güzel görünüyorsun."

İçimden bir kahkaha koptu. "Sen ruh hastasısın."

"Ama yine de benden hoşlanıyorsun." Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra üzerime oturarak boğazımdaki baskıyı biraz daha artırdı.

Onunkine benzer bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde duraksadı. Bunu aleyhine kullanarak bacaklarımı beline doladım ve sağ kolumu sol dirseğinin iç kısmına, sol kolumu da sağ kürek kemiğine koyup ayağımla kalçasına bastırdıktan sonra döndüm.

Her iki ayağımı da altından çekip başını mindere yapıştırdım.

Bacaklarımla kollarını kıstırırken bileğini kavrayıp bir kemik kırılma sesi çıkardım. "Ne diyordun?"

Zack alkışlarken Vera tezahürat yaptı.

Jax ağzı açık vaziyette bakakaldı. "Bu çok seksiydi."

Bileğini biraz daha zorladım ama canını daha fazla acıtmak istemiyordum. Elini mindere vurdu.

Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Teklifini geri çevirdim çünkü ben zaten savunma dersleri aldım. Hayır dedikten sonra surat asmasaydın sana söylerdim."

Elimi kavradı ve gülümsemesini zar zor gizleyerek ayağa kalktı. "Senden gün geçtikçe daha çok hoşlanıyorum. Sen benim hayallerimdeki kadın olabilirsin, Gonzalez."

Söylediği sözlerin ardından vücuduma yayılan sıcaklık, bunun gerçek olmasını ne kadar çok istediğimi gözler önüne seriyordu.

Kimsesiz çocuklar için düzenlenen yardım galasında Jax'in partneri olacaktım. Bu etkinlik, babasının onuruna her yıl yüklü miktarda bağış yaptığı bir vakfı desteklemek amacıyla düzenleniyordu. Yani Jax'in koluna girerek kırmızı halıda yürüyecek ve bir çift olarak resmen boy gösterecektik.

En hafif tabirle korkudan altıma sıçıyordum.

Geçici yatak odamda topuklarımı parke zemine vura vura volta atıyordum. Adımın gazete manşetlerine ve sosyal medya hesaplarına haber olacağını düşündükçe içim kalkıyordu.

Kapımın çalmasıyla yerimde doğruldum. Açmadan önce birkaç derin nefes aldım.

Smokiniyle göz alıcı görünen Jax kapının çerçevesine yaslanmıştı. Parlak kumaş ışıldıyor ve vücudunu en güzel şekilde sarıyordu.

"Gece başlamadan konuşmamız gerektiğini düşündüm," dedi davetsizce odama dalarak. Beni her gün ziyarete geldiğinden artık davete ihtiyaç duymuyordu.

"Ne hakkında?" Şifonyere yönelirken bir yandan da el çantamı karıştırıyordum.

"Kontrol edilemez bir şeye dönüşmeden önce bu işten vazgeçmek için henüz geç değil."

"Bunun için çok geç. Artık kesinlikle kontrol edemeyiz," diye söylendim kendi kendime.

"Hayır, edebiliriz. İsminin benimle anılmasından pişmanlık duymanı istemiyorum. İstersen ayrı ayrı da gidebiliriz ve kimse anlamaz." Arkamdan yaklaştı, sıcaklığını sırtımda hissediyordum. Aynadan beni izleyen içten bakışları yüreğimi titretiyordu.

"Seninle gelmem için bana makul bir sebep söyle."

"Bu milyon dolarlık soru." Beni yüz yüze geleceğimiz şekilde çevirdi. "Gelmemen için sana sayısız neden sayabilirim. Bu işin en kolay kısmı. Ama seni dünyaya gösterip benim olduğunu ilan ettikten sonra bu işin dönüşü yok."

"Kendini satmaya çalışıyorsan başarısız oluyorsun."

Parmaklarıyla çenemi kavrayıp ona bakmam için beni zorladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ama kahretsin ki uğratacağımı da biliyorum. Pişmanlık duymadan bana bağlanmanı istiyorum. Seni bu elbisenin içinde tüm dünyaya göstermek, herkese benim olduğunu ve hiçbir pisliğin seni elde edemeyeceğini kanıtlamak istiyorum."

"Ama?"

"Ama içimdeki –küçük de olsa– iyi parçam, sana arkana bakmadan kaçmanı söylemek istiyor. Bu riske değmeyeceğimi. Bilinmez bir geleceğin seni buraya hapsedeceğini."

Çok farklı risklerden söz ediyor olsak da özgüvenle, "Sen bu riske değersin," dedim. O kendi geleceği için risk alırken bense kendi kalbim için alıyordum. Mesele hangisinin önce yüzümüze patlayacağıydı.

"Connor'ın onaylamama ihtimaline rağmen mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Onaylayacak."

Kaşları çatıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Geçen gün onunla konuştum."

"Güzel. Ben de öyle." Jax imalı imalı gülümsedi.

Omzuna bir tane vurdum. "Pislik. Beni deniyordun!"

"İşini ne kadar önemsediğini biliyorum. İşle ilgili bir sorun yüzünden benimle mutsuz olmanı istemiyorum."

"İşimi seviyorum ama..."

"Ama?" Jax daha da yaklaşarak dudaklarıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu. Daha fazlasını arzuladım.

"Ama hayattaki tek amacım bir iş sahibi olmak değil."

"O zaman ne?"

Omuz silktim, onu baş edebileceğinden daha fazla zorlamak istemiyordum. "Onu bulmak bana düşer."

Aklımdaki hedef beni korkutması gerektiği kadar korkutmuyordu. Sırf bu bile Jax gibi birine tutulmanın ne kadar imkânsız olabileceğinin kanıtıydı.

Umarım o da bana tutulmaya istekli olurdu.

"Hazır mısın, canım?" Jax limuzinin kapısına doğru ilerledi.

Tırnaklarımı deriye geçirerek koltuğa yapıştım. "Pek sayılmaz."

Beklentileri düşündükçe kendimden şüphe duymaya başlamıştım. Jax bu tür davetlere asla yanında biriyle katılmazdı, hele de benim gibi biriyle. Zengin bir ailesi ya da havalı bir şirketi olmayan biriyle. Kredi borcu olan ve ucuz şarap içen biriyle. Bu teklifini kabul ederken ne düşünüyordum acaba?

Jax'e dönüp smokininin içinde nasıl göründüğüne baktım.

Doğru ya. Kabul ederken işte bunu düşünüyordum.

Camın arkasında birkaç flaş patladı, muhabirler kapıdan girişimizi bekliyorlardı. Paniğe kapıldığım için nefes alışım hızlanmaya başladı.

"Hey. Birkaç derin nefes al." Jax bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Benimle birlikte derin nefesler alması, korktuğum için kendimi daha az aptal hissetmemi sağladı. "Sorularından birine cevap verdiğin an seni sevmeye başlayacaklar. Sana bu kadarının sözünü verebilirim. İnsanlarla iyi anlaşıyorsun."

İltifatı beni sadece birkaç kelimenin karşılayabileceği ölçüde ısıttı. "Özür dilerim. Genelde böyle korkmam. Hem de hiç."

Dudaklarından bir gülümseme belirir gibi oldu. "Bir kereliğine de olsa sakin olanın ben olmam hoş bir değişiklik. Genellikle dağılan ben olurdum."

Güldüm. "Öyle de denebilir. Evden çıkarken iyi olduğumu sanmıştım."

Yanağımı kavradı. "Buradan gitmek istiyorsan söylemen yeterli. Bir bara gidip ayakta duramayacak duruma gelene kadar içebiliriz."

Bu fikir karşısında nefesim kesildi. Jax'in onun için bu kadar önemli bir etkinliği benim için ekmeye istekli olmasına inanamadım.

Endişemi gizlemek için çenemi kaldırdım. "Hayır. Bu işi yapıyoruz."

"İşte aradığım ruh bu, canım."

Nedense o tek kelime içimi yumuşacık yaptı. Jax limuzinden inerek bana elini uzattı. Topuklu ayakkabılarımla tökezlememek için dua ederek titrek adımlarla limuzinden indim.

Flaşlar patlarken elimi gözlerime siper etme dürtüsüne direndim.

Jax kulağıma, "Derin nefes al," diye fısıldadı.

"Kalabalık sevmeyen benliğimin bir parçası şu an ölüyor. Bunu hissedebiliyorum."

Jax gülerek dikkatleri daha fazla üzerime çekti. *Titanic*'teki son filikaymış gibi Jax'in koluna yapıştım.

Jax kırmızı halıda ondan görmeye alışkın olduğum bir edayla yürüdü. Elimi tutup omzunun üzerinden bana gülümsedi. Kalbim, onun bu mutlu bakışı karşısında patlayacak gibi oldu.

Bir muhabir Jax'e seslendi. Jax durdu ve beni yanına çekti.

Sarışın kadın muhabir mikrofona konuşarak, "Jax. Babanın bu gece gelememesi ne üzücü," dedi.

Jax'in gülümsemesi solsa da kendini toplamayı başardı. "Özürlerini iletti. On yıl önce yaptığı ilk bağıştan bu yana organizasyonun bu kadar büyümesinden gurur duyuyor."

Kadın heyecanla başını salladı. "Kesinlikle. Ayrıca söylemeliyim ki kolunda sık sık bir kadın görmüyoruz. Bu geceki partnerin kim?"

Jax muhabirle konuştuğu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı. "Bu geceye Elena Gonzalez'le birlikte katıldığım için şanslıyım."

Muhabirin kaşları çatıldı. "Gonzalez mi? Latin Amerika eczacılık piyasasının önde gelen Gonzalezleri mi?"

Boştaki elimle gülümsememi gizledim. Tepkim karşısında Jax'in gözleri parladı. Muhabire dönüp tüm dikkatini ona verdi. "Hayır. Elena Gonzalez, benim ve diğer F1 sporcularının işlerini yürüten harika bir halkla ilişkiler uzmanı. Bu yıl benimle çalıştığı için çok şanslıyım." Kameraya göz kamaştırıcı bir biçimde gülümseyerek elimi sıktı.

Bu gülümsemeye bayılıyordum. O kadar ki, sözlerini birkaç saniye algılayamadım. Onun övgüsü karşısında içten içe mutluluktan patlayacak gibi oldum.

Muhabir şaşkınlıkla bakakaldı, belli ki Jax Kingston denen muammanın etkisine kapılmıştı.

Sen mi ben mi, kardeşim.

Muhabir bana döndü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Gonzalez. Bu adamı kontrol altına alabildiğinize göre bazı özel güçleriniz olmalı. Zor biri olduğunu tahmin ediyorum," dedi huşu içinde bir sesle. "Peki bu gece ne giyiyorsunuz? Valentino'nun yeni yaz koleksiyonu diye tahmin ediyorum, umarım yanılmamışımdır."

"Ah... Zara'nın indirim reyonundan?" Omuz silktim ve ânında söylediklerimden pişman oldum. Yanaklarım ısındı, sözlerimi geri almak istedim ama hem muhabir hem de Jax gülerek endişemi hafiflettiler.

Jax bana yaslandı. Şakağımı öptükten sonra dudakları kulağıma değdi. "Senden o kadar çok hoşlanıyorum ki, anlatamam."

Kendimi sözlerine kaptırıp yaşadığım sahtekâr sendromundan kurtulmak istedim. Jax'in bana onun yanına aitmişim gibi hissettiren bir tavrı vardı. Ne bir muhabir ne de bir soru bu hissi benden çalabilirdi.

Çenemi dikleştirip muhabirin gözlerinin içine bakarak özgüvenimin artmasına izin verdim.

Valentino'm ya da servetim olmasa da ben hâlâ buraya aittim. Elit kesime yardımcı olmak için her yıl kıçımı yırtarak çalışmıştım, artık biraz eğlenmemin vakti gelmişti.

Piyon şans eseri vezir olmazdı. Cesaret, çaba ve inanç isterdi. Artık bu satranç tahtasında yolumu açmaya son derece hazırdım.

"*Vay canına, ben ünlüyüm kulübü*ne hoş geldin." Jax üstüme çıkarken yatak çarşafları hışırdadı.

Darmadağın olan saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Ne yani? Bunun için bir kulüp mü varmış?"

Gülerek örtünün altından telefonunu çıkarıp bana uzattı. Boynumda en sevdiği noktaya dokunan dudaklarını görmezden gelerek makaleyi okumaya başladım.

"Aman Tanrım. Bilinmezliğim yirmi dört saatten kısa sürdü." Basın beni Jax'le ilişkilendirmeye başladığında hissetmeyi beklediğim o gerginlik bir türlü ortaya çıkmamıştı. Bunun yerine, makalede Jax'le birlikte olduğumuzdan bahsedilmesiyle elimde olmadan içim ısındı.

"Makalede sana övgüler yağdırırlarken şirketin Elías, Liam ve benimle olan başarısından da bahsediyorlar. Gördün mü?" Ekrana dokundu. "Tek bir kötü söz yok. Buna minnettarım çünkü bir gazeteyle kavga ettiğim için arkamı toplamanı gerçekten istemem."

"Hımm." Dudağımı kemirdim.

"Benden bir daha asla şüphe etmeyeceğini ve hep haklı olduğumu söyle." Gözünü dikip bana baktı.

Çok uzun süre sessiz kaldığımda beni gıdıklamaya başladı. Gözlerim yaşarana dek gülerek her konuda haklı olduğunu kabul ettim.

Düşen telefonu elime aldım. "Gerçekten de JaxAttack'in artık evcilleştirildiğini ve piyasadan silindiğini mi söylüyorlar? Birincisi, bu lakap çok kötü. İkincisi, bu fotoğrafta bayağı iyi görünüyoruz." Fotoğrafı yakınlaştırıp birlikte ne kadar inanılmaz göründüğümüze baktım. Limuzinden inerkenki tüm

tereddütlerime rağmen sahne ışıkları altında parladığımı görmek beni şaşırtmıştı.

Jax vücudumu keşfe çıkarken kirli sakalları göğsüme batıyordu. "Seni temin ederim, JaxAttack sen hariç herkese karşı evcil."

Tişörtümün eteğini kaldırıp dilini meme ucumda gezdirirken gülüşüm bir iniltiye dönüştü. "Şaka bir yana, kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi bırak. Sen Julius Caesar değilsin."

"Daha çok mağara adamı gibiyim. Seni tamamen kendime saklayıp her gün, her saat becermek istediğimden ve bana ait olana hiçbir şerefsizin yaklaşmaması için seni işaretlediğimden bu benzetme bana daha çok uyuyor."

Yanaklarım kızardı. "Tatlı sözlerin adamı değilsin, değil mi?"

"Ne demişler, kalbe giden yol edepsiz sözlerden geçer."

Kıkırdadım. "Bence öyle dememişlerdir ama sen bilirsin."

Bedenimde aşağı doğru indikten çok kısa süre sonra dudaklarını klitorisimde hissettim. Dilinin birkaç hareketiyle ben de kendimi tavana doğru edepsiz sözler haykırırken buldum.

Jax heyecanla, "Artık arkanı dönebilirsin," dedi.

"Burada ne işimiz var?" Bomboş çatı katı barına baktım.

"Göstermeyi tercih ederim." Jax elimi çekiştirerek beni terasın ucuna götürdü.

Cam korkuluklara yaslanırken ağzım açık kaldı. "Bu mümkün olamaz."

Sırtıma yaslanarak kulağıma, "Sürpriz," diye fısıldadı. Sıcak nefesiyle hafifçe ürperdim.

Kulağımı ısırmadan önceki gülüşünden bunu fark ettiğini anladım.

Yüzlerce sıcak hava balonu gökyüzünde süzülüyor, renkleri bir kaleydoskopu andırıyordu.

"Vay canına. Neredeyse aynı yapbozdaki manzara gibi."

"Bu manzarayı tam anlamıyla yaşamak için eksik olan tek şey bir ekstazi."

Başımı göğsüne yaslayıp güldüm. "Epey çirkin bir yapboz, değil mi?"

"En çirkini. Gözlerini kontrol ettirmelisin."

"Bunu en başta gözlerimi alan adam söylüyor."

"Tamam, haklısın. Gözlerini ve kafanı kontrol ettirmelisin."

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı.

Yüksek sesli, *kontrolsüz* bir kahkaha.

Jax kollarıyla beni sardı. "Böyle gülmen hoşuma gidiyor. Ama daha çok bunun sebebi olmayı seviyorum."

"Narsistliğinin sınırı yok."

Beni göğsüne bastırarak güldü. "Egomun okşanmasını severim."

"Okşanmayı seven diğer şeylerinden sonra."

Göğsünün titremesi beni de güldürdü. "Ee, hayallerindeki gibi mi?"

Hangi hayalden bahsettiğini bilmiyordum. Sonunda bana açıldığı ve bize bir şans verdiği hayalim mi yoksa benim sıcak hava balonu festivaline katılma hayalim mi? Güvenli olanı, yani ikinci şıkkı seçtim.

"Kendi kendime, yaşlandığımda bu festivallerden birine gideceğimi söylemiştim."

"Neden yaşlanınca? Neden şimdi değil?" Parmakları korkuluğun üstünde parmaklarıma kenetlendi. Bir sıcaklık kolumdan göğsüme doğru yılan gibi kıvrılarak ilerledi.

"Geçmişte yaşadıklarımı aştığımı hissettiğim zaman gitmek istiyordum. Bunun büyük bir akışa bırakma ânı olmasını istedim."

"Bence kendini çok baskılıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Kimsenin tam anlamıyla geçmişi geride bırakıp hayatına devam edebileceğine inanmıyorum. Elbette iyileşebilirsin ama akışına bırakmak artık hatırlamak istemediğin anlamına gelir.

Oysa sorun anılar değil. İnsanların hayattaki en büyük hatası acının kötü bir şey olduğunu düşünmeleridir. Ama aslında acı, bir şeyler hissettiğiniz anlamına gelir. Yaşadığımızı hissettirir. Olay onu bir zayıflık olarak değil, silah olarak kullanmakta bitiyor. Dolayısıyla, kendini iyileştir ama anılarından da vazgeçme. Onlar seni sen yapan şeyler."

Sözleri karşısında kalakaldım. "Bu... şey, vay canına." Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Tek bildiğim, bu yeni Jax'i, ondan geriye hiçbir şey kalmayana dek içime çekmek istediğimdi. Jax benim için pisliğin tekiyken onu istemekle sevmemek arasında bocalar bir duruma gelmiştim. Ama onun bu yeni hâli beni mest ediyordu.

Beni çevirip sırtımı cama yasladı. Yüzümü avuçlayıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Acını paylaşmak istiyorum. Beyninin en kuytu köşelerinde dolaşan şeytanları yok etmek istiyorum. Korkutucu düşüncelerini de mutlu düşüncelerini de benimle paylaşmanı istiyorum. Onları hiçbir şeye değişmem. Uzun zaman önce kabul etmem gereken şeye karşı koymaktan bıktım."

"Peki neymiş o?"

"Sen. Her zaman sendin. Liam'ın yardıma ihtiyacı olduğunda McCoy'un konferans odasına girdiğin andan itibaren hapı yutmuştum. Seni uzaklaştırmayı kendime görev edindiğim zamanlarda bile bu böyleydi. Özellikle de sen bana karşı savunmasız olduğunda. Ben de seninle kırılmak istiyorum."

"Genelde işler böyle yürümüyor."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. "Siktir et geneli. Ben mükemmel bir ilişki istemiyorum. Kırık parçalardan oluşan lanet bir mozaik olmak istiyorum. Güzelliğinden gözlerini alamayacağın kadar renkli bir mozaik."

33

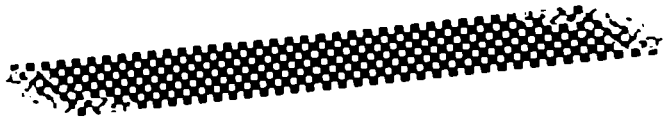

ELENA

"Mutlu yıllar, tatlı oğlum!" Vera kahvaltı masasından kalkıp Jax'e sarıldı.

Bugün Jax'in doğum günü mü? İkizler burcu olduğundan bahsetmişti ama bende jeton düşmemişti. "Bugün senin doğum günün mü?"

Sırıttı. "Evet. Gerçi normalde bunu çok büyütmem."

"Doğum günlerini neden yaşlı anne babasıyla geçirmeyi tercih ettiğini asla anlayamayacağım. Her yaz aynı şeyi yapıyor." Vera gözlerini devirdi.

Jax yanıma oturdu. Jackie, çay fincanını ve kahvaltısını önüne bıraktığı hâlde tabağımdan bir parça pastırma çaldı.

"Böyle bir günü benim için hayattaki en değerli insanlarla geçirmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Vera, "Diğer tek seçeneğin sürekli başına iş açan o parti insanlarıyla takılmak olduğuna göre bunu kabul ediyorum," dedi.

"Ne yapmak istersin?" Jax'in yüzünü incelediğimde içtenlikle gülümsediğini fark ettim. Gün geçtikçe daha da huzurlu görünüyordu.

"Bazı geleneksel şeyler."

"Ne gibi?"

"Göstermek çok daha iyi olur," diye araya girdi Vera.

Ona hafifçe gülümsedim. "Doğum günü çocuğu ne isterse..."

"Doğum günü çocuğu onu alır." Jax bana muzip bir tavırla sırıttı.

"Bu hayal ettiğimden çok daha sıradan bir şey. Film maratonu senden beklediğim son şeydi," diye fısıldadım Jax'e, birkaç koltuk ötede sarmaş dolaş oturan anne babasına bakarken. Sinema salonu ambiyansı yaratabilmek için önümüzde büyük bir ekran asılı duruyordu.

"Peki sen ne bekliyordun? Ailemin evinde alem yapmamı mı?" Jax kucağımdaki kâseden bir avuç patlamış mısır aldı. Filmin açılış jeneriği geçip de *Açlık Oyunları* başladığında kalbim göğsümde küt küt attı.

Birden midem bulandı. Terli avuçlarımla patlamış mısır kâsesine tutunarak sakin kalmaya çalıştım.

İlk sahne ekrana geldiğinde bana çocukluğumu, ailemi ve kaybettiğim şeyleri hatırlattı. Patlamış mısırı yanımdaki koltuğa bırakıp aceleyle ev sinemasından çıktım.

Holde yürürken yüzümden sıcak gözyaşları süzülüyordu. Parmağımdaki dövme benimle kafa buluyormuş gibi sızlayarak cesur olmakla ilgili aklımdan geçen saçmalıkları yüzüme vurdu. Gözyaşlarıma lanet ederek kazağımın koluyla sildim.

Jax arkamdan, "Elena, dur," diye seslendi.

Onu duymazdan gelerek yürümeye devam ettim.

"Elena." Sesi şimdi daha yakından geliyordu.

Hem çaresizce ondan uzaklaşmak isteyerek hem de onun konforunu arzulayarak köşeyi döndüm. *Harika, düşüncelerim bile allak bullak.*

Jax kolumu yakalayarak beni kendine döndürdü. "Sorun nedir? *Açlık Oyunları*'nı seviyorsun sanmıştım." Yüzünü buruşturdu.

Bakışlarından kaçındım. "Hayır."

"O zaman neden dövmesini yaptırdın? Seni üzmek istememiştim, yemin ederim. Mutlu olursun sanmıştım."

Bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Dövmeyi babam için yaptırdım."

"Kahretsin. Sürekli her şeyi sıçıp batırıyorum."

Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. "Hayır. Senin hatan değildi. Nereden bilecektin ki? Kitap–" Kesik kesik bir nefes verdim. "Öldürüldükleri gece okuduğum kitap..."

"*Açlık Oyunları*'ydı. Siktir." Sözümü o tamamlamıştı. Elini enseme koyarak beni ona bakmaya zorladı. "Başka bir şey seçebiliriz. Sen istediğin sürece hangi film olduğu umurumda değil."

Ona baktım. Samimiyeti, paramparça olan kalbimin kalıntılarını bir araya getiriyordu. Doğum gününde beni mutlu edecek bir şey yapmayı seçmişti. Böylesine özverili bir davranış içimdeki buz gibi soğuğun yerini yeni bir sıcaklığın almasını sağladı.

Varlığıyla bana saçma ama cesur bir şey yapma cesareti vermiş oldu: Beni yiyip bitiren son kötü anıları da kovmamı.

"Sanırım izlemek istiyorum."

Jax parmağını nabzımın üzerine bastırdığında bedenim canlandı. "Seni korkutsa bile mi?"

"Özellikle beni korkuttuğundan." Çenemi dikleştirdim.

"Orada olacağım. Yanında ben varım."

Her kelimesine inandım. El ele sinema salonuna geri döndük. Biri oynat tuşuna bastığında film yeniden başladı. Jax bu süre boyunca elimi bir an olsun bırakmadı. Ben, hayatımın en korkunç gecesinde okuduğumu hatırladığım sahnede sessiz hıçkırıklarla ağlarken o, parmaklarını usulca yeni dövmemin

üzerinde gezdirdi. Hareketleri bana sözcüklerle dile getiremediği her şeyi söylüyordu.

Yanındayım. Anılarla birlikte savaşacağız. Bunu birlikte aşacağız.

O gece elimde olmadan ona biraz daha âşık oldum.

"Yarış günü padokta takılabileceğime inanamıyorum. Hasiktir!" Caleb hoplayıp zıplıyordu.

"Hey, konuşmana dikkat et. Burada çocuklar var." Elimdeki panoyla ona vurmak istedim.

"Hadi ama, bu şimdiye kadar yaşadığım en havalı şey. Yarış tulumu içindeki Jax'e bir baksana. Dur biraz." Caleb cep telefonunu çıkarıp Jax'in fotoğrafını çekti.

İnanın bana, yarış tulumu içindeki Jax'ten başka bir yere bakamıyorum zaten.

Şaşkınlığımı üzerimden attım. "Kamera ekibi ikinizin fotoğrafını çeksin."

"Tabii ki, *mi princesa Mexicana*[21]. İyi fikir." Caleb sırıttı.

Jax gülerek kolunu Caleb'ın omzuna attı. Basın ikisinin fotoğraflarını çekerken Caleb, Jax'e hayran hayran gülümsüyordu.

Caleb'ın annesi yanlarına geldi. Caleb'ın saçı olsaydı annesininki gibi sarı olurdu diye düşündüm. Aynı açık renk gözleri ve burunlarının üzerini kaplayan çilleri vardı.

Bana sarıldı. "Oğlum için yaptıklarınıza müteşekkirim. Bir ay boyunca tek konuştuğu şey buydu. Kemoterapi seanslarından sonra bile morali hep yüksekti." Beni bıraktığında gülümsemesi değişti.

"Ne demek. Benim için zevkti. O kadar özel bir çocuk ki, böyle bir çocuk yetiştirdiğiniz için gurur duymalısınız."

---

21 (İsp.) Meksika prensesim. –*ç.n.*

"Dürüst olmak gerekirse Caleb'dan küçük iki çocuğum daha var ve ikisinin kişiliği de onunki gibi değil."

Yarış arabaları üzerinde çalışan ekibin büyüsüne kapılmış diğer iki küçük sarışın çocuğu işaret etti.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum. Üç çocuk çok büyük bir yük."

"Senin hiç çocuğun yok mu?"

"Ah, hayır. En azından henüz yok." Bu düşünce beni neredeyse boğuyordu.

"Biraz daha bekle, göreceksin. Ben bir evin tek çocuğu olarak büyüdüm ama kendi çocuklarım benim gibi olsun istemedim. Üç tane çok gibi görünebilir ama inanır mısın, dördüncüyü yapmamak için kendimi zor tutuyorum." Kendi kendine güldü.

"Eminim üç tane yetmiştir."

"Kesinlikle. Göreceksin. Bir gün neden bahsettiğimi anlayacaksın. Üçü birbirinden olabildiğine farklı olsa da birbirlerini uğurlarına her şeyi yapacak kadar çok seviyorlar."

Çocuklarına gülümsedi.

Kalbimde daha önce hiç hissetmediğim bir özlem peyda oldu. Duymamam gereken ama inkâr edemediğim bir özlem.

Biriyle geçici bir ilişki istemiyordum. Olacaksa tam olmalıydı.

Aile kurmak istiyordum. Hayatımın sonuna dek hatırlamak istediğim anılar yaratmak.

Daha da önemlisi, sanırım bunların hepsini Jax'le yapmak istiyordum.

34

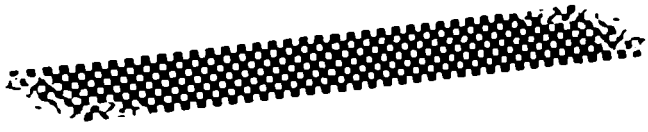

JAX

Kulaklıklarımı kulağıma takıp dünyanın geri kalanını susturdum. Teknisyenler aracımı sıralamadaki ikincilik pozisyonuna doğru ittiler. Arkamda gürleyen motorun sesi, beni yarış günü gerçekliğine adapte etti.

Dayanılmaz bir sıcaklık. Yoğun baskı. Hepsinden kötüsü de omzumda oturan, kendini performans kaygısı şeklinde gösteren şeytanım.

"Aman Tanrım. Dostum, amma havalısın. Elena, seninle yarış sırasında telsizden konuşmama izin vermesi için mühendislerden izin aldı! Sence beni televizyondan duyabilirler mi?" Caleb mikrofona doğru bağırdı.

Elena'nın, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi ona daha alçak sesle konuşmasını söylediğini duydum.

"Keyfini çıkar, ufaklık."

"Sen kime ufaklık diyorsun? Senden sadece on yaş küçüğüm."

"Benim yaşıma geldiğinde on yılın ne kadar uzun bir yol olduğunu anlayacaksın." Eldivenli ellerimle direksiyonu daha sıkı kavradım.

Ninova

"Yarıştan önce böyle karamsar bir aptal gibi konuşmayı kessen mi acaba?"

Kıs kıs güldüm. "Telsiz sesini kapamadan önce söylemek istediğin son bir söz var mı?"

"Kıçlarına tekmeyi bas, Kingston. O şerefsizlere yeteneğinin DNA kaynaklı olmadığını göster. Baban ringlerde bir efsane olabilir ama sen de pistlerin kralısın."

Bu yorumuna güldüm. Babamı işin içinden çıkarınca DNA'mın ne kadar berbat olduğunu bilmiyordu tabii. Ama Caleb'a iyi bir performans izleteceğime dair kendime söz verdim. Benimle geçirdiği her saniyenin tadını çıkarmasını istiyordum.

Teknisyenler yarış başlamadan önce son kontrolleri yaptılar.

"Gitmeliyim, dostum. Podyumda görüşürüz."

Takım lastik ısıtıcılarımı çekip aldı ve aceleyle pistten çekildi. Tepemizde, her seferinde bir tane olmak üzere beş ışık yandı ve sonra aynı anda söndü.

Gazı köklerken bir yandan da direksiyondaki düğmelere bastım. Yarış lideri Noah'nın ardındaki pozisyonumu korurken aracım asfaltta cayırdayarak ilerledi. Kalbim daha hızlı kan pompalamak için tam gaz çalışıyor, gerilim bütün vücudumu sarıyordu. Kükreyen motorların sesi içimdeki adrenalin düşkünü şeytanı besleyerek heyecanıma heyecan kattı.

"Birinci virajı sağ salim dönerek iyi iş çıkardın. Sauvage pilotlarından biri için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. İkinci viraja dikkat et; orası genellikle son sıralama turunda en çok zaman kaybettiğin yerdi," dedi Chris telsizden.

Odaklanmaya devam ederek düzlükte Noah'yı yakaladım ama o beni tekrar ikinci sıraya itti. Yan aynamda beliren bulanık kırmızı araç bana Santiago'nun arka tamponuma çok yaklaştığını gösteriyordu.

"Santiago'yu gözleyin. Dünkü performansı hiç hoşuma gitmedi." Diğer mühendisin söyleyeceklerine odaklandım. Santiago genelde işe yarayan ama riskli hamleler yapmayı sevse

de bir kazaya sebep olarak evimdeki yarışı berbat etmesini hiç istemiyordum.

Yanlarından geçerken bir bulanıklık hâlinde gördüğümüz tribünlerde bir grup insan tezahürat yapıyordu. Duyduğum gururla bir sonraki virajda Noah'yı geçmek için daha fazla zorladım. Evimdeki yarışı ön sıralarda tamamlamak güzel olurdu. Britanya Grand Prix'si her zaman en sevdiğim yarışlardan biri olmuştu, Birleşik Krallık'ın dört bir yanından taraftarlar beni desteklemeye geliyordu.

Bir sonraki virajda aracımı dıştan Noah'nın önüne kırdım. Frene beklenenden bir saniye daha geç basması bana avantaj sağladı. Önüne geçerek birinciliği aldım.

Motor gürültüsü eşliğinde tribünlerin yanından geçtim. F1 taraftarlarının alkışları beni canlandırıyor, egomu ve içimde akan adrenalini besliyordu. Mavi, kırmızı ve beyaz renkler bana nostalji hissi veriyor, gururumu okşuyordu.

Tur üstüne tur atarak Noah'yla çekiştik. Bir noktada ikimiz de pite girdik ancak geri dönüp tekrar birincilik yarışına devam ettik. Bir kez daha liderliği ele geçirerek onu yan dikiz aynamda görebileceğim kadar geride bıraktım.

Gözlerim bir saniye gecikmeyle aynadan yola kaydı. Yoldaki bir araba parçası lastiğime takıldı.

"Kahretsin!" Bir hasar olmamasını umarak vites değiştirdim.

Felaket haberini almadan önce bir tur daha atmayı başardım.

"Lastik basıncını kaybediyorsun. Pite girmen gerekecek," diye seslendi Chris.

Direksiyonu sımsıkı kavradım, az önceki enerji patlamasının yerini öfke almıştı. Benim tekrar pite girmem, Noah'nın birinciliği yeniden alabileceği ve bu sırayı bana bırakma ihtimalinin çok düşük olduğu anlamına gelmekteydi.

Sikeyim böyle işi.

Pite yanaştım ve ekip lastiklerimi değiştirmek için koşturdu. Aracımı pit yolundan çıkarıp yarışa geri döndüm.

Pistte hızla ilerleyerek çarpışma riski yüksek süratlere ulaşıp ikinci sıradaki yerimi geri kazanmaya çalıştım. Kendi evimde yarışı kazanmam için sadece birkaç tur kalmıştı. Santiago bir sonraki virajı hafif dıştan alarak bana onu geçme şansı veren küçük bir boşluk bırakmış oldu.

İkinciliği garantilerken yüzümden akan ter koruyucu maskeme damlıyordu.

"Aferin, Jax!" Chris'in sesi yükseldi.

Ayağımı gaz pedalına iyice bastırdığımda araç titredi. Noah yolun ortasında ilerliyor, onu geçmem için bana alan bırakmıyordu.

"Lanet olsun. Pes etmiyor."

Bir mühendis, "Onu geçmeyi denemek için iki turun kaldı," dedi.

Hadi canım? Bir sonraki tribünün yanından geçmek beni heyecanlandırmaktan ziyade korkuttu. Taraftarları hayal kırıklığına uğratma korkusu, birinciliği kazanacağıma dair güvenimi yok ediyordu.

Ne denersem deneyeyim Noah direnmeye devam etti. Onun ve Santiago'nun arasında sıkışıp kalmak hiç de hoş değildi, Santiago beni arkadan becermek istercesine tamponuma yapışmıştı.

Noah son turda kaderimi tayin etti. İkimiz de damalı çizgiyi saniye farkla geçtik ve yarışı o kazandı.

Kendi evimdeki yarışta birinci olamadığım için hayal kırıklığı yaşıyordum. Ancak anksiyetenin çirkin yüzünü gösterip hayal kırıklığımın tadını çıkarmaya çalıştığı geçmiş günlerin aksine bu kez sakinliğimi korudum. Kazanamadığım için üzgün olsam bile bundan çok da rahatsız olmadım. En azından kutlamalar bittiğinde artık birlikte takılabileceğim Elena ve Caleb vardı ve bu beni bir kupadan daha çok heyecanlandırıyordu.

Noah, Santiago ve ben podyuma çıktığımızda her şeye rağmen yüzüm gülüyordu. Sahnenin yan tarafına döndüğümde Elena ve Caleb'ın beni alkışladığını gördüm.

Birinciliği kazanamamış olabilirdim ama daha büyük bir ödül kazanmıştım. Gözlerim sezon boyunca aklımı kaçırmamı engelleyen kadını buldu. Elena bana nefretle bakmak yerine mutlulukla bakıyordu. Ve Caleb... Caleb çığlıklar eşliğinde hoplayıp zıplamaktan bayılacak gibiydi.

Sahneden indiğimde en büyük hayranım yanıma koştu. Kollarını etrafıma dolayarak zayıf görünen biri için şaşırtıcı derecede kuvvetli bir biçimde bana sarıldı. "Hayatımın en güzel ânı için teşekkür ederim. Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacağım."

Ben de ona sarıldım. "Sen tanıdığım en havalı çocuklardan birisin. Bana ilham veriyorsun."

Caleb geri çekilip bana şaşkınlıkla baktı. "Ne için?"

Gözlerim onunkilerden Elena'nınkilere kaydığında bize gülümseyerek baktığını fark ettim. "Beni esir alan şeytanlara karşı daha güçlü olabilmem için."

"Gitmek zorunda mısın?" Annem kollarını bana dolayarak hareket etmemi imkânsız hale getirmişti.

"Sezonun yarısı bitti sayılır. Sonra eve dönüp seninle tekrar vakit geçireceğim."

"Tamam, iyi, madem gitmen gerekiyor. Ama Elena'yı geride bırakmaya ne dersin? Onu iyi besleyeceğiz, söz veriyorum." Annem başını sallarken babam gülüşünü öksürerek gizlemeye çalıştı.

"Elena'nın yardımına ihtiyacım var. Belki bir gün izin alıp seni ziyarete gelir." Elena'ya göz kırptım.

Annem bastonundan destek alarak Elena'ya doğru yürüdü. Kollarını sevgimin son nesnesine doladı. Annemin ona bir şeyler fısıldadığını görmek beni çok etkiledi.

Bu ani duygusallık nereden çıkmıştı bilmiyordum ama beni boğuyordu. Annemin ne bir kızı ne de konuşabileceği

bir kız arkadaşı olmuştu. Elena'nın anneme sarılması içimde bir arzuyu uyandırdı. Elena'yla burada daha uzun süre kalma arzusu. Film gecelerimiz ya da çay sonrası piyano buluşmalarımız gibi ailemle geçirdiğimiz zamanlara duyulan bir arzu.

Elena'nın hayatımda daha istikrarlı bir yer edinmesine duyduğum arzu.

Ama hepsinden de önemlisi, en büyük ödül için en büyük korkumla yüzleşme arzusu.

35

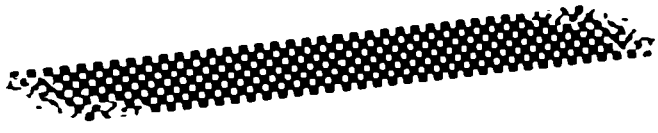

ELENA

Teksas'ın Austin şehri Bandini formaları, kovboy şapkaları ve Western filmlerinden fırlamış çizmeleriyle Amerikalı taraftarlarla dolup taşmaktaydı. Hoparlörlerden yankılanan honky-tonky müziği eşliğinde taraftarlar kamyonetleriyle geçit yapıyordu. Yarış haftasını Güney yemeklerinin ve hareketliliğinin tadını çıkararak geçirmiştim.

Jax'le akşam yemeğimizi piste yakın bir restoranda yemeyi tercih ettik. Dışarıda bir masa seçerek yanımızdan gelip geçen turistleri seyrettik.

Merakla ona bakıp dik duruşunu inceledim. "Güneş gözlüğünü çıkarabilirsin, biliyorsun değil mi? Güneş batmak üzere."

"Fark edilmemeye çalışıyorum." Ray-Ban'ini indirip tekrar taktı.

Şaşırtıcı olsa da haklıydı. Yemek boyunca kimse yanına yaklaşmamıştı ki ben buna zafer derdim. "Ömrünün sonuna dek böyle yaşamayı mı planlıyorsun? Gözlerden saklanarak?"

Başını yana eğip bana baktı. "Hayır. Elimde olsa aileme yakın yaşar ama yine de gözlerden uzak dururdum. Emekli

Ninova

olduğumda, büyük bir mülk satın alıp orayı nadiren ayrılmak zorunda kalacağım konforlu bir yer hâline getirmeyi planlıyorum."

"Ne gibi?"

"Bir bowling salonu, küçük bir sinema salonu, su kaydırağı olan bir havuzu ve hatta belki suni bir nehri olsun istiyorum."

Ellerimi çırptım. "Mini golf sahasını unutma."

"Ve bir mini golf sahası." Gülümsedi.

"Bir de ağaç ev!"

Jax derinden bir kahkaha patlattı. "Başka bir şey var mı?"

"Çevresinde peri ışıkları asılı ateş çukurunu unuttun. Hani şu filmlerde ve Pinterest'te gördüklerimiz var ya?"

"Senin istediğin gibi olursa bu proje çok pahalıya patlayacak."

Gözlerimi devirdim. "Oradan ayrılmak zorunda kalmayacağın bir mülk istediğini söyleyen sendin. Ben de hayalini gerçekleştirmene yardım ediyorum. Teşekkür etmen gerekir."

"Eninde sonunda ayrılmak zorunda kalacağım ama nadiren ayrılmayı tercih ederim."

"Market alışverişi gibi mi?" Sırıttım.

"Aynen öyle. Sikik paparaziler bana hiçbir zaman huzur vermiyor. Bunu ne kendim ne de ço–" Sesi birden kesildi.

Jax'in ellerini önünde sıkmasına bakarak cümleyi kafamda tamamladım. Ağzından kaçırdığı sözlerin ağırlığı ve kendini susturma biçimi, söylemediği sözlerin onu ne kadar etkilediğini gösteriyordu. İlk birlikteliğimizin üzerinden bir ay geçmesine rağmen hâlâ geleceğimizi düşünmekte zorlanıyordu. Alınmamaya çalışsam da yaşadığı tedirginlik göğsümü sıkıştırıyordu. Sonsuza kadar birlikte olalım demiyordum ama bize azıcık inanması iyi olurdu.

Sohbeti tekrar hafifletmeye çalışarak, "Bu büyük planını ne zaman hayata geçirmeyi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Emin değilim. Daha bir ay önce bir kız arkadaşım oldu. Bana zaman tanıması gerekiyor ama neler olacağını kim bilir?"

Kız arkadaş.

Kız arkadaş mı?!

İçten içe çığlık atarken dıştan soğukkanlı görünmeye çalıştım.

"Demek kız arkadaşın, ha? Kim o?" Küçük masanın üzerinden eğilip göğsünü dürttüm.

"Aklımdan hiç çıkmayan biri."

"Bak sen. Ondan biraz daha bahsetsene." Kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Birden fazla amaca hizmet eden fena bir ağzı var."

Burnumdan güldüm. "Aynı anda birden fazla konuda iyi olmak gibisi yoktur."

"Bir de bana anlat. Ayrıca, kimse bu kızla kıyaslanamaz. O şimdiye kadar tanıştığım en güzel kadın." Jax güldüğünde şimdiye kadarki en iyi hâliyle karşı karşıya olduğumu fark ettim; kaygısız ve her açıdan yakışıklı.

"Hımm. Dikkatli olsan iyi olur çünkü görünüş bir yere kadar götürür."

"Dış görünüşünden bahsetmiyordum."

Jax'in etkileyici sözleri karşısında nutkum tutulurken kalbim eridi.

"Sabah çayımı tam da sevdiğim gibi yaptığını söylemiş miydim? Ya da hiç sormadan bir anda yatak odama taşınmasına nasıl da bayıldığımı. Ve aletimi emerken–"

"Tamam! Konuyu anladık!"

Restorandaki birkaç müşteri bize bakıp kaşlarını çatınca elimle onları geçiştirdim.

"Çok önemli bir kısmı atladın." Gülümsemek istemediğimden ciddi bir ifade takındım.

"Ne?" Sırıtırken bir anda kaşlarını çatıverdi.

"Bu kızdan kız arkadaşın olmasını hiç istemedin, Kingston. İnsanlardan nadiren bir şeyler istediğin için bunun sana yabancı bir kavram olduğunu tahmin edebiliyorum." Uzaklara bakıp suyumu yudumlarken ardından söyleyeceklerini duymak için can atmıyormuş gibi davrandım.

"Tuhaf. Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra bunun gayet açık olduğunu sanmıştım." Jax masanın üzerinden eğilerek aramızdaki mesafeyi kapadı. Etrafımızdaki gürültü hafifledi. Dudakları benimkilere o kadar yakın duruyordu ki onu en çok arzuladığım yere birkaç santim kalmıştı.

"Sormak ve varsaymak farklı şeyler."

Jax dudaklarını dudaklarıma bastırdığında iç çektim. "Elena Gonzalez–" öpücük "–bana kız arkadaşım olma–" dili dudağımın kıyısında gezinirken yaz sıcağına rağmen ürpermeme neden oldu "–onurunu bahşeder misin? Resmî olarak." Dişleri alt dudağımı sıyırırken dili özür dilercesine dışarı çıkıp acıyan bölgeyi rahatlattı.

"Evet," dedim nefes nefese.

Bana sırıtmadan önce son bir öpücük daha kondurdu. "Gördün mü? Evet diyeceğini biliyordum. Cevabını çoktan bildiğim aptalca sorular sormaktan hoşlanmam."

Böylece Jax birkaç öpücük ve gülümsemeyle kalbimin bir parçasını daha kazanmış oldu.

36

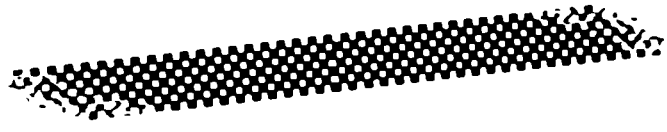

JAX

Biz Escape Room[22] sıramızı beklerken Liam beni arkadaş grubumuzdan uzaklaştırarak Elena'yı, Sophie ve Maya'yla laflamaya bıraktı.

"Artık her hafta kafayı yemediğini görmenin beni mutlu ettiğini söylemek istedim. Aşk sana yaramış." Liam banka kartını görevliye uzattı.

Sivri bir cevap vermek yerine elimi Liam'ın omzuna koyup sıktım. "Teşekkür ederim. Bu yıl geçimsiz biri olup çıktığım için özür dilerim."

Görevli odamızın hazır olup olmadığını kontrol etmek istediğine dair bir şeyler geveleyerek bizi yalnız bıraktı.

"Geçimsiz az kalır. Ama hayvan sakinleştiricilerine eş değer haplar aldığını düşünürsek seni suçlayamam. O haplardan bahsetmişken, hâlâ kullanıyor musun?"

---

22 Escape Room: Bir grup oyuncunun belirli bir süre içinde odada bulunan görevleri yerine getirip ipuçlarını çözerek çıkış yolunu bulmaya çalıştığı, fiziksel bir macera oyunu. *–ç.n.*

Ninova

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır."

Liam'ın kaşları kalktı. "*Hayır, kullanmıyorum* gibi mi yoksa *hayır, dondurma yer gibi ara sıra keyfime bakıyorum* gibi mi?"

Güldüm. "Hayır. Onlarla işim bitti. Kalıcı olarak."

Derin bir oh çekti. "Şükürler olsun."

"Kontrolden çıkabilecek panik ataklar için hâlâ yanımda bulunduruyorum ama kullandığım ilaçları değiştirdim." Liam'a Tom'dan ve terapi seanslarımdan bahsetme isteğimi bir kenara bıraktım.

"Bana bir konuda söz verir misin?"

Tezgâha yaslandım, Liam'ın bana söyleyeceği şeylere karşı bir desteğe ihtiyacım vardı. "Ne için?"

"Elena'yla ilişkiniz için senin adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama işler yolunda gitmezse hap ve parti döngüsüne geri dönmeyeceğin konusunda bana söz vermeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yolunda gitmezse?"

"İlişki yürütmek emek ister. Kolay değildir."

"Ee?"

"E'si sen söz konusu olduğunda, olumsuzlukların üstesinden gelebilmek için kendine zarar verecek yöntemlere başvurmandan endişe ediyorum."

"Sana söz veriyorum, ilişkim yürümese ya da işler zorlaşsa bile o günlere dönmeyeceğim. Xanax'le işim bitti. Sen ve Noah olmadan parti yapmak eskisi kadar eğlenceli olmuyor zaten."

Liam beni şaşırtarak bana sarıldı. "Güzel. Şimdi gidip Noah'ya ondan daha zeki olduğumuzu gösterelim. Hâlâ kazanacağını sanıyor."

Görevli birkaç dakika sonra gelip bizi bir koridorda topladı.

"Pekâlâ arkadaşlar, şimdi bu göz bağlarını takacaksınız ve biz de sizi iki karanlık hapishane hücresine götüreceğiz. Kiminle birlikte kilitli kalmak istiyorsanız iki gruba ayrılın. Bir alarm duyacaksınız ve ışıklar yandığında göz bağlarınızı çıkarabilirsiniz. O zamana kadar onları çıkarmayın. Arkadaş-

larınızla birlikte hücreden çıkmanıza yardımcı olacak ipuçlarını aramaya başlayacaksınız. Bir saatiniz var. Bir ipucuna ihtiyacınız olduğunda grup liderinizdeki telsizi kullanın." Her birimize siyah bir göz bağı uzattı.

"Bana eski günleri hatırlattı, sana da hatırlatmadı mı, Sophie?" Liam göz kırparak göz bağını Sophie'nin yüzüne doğru salladı.

"Beni utandırıyorsun!" Sophie kızararak yanıma geldi. "Ben Jax'in takımına katılıyorum."

"Hepimiz aynı takımdayız." Noah kaşlarını çatarak giymemizi istedikleri turuncu tuluma baktı.

Elena titreyen elleriyle göz bağını aldı.

"İyi misin?" Eline dokundum.

Etrafa bakındıktan sonra, "Karanlıkta olacağımızı bilmiyordum," diye fısıldadı.

"İstemiyor musun?"

"Artık vazgeçemem. Çok utanç verici olur." Düşüncesi bile yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Kimse umursamaz. Gidip başka bir şey yapabiliriz. Mesela Austin'i gezebiliriz."

Bakışları gözbağından gözlerime kaydığında korkusunu fark ettim. "Benim grubumda mı olacaksın?"

"Elbette."

Elena göz bandını yerleştirerek iç geçirdi. Rahatlamak ister gibi elimi kavradı. Elena'dan önce hiç kimsenin teselli bulacağı biri olmamıştım. En önemlisi de hiç kimse için öyle biri olmayı *istememiştim*. Ama onunla geçirdiğim böyle anlarda daha önce hiç tatmadığım bir duyguya kapılıyordum. Aslında bu beni korkutmalıydı ama aksine, onun güvenini kazanmak beni motive ediyordu. İlişkimiz yavaş yavaş gelişiyordu ve bu konuda üzgün olduğumu söyleyemezdim.

Görevliler bizi hücrelere yönlendirirken elini sıkıca tuttum. Ellerimizi hücre parmaklıklarına yerleştirmemizi istediler ama

ben bunun yerine Elena'nın elini tutmaya devam ettim. Liam, Maya, Santiago ve Elías diğer hücreye yerleştirildiğinde Elena'nın eli titremeye ve nefes alışverişi duyulur olmaya başladı.

Kulağı olduğunu varsaydığım yöne doğru, "Başarabilirsin," diye fısıldadım.

Diğer hücrenin kapısının kapandığını duyunca Elena için her şeyin yakında biteceğine dair umutlandım. Alarm çaldığında göz bağımı çözdüm. Elena da aynısını yaptı.

"Başardım." Bana ürkek gözlerle gülümsedi.

"Başarabileceğini biliyordum. Şimdi gidip yeteneklerini göster. Sen bizim kurtarıcımızsın." Turuncu tulumunun kolunu çekiştirdim.

On dakikanın çoğunu küçük hücrede ipucu aramakla geçirdik.

Elena beton zemine diz çöktüğünde ağzım açık kaldı. "Elini tuvalete sokmuş olamazsın."

Elena bana dik dik baktı, kolu yarıya kadar boş klozetin içindeydi. "İçinde bir şey olabilir."

"Tiksinç ama azminden etkilendim doğrusu."

"Kız arkadaşınla flörtleşmeyi kesip ipucu aramaya ne dersin? Pek yardımcı olmuyorsun." Noah, buradan kurtulmamıza yardımcı olacak herhangi bir şey bulmak için beşe sekiz ölçülerindeki hapishane hücresini arşınlamaya başlamıştı. Sophie yatağın üzerindeki şilteyi kaldırmaya çalıştıysa da başaramadı.

Ona yardıma koştum, bir kolumla kaldırırken o da dikiş yerlerini aradı.

İşte ben böyle biri hâline gelmiştim, panik atağın beni engellemesine izin vermeyerek arkadaşlarımla takılıyor, normal şeyler yapıyordum. Arkadaşlarım aralarına Elena ve Elías'ı kabul etmekte hiçbir sakınca görmemişlerdi. Gerçi bir sürü hap içip mahvettiğim Cards Against Humanity gecesinde onlar çoktan kaynaşmıştı. Ama hepimiz o geceyi yok saymayı seçmiştik.

"Dünyadan Jax'e, kaşığı uzatır mısın?" Elena klozetin önüne çökmüş, bana ters ters bakıyordu.

"Kirli ellerinle tek ipucumuza dokunmanı istemiyorum."

Temiz elini önümde sallayıp bana kaba bir hareket çekti.

"Jax'le fazla takılıyorsun." Noah güldü.

"Daha çok onun *içinde* fazla takılıyorum."

"Jax! *Cállate*[23]." Elena bana ters ters baktı.

Diğer hücredeki Elías inleyerek, "Evet, lütfen, Elena kardeşim gibidir ve onunla ilgili böyle detaylar duymak istemiyorum," dedi.

Hücrelerden kahkahalar yükseldi. Buna hiç alınmadım. Aksine, günden güne iyileştiğimi bildiğimden hoş karşıladım. Yanımda Elena olduğu sürece yaptığım hatalardan ders çıkarmaya, kendimden uzaklaştırdığım insanları geri kazanmaya devam edecektim.

Değişmek istesem de hâlen beni engelleyen bir durum vardı. Uzun zamandan sonra ilk kez imkânsız olanı gerçekleştirmeyi düşünüyordum. Annemin her sene bana yapmam için yalvardığı tek şeyi.

Ve lanet olsun ki bundan ödüm kopuyordu.

"Otobüs bizi hastaneden alıp bir saat boyunca gezdirdikten sonra kiraladığınız kulübe bıraktı. Müthişti, doğrudan yirmili yıllardan fırlamış gibi görünüyordu," diye haykırdı Caleb telefonda.

"Francesca'yı dansa kaldırdın mı?" Yarış ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken onu hoparlöre aldım. Bir Dilek Tut haftamızdan sonra Caleb, iyi şans tılsımım olabileceğini iddia ederek sıralama turlarından önce beni arama geleneğini başlatmak istemişti.

Hiç bir ergene itiraz etmeye kalkıştığınız oldu mu? Son derece inatçı ve ısrarcıdırlar. Ben de doğal olarak onun sızlan-

23 (İsp.) Kes sesini. –*ç.n.*

Ninova

malarından ve dur durak bilmeyen mesajlarından kaçınmak için bu isteğine boyun eğmiştim.

"Tabii ki. Elena'nın bana öğrettiği dans hareketleri sayesinde baloda herkesin gözdesi oldum."

"Muhtemelen her koşulda herkesin gözdesi sensindir, nokta."

Caleb güldü. "İltifatın için teşekkür ederim ama ben kesinlikle herkesin en inek olarak gördüğü kişiyim. En havalı çocuk ödülü Dylan'a gidiyor. Tedavisi bitti, bu da hastanenin bu bölümünde bir onur nişanesi sayılır."

"Peki senin son tedavin nasıl gidiyor?"

"Ağzıma sıçıyor."

Caleb'ın acı çektiğini düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu çocuğu gerçekten sevmeye başlamıştım. Ona istediği zaman benimle iletişime geçebileceğini söyledikten sonra her gün bana mesajla mimler göndermeye başlamıştı.

"Kendine iyi bakıyor musun?"

"Bakıyorum sanırım. En azından elimden geldiğince. Ama burada sıkıntıdan ölüyorum. HBO'ya erişimi engellediler, bu sefer şansım yaver gitmedi."

Kahkaha attım. "Neden gizlice bir yerlere gidip Francesca'yla öpüşmüyorsun?"

"Garip tavsiyeler veren bir abi gibi davrandığının farkında mısın?"

Şey, kahretsin, sanırım ona gerçekten de öyle davranıyordum. "Benim gibi bir abin olsaymış çok şanslı olurmuşsun."

"Hadi canım. Bu bana buralarda epey prestij kazandırabilirdi. Ailenin evine yaptığım ziyaret Francesca ve arkadaşlarının gözüne girmemi sağladı zaten. İlk dövmemi Jax Kingston'la yaptırmam Dylan'ın spot ışıklarını bir hafta boyunca söndürdü."

Hastanelerde de lisedeki gibi bir sosyal hiyerarşi olduğunu kim tahmin ederdi? Ben kesinlikle etmezdim.

"Meksikalı prensesim nasıl bakalım?" diye sordu Caleb tatlı tatlı.

"İyi."

"Sadece iyi mi? O zaman çok kötü bir erkek arkadaş olmalısın."

Derinden bir kahkaha attım. "Nedenmiş o?"

"Çünkü geçen hafta aradığımda o da senin hakkında aynı şeyi söyledi."

"Elena'yla mı konuşuyorsun?"

"Birinin seni hizada tutup tutmadığını kontrol etmesi lazım."

"Sana her şeyin yolunda olduğunu mu söyledi?" Meraktan sesim lanet bir sapık gibi çıktı.

"Tanrım, sanırsın ikiniz birbirinizle hiç konuşmuyorsunuz. Her şeyin yolunda olduğunu ve mutlu olduğunu söyledi. Bu senin için yeterince iyi mi?"

İyiden de öteydi. Nedense bunları Elena'dan duymak bir şeydi, Caleb'dan duymaksa bambaşka bir şey. Çok daha önemliydi çünkü ilişkimizin bir parçasını başkalarıyla paylaşmak istiyordu.

Evet. Kesinlikle lanet olasıca bir sapığa dönüşüyorum. "Evet, bu iyi haber dostum."

"Lütfen onun kalbini kırma. En azından ben on sekiz yaşına girip de onun kırık parçalarını toplayıp tekrar bir araya getirebilene kadar."

Esprisine gülerken Elena'nın kalbini kırmamayı umdum. Caleb'ın onu elde etmesini istemediğimden değildi. Daha ziyade, onu ilk başta öngördüğümden daha uzun süre elimde tutmak istediğimdendi.

Caleb'a bunu söylemekten nefret etsem de sonsuzluktan daha uzun bir şey yoktu.

"Artık iyiliğimi istemenin vakti geldi." Kapı pervazına yaslanıp valizini toplamakta olan Elena'nın dikkatini kendime çektim.

Gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti. Ben onun seksi, saçı başı dağınık hâlini seven bir sapıktım. Her ne kadar Elena'yı elbiseler ve topuklu ayakkabılar içinde sevsem de onu eşofman ve valizimden çaldığı kapüşonlu *sweatshirt* içinde görmeyi de seviyordum. Giysilerini üzerinden çıkarmak için sabırsızlanan parmaklarım seğirdi.

"İyilik evresini geçmedik mi?" Başını yana yatırdı.

"Ben kendiminkini hak ederek kazandım, bu da senin bir hafta izinli olacağın anlamına geliyor."

İki kaşı birden kalktı. "Ne? Tam olarak neyden bir hafta izin?"

"İşten."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapa–"

"Tabii ki yapabilirsin. Çoktan Connor'a sordum. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, Sophie ve Maya gibi eğlencenin tadını huzur içinde çıkarabilmen için uslu duracağıma söz verdim."

"Benim yerime görüşüp hastalık izinlerimi kullanamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım da." Omuz silktim. "Bunun için bana teşekkür edeceksin. Kendini helak edecek kadar çalışmana izin veremeyiz." Bu fikir, Elena'nın bir gün öğle yemeği sırasında bana hiç hastalık izni almadığını itiraf etmesinden sonra aklıma gelmişti. On yedi yaşındayken doğum gününde çalışmak zorunda kaldığında bile. Bu, kimsenin hayatı boyunca yaşamaması gereken bir trajediydi.

Onun işkolikliğini düzeltmeye çalışıyordum. En azından biraz. Böylece uğruna çok çalıştığı hayatın tadını çıkarabilecek kadar boş vakti olabilecekti.

Şu hâlime bakın, ne kadar da düşünceli biri olup çıktım böyle. Annem görse gurur duyar.

"Yine de bu iyiliğin neden senin için olduğunu anlayamadım?" Şirin bir ifadeyle burnunu kırıştırdı.

Şirin. Çok sevimli. Çok güzel. Elena içimdeki umutsuz romantiği ortaya çıkararak onu tekrar gülümsetmek istememe

neden oluyordu. Hâlâ yerinde olup olmadıklarını anlamak için taşaklarımı yoklamak istesem de bu dürtüyü görmezden geldim.

"*Kız arkadaşım* olarak benimle birlikte yarış haftasının keyfini çıkarmanı istiyorum. Galalar, basın toplantıları, podyum. Meksika Grand Prix'sinin tadını bir çalışan gibi değil de oranın yerlisi gibi çıkarmanı istiyorum."

Beni teskin eden bir kahkaha attı. "Biliyor musun, insanlar o dövmelerin, kasların ve hırçın sözlerinin altında bu kadar yumuş yumak bir adam olduğunu bilseler şaşırırlardı."

"İşinde iyi olman iyi bir şey, canım, çünkü bu sırrımın ortaya çıkmasına izin veremem."

Elena bana, tenimin ısınmasına neden olan çarpıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yataktan uzaklaşıp tişörtümden tutarak beni kendine doğru çekti. "Bu hayatım pahasına koruyacağım bir sır."

"Nedenmiş o?" diye sorduğumda sesim ona duyduğum arzuyu belli edercesine boğuklaştı.

"Ünlüsün, bu da dünyanın senin hakkında ikimizin de istediğinden daha fazla şey bildiği anlamına gelir. Ama kameralar kapandığında ortaya çıkan adamı tamamen kendime saklamak istiyorum. Bencilce, biliyorum... ama ben hiçbir zaman melek olduğumu iddia etmedim." Gülümsemesi sinsi bir şeye dönüşürken gözlerindeki ışıltı çok daha fazlasını gösteriyordu.

"İstediğin kadar bencil olabilirsin. Ben hiçbir zaman bir melek istemedim."

Elena bir elini enseme dolayarak dudaklarımı kendine doğru çekti. Bana meleklerin neden abartıldığını ve şehvetin neden günahların en ölümcülü olduğunu gösterdi.

37

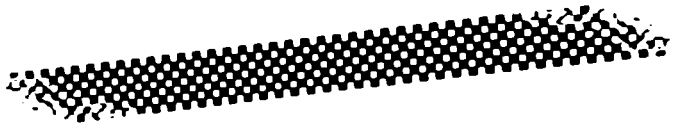

ELENA

Telefonum çalmaya başlayınca otel odamızdaki komodinin üzerinden almaya yeltendim. Jax'in eli devreye girip ben daha bakmaya fırsat bulamadan telefonu elimden kaptı.

Gölge gibi tepemde dikilerek başını salladı. "Hayır. Bu bebeği bir haftalığına rehin alıyorum."

"Boşuna uğraşıyorsun. iPad'im var."

Sırıttı. "Ona da el koydum, canım."

Gülümsemem soldu. "Ne? Neden?"

"Çalışmak yok demek, *çalışmak yok* demektir. Ayrıca seni tanıdığım için kuralları çiğnemeni göze alamazdım. Ne de olsa bugün daha pazartesi."

"Bunu benden kuralları yıkmamı isteyen adam mı söylüyor?" diye mırıldandım.

"Ahh. Ama bu seferki farklı. Ben o yıkılan kuralların meyvelerini topluyorum. Neyse, gülümseyebilirsin çünkü dışarı çıkıyoruz."

"Dışarı mı?" Bildiğim kadarıyla Jax'in bu gece bir galası vardı. Otelin saatine baktığımda hazırlanmak için yeterli vaktinin kalmadığını gördüm.

Elimi tutarak beni yataktan kaldırdı. "Galaya gideceksin."

Ninova

"Ben zaten hep galalara gidiyorum."

"Evet. Ama daha önce hiç galada iki yüz dolarlık bir şişe şampanyayla sarhoş oldun mu?" Hınzırca gülümsedi.

Bu felaket treninin ne yöne gittiğini görebiliyordum. Hayır derdim ama Jax'in yüzündeki gülümseme bana iyiliğin iyilik olduğunu söylüyordu. Daha fazla iyilik borçlanmak istemiyorsam kabul etmem benim yararımaydı.

"Buna pişman olacağım, değil mi?" diye sordum tiz bir sesle.

"Sadece sabah uyandığında, canım. Şimdilik biraz gevşeyip eğlenelim."

Jax gibi insanlar için eğlence belayla eş anlamlıydı. Ama belalı biriyle çıktığınızda eninde sonunda siz de ona benzerdiniz.

Bir kadehten sonra şampanyayı geri çevirdim çünkü sarhoş olmayı planlıyorsam bu, şampanyayla olmayacaktı. Jax barmenden bir şişe birinci sınıf tekila istedi. Koca bir şişe. Yüzde yüz mavi agaveydi ve eninde sonunda hepimizi yüzde yüz nakavt edecekti. *Sangrita* bardakları, limon dilimleri, tuz ve bütün arkadaş grubumuz için sekiz shot bardağı taşıyan tepsiyle döndük.

Elías'la birlikte herkese tekila nasıl içilir öğrettik. Biz shot üstüne shot içerek yetiştirilmemiştik. Büyükanne ve büyükbabalarımız bize tatlara değer vermeyi ve tekilanın tadını yudum yudum çıkarmayı öğretmişti.

Jax masadaki yerime yerleşmeme yardım etti. Sophie ve Maya gülerek tekila şişesine bakarken Noah gözlerini ovuşturdu.

"Tekilaya bayılırız." Sophie uzun bardaklardan birini kaptı.

"Miden çıkana kadar kustuktan sonra tuvalet de öyle diyordu." Liam kendi burnunu sıktı.

"O uzun zaman önceydi." Maya güldü.

Noah alaycı bir gülümsemeyle, "Geçen aydı," dedi.

"Pekâlâ, fondip yapmak yerine yudum yudum içmeyi unutmayın," dedi Elías bardakları doldururken.

Herkes dolu bardaklarını ortaya doğru kaldırdı.

"Kadeh kaldıralım..." dedi Santiago.

"Arkadaşlara..." diye başladı Elías.

"...ve ailemiz olanlara." Noah, Maya ve Santi'ye gülümsedi.

Elías'la göz göze geldik. Aramızdaki bu bağ oyun gecesiyle başlamıştı ama Jax ve diğerleri bunu pekiştirmişti. Yeni arkadaşlar edinince içime yerleşen savunmasızlık hissine engel olamıyordum.

Dikkatimi Jax'e verdiğimde içimi bir farkındalık sardı. Lanet olsun ona. Ruhumun her bir çatlağına sızmaya çalışıyordu. Her zaman arzuladığım ama bir türlü sahip olamadığım o aile gibi davranan Jax ve arkadaşları, onlardan kabul görmeyi istememe neden oluyordu. Kimse işi ve *Abuela*'ya bakmak gibi diğer yükümlülükleri yüzünden sürekli randevularını iptal eden biriyle arkadaş olmak istemezdi. "Meşgulüm" mazeretini kabul etmeyen Elías dışında kimse.

Jax ruh hâlimdeki değişimi hissetmiş olacak ki dizimi güven veren bir tavırla sıktı.

"Ve Liam gibi hayatları boyunca bir daha asla Şampiyonluk kazanamayacak zavallı serserilere." Jax bardağını diğerleriyle tokuşturarak sessizliği bozdu.

Grup gülüşerek karamsar düşüncelerimi bertaraf etti.

"Ve beklenenden daha hızlı âşık olarak tarihe geçen pisliklere." Liam kaşlarını kaldırarak Jax'e baktı.

Jax'in gülümsemesini bastırarak başını salladığını fark etmemiş gibi yaptım. Jax'in bana âşık olması kalbimi sıkıştırmıyormuş gibi. O kadar iyi rol yaptım ki tekilayı amaçladığımdan daha hızlı içtim.

Birkaç kadeh tekiladan sonra yeni arkadaşlar edinmenin yanı sıra akşamdan kalmalığımı da garantiye almış oldum.

Ama kesinlikle çekeceğim baş ağrısına değmişti.

"Sana sormaya can attığım bir soru var..." Sophie spor ayakkabısının topukları üzerinde geriye doğru sallandı.

"Aman Tanrım. *Hayır.*" Maya en yakın arkadaşına bakıp inledi.

Muhabirler ve kameramanlar salonda dolanıyor, Noah, Jax, Santiago ve Elías'ın katılacağı basın toplantısından önce hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyorlardı. Dördü uzun bir masada yan yana oturmuş, toplantının başlamasını bekliyorlardı. Hiçbiri dikkatini bize vermemişti.

Tatilim şu âna dek çok iyi geçmişti. Maya ve Sophie'yle masaj yaptırdığımız ve dondurma eşliğinde yeni bir dizi izlediğimiz zamanlar da dâhil gerçekten çok eğlenmiştim. Bu normallik... ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şeydi.

"Şimdi diyorum ki, Jax ne yapacağı belli olmayan bir adam." Sophie, Maya'nın itirazlarına aldırmadan söze başladı. "Yani bizim bilmediğimiz bir sapkınlığı olup olmadığını öğrenmek için ölüyorum. Herkes onun ulu orta işler çevirmekten hoşlandığını biliyor ama bilirsin işte... seks sırasında senden ona babacığım demeni falan istiyor mu?" Sophie kaşlarını oynattı.

Elimde bir bardak su olsaydı şimdi onu içerken boğuluyor olurdum. Jax'in kesinlikle ulu orta seks sapkınlığı vardı. London Eye'ın fotoğraflarına bakıp da orada geçirdiğimiz akşamı düşünmeden edebileceğimi hiç sanmıyordum. Ama müstehcen detayları itiraf etmek yerine sporculara öğrettiğim gibi soğukkanlılığımı korudum. "Pardon? Babacığım mı?"

Sophie etrafına şöyle bir bakındıktan sonra fısıldayarak, "Evet. Babacığım. Şaplak. Diğer şeyler. Hadi ama. Kızlar böyle şeyleri birbirleriyle paylaşır," dedi.

Histerik bir kahkaha atmamak için çok çaba harcadım. Muhabirler soru sormaya devam ederek odanın arkasındaki dedikodu oturumumuz yerine yarışçılara odaklandılar.

Geçiştir. Daima geçiştir. "O böyle şeylerle mi nam salmış?"

Lütfen öyle bir şey olmadığını söyleyin. Kalbimin bu haberi kaldırabileceğini sanmıyordum.

Sophie omuz silkti. "Nereden bileyim? Bu yüzden sana soruyorum ya işte. Kız arkadaşı olan sensin."

Maya gözlerini ovuşturarak Sophie'den bir adım uzaklaştı. "Onu dikkate alma. Geçen yıldan beri buna takmış durumda."

"Bu bir çeşit arkadaşlığa kabul testi falan mı?" Başımı yana eğdim.

Sophie ve Maya bir ağızdan kahkaha attılar. Tamam, bu biraz korkutucuydu. Kimseden böyle bir düzeyde dostluk görmeye hazır değildim.

Maya bana gülümsedi. "Bir süredir arkadaşız zaten. Tekilayla sarhoş olduğun geçen akşam da bunu pekiştirmiş oldu."

"Ama sadakatini test etmek için biraz dedikodu yapmanın zararı olmaz." Sophie göz kırptı.

Onlarla birlikte gülüştüm. Yapılacaklar listemdeki bir sonraki maddeyi düşünmeden Sophie ve Maya'yla takılmak insanı kendine getiriyordu.

Jax bize bakıp kocaman gülümsedi. Noah bir soruyu yanıtlarken Jax gözlerini benden ayırmadı. Başka tarafa bakma zahmetine girmeden ilgisinin her saniyesinin tadını çıkardım.

Jax toplantıyı bitirdikten sonra biraz kestirmesi gerektiğini söyleyerek beni arkadaşlarının yanından uzaklaştırdı. Bizi bekleyen bir arabaya binip otele doğru yola çıktık.

Beş dakika sessizce oturup Sophie'nin sözlerini düşündükten sonra merakıma yenik düştüm. "Şey... Bir sorum var."

Tek kaşını kaldırdı. "Peki?"

"Seks yaparken sana *babacığım* denmesinden hoşlanıyor musun?"

Ağzından kaçan kahkaha tufanı bu saçma soruma cevap oldu. "Liam'a Sophie'ye nerede ne konuşması gerektiğini öğrensin diye bir ağız tıkacı almasını söyleyeceğim."

Ağzım açık kaldı. "Yani bu doğru! Tıkaç kelimesi tam da bir dominantın kullanacağı bir söz."

Jax öyle bir güldü ki öksürük krizine girdi. "Yok artık. Bana babacığım dersen sanırım aletim bedenimden kopup arkasına bakmadan kaçmaya kalkışır."

Aracın tavanına doğru, "Tanrıya şükür," diye fısıldadım.

"Ama başka... tuhaflıklarım var." Sırıttı.

Jax bana sevgisini ulu orta göstermekten ne kadar hoşlandığını kanıtladı. Şoförün bangır bangır çaldığı müzik eşliğinde yolculuk boyunca beni öptü.

Jax dar koridorlarda yürürken elimi tutarak beni McCoy padokunun yeni bölümüne götürdü.

Yarış tulumunun ortaya çıkardığı poposuna odaklanıp manzaranın tadını çıkardım. "Yarış için hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Seni hazırladıktan sonra pite gideceğim." Omzunun üzerinden bana gülümserken büyük bir odanın kapısı açıldı.

"Herkes nerede?" Boş alana göz gezdirdim.

"Bu özel oda ailem ve arkadaşlarım için." Beni bir kanepenin ve yarış öncesi görüntülerini yayımlayan televizyonların olduğu bölüme yönlendirdi.

Bu neden boş olduğunu açıklıyordu. Jax ailesinin hayatını gözlerden uzak tutuyordu. Kendi evindeki yarışlar da dâhil hiçbir yarışa katılmalarına izin vermiyordu. Jax'le ilgili asıl mesele sevdi mi tam sevmesiydi, bu da medyanın annesinin hastalığı hakkında yazıp çizecekleriyle ilgili onu endişelendiriyordu. Bu yüzden Jax basından izole bir yaşam tercih ediyordu. Yarış gününü tek başına geçirdiğini görmek, kalbimin onun için başka bir şekilde acımasına neden oldu. Şimdi anlıyordum ki benden istediği iyilik benim dinlenmeme yardımcı olurken birileri tarafından takdir görmek de ona iyi geliyordu.

Başıma bir kulaklık yerleştirip yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tüm kabloları kontrol etti. "Bu sayede takım telsizinden her şeyi duyabileceksin." Farklı düğmeleri nasıl kullanacağımı ve

sesini nasıl kapayabileceğimi gösterdi, sanki bunu yaparmışım gibi. Bu, yarış günü Jax'in zihnine erişim izni gibi bir şeydi ve ben de bu fırsatı kullanacaktım.

Gülümseyerek ona baktım. "Bu çok havalı! Çok heyecanlıyım."

"Keyfini çıkar. Seni burada görmek için can atsam da sen her zaman yarış sırasında çalışmanın bir yolunu buluyordun." Beni kendine çekip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Kalbim ayaklarımın altında bir su birikintisine dönüşecek gibi oldu. Vücudum başımdan ayak parmaklarımın ucuna kadar memnuniyetle titredi.

"Buzdolabında su var, yemek ve şampanya getirilmesini istersen televizyonun yanındaki düğmeye basman yeterli."

"Vay canına. Beş yıldızlı hizmet. Dikkatli ol, Kingston. Kızlar böyle muamelelere çok çabuk alışır." Kaşlarımı kaldırdım.

Jax kendi kendine güldü. "Seni memnun etmek çok kolay." Bir çekmeceye gidip içinden bir paket Reese's Pieces çıkardı.

Ona olan sevgimi henüz sorgulamamış olsaydım şimdi sorgulamaya başlardım. Benim için her şeyi dört dörtlük yapmak istemesi gözlerimi yaşarttı. "Daha önce benimle böyle ilgilenen biri olduğunu sanmıyorum. *Abuela*'dan beri–"

"Biliyorum. Ve bir süreliğine seninle ilgilenen kişi ben olmak istiyorum, tabii senin için de mahsuru yoksa." Utangaçça gülümsedi.

Dios, ayudamé.[24] Tatlı Jax karşı konulmazdı. Ama utangaç Jax karşısında, çevresinde kalpler uçuşan bir çizgi film karakteri gibi kendi etrafımda dönerek tavana doğru kahkaha atmak istiyordum.

Yanına gidip ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek duyduğum minnettarlığın her zerresiyle onu öptüm. Yıllar sonra ilk kez kendime bir başkasına güvenme izni tanıyordum.

---

24 (İsp.) *Tanrım, bana güç ver.* –ç.n.

38

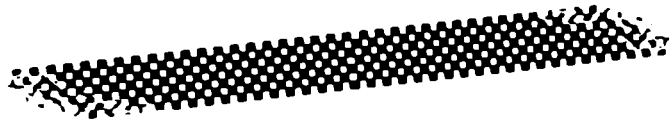

JAX

Elena'yla aramızdaki şeyler aylar içinde gelişmeye başlamıştı. Ondan kaçmaktan onu sevmeye uzanan bu yolda Londra'daki yaz tatilimizden sonra her şey değişmişti. Ailemin evinden ayrıldığımızdan beri birlikte rahat bir düzen kurmuştuk. O kadar rahattı ki onu sürekli mutlu etmeye çalışıyordum.

İmajımı toparlamak için planladığı onca etkinlikten sonra bu iyiliğini karşılıksız bırakmak istememiştim. İmajımı düzeltmek bahanesiyle, kendi seçtiğim bir hayır kurumu için para toplamak üzere bir etkinlik düzenledim. Ancak diğer etkinliklerden farklı olarak Elena'nın bundan haberi yoktu.

Evet. Bir haftalık araştırma, Maya'nın yardımı ve katılmaları için arkadaşlarıma yalvardıktan sonra her şeyi kendi başıma planlamıştım.

"Bunun için bana çok şey borçlusun," diye homurdandı Noah.

Bugünkü etkinlik için ayarladığım McCoy konferans salonuna göz gezdirdim. Parlak ışıklar yan yana üç sandalyede oturan Noah, Liam ve benim üzerime vuruyordu. Maya envaiçeşit makyaj

Ninova

malzemesini önümüzdeki masaya yaymıştı. Kamerası salonun ortasındaki tripodunda bizi çekmek için hazırda bekliyordu.

"Bahse girerim Sophie kazanacak." Liam bize ukala bir sırıtışla baktı.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Daha önce Maya bunu Santi'ye yaptı ve işi bittiğinde Santi balonun en güzel kızı gibi görünüyordu." Noah sırıttı.

"Tamam, Sophie onu buraya getiriyor." Maya sandalyesinden fırladı.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Kapı gıcırtıyla açıldığında Sophie ve Elena odaya girdi.

Elena hepimize şöyle bir göz attıktan sonra şaşkınlıkla bana döndü. "Neler oluyor?"

"Sürpriz!" Sophie alkışladı. "Makyaj yarışması yapıyoruz!"

"Makyaj yarışması mı?" Elena ağzı açık bana baktı. "Hatırlamışsın!"

Kesinlikle hatırlamıştım. Aylar önce uçakta onunla dalga geçtikten sonra şimdi tam da arkadaşlarımı katılmakla suçladığım o şeyi yapıyorum. Hayır işi için makyaj yarışması.

İşte ben buna dönüşmüştüm; romantizm ustasına. Noah'nın kılıbıklığı ve babamın hayat dersleri bana pek çok yönden etki etmişti.

"Erkek arkadaşın Maya'nın vlogunu kullanarak farklı bir şekilde bağış toplamak istiyor." Liam bana anlamlı bir bakış attı.

Evet, anladım. Onlara kız arkadaşlarıyla ilgili ettiğim onca laftan sonra ben de aynı batağa düşmüştüm. *Tencere dibin kara.*

"Yok artık." Elena gülümsemeden edemedi.

Pekâlâ, belki de onun gülümsediğini görmek arkadaşlarımın bana atacağı onca boka değerdi.

"Evet! Ve harika bir hayır kurumu seçti. Videoma gelen reklam gelirini Alzheimer Derneği'ne bağışlamak istiyor." Maya kamerasını kontrol etti.

Elena'nın gözleri yumuşadı. Yanıma gelip bacaklarımın arasında durdu. "Bunu benim için mi planladın?"

Onu kucağıma çektim. "İtibarımın biraz kurtarılmaya ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Makyaj yarışması doğru bir fikir gibi mi geldi yani?"

"Bir keresinde biri bana ancak kendini adamış serserilerin bu tür şeyler yaptığını söylemişti, ben de bir deneyip bu yaygaranın sebebini göreyim dedim." Tamam, o kişi bendim ama siktir edin.

"Annen haklıymış." Sırıttı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana senin lokum kadar yumuşak olduğunu söylemişti, şimdi ona hak veriyorum."

"Lokum kadar yumuşak mı? Etrafta kimse yokken Jax'in sana nasıl davrandığını *çok* merak ediyorum," diye seslendi Liam, Noah'nın diğer tarafından.

Ona hareket çektim. "Bana bir daha öyle dersen botumu kıçına öyle bir sokarım ki bir hafta boyunca düzgün yürüyemezsin."

"Siktir et lokum yumuşaklığını. Jax daha çok Vegemite gibi bir adam," diye ekledi Noah.

"Pekâlâ, şimdi programımızın en önemli kısmına geçiyoruz. Makyaj zamanı!"

Sophie masanın üzerindeki malzemeleri kontrol etti. İşkence aletine benzer küçük bir şey alıp Liam'a doğru salladı. "Kirpiklerin o kadar güzel görünecek ki kıskanacağım."

"Jax, bunun için bana İbiza'da bir hafta sonu tatili borçlusun." Liam inledi.

"Anlaştık."

Elena yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim. *Abuela*'nın onuruna bir hayır kurumu seçmiş olman benim için çok anlamlı."

Onun onayıyla içim ısındı. Elena'ya her gün telefonunda izlemekten keyif aldığı bir şeyi gerçekte yapma fırsatı verirken

büyükannesi gibi yaşayan insanları destekleyecek bir şey yapmaya karar verdiğim için memnundum.

"Hanımlar, savaştaki yerlerinizi alın," diye seslendi Maya.

Elena kucağımdan indi. "Görev beni bekler."

"Beni mükemmel hâle getir, canım. Lütfen bu çocuklara kimin daha seksi olduğunu göster."

İçimde bir şeyler değişmekteydi ve bu sadece yeni kullandığım ilaçlar yüzünden değildi. Bundan çok daha fazlası vardı. Elena'yla geçirdiğim vakit, Tom'la yaptığım görüşmeler ve içimde büyüyen umut yüzündendi.

Artık hayatımın farklı olabileceğini umut ediyordum.

Huntington hastası olmayabileceğimi.

Elena'yla mutlu olabileceğimi, endişe ve üzüntü olmadan yaşayabileceğimi.

"Bu haftaki yarışa hazır mısın?" Tom beni karşıladıktan sonra karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Olabildiğince hazırım." Kanepeye iyice yerleştim. "Düşünüyordum da."

"Düşünmek iyidir."

Yüksek sesle kahkaha attım. "Aslında birkaç şey düşünüyordum. Birincisi, bir ilişki yaşamaktan hoşlandığımı fark ettim."

"Peki bu ilişki nasıl gidiyor?"

Parmaklarımı yırtık kotumdaki deliğe hafifçe vurdum. "İyi. Şaşırtıcı derecede iyi." O kadar iyiydi ki umarım berbat etmezdim.

"Buna şaşırmış gibisin."

"Şaşkınım. Daha önce hiç böyle ciddi bir şeye vakit ayırmamıştım."

"Elena'yla ne zamandır çıkıyorsunuz? İki ay oldu mu?"

"Aşağı yukarı. İnan bana, ben de aynı şekilde şaşkınım."

Tom parmaklarını birbirine kenetledi. "Bir ilişki yaşamanın nesi seni şaşırtıyor?"

"Benim ben olduğum ve Elena'nın da Elena olduğu gerçeğinden başka bir nedene mi ihtiyaç var?"

Başını yana yatırdı. "Bana bunun senin için ne anlama geldiğini açıklayabilir misin?"

Ah, Tom. Ben onun yanında daha rahat davranmaya başladıkça o da daha cesur sorular sormaya başlamıştı. Buna kesinlikle karşı değildim ama bu, beni ona karşı dürüst olmaya zorluyordu.

"Elena birkaç pürüz dışında hayatını yoluna koymuş durumda. Benimkine kıyasla onun sorunları daha uysal. Yüksek standartlara erişmek istiyor ve sorunlarıyla yüzleşmekten çekinmiyor. Ayrıca lanet olsun ki korkularının üstesinden gelmesine yardım etmem için bana güveniyor."

"Bu seni korkutuyor mu? Birinin sana sırtını dayaması?"

"Hem de çok."

Tom kıs kıs güldü. "Görebiliyorum."

"Sen evlisin. En üst seviye güvenilirliğe ulaşmayı sen benden iyi bilirsin." Yüzüğünü işaret ettim.

"Elbette. Ama başka türlü olamazdı zaten."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Tabii ki öyle dersin. Evlisin ve bir terapistsin, bu yüzden güzel enerjiler ve pazartesi motivasyonları hakkında nutuk atmaya mecbursun."

Tom bir kahkaha patlattı. "Söylesene Elena'nın korktuğunda sana sığınacak kadar güvendiğini bilmek nasıl bir his?"

"İyi. Çok ama çok iyi. Sanki onu geride tutan her şeyi öyle ya da böyle yok etmek için elimden geleni yapabilirmişim gibi hissediyorum."

"İşte bu kadar. Birinin bana güvenmesi konusunda ben de aynı şekilde hissediyorum."

Kahretsin. Tom'la konuşmak bana yeni bir bakış açısı kazandırıyordu.

"Benim başka bir sorunum var."

"Anlat bakalım."

Gerginliğimi içime attım. "Testi yaptırmak istiyorum. Huntington hastası olup olmadığımı bilmem gerekiyor ki hayatıma devam edebileyim. Annemden bana bir genetik uzmanı bulmasını ve testi ayarlamasını isteyeceğim."

Tom'un kaşları kalktı, şaşkınlığını belli eden tek şey buydu. Eğilip bana yaklaştı. "Bu çok cesurca. Ne değişti?"

Her şey. Her şey ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hele ki Elena özenle ördüğüm duvarlarımın ardına kadar sızmış ve onları kâğıt gibi delip geçmişken.

"Bu durumu yanlış ele aldığımı düşünüyorum. Yeni ilaçlarla birlikte titremelerim azaldı ama boş yere endişelenmek istemiyorum artık."

"İlaç değişikliğinin işe yaramasına sevindim. Şu âna dek hayatında büyük gelişmeler kaydettiğini görebiliyorum ve seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Başımla onayladım. "Artık endişelerin hayatımı ele geçirmesini istemiyorum. Bu çok yorucu."

"Biliyorsun, ben her zaman şeytanın avukatlığını yaparım. Kaydettiğin ilerlemeden etkilenmiş olsam da haberler istediğin gibi çıkmazsa olacaklardan endişeleniyorum. Özellikle de sezon bitmeden kötü bir haber alırsan. O zaman ne olacak?"

Gözlerim Tom'un gözlerinden ellerime kaydı. "O zaman en iyi yaptığım şeyi yapacağım."

"Neymiş o?"

"Kendimi yok etmek."

39

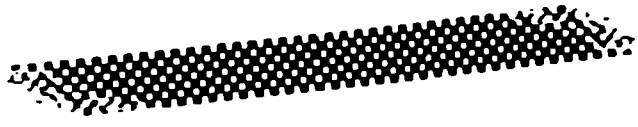

JAX

Titreyen parmaklarla annemin numarasını aradım.

İlk çalışta cevaplayarak bana kendimi hazırlamam için fırsat vermedi. "Hey! Bu ne sürpriz!"

Derin bir nefes aldım. "Merhaba, anne. Bir sorum var."

"Elimden geldiğince cevaplamaya çalışacağım."

"Çocukluğumdan beri aynı şeyi söylüyorsun."

"Çünkü sen gereğinden fazla meraklıydın ve milyonlarca soru sorardın. Akıllı telefonlar olmadan çocuk yetiştirmenin ne demek olduğunu bilemezsin."

"Vay canına, ne kadar yaşlı olduğunu unutmuşum."

Kıkırdadı. "Ne sormak istiyordun?"

"İstersem hastalık için test yaptırabileceğimi söylemiştin."

Hiçbir tepki vermemesi gerginliğimi daha da artırdı.

Sessizliği doldurmak istercesine devam ettim. "Yarış sezonunun bitmesini bekleyebilirim. Ama–" İşler istediğim gibi gitmez ve istemediğim bir müebbet hapse mahkûm edilirsem diye bu daha iyi bir plan gibi geliyordu.

Ninova

"Hayır! Sorun değil. İtalya'ya vardığınızda yüz yüze görüşmeden önce bir genetik uzmanının seninle telefonda görüşmesini sağlayabilirim. Sonuçları daha hızlı almamıza yardımcı olabilir."

"İtalya'ya sen de gelir misin? Bilmiyorum, belki de gelmek–"

"Elbette," dedi tereddüt etmeden. "Babanla oraya uçup uzmanla görüşmeden önce seninle buluşabiliriz. Bu bize düzenlemeleri yapmak için yaklaşık iki hafta verir."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Annen olarak görevim bu. Hem bunu yapmak istediğin, deneyecek kadar cesur olduğun için seninle gurur duyuyorum."

"Başka birinin korkularıyla yüzleşmesini izlerken artık benim de yüzleşmem gerektiğini anladım."

40

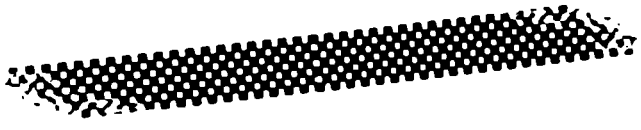

ELENA

Çığlık çığlığa yataktan fırladım. Karanlıkta ürperirken bir mide bulantısı baş gösterdi. Çalkalanan midemi rahatlatmak için derin derin nefes alarak bulantıyla savaşmaya çalıştım.

Gerçek değil. Sadece kâbus. İtalya'dayım, Meksika'da değil. Artık bir yetişkinim, çocuk değilim.

"Kahretsin, özür dilerim. Işığı açık bırakmayı unutmuşum." Jax'in uykulu sesi ağır nefes alıverişimden zar zor duyuluyordu. Alelacele gece lambasının düğmesine bastı.

Loş ışık uykulu yüzünü aydınlattı. Yataktan kalkmaya yeltendiğimde Jax kolumdan tutup çekerek başımı göğsüne yasladı.

"Gitme. Artık kâbuslardan kaçmana gerek yok," diye fısıldadı saçlarıma doğru.

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülerek çıplak göğsüne aktı.

"Konuşmak ister misin?" Sevmeye başladığım bir hareketle saçlarımı okşadı.

Başımı salladım. "Karanlıkta hâlâ uyuyamıyor olmam utanç verici. Bu nasıl bir hayat böyle?"

"İyileşmekte olduğun bir hayat. Böyle şeyler zaman alır."

Ninova

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de iyileşmeyi öğreniyorum. Filmlerde görüldüğü kadar kolay olmuyor."

Boğuk bir kahkaha attım. "Sen gizli bir ineksin."

"Liam ve ben neden iyi anlaşıyoruz sanıyorsun? Onun kitapları varsa benim de filmlerim var." Kollarını etrafıma dolayıp beni göğsüne bastırdı. Baharatlı kokusu beni sakinleştiriyordu.

Sessizlik bizi sarıp sarmaladı. Jax'in kollarındayken karanlık o kadar da korkutucu gelmiyordu. Yıllar boyunca zihnimde yarattığım hapishane, Jax elini yatıştırıcı bir hareketle saçlarımda gezdirirken etkisiz kalıyordu.

Derin bir nefes alıp caymadan önce kendimi toparlamaya çalıştım. "Jax?"

"Hımm?" Göğsü altımda titredi.

"Sanırım sana âşık oluyorum." Kelimeler dudaklarımdan belli belirsiz bir fısıltıyla döküldü.

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Ben kendimi sorgularken o bana daha sıkı sarıldı. "Elena?"

"Hımm?" diyerek onu taklit ettim.

"Ben âşık olduğumu biliyorum."

41

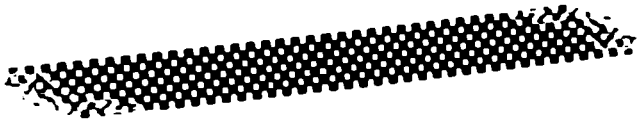

JAX

Annem sözünü tutarak test sonuçlarını hızlandırabilecek İtalyan bir genetik uzmanıyla bana özel bir randevu ayarladı. Hiçbir zaman parayla iş yürüten bir kadın olmamıştı ama ben korkup vazgeçmeden önce testleri hızlıca halletmek adına her şeyi yapardı. Pazartesi günü kan tahlili yaptırdım. Perşembe günü sonuçlar elimdeydi.

Annem, babam ve ben doktorun ofisinde birlikte oturuyorduk. Gülümsediğini görmek ya da derin bir oh çekmesi umuduyla doktorun yüzünü inceledim. Önündeki belgeye bakarken yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Annemle babam titreyen ellerimi tuttular. Bana şefkat göstermelerine izin verdim çünkü anksiyete yüzünden doğru dürüst nefes alamıyordum.

Doktor bize bakıp ağzını açtı.

Birinin hayatını değiştirmek için tek bir kelime yetmişti.

Elena'yla birlikte inşa ettiğim tüm umutları yok etmek için tek bir kelime.

Yedi harf. Üç hece. Tek bir anlam.

Pozitif.

Ninova

42

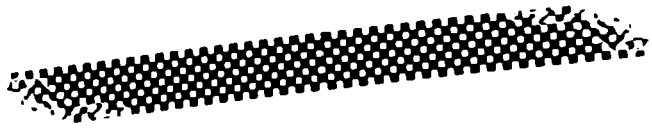

ELENA

Telefonumda Liam'ın numarasını bulup aradım. "Hey, Jax seninle mi?"

"Hayır. Sophie'yle takılıyorum. Seninle olduğunu sanıyordum?"

Kaşlarımı çatarak süitin odalarını tekrar kontrol ettim. Londra'dan beri aynı odayı paylaşmaya başlamıştık. Docs Marten ayakkabıları en sevdiğim topuklu ayakkabılarımın yanında bir köşeye atılmış, makyaj malzemelerim banyo tezgâhında tıraş makinesinin yanında yerini almıştı. Ev gibi bir his veriyordu ama hayal edebileceğim hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Aramam sonuçsuz kalmıştı. "Hayır. Telefonlarıma cevap vermedi. Bana mesaj atıp bugün seninle vakit geçireceğini söylemişti."

"Ortaya çıkar. Belki antrenman turlarından sonra arkadaşlarıyla bir yerlere gitmiştir. Noah'yı ara, belki onun haberi vardır."

"Tamam. Teşekkürler." Telefonu kapayıp Maya ve Santi'yle yediği erken akşam yemeğini bölerek Noah'yla da benzer bir

Ninova

konuşma yaptım. Connor da dâhil Jax'le takılan herkese mesaj attım ama kimse onun nerede olduğu bilmiyordu.

Jax'e beni aramasını söylediğim bir mesaj daha gönderdim. İçgüdülerim bana bir şeylerin yolunda olmadığını söylese de sebebini bir türlü çözemiyordum. Endişeden kafayı yemek yerine banyo topunun beni sakinleştirmesi umuduyla uzun bir köpük banyosu yaptım.

Ben küvetteyken telefonum çaldı. Hemen fırlayıp bir havlu kaptım ve onu vücuduma sararken her yere su damlattım.

Ekranda Jax'in ismini görünce hemen cevap verdim. "Hey, nerelerdeydin? Bir şey oldu sanıp endişelendim." Rahat bir nefes aldım.

"Kusura bakma. Annemler sürpriz yapıp geldiler, bütün gün onlarla birlikteydim. Daha önce aramadığım için özür dilerim." Sesi gergin ve garip geliyordu.

"Ah." Davet edilmediğim için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Evet. Babamın kiralık evlerinden birinde kalıyorlar, ben de geceyi onlarla geçirmeye karar verdim. Bu gece tek başına kalabilecek misin?"

Endişesi beni mutlu etti. "Yirmi beş yıldır yalnız uyuyorum. Sanırım kişisel korumam olmadan bir gece dayanabilirim. Ayrıca birinin bana aldığı süper havalı, tamamen yetişkinlere uygun gece lambalarım hep yanımda."

Gülmediğinde mutluluğumun yerini endişe aldı. "İyi olduğundan emin olmak istedim. Ben orada olmazsam..." Sesi kesildi.

"Sadece bir gece, büyütecek bir şey değil. Yarın fazladan kucaklaşmalarla bunu telafi edebilirsin."

"Tamam."

İçimi kemiren bir his bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu ama Jax şu anda bunu anlatmaya hazır görünmüyordu. İlişkimiz bu kadar yeniyken can sıkıcı bir kız arkadaş ya da

öyle bir şey olmak istemiyordum. "Bu gece ailenle kalacaksan o zaman yarın seninle pistte buluşuruz."

"Olur." Kabullenmiş bir tavırla iç geçirdi.

"Her şey yolunda mı?"

Hemen cevap vermedi. "Pek değil. Ama eninde sonunda yoluna girecek."

"Konuşmak ister misin?"

"Hayır." Jax duraksadı. "Özür dilerim." Başka bir şey söylemedi.

"O zaman ben kapatayım da ailenle vakit geçir." Onun bu mesafeli tavrı karşısında ne kadar gücendiğimi sesime yansıtmamaya çalıştım.

"Kendine iyi bak." Jax ne demek istediğini sormama fırsat vermeden telefonu kapadı.

Televizyonda bir bölüm dizi izledim ve gece lambalarımı açtıktan sonra gözlerimi kapayıp uykuya daldım.

43

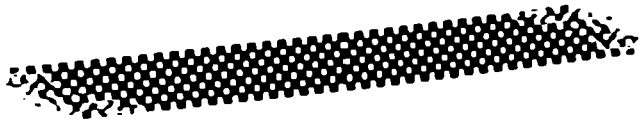

JAX

Annem evden çıkmamam için yalvardı. Babam bile kalıp onlarla konuşmamı, bu sezon başıma gelen güzel şeyleri mahvetmememi istedi. Onların yalvarışlarına kulak asmadım. Hayatımdaki en iyi şeyi korumak için kendimi mümkün olan en kötü şekilde mahvetmeye kararlıydım.

Elena'yla telefonda konuşurken ona yalan söylemek ve öğrendiğim korkunç haberi ona vermemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ondan beni her şeye rağmen sevmesini istemek için, hastalık ve diğer her şey dâhil. Ama bunu ona yapamazdım.

Büyükannesinden sonra hayatındaki bir başka yük olmak istemiyordum. Onu da kendimle birlikte dibe çekemez, çocuksuz bir hayatı kabullenmesini umamazdım. Ondan yaşlandıkça susuz kalmış bir bitki gibi kuruyacak biriyle bir hayat kurmayı kesinlikle isteyemezdim. Lanet olsun, ona hak ettiği gibi tapmak şöyle dursun, hiçbir bok yapamayacaktım.

Bu gece verdiğim her acı karar onun içindi.

Ninova

Milano'nun en seçkin kulübünde sahte bir partileme girişimim.

Öfke patlaması yaşayıp bir masayı devirerek şişeleri kırmam.

Fedailerin beni kulüpten kapı dışarı atması.

Bizzat aradığım paparaziler aynı anda orada olacak ve sonumu kayda alacaklardı. Sahte sarhoşluğum yarın sabaha kalmadan tüm sosyal medya platformlarında yer bulacaktı.

İstediğim hayatın yasını tutarken öfkenin beni tüketmesine izin verdim. Çöküşümün her lanet saniyesinde ayıktım çünkü bu acıyı hatırlamak istiyordum. Uyanıp ona ne kadar kötü bir ihanette bulunduğumu fark ettiğinde Elena'nın canının ne kadar yanacağını bildiğim için bunu hak ediyordum.

Yaptığım onca şeyden sonra onu sevdiğime inanmayabilirdi ama ben bunun bedenimin her zerresinden fışkırdığını hissediyordum. Aşkın, birine karşı duyduğunuz o duygusal hisle alakası yoktu. Midede uçuşan kelebekleri falan siktir edin. Önlerine çıkan zorluklara ve engellere rağmen erkeğin kızı elde ettiği o gerçeklikten yoksun sonlu filmleri de siktir edin.

Aşk tehlikeli ve ölümcüldü. Aşk fedakârlıktı. Değer verdiğiniz insanları ne pahasına olursa olsun korumaktı. Elena olayı bu şekilde görmeyebilirdi ama ben onu korumak istiyordum.

Elena'nın kâbusları bir gün benim dönüşeceğim kâbusun yanında hiçbir şeydi. Onu korumak için ilişkimi de kendimle birlikte cehennemin dibine gönderiyordum.

44

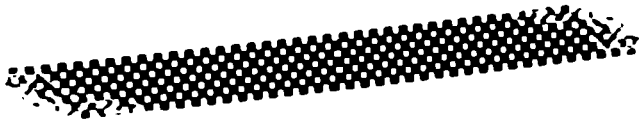

ELENA

Defalarca titreşip duran telefonumun komodinden düşmesiyle uyandım. Kendimi güç bela yataktan kaldırıp telefonumu almak için eğilirken sabahın beşinde beni arayan her kimse iyi bir nedeni vardır diye umdum.

Connor'dan dört cevapsız arama vardı, Elías'tan sekiz mesaj ve çok sayıda Twitter bildirimi. Kontrol etmeye fırsat bulamadan telefonum tekrar çaldı ve Connor'ın ismi belirdi. Hiç düşünmeden cevap verdim.

"Selam Connor. Az önce uyandım ve beni aradığını gördüm."

"Dün gece hangi cehennemdeydin?" Connor'ın sinirli sesi bir doz kafein etkisi yarattı.

Kalp atışlarım hızlandı. "Otel odamda uyuyordum."

"Neden Jax'e sahip çıkmıyorsun?" diye tersledi.

"Jax mi? Ailesiyle birlikteydi."

"Mesajlarını kontrol et."

Bana gönderdiği mesajları açabilmek için Connor'ı hoparlöre aldım. Her mesaj giderek daha da kötüleşiyordu; Jax'in bir

Ninova

grup yabancıyla parti yaptığından çıldırıp öfkelenmesine kadar sıralanmıştı. Ciğerlerime yeterli oksijeni almakta zorlanıyordum.

"Bunu neden yapsın ki?" Sözcükler ağzımdan kesik kesik döküldü.

"Bilmiyorum ama bu işi halletmek için başka birini tutmam gerektiğini anlamak zorundasın. Bu konuda objektif olan birine ihtiyacım var. İkinizin arasında duygusal yakınlaşma başladıktan sonra birlikte çalışabileceğinizi düşünmek hataydı. Bunu kabul ediyorum."

"Bekle. Beni kovduğunu mu söylüyorsun?"

"Kişisel algılama. İşinde çok başarılı olduğunu biliyorum ama Jax... duygusal olarak çok bağlanmışsın ve şu an bunu bir an önce düzeltecek birine ihtiyacım var."

"Bunu düzeltecek kişi olmama izin ver. *Lütfen.*" Yalvarmaktan nefret ederdim. Tüm benliğime aykırı bir şeydi ama Jax ve *Abuela* için bunu yapmaya razıydım.

Connor iç çekti. "Üzgünüm ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ama..." Boğuk sesim utanç vericiydi.

"Sözleşmeni erken feshettiğim için gerçekten üzgünüm. Hele de seninle birlikte çalışmaktan büyük zevk aldığım için bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Anlıyorum." Ki bu da tüm yaşananları daha acı verici hâle getiriyordu. Çuvallamıştım. Açık ve netti. O kadar fena çuvallamıştım ki umarım kariyerim bundan sonra toparlanabilirdi. "Bana bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederim. Olanlar için asıl ben üzgünüm."

"Elena, lütfen bu feshin ya da Jax'in özgüvenini yıkmasına izin verme. İşinde gerçekten harikasın."

Abuela'ya uzun vadede yardım etmek için yeterli param olmayacaksa harika olmak kimin umurundaydı?

"Teşekkür ederim," diyebildim.

"Lütfen tavsiye mektubuna ya da referansa ihtiyacın olursa benden istemekten çekinme. Jax konusunda başarılı olamasan da eminim sana daha uygun başka sporcular vardır."

"Minnettarım." Jax'in verdiği kararın sonuçları duygularımı altüst etmişti; telefonda kendimi toparlamaya çalışırken vücudum zangır zangır titriyordu.

"Son ödemeni yapması için şirkete haber vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden arayabilirsin."

İkramiyemi kaybettiğimi düşünürken dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı. "Hoşça kal. Her şey için teşekkürler, Connor. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Kendine iyi bak, Elena. Hoşça kal."

Telefonun kapanma sesiyle göğsümdeki boşluk daha da büyüdü. Oda etrafımda dönüyordu. Yatağa uzanıp gözlerimi kapadım ve gözyaşlarımın akıp gitmesini bekledim. Fazlasıyla aşina olduğum karanlık beni ele geçirmek için yalvarıyordu. Elimden geldiğince karşı koymaya çalışsam da ihanetin yarattığı üzüntünün kırık kalbimi kuşatmasına engel olamadım.

Jax ona olan güvenimden çok daha fazlasını yok etmişti. *Abuela*'ya en iyi bakımı sağlama şansımı elimden alacak kadar pervasızca bir karar vermişti. Gözyaşlarımı dindirmek için yüzümü yastığa bastırdım. Hayatımda olmasını her şeyden çok istediğim adam yirmi dört saat içinde hayatımı mahvetmişti.

Büyükannem ve lekelenen mesleki itibarım için gözyaşı dökü yordum. Jax gibi biriyle yakınlaştığım için kendime kızarken üzüntü gözyaşları hayal kırıklığı seline dönüştü. Birlikteliğimizden hayır gelmeyeceği konusunda beni uyarmıştı ve haklıydı.

Jax'in kurtuluşu olduğumu sanırken o benim lanetim olmuştu.

Ondan hiçbir hayır gelmezdi. Ne yaparsam yapayım, kendini alkol batağına kaptırmış, kendinden nefret edip acıyan birini kurtaramazdım. Hele ki depresyonu ve anksiyetesi yüzünden

Ninova

herkesi kendinden uzaklaştırmaya çalışırken. En önemlisi de artık bunu istemediğimdi.

Ben bu muameleden daha iyisini hak ediyordum. Lanet olsun. *Ondan* daha iyisini hak ediyordum.

Sonraki bir saati oyalanmak için valizimi toplayarak geçirdim. Antrenman turları öncesinde yarış çantasını almak için Jax'in eninde sonunda geri gelmesi gerekiyordu ve benim de zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Aksi takdirde ağlamaya devam edecektim ve bugün karamsar düşüncelerin kazanmasına izin vermek istemiyordum.

Sabah yedide Jax sanki bu lanet otelin sahibiymiş gibi içeri girdi. Gözleri kapının yanındaki valizime kaydıktan sonra bakışlarımla buluştu.

"Neden?" Kan çanağına dönmüş gözlerine bakıp kaşlarımı çattım, dün gece ne kadar çok içtiğini görmekten nefret ediyordum.

Kayıtsız bakışları kalbimi sızlattı. "Eğlenmek istedim."

"Neden yalan söyledin? Neden seninle gelmemi istemedin?" *Neden kalbimi duygu yüklü bir balyozla paramparça ettin?*

"Açıkçası seni orada istemedim. Senin yargılarını ve hayal kırıklığı dolu bakışlarını kaldıracak durumda değildim."

"Annene bir şey mi oldu? İtalya'ya bu yüzden mi geldiler? Öyleyse, böyle bir şey yüzünden hata yapmanda sorun yok. Anlayışla karşılarım." Bu kolay olmazdı ama ona değer verdiğim için affetmeye hazırdım.

"Hayır. Öyle bir şey olmadı. Başımda bir sürü dert var ve sensiz bir geceye çok ihtiyacım vardı. Sen uyanıp çığlıklar atmadan bir gece olsun uyumak istedim."

Parçalanmış kalbim onun bu sözleriyle un ufak oldu. "İlişkimizi böyle mi görüyorsun? Birkaç ay önce farklı olmak istiyordun. İnsanlar bu kadar çabuk değişemez. Ne oldu?" Sesim çatallaştı.

"Artık senin çevrende olmak istemiyorum. Her şey çok büyük bir hızla gelişirken sana ve takımımın benden beklentilerine ayak uyduramıyorum. Aramızdaki ilişki bu şekilde bittiği için özür dilerim."

"Özrünü istemiyorum. Onu dibe çeken korkusundan daha güçlü biriyle birlikte olmak istiyorum." Sesimdeki kırgınlığı her nasılsa bastırarak acımı buzdan bir duvarın ardına gizledim.

"Karanlıktan korkan birinden bunu duymak ne kadar da hoş."

Şok içinde nefes aldım ama göğsümdeki ve gözlerimdeki yanmayı hafifletemedim. "Bu konuşan sen olamazsın."

Başını başka yöne çevirdi. "Benim kadar sorunlu biriyle başa çıkamayacak kadar sorunlu olduğumu biliyorum. Şu anda hayatımda olanlar, senin ihtiyaç duyduğun türde bir kahraman olamayacağımı kanıtlıyor. Kâbuslar ve kötü anılarla boğuşan ya da bir ergen filmini bile izlemeye katlanamayarak doğum günümü mahveden biriyle çıkmak istemiyorum. Ben darmadağınık olabilirim ama sen de öylesin. Sadece bunu çok daha iyi saklıyorsun. Evine git ve kendini çekidüzen ver. İyileş. Kendine benden daha uygun birini bul." Sesi çatallaştı.

Gözümden tek bir damla yaş kaçıp yanağımdan aşağı süzüldü. "Bana karşı böyle hissettiğini bilmiyordum."

Göğsü sarsılarak bastırdığı öfkesini açığa çıkardı. "Annemin başına gelenlerden sonra dün fark ettim ki, benim onu desteklememden ziyade beni destekleyebilecek birine ihtiyacım var. Hayat, yanlış bir insanla geçirmek için çok kısa."

Verdiğim kesik nefesler canımı çok yakıyordu. "Burada hatalı olan tek kişi sensin. Hayatının tadını çıkar, Jax. Umarım uzun bir hayatın olur da kırgınlığın ve kendine duyduğun nefrette boğulup gidersin. İşimi mahvettiğin ve kalbimi seninki gibi paramparça ettiğin için teşekkürler." Valizimi kaptığım gibi arkama bile bakmadan yanından geçip gittim. "Ayrıca karanlıktan korkuyor olabilirim ama dışarıda senin gibi canavarlar olduğu

sürece belki de haklı bir sebebim vardır." Kalbim kırılmasına rağmen çenemi dik tutarak oradan ayrıldım.

Taksiye giderken yol boyunca kendi kendime başarabileceğimi söyledim. Görüş alanından çıkana kadar duygularımı kontrol edebileceğimi. Arabaya bindiğim anda boğazımdan bir hıçkırık koptu. Telefonumu kapayıp kendimi üzüntü ve hayal kırıklığına teslim ettim, kendime bir an için zayıf olma izni verdim.

Eve döndükten sonra bir daha ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Kariyerim ya da geçmişim için artık ağlamayacaktım. Hayatlarındaki iyi şeylerin kıymetini bilmeyen insanlar için de.

Kendimi harcayıp başka insanları kurtarmaktan yorulmuştum. Acı dolu bir geçmişe tutunup hiç çaba sarfetmeden her şeyin kendi kendine düzeleceğini ummaktan yorulmuştum. En önemlisi de Jax Kingston'dan yorulmuştum. Artık kim ne derse desin beni bu fikrimden caydıramayacaktı.

45

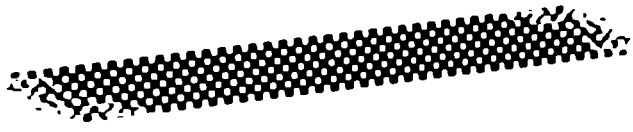

JAX

"Umarım mutlusundur, seni lanet olası pislik." Elías beni itti. Yoğun bir antrenman sonrasında kan ter içinde kalmıştım. Ailem bu hafta sonu yarıştan çekilmemin iyi bir fikir olacağını düşünüyordu ama takımıma bunu yapamazdım. Ayrıca, yarıştan çekilmek Elena'yı alarma geçirirdi. Şampiyonayı kazanıp kazanmamak artık umurumda değildi, bunca şeyden sonra umursayacak değildim. Noah'nın yalnızca birkaç puan gerisinde olmak bile umurumda değildi. Sonrasında dört gözle bekleyeceğim hiçbir şey yokken birkaç ay sonraki bir şampiyonayı kazanma ihtimaliyle nasıl mutlu olabilirdim?

Elías her nasılsa biz röportajları bitirip pistte tur atarken öfkesini birkaç saat boyunca dizginlemeyi başarmıştı. Bu sabah Elena'ya yaptığım şey yüzünden bana kızgın olduğu su götürmez bir gerçekti ama gazetecilerin ve ekibin önünde profesyonelce davranmıştı. Burun delikleri açık, vahşi ve kanıma susamış gözlerle bana bakarken kalan iki gram huzurumu da bozuyordu.

Elías beni tekrar iterek teknisyenlerin bakışlarını üzerimize çekti.

Ninova

Kendimi tutamadım. "O ellerine sahip ol yoksa ben yüzüne şekil verirken benimkilerin tadına bakacaksın."

"Sen dünyanın en kötü takım arkadaşısın. En kötü erkek arkadaşısın. Korkunç birisin."

"Benimle paylaşmayı düşündüğün yeni bir bilgi var mı?" Titremelerini gizlemek için ellerimi ceplerime soktum.

"Ona seninle bir şey denemesini söylememeliydim. Her şeyi mahvettin. Şimdi tam büyükannesi yeni bakımevine alışmışken başka bir yere taşınmak zorunda. Hepsi de sen bir yıl boyunca kendini kontrol edemeyen bir pislik olduğun için. Lanet olası bir yıl! Elena ve ben yokluk içinde büyüdük ve sen burada sırf canın öyle istiyor diye onun işini mahvediyorsun. Ama dur sen. Burada hayatı sana zindan edeceğim."

Vücudum kaskatı kesildi. "Ne demek büyükannesi başka bir yere taşınmak zorunda kalacak?"

Elías yumruklarını sıktı. "Aylık ödeme şeklinde bir anlaşma yapmıştı. Şimdi sezonun ortasında işinden olduğuna göre yeni bakımevinin masraflarını karşılayamaz. Ayrıca Elena çalışmadan insanlardan bir bok kabul etmez, bu yüzden büyükannesinin kaldığı yerin ücretini ödemeyi teklif etsem bile asla almaz. İnan bana, denedim. Yaptığın küçük gösteri sadece iş bulmasını zorlaştırmakla kalmadı, şimdi faturalarını ödemek için beklediği ikramiyeyi de alamayacak. Yani, siktir git, Kingston. Umarım sarhoş olmak hem onunkini hem de kendi itibarını mahvetmene değmiştir." Elías hareket çekip garajdan çıktı.

Hasiktir. Elena'nın sözleşmesini düşünmemiştim. Kendi dertlerimle uğraşırken nasıl düşünebilirdim ki?

Lanet olsun. Sikeyim böyle işi. İşte bu yüzden bir karara varmadan önce iyice düşünüp taşınmalıydım. Mantıksız kararlar böyle boktan sonuçlara yol açabiliyordu. İçime üşüşen kaygıları görmezden gelmeye çalıştım çünkü şu an paniğe kapılma lüksüm yoktu. Elena'nın istese de istemese de yardımıma ihtiyacı vardı. Onun için hiç olmazsa bu kadarını yapabilirdim.

Aceleyle Connor'ın ofisine gidip kapıyı çalmadan içeri daldım.

"Ben de bu nerede kaldı diyordum. Daha fazla azar işitmek için mi geldin? Sabahki nutuk senin için yeterince acı verici değildi herhâlde?"

İnanın bana, onun attığı nutuk hafta boyunca yaşadığım en az acı verici şeydi.

"Buraya kendim için gelmedim. Seninle Elena hakkında konuşmam gerek."

Connor başını iki yana salladı. "Neden dert ediyorsun ki? Onu etrafında istemeyen sendin."

Masasının karşısındaki boş sandalyeye oturdum. "Onu etrafımda istemiyor olmam, sebep olduğum onca zararın bedelini almaması gerektiği anlamına gelmiyor. Elena'nın anlaşmasının kalanını cebimden ödeyeceğim, dolayısıyla benim hatam yüzünden onun ücretinden kesinti yapılmayacak. Bunu zarar tazminatı olarak düşün."

"Sırf aklın başına gelsin ve yaptıklarının bedelini öde diye hayır demeliyim aslında."

Umudum bir anda tavan yaptı. "Beni nasıl istersen öyle cezalandır. O, anlaştığı parayı aldığı sürece umurumda bile değil." Sesim hissettiğim çaresizliği yansıtıyordu.

Connor sandalyesine yaslanıp bana baktı. "Bana bunu neden yaptığını söyle, ben de senin isteğini yerine getirip getiremeyeceğime bakayım."

"Hayır."

"Pazarlık edecek durumda değilsin. Söylemezsen Elena'ya ne olacağı benim sorunum olmaktan çıkar." Omuz silkerek beni başından savdı.

Kararımı dikkatlice ölçüp biçtim. İçimdeki ağırlığı hafifletmek için aldığım birkaç derin nefes hiçbir işe yaramadı. "Onun iş bulma şansını ve aldığı ücreti tehlikeye sokmayı planlamamıştım."

"Ama yine de yaptın." Kalemini masaya vurdu.

Derin bir nefes al. İki derin nefes al. Üç– Ah siktir et bu saçmalığı.

"Genetik testini yaptırdım."

Connor'ın yüzündeki öfke yerini şefkate bıraktı. "Siktir."

"Umduğum sonucu alamadım." Connor'ın bakışlarından kaçındım, bana acıdığını görmekten korkuyordum. Başkalarının sempatisini kabul etmek hastalığımı kabullenmek gibi geliyordu ve ben buna hazır değildim.

"Kahretsin, özür dilerim, Jax, özrüm senin için asla yeterli olmayacak olsa da. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Beni tüketmeye niyetli düşüncelerle savaşarak yutkundum. Ailem dâhil herkesle bu konuyu konuşmaktan kaçınmıştım çünkü inkâr etmek hayatımın kasvetli sonunu kabul etmekten daha güvenli gelmişti.

Dün aklıma gelen ilk düşünce Elena'yı hayatımdan nasıl uzaklaştıracağım olmuştu. Kendi bencilce sebeplerim yüzünden değil, aksine sırf yeterince bencil olamadığım için. Ayrıca kabul edelim ki hayatımdaki pek çok kararın merkezinde hep kendim vardım. Ama Elena'yla ilişkimizi bitirmek kendim için yaptığım en zor şeydi.

"Her şeyin normal olmasını istiyorum. Sezon bitmeden kimsenin bilmesine gerek yok. Tabii ben söylemeye karar verirsem."

"Ama bu baskı senin için iyi mi? F1'in seni daha fazla strese sokmasını istemiyorum."

"Yarışmak elimde kalan tek şey. Bu yaşıma kadar hep direksiyon başına geçtiğim için hayatta kalmayı başardım, sezonun geri kalanında da bunun üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum."

Connor başıyla onayladı. "Elena'ya yardım edeceğim. Bu konuda endişelenme."

"Ona benim ödediğimi söyleme lütfen."

"Gerçekten hayatından çıkıp gitmesine izin mi vereceksin?"

Başka yöne baktım. "O asla benim olmadı. Benimle geçireceği hayat yaldızlı bir kafeste yaşamak gibi olurdu – göz alıcı olsa da sonuçta bir kafes."

Elena'nın kalbini paramparça ederken hissettiğim gibi bir acıyı daha önce hiç tatmamıştım. Hastalığımı öğrenmek ve yirmi dört saat içinde sevdiğim insanla kurabileceğim bir gelecek şansını mahvetmek beni tüketmişti.

Onu arayıp bana bir şans daha ver diye yalvarmamak için var gücümle direniyordum. Onun ve bizim uğrumuza savaşmamak için çünkü onun yanımda olmamasını hayal bile edemiyordum.

Sabahki kavgadan sonra yatak odamıza girmekte bile zorlanmıştım.

Benim yatak odam.

Kendimi oyalamak için duş aldım. Banyodan çıkmak üzereyken çöp kutusundaki bir şey gözüme ilişti. Çöp kutusunu alıp ters çevirdim. Elena'ya aldığım her bir gece lambası lavabonun içine düştü. Göğsümdeki donuk sızı, hap şişemden çıkarmış olması muhtemel küçük mor not kâğıtlarını bulduğumda tam bir ağrıya dönüştü.

Yumruğumu aynaya vurmakla duygularımı bastırmak için buzdolabından küçük bir şişe içki almak arasında gidip geliyordum. İçimdeki bu dürtüyle savaşıp bu zor dönemi atlatacak kadar kendimi kontrol edebileceğimi umarak iki seçeneği de eledim.

Not kâğıtlarını lavabodan aldım. Onları geri çöp kutusuna atmak yerine el çantama koydum. Her bir gece lambasını çöp kutusuna geri atarken ellerim titriyordu çünkü artık onlara ihtiyacım yoktu.

Karanlıkta uzanıp Elena'sız geçen ilk gecemde uykuya dalmak için çırpındım. Onu aramaktan kaçınmak için bir bardak su içmek üzere banyoya yöneldim. Lambalarla dolu çöp kutusu bir

kez daha gözüme ilişti. Birden içlerinden birini alıp Elena'nın yattığı taraftaki prize taktım.

F1 arabasına bakıp bir gün kalbinde başka birini sevecek gücü bulabilmesini umdum. Ona ileride acı çektirmektense şimdi acı çektirmek daha iyi bir seçim gibi görünüyordu ama yaptıklarımın ardındaki mantık göğsümdeki acıyı dindirmiyordu.

Onun beni tekerlekli sandalyede oradan oraya itmesini ya da kendi çocuğunu doğurma seçiminden vazgeçmesini hayal bile edemiyordum. Hayatını fedakârlık üstüne fedakârlık yaparak geçirmişti ve ben onun acısına bir yenisini ekleyecek kadar bencil olamıyordum.

Onun için doğru seçimi yaptığımı bilerek kalp kırıklığını kabullenip gözlerimi kapadım.

Annem kapımı çaldıktan sonra yatak odama geldi. "Baban bizimle akşam yemeği yemek ister misin diye sormamı istedi. Yarınki sıralama turları öncesinde yatağa aç girmeni istemiyoruz."

Yataktan kalkmaya zahmet etmedim. Antrenman turları sırasında takındığım o sahte yüz ifadesinden sonra tek yapmak istediğim duygularımın içinde boğulmaktı. "Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim, birazdan odaya yemek isterim."

Annem yatağın diğer tarafına geçip oturdu ve sonra uzanıp sanki yeniden küçük bir çocuk olmuşum gibi elimi tuttu.

"Bana bu durumu nasıl daha iyi hâle getirebileceğimi söyle. Nasıl düzeltebilirim?"

"Düzeltilecek bir şey yok. Her şey bitti çünkü ben her şeyi mahvettim."

Elimi daha sıkı tuttu. "Özür dileyebilirsin. Pişmansan Elena'yla aranı düzeltmek için hiçbir zaman geç değildir. Şu anda hassas bir durumdasın. İşlerin nasıl kontrolden çıkabileceğini en iyi o anlayacaktır."

"Hayır, anlamayacak. Bırak benimle tekrar birlikte olmayı, benimle konuşmak bile istemeyeceğinden eminim. Benimle paylaştığı her mahrem ve hassas noktasını ona karşı kullandım."

"Neden?" Annem sesindeki hüznü gizleyemedi.

"Çünkü ben onun beyaz atlı prensi değilim. Ben onun lanet olası geleceğini çalan Azrail'im."

"Bu konuda kendimi çok suçlu hissediyorum. Böyle konuştuğunu duymak kalbimi kırıyor." Başını çevirdi. Gözlerinden akan birkaç damla yaş yastığımın üzerine döküldü.

Annemin üzüntüsünü görünce vücudum buz kesti. "Lütfen ağlama. Özür dilerim."

"Elimde değil. Sen benim çocuğumsun ve bu duruma ben sebep oldum. Bu benim hatam."

"Bu yarı yarıya bir ihtimaldi. İhtimaller en başından beri bana karşıydı."

"Ama mutluydun." Birkaç damla gözyaşını sildi. "Nihayet mutluluğu bulmuştun. Testi yaptırmana engel olmalıydım. Bunun yerine sonuçlarının farklı olacağım düşünerek sana yardım ettim. Ve şimdi..."

"Şimdi Elena'yı acı dolu bir hayattan kurtarmış oldum. Eninde sonunda belirsizlik beni yiyip bitirecekti. Şimdi bilmek, evlendikten ve..."

"Çocuk yaptıktan sonra." Annem anlayışla başını salladı.

"Elena'yı öyle bir deneyimden mahrum bırakamazdım. Tabii ilişkimiz o kadar ciddileşebilseydi."

"Bu kararı ona bırakman gerekmez miydi?"

"O benim yanımda olmaya karar verirdi."

"O zaman en başından beri yanında görmek istediğin kişi o demektir." Annem bana sarsak bir biçimde gülümsedi.

"Anlamıyorsun. Onun mutsuzluğunun ağırlığını taşıyamam. Bu geni aktarabileceğimi bile bile asla çocuk sahibi olmam. Hem bu hem de kız arkadaşımın, belki de bir gün karımın, ben yok olup giderken bana bakmasını istemem."

"Sadece sana öyle geliyor." Annem sessizliğini koruyarak mutsuzluğuma eşlik etti.

Başka hiçbir şey söylemedi. Ben kırılmanın eşiğinde dururken elimi tutarak uçurumdan aşağı yuvarlanmamı engelledi.

Üzüntüm azalarak yerini boşluğa bıraktı.

Karanlık, hissizleştiren bir boşluğa.

Ninova

Geri çekildi, vücudu gerilmişti. "Sence baban da benim hakkımda böyle mi hissediyor?"

"Kahretsin. Hayır. Babam seni her şeyden çok seviyor. Ama seni üzgün ve incinmiş görmenin ona verdiği acıyı göremeyecek kadar kör değilim."

Dudağı titredi. "Elena'yla olan ilişkini tekrar gözden geçirmen için sana yalvarıyorum. Duygusal ve doğru düşünmez hâldeyken ciddi bir karar vermek doğru olmaz. Herkesin dünyasını altüst edebilecek bir haber aldın ve şu an hayatını değiştirecek bir karar vermenin zamanı değil."

"Her hâlükârda tekrar bir araya gelme şansımızı mahvettim. Bunu yapmaya mecburdum. Dürüst olmak gerekirse testin pozitif çıkmasını beklemiyordum." Sesim boğuktu. "Gerçek bir şansım olduğunu düşünmüştüm çünkü ilaçları değiştirdikten sonra titremelerim azalmış, anksiyetem daha kontrollü hâle gelmişti."

Görevimi başarıyla yerine getirerek Elena'nın benimle bir hayat kurmaya dair tüm umutlarını yıkmıştım. Onun acısını kendi acımmış gibi hissetmiştim, ağzından çıkan her acı dolu sözcük göğsüme bir hançer gibi inmişti.

Bir kere olsun umutlanmıştım ama hayatımdaki her şey gibi bu da boş ve geçici çıkmıştı.

Annem elimi daha sert sıktı. "Biliyorum. Keşke öyle olmasaydı. Tanrım, randevuyu aldıktan sonra gece gündüz dua ettim."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Ağlamaya alışkın değildim ama etrafımdaki her şey yıkılıyormuş gibi hissediyordum. Her lanet şey. "Şimdi ne yapacağım?"

"Bunun üstesinden gelecek ve kalan yıllarının tadını çıkaracaksın. Hayattan ne istediğine ben cevap veremem. Sadece sen verebilirsin."

"İstediğim ya da istediğimi sandığım her şey artık imkânsız görünüyor." Tavana baktım.

46

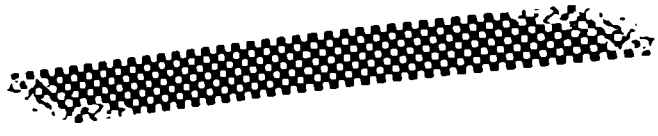

JAX

Özel jetimin merdivenini çıkarken derin bir nefes aldım.

"Hey, hıyar herif, içeri girmeyi planlıyor musun yoksa bizi burada bekletmek mi istiyorsun?" Liam arkamdan seslendi.

Sophie güldü.

"Neden ikinizi davet ettim ki?" Yumruklarımı sıkıp kabine girdim. Elena'nın daima oturmayı tercih ettiği koltuğa şöyle bir göz attığımda anılar zihnime akın etti. Tamamlanmış yapbozu incelerken göğsümdeki boşluk yerini özleme bıraktı.

"Çünkü sen sağlam bir arkadaşsın ve jetimin bakıma ihtiyacı vardı," diye seslendi Liam arkamdan içeri girerken.

"Ticari uçak kullanabilirsin."

Liam sahte bir şok ifadesi takınarak, "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye sordu.

Elena'nın eski koltuğunun karşısındaki yere çöktüm.

Sophie yapboza bakarak parmağını kenarlarında gezdirdi. "Vay canına. Bu çok etkileyici. Senin yapboz yapan biri olduğunu düşünmemiştim."

"O değil." Liam karşımdaki koltuğa yayıldı.

Ninova

"Ah." Sophie'nin gözlerinde farkındalık belirdi.

"Sevdiklerimiz için yaptığımız şeyler." Liam, Sophie'nin oturması için yanındaki koltuğa vurdu.

"Elena'yla ilişkinizi neden bitirdiniz?" Sophie alt dudağını ısırdı.

"Bu konuyu sizinle konuşmayacağım. İkinizin ticari uçakla uçması için henüz çok geç değil." Elena'yla ilişkimi bitirmemin gerçek nedenini düşünürken suçluluk duygusu zihnimi iyiden iyiye bulandırıyordu. Kafamın içinde istemsizce dolaşan, Elena'nın gözyaşları içinde meydan okurcasına çenesini kaldırdığı o kızgın görüntüsünden nefret ediyordum.

Hepsinden önemlisi, Elena'yı hayatımın sonuna dek kendimden uzaklaştırdığım için pişmanlık duyup duymayacağımı sorgulamaktan nefret ediyordum. Görünüşe göre arkadaşlarımı uçağıma davet etmek bu düşüncelere hiç de yardımcı olmamıştı, aksine beni sinirlendirmiş ve onlara cehennemime giriş izni vermişti.

Liam kaşlarını çattı. "Her şeyi sikip atan senken sakın bize götlük yapayım deme."

"Kes şunu." Sophie, Liam'ın yan tarafını çimdikledi.

"Kesmeyeceğim. Onu alttan almanın kime ne faydası var?"

"Başkalarının yaptığı şeylerin altında yatan nedenleri bilemezsin."

Evet, Liam, kız arkadaşını dinle. Konuşmalarını duymazdan geliyormuş gibi yaparak kulaklığımı çıkardım.

"Perişan hâline bakılırsa bence doğru kararı vermedi. Burada birinin mantığını kullanması lazım."

Ah, siktir git. "Sen ne halttan bahsettiğini bilmiyorsun," diye çıkıştım. "Doğru kararı vermekle kolay olanı seçmek arasında fark vardır. Bilmediğin konularda ahkâm kesme." Öfkemi kusmak iyi gelmişti. Öfke öyle iyi bir şeydi ki her seferinde beni dibe çeken kaygılar yerine bu duyguya tutunmak istiyordum.

Liam'ın ağzı açık kaldı. "Özür dilerim. Sadece sana yardımcı olmak istemiştim."

"Kimsenin yardımını istemiyorum. Özellikle anlayamadığınız konularda kimseye yardım etmeye kalkışmayın."

Liam'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Bak, dostum, öncelikle derdini paylaşmazsan seni anlayamam. Biz dostuz ve dostlar birbirine yardım eder."

"Bu öyle *beni affet çünkü sensiz tam bir hiçim* konuşmasıyla telafi edebileceğim bir şey değil. Hepimiz her şeyi bok eden ve sonunda yine de istediğini elde eden kral Liam Zander olamıyoruz." Tenim ısınıp kızardı, alelacele ayağa kalktım.

Gözlerim yapboza takıldı. Sıcak hava balonlarını incelerken bütün duygular içime hücum ederek göğsümün daralmasına neden oldu. Elena'yı festivale götürdüğüm günü hatırladım. Yalnızca bana gösterdiği hayranlıkla gökyüzüne gülümserkenki coşkulu görüntüsünü. Dudaklarımız şişene kadar beni öpüşünü, gökyüzüne doğru tatlı sözler fısıldayışını.

Balonlar bana aşkı yüzünden test yaptırmayı kabul eden o aptal, umutlu ahmağı hatırlatmıştı. Öfke ve hüzün birbirine karışırken anıların yerini keder aldı.

Kimse beni durduramadan kolumu masanın üzerine doğru savurdum. Yüzlerce yapboz parçası havaya uçarak kar taneleri gibi siyah halının üzerine yayıldı.

Lanet olası kar taneleri.

Elena'nın kar kürelerinin anısı taramalı tüfekten sıkılmış kurşunlar gibi üzerime yağdı. Sanki göğsümde yankılanan acıyı dindirebilirmişim gibi tişörtümü kavradım.

Kabinin arka bölümündeki yatak odasına doğru yürürken yapboz parçalarını botlarımla ezerek istemeden de olsa bazılarını kırdım. Arkamdan çarpan kapının sesi göğsümdeki zonklamayla eşleşse de ardından beni sessizlik karşıladı.

Sessizlik kalbi zayıf olanlara göre bir şey değildi. Şeytanlar sessizlik anlarında ortaya çıkıp şovlarını yaparlardı.

Tekrar hoş geldiniz, piç kuruları.

Kapımın tıklatılmasına uyandım. Yataktan kalkıp kapıyı açtığımda Sophie'yle karşılaştım.

"Hey, konuşabilir miyiz?"

"Seçme şansım var mı?"

Liam kabinin ön tarafından seslendi. "Yok tabii ki seni lanet olası pislik. Sakın kız arkadaşıma ters davranayım deme yoksa o ukala gülümsemeni suratından silerim."

Sophie ağzını oynatarak, *özür dilerim,* dedi.

Başımı yatak odamdan çıkarıp Liam'la göz göze geldim. "Demin size karşı hıyarlık ettiğim için özür dilerim."

Gözleri yumuşadı. "Evet, neyse ne. Sakın ağlayayım deme." Orta parmağıyla gözlerinin altını siler gibi yaparken güldü.

Kahkaha atıp Sophie'nin girmesi için kapıyı daha geniş açtım. "İçeri gel."

"Kapı açık kalacak, Sophie Marie Mitchell! Diğer erkeklerle ilgili kuralımı biliyorsun." Liam'ın sesi kabinde yankılandı.

Sophie gülüşünü gizlemek için dudağını ısırdı. Liam'ın itirazını duymazdan gelerek kapıyı arkamdan kapadım.

"Kendimi o şekilde kaybettiğim için üzgünüm." Yatağın karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Ben de şu anda acı çektiğin için üzgünüm." Sophie benim sözümü taklit ederek yatağın kenarına oturdu.

"Yine de öyle tepki vermemeliydim. Öfkemin beni ele geçirmesine müsaade etmemeliydim."

"Hepimizin duyguları var. Dürüst olmak gerekirse kendini ifade ettiğin için minnettarım, öfkeni ve diğer her şeyi. Çünkü bence çok uzun zamandır gerçek hislerini saklıyorsun."

Başımı yana eğerek ona baktım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Neredeyse iki yıldır çevrendeyim. Herkes playboy maskesinin ardında yatan şeyin iç açıcı olmadığını biliyordu."

"Peki bu sonuca nasıl vardın?"

"Elena'yla birlikteykenki mutlu hâlinle şu anda onsuz hâlini karşılaştırdım."

Sophie'nin aklıma girmesine dair artan endişemi hafifletmek için derin bir nefes aldım. "Peki sonra?"

"Belli ki onu, yokluğunda perişan olacak kadar çok seviyorsun."

"Bu konuyu konuşmasak olma–"

Sophie ayağa kalkıp yanıma geldi. Eğilip kollarını bedenime doladı. "Ondan neden ayrıldığını bilmiyorum ama üzüntünle ya da kaygınla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin. Hap kullanma. Yanında olmamıza izin ver ve lütfen bizi kendinden uzaklaştırma. Özellikle de Liam'ı. O sana çok değer veriyor ve eğer izin verirsen sana destek olmak istiyor."

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Biraz uzaklaşıp gülümsedi. "Arkadaşlığın güzelliği de bu işte. Neler yaşandığını tam olarak bilmesek de hep yanında olacağız."

Birkaç gündür ilk kez rahatladığımı hissettim. Bunaltıcı duygularla mücadele etmek için girdiğim hap ve içki kısır döngüsüne geri dönmeme izin vermeyecek kadar bana değer veren arkadaşlarım vardı.

Rahatlamayla beraber bunu da atlatabileceğime dair küçücük bir umut ışığı belirdi.

Hatalarımın Elena'ya daha fazla zarar vermemesi için elimden geleni yapmaya karar verdim. Connor'la mali meselelerini hallettikten sonra onun için yeni bağlantılar bulmam gerekiyordu. En iyi tanıdığım ekiple işe başlayıp oradan ilerlemeyi planlıyordum.

Liam beni James Mitchell'la görüştürdü, kendisi Bandini'nin takım direktörü ve oradaki şovu yöneten adamdı. Saçları ağarmış ve birkaç kırışıklığı belirmiş olabilirdi ama canavar

gibiydi. Sanırım haftanın herhangi bir günü beni *bench press*te alt edebilirdi.

James sert yeşil gözlerini bir süre bana diktikten sonra önündeki kâğıda çevirdi. Ofis koltuğunda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden o?"

"Noah bana Bandini halkla ilişkiler ekibinden hoşlanmadığını söyledi. Ben de kendi sorunumu çözerken sizin sorununuzu da çözerim diye düşündüm."

Tamam, daha çok kendi hatam yüzünden Elena'nın durumunu açıkladıktan sonra Noah kabul etmek zorunda kalmıştı ama James'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Kara kaşlarını kaldırdı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Her şeyi sıçıp batırdığın ve onu kovdurduğun hâlde başka bir şirketin onu işe almasını istiyorsun. Nedenini merak ettim doğrusu."

Dışarıdan bakıldığında her zamanki Jax'tim, soğuk ve umursamaz. Ama içten içe saçmalıklarımın James'in kulağına kadar gitmiş olmasından utanıyordum. "O çok çalışkan ve işini bilen biridir. Benim davranışlarımın onun iş ahlakıyla hiçbir ilgisi yok. Tam tersine, neredeyse sezon boyunca bana katlandı."

"Yine de o işsiz kalırken yüksek bir maaş almaya devam eden kişi sensin. Dünyanın adalet anlayışı ne kadar komik."

"Komik değil. Onu işe almak istemiyorsan sorun yok. Teklifimi Sauvage'a götürürüm."

"Ben öyle bir şey demedim. Ama söylesene, onu işe almam neden seni alakadar ediyor?" Dudaklarındaki ufak seğirme dışında soğukkanlılığını koruyordu.

"Senin için hecelemem mi gerekiyor?"

"Lütfen yavaşça söyle ki her şeyi doğru duyduğumdan emin olayım. Yaşlanıyorum."

Onu terslemek istesem de vazgeçtim çünkü Elena'nın işe alınması benim seğiren orta parmağımdan daha önemliydi. "Liam bana senden bahsetti."

"Söylediği her şey muhtemelen gerçeğin su katılmış hâlidir. Bunu aklından çıkarmasan iyi edersin." James bu kez yüzüme yüzüme sırıttı.

Titreyen elimle dizime vurdum. "Onunla ilgilenilmesini istiyorum. Uğruna emek verdiği her şeyi benim yüzümden kaybetmeyi hak etmedi. Hatalar yaptım –hem de çok büyük hatalar– ama onun en değer verdiği şeyi kaybetmesine razı gelemem."

"Bu konuşmadan anladığım kadarıyla Elena'nın en değer verdiği şeyin bu olup olmadığından emin değilim."

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

"Burada olman ona verdiğin değerin bir göstergesiyse onun da aynı şekilde hissettiğini söyleyebilirim. Normalde insanlara bedava nasihat dağıtmam ama yerinde olsam işleri yoluna koymayı bir düşünürdüm. Özgeçmişine bakarak onu bir pozisyon için değerlendirebilirim ancak bu senin verdiğin duygusal zararı telafi etmez."

"Değerlendirmek mi?"

"Şansını zorlama. Kıza onu sevdiğini söyle. Böylesine büyük jestler çok tatlıdır ama–"

Lafını keserek, "Bilmemeli," dedim.

James başını yana eğip bana baktı. "İşte bu ilginç. Neden?"

"İş için onu önerdiğimi bilmesini istemiyorum, tabii onu işe almaya karar verirsen." Ve umarım verirdi.

"Liam'la olduğu gibi seninle de açık konuşacağım."

"Siktir," diye mırıldandım.

"İstenmeyen öğütlerime aşinasındır. Kızımın arkadaşı olduğun için on dakikalığına sana babalık edeceğim. Bu durumu dikkatlice düşünmeni istiyorum. İnsanlar hayatlarında bir kez olsun sevecekleri –yani gerçekten sevecekleri– birini buldukları için şanslıdırlar." Vurgulamak için Elena'nın özgeçmişine dokundu. "Elena senin için o kişiyse her şeyi bir kenara bırakıp durumu düzeltmen lazım. Gururunu bir kenara bırak, insan

gibi özrünü dile ve onu geri kazan. Hatalar affedilebilir ama boşa harcanan zaman asla geri gelmez."

Sözleri beni çok etkilese de sebebi niyeti değildi.

Elena benim gibi biriyle zamanını boşa harcamamalıydı.

Gelecekte zor bir hayat yaşaması muhtemel biriyle.

Bırakın torun torbaya karışmayı, kendi çocukları bile olmayacak biriyle.

Her ne kadar böyle olmamasını dilesem de asla ona layık olamayacak biriyle.

Üstelik sonuncusu hepsinden daha gerçekçiydi.

47

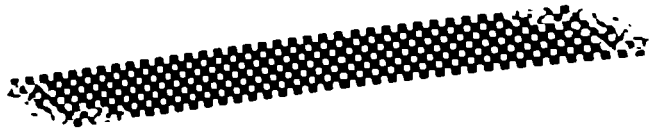

ELENA

Banka hesabımı görür görmez Connor'ı aradım ve doğruca konuya girdim. "Bir hata yapmışsın."

"Seni temin ederim ki hata yapmadım."

Dairemin küçük koridorunu arşınladım. "Geçen hafta bana sadece çalıştığım aylar için ödeme yapılacağını söylemiştin. Bu kesinlikle anlaştığımız ücret değil." Doğru gördüğümden emin olmak için banka hesap özetimi tekrar kontrol ettim. "Hatta bu üzerinde anlaştığımız ikramiyeden bile fazla."

İç geçirdi. "Öfkeliyken öyle sözler söylememeliydim. Jax'e yardımcı olmak için canını dişine taktın, onun hatasının bedelini sana ödetmemeliydim. İkramiyeye gelince, bunu zarar tazminatı olarak kabul et."

"Zarar tazminatı mı?"

"Yani Jax bir pislik olduğu ve senin itibarını zedelediği için. Gizlilik sözleşmenize sadık kalarak birlikte olduğunuz süre boyunca Jax'in söylemiş ya da yapmış olabileceği hiçbir şeyi kimseyle paylaşmadığın için."

Ninova

"Bunun için bu kadar parayı kabul edemem." Benim bile değer yargılarım vardı ve batırdığım bir işin karşılığında iki yüz bin euroyu kabul etmek bir nevi durumdan faydalanmak gibi geliyordu.

Jax'in kalbimi kırması canımı yakıyor muydu? Evet, yakıyordu.

Peki bu nedenle fazladan bir yıllık maaş almayı hak ediyor muydum? Kesinlikle hayır.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." İç çektim.

"Kabul ediyorum de ve yoluna devam et. Katılmam gereken bir toplantı var ve birlikte erkekler hakkında sohbet edip dedikodu yapacak zamanım yok."

Hafif bir kahkaha attım. "Yine de dedikoduyu ilk başlatan sen oluyorsun."

"Peki. Beni yakaladın. Cidden, seninle konuşmak güzeldi ama gitmem gerek. Büyükannene uzun ömürler, sana da iyi şanslar dilerim."

Büyükanne mi? Connor'a ondan bahsettiğimi hiç hatırlamıyordum. Teşekkür edip telefonu kapatırken bu durumu Elías'ın boşboğazlığına yordum ve başımı kanepenin arkasına yaslayıp Tanrı'ya şükrettim.

Hayatta iyi insanlar vardı, tek yapmam gereken onları doğru yerlerde aramaktı.

"Bitkin görünüyorsun." Caleb, FaceTime kamerasını yüzüne yaklaştırdı.

Doğruyu söylemek gerekirse bok gibi görünüyordum çünkü uyku düzenim hiç bu kadar kötü olmamıştı. Jax'in söylediklerinden sonra artık ışıklar açık uyumayı istemiyordum. Korku ve kötü anılar hep zayıf noktam olmuştu. Belki de Jax haklıydı. Söylediği her şeyde değil ama küçük bir kısmında. Beni esir alan kâbuslardan kurtulmak için korkularımla yüzleşmem

gerekiyordu. Ama yedi gecenin altısında kâbus gördüğüm düşünülürse böyle şeyler zaman alıyordu.

Ekrana dokunarak dikkatimi çekmeye çalıştı. "Hadi, şu çatık kaşlarını düzelt."

"Şimdi nasıl?" Ona ruhsuz bir gülümsemeyle baktım.

"İğrenç ve sahte. Bırak bu saçmalıkları, Elena. Bir hafta oldu ama sen doğru düzgün evden bile çıkmıyorsun."

"Dünyayı dolaşmamı gerektiren bir işte çalışmaya başlamadan *önce de* evimden pek çıkmıyordum."

"Yapma be. Çok komik. Beni oraya getirtip kıçını tekmeletme."

Ters ters baktım. "Dene de göreyim. Şu kolları bir daha göster bakayım."

"Yapbozu bir kenara bırak, üzerine Goodwill defilesinden fırlamış gibi durmayan bir şeyler giy ve telefonu kapayıp dışarı çık."

"Vay canına, teşekkür ederim. Böyle kibar olacaksan beni daha sık aramalısın. Özgüvenime çok iyi geliyor."

"Ah, hadi ama. Jax Kingston'ı peşinden koşturdun, bu yüzden ne kadar etkileyici olduğunu söylemeye gerek yok." Gülüşü bir öksürük krizine neden oldu.

"Sen iyi misin?"

Beni başından savdı. "İyiyim. Endişelendiğim kişi sensin. Senin de Jax gibi kötü bir ruh hâlinde olup olmadığından emin değildim ama görünüşe bakılırsa sen de neredeyse onun kadar berbat hâldesin."

Jax'ten bahsedince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Caleb, seninle konuşmayı ne kadar çok istesem de Jax hakkında konuşmak istemiyorum."

"Onun nasıl olduğunu duymak da mı istemiyorsun?"

"Hayır."

"Ya da sensiz ne kadar mutsuz olduğunu? Röportajlarında berbat görünüyor. Gözlerinin altında Sephora'nın bile düzeltemeyeceği kadar koyu halkalar var."

İşte bu oldukça enteresandı. Kaşlarım kalksa da dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı. "Onları bile duymak istemiyorum."

"Eh, şansına küs çünkü yine de anlatacağım. Sensiz bir haftalık çöp gibi görünüyor. Kız arkadaşından ayrıldığı için bu kadar üzgün ve depresif görünen bir adam görmemiştim. Bu sana da garip gelmiyor mu?"

Jax'in bensiz daha iyi olmasını beklerdim. Söylediği onca şeyden sonra benimle işini bitirmek istediğini düşünmüştüm.

Tabii ki istiyordu. Kimse birlikte olmak istediği insana onun söylediklerini söylemezdi.

"Bence olayları fazla abartıyorsun." Battaniyenin gevşek ipini çekiştirdim. "Daha gençsin ve henüz bir ilişki yaşamadın. Söylediği sözler bir özürle telafi edilecek şeyler değildi."

"Genç olabilirim ama çok kötü şeyler yaşadım. Ayrıca aptal ya da kör değilim. Sana ne dedi bilmiyorum ama görünüşüne bakılırsa bu onu içten içe yiyip bitiriyor."

"Harika, sonuçta o da bir insan," diye söylendim.

"Bak, bu işte bir terslik var. Açıkça görülüyor ki sensizken mutlu değil. Geçen yarışta yedinci oldu. Yedinci! Onun gibi pilotlar üst üste podyum yüzü gördükten sonra orta sıralara düşmezler. Hele de şampiyonluk için Noah'yı yenmesine birkaç yarış kalmışken yapmazlar! Ve o yıllardır şampiyonluğa hasret."

"Çok yazık." Duygusuz sesim beynimin içinde gezinen endişelerle örtüşmüyordu. Jax'in bu performansının Dünya Şampiyonluğu şansını riske atmasını umursamamalıydım ama empati kurmadan edemiyordum.

İşte yine aynı şeyi yapıyordum, yine en başta beni bu karmaşanın içine sürükleyen empatinin kurbanı oluyordum.

"Ah, kapa çeneni." Caleb iç geçirdi. "Belki de hastadır."

Gözlerimi devirdim. "Niçin hasta olacak? Kendi kalbini kırmaktan mı?"

Caleb tavana doğru, "Nihayet anlamaya başladı," diye fısıldadı.

Kahkaha attım. "Peki, söyle bakalım bilge adam, ne yapmamı öneriyorsun?"

Gülümsedi. Kalın çerçeveli gözlüğü ifadesini bozmasaydı hayli tekinsiz görünebilirdi. "Sana mı? Hiçbir şey. Ona? Çok şey."

Sessiz kaldım çünkü sormaya korkuyordum. Aslında Caleb'a minnettardım. O ve Elías sayesinde geçen hafta Jax'le ayrılığımı düşünmekten kafayı yememiştim. Onlar olmasaydı acımı dindirmek için dizlerime kadar hazır yemeğe ve ucuz şaraba batmış olurdum.

Caleb yana baktı. "Elena, biri değerlerimi kontrol etmeye geldi. Sana sonra mesaj atsam olur mu?"

"Elbette. Görüşürüz."

Telefonu kapayıp akşam yemeği hazırlıklarına geri döndüm ve bütün bu süre boyunca Caleb'ın söylediklerini düşündüm.

Kafamda dönüp duran tek soru *neden*di.

Jax aramızdaki her şeyi bitirdikten sonra neden acı çekiyordu?

Ona ne olduğu neden umurumdaydı?

Bana bu kadar kötü davranmasına rağmen neden onu arayıp hatırını sormak istiyordum?

Son soruyu aklımdan silerek kendime bir saniye daha umursama izni tanımadım. Üzüntü içinde akşam yemeğimi yedikten sonra yatağa girdim.

Son ışığı da kapayıp yorganı çeneme kadar çektiğimde odaya karanlık çökmüştü.

Kalbim birkaç dakika boyunca hızla çarptıktan sonra sakinleşti. Daha fazla kâbus görmeme umuduyla uykuya daldım.

Akşam yemeğimin yanık kokusunu alınca yatağımdan fırlayıp mutfağa koştum. Kapıyı açtığımda fırından dumanlar yükseliyordu, zamanlayıcı kurmayı unuttuğum için kendime küfrettim.

"Harika. Mecburen makarna yiyeceğiz." Fırın eldivenlerimi takıp kabı fırından çıkardım. Mutfağı havalandırırken öksürük krizine girdim.

İnsanın kendi kendine konuşmasının delilik belirtisi olduğunu söyleseler de son zamanlarda bunu çok rahatlatıcı buluyordum. Ben hep yoğun çalışmaya alışkındım. Üniversiteden beri hiç durmadan çalışmıştım, dolayısıyla son zamanlarda boş oturmakta zorlanıyordum.

Bu yüzden son zamanlarda yeni tarifler denemeye karar vermiştim.

Diğer odadaki telefonum çaldı. Tencereye su doldururken telefonu duymazdan geldim. Tekrar çalmaya başladı. Yarısı dolu tencereyi lavaboda bırakarak mutfaktan çıktım ve telefonumu yatak örtüsünün altında bir yerlerde buldum. Cevap vermeme fırsat kalmadan telefonum sustu.

Sesli mesaj bildirimi geldi. Kilidini açıp yeni numarayı görünce merak ederek mesajı dinledim.

"Merhabalar, Bayan Gonzalez. Ben James Mitchell, Bandini takım direktörüyüm. McCoy'la çalıştığınız süre boyunca sizinle tanışma fırsatım olmadı ama Connor ve Noah'dan çalışmalarınız hakkında iyi şeyler duydum. Basın toplantıları ve imaj yönetimi konusunda takımıma yardımcı olabilecek bir halkla ilişkiler uzmanı arıyorum. Monako'dan uzaktan çalışabilecek ancak son dakika uçuşları ve konferanslar için hazır durumda olabilecek birine ihtiyacımız var. Bu işle ilgileniyorsanız detayları görüşmek üzere lütfen en geç bu cuma günü bana geri döner misiniz? Aksi takdirde sessizliğinizi ret olarak kabul edecek ve başka biriyle iletişime geçeceğim. İyi günler dilerim."

Aman Tanrım. Bu mümkün değildi.

Önce Connor'dan birkaç gün önce gelen haber, şimdi de bu. Bu kadar şanslı olamazdım.

Olabilir miydim?

Yani dua falan ediyordum ama Tanrı'nın işine bu denli akıl sır ermeyeceğini düşünmezdim. Telefonumu göğsüme bastırarak yatağıma uzandım ve yukarıda bana her kim yardım ediyorsa ona teşekkür ettim.

Geçtiğimiz hafta yaşadığım onca şeye rağmen gülümseyerek küçük lütufları için Tanrı'ya şükrettim.

Huzurum sadece birkaç saat devam etti, sonra karanlıkta tek başıma uyanarak kaybettiğim ailem için ağlamaya başladım. Beni felç eden korku yüzünden nefes nefese kalmıştım. Kâbuslarım bana bu hayatta bir başıma olduğumu hatırlattığından ağlayarak uykuya daldım.

Bu gece karanlık kazanarak mutluluğumu benden çalmıştı.

Telefonumun zil sesine uyandım. Yarı uykulu gözlerle komodinin üzerine uzandım.

"Alo?" sesim boğuk çıkmıştı.

Telefonun diğer ucunda sessizlik olunca kimin aradığını kontrol etmek için ekrana baktım. Keşke cevap vermeden önce baksaydım. *Mierda.*

"Jax?"

Ağır nefes alışları ve çarşaf hışırtılarını duyunca hâlâ hatta olduğunu anladım.

"Neden beni bu saatte arıyorsun? Ya da şöyle sorayım, neden beni arıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye geveledi.

Harika. Hayatta başıma gelecekler listemden ***eski sevgilimin sarhoş olup aramasını*** çıkarabilirdim.

"Yani yine içtiğin için mi beni aradın?"

"Hayır." Çok hızlı cevap vermişti.

"Seninle konuşmak istemiyorum. Özellikle de sarhoşken seninle konuşmayı hiç istemiyorum."

"Aslında bu gece niyetim içmek değildi."

"Yine de doğru düzgün konuşmayacak hâle gelene kadar içmişsin."

"Otel odamda galibiyetimi kutlamak için–" hıçkırdı "–kendi başıma içtim."

"Tebrikler, aynı haftada hem *hayatının geri kalanında bir pislik olma ihtimali*ni hem de Singapur Grand Prix'sini kazandın. Gururlanmalısın."

İç geçirdi. "Gururlanmıyorum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Beni neden aradın?" Kelimeleri biraz sert telaffuz ettim.

"Gerçek cevabı mı istiyorsun?"

"Söz konusu sen olunca belki de bu sefer yalanı tercih etmek daha iyidir. Senin gerçek anlayışın benim zevkime göre biraz fazla acımasız kalıyor."

"Tamam. Yalan olsun öyleyse. Seni özlemiyorum."

Kalbim göğsümde sıkıştı. "Şimdi kapatıyorum." Yine de kendimde ekrandaki kırmızı düğmeye basacak gücü bulamadım.

"Yalan. Sensiz mutluyum." İç çekti. "Seni hiç düşünmüyorum. Her sabah uyanıp orada olduğunu hayal etmiyor, sonra bunların hiçbirinin gerçek olmadığını fark etmiyorum. Yalan, yalan, yalan."

Benimle oynadıkça öfkem büyüyordu. "Beni terk eden senken sarhoş ve yalnız olduğun için arayıp beni özlediğini söyleyemezsin. Teselliyi bende arayamazsın. Sen hayatımı mahvettin." *Bizi mahvettin.*

"Biliyorum," dedi kasvetli bir sesle. "Sadece sesini duymak istedim. Bencillik ettiğimin farkındayım."

"Neden yaptın o zaman?"

"Tüm bunlara değdiğini hatırlamak için. Acıya, yalnızlığa, hepsine. Sana kendimi affettirme arzusuna teslim olmamak için."

"Jax... Ne söylememi istediğini bilmiyorum." İtirafı karşısında kalbim donuk bir zonklamayla sızladı. Zihnindeki karmaşayı bir türlü anlayamıyordum.

"Hiçbir şey. Bu kadarı yeterliydi, cevap verdiğin için teşekkür ederim. Aradığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak." Ben bir şey diyemeden telefonu kapadı.

Şaşkınlığım önce öfkeye, sonra da üzüntüye dönüştü. Jax'in beni aramasının gerçek nedenini anlayamasam da kalbimde yumruk büyüklüğünde bir delik açtığını biliyordum.

48

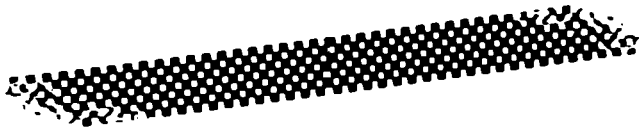

JAX

Kahretsin. Sıçıp batırmıştım.

İçmek çok boktan bir fikirdi. Ama sinirlenip Elena'yı aramak, zil zurna sarhoş olmakla ilgili güven sorunlarımın asıl sebebiydi.

Sabah uyanır uyanmaz ona bir özür mesajı yazdım. Parmağım gönder tuşunun üzerinde gezinirken durup bunun yerine Sophie'yi aradım.

"Merhaba. Yardıma ihtiyacım var." Boğuk sesim o anda hissettiğim çaresizliği yansıtıyordu.

Sophie inledi. "Sabahın yedisinde mi?"

"Sabahın köründe kız arkadaşımı neden aradığını açıklar mısın lütfen?" Liam'ın sinirli sözleri esnemesiyle kesildi.

"Ondan tavsiye isteyecektim."

"Peki. Madem sabahın köründe beni uyandırıyorsun o zaman bana bir Starbucks borçlusun," diye cevap verdi. Sophie, Liam'ın sinirini yatıştırmak için olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler mırıldandı. Kıskanmıyor olsaydım öğürürdüm.

Ninova

"Tamam, Starbucks'ı unut. Her sabah bizi rahatsız edebilirsin, umurumda değil." Liam güldü.

Sophie bir saniye beklememi istediğinde çarşafların hışırtısı duyuldu. Hattın diğer ucunda bir kapı kapandı ve Sophie tekrar cevap verdi. "Ee, ne var ne yok?"

"Bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Güldü. "Dert etme."

"Dün gece bir hata yaptım."

"Ne gibi?" Sophie'nin endişeli sesi suçluluk duygumu körükledi.

"Sarhoş olup Elena'yı aradım."

Derin bir iç geçirdi. "Tamam, düşündüğüm kadar kötü değilmiş. Ne söyledin?"

"Söylememem gereken şeyler. Nasıl hissettiğimi itiraf ettim."

"Bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamıyorum. Onu özlediğini mi söyledin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bu kötü bir şey çünkü ona yanlış bir umut vermek istemiyorum. Şimdi de ona bir özür mesajı mı göndersem yoksa hiç olmamış gibi mi davransam bilemiyorum."

"Neden ona gerçeği söylediğin için özür dilemek istiyorsun?"

Sophie'ye Elena'yı kendimden uzaklaştırmamın asıl nedenini söylemekle artık onun yardımına ihtiyacım yokmuş gibi davranmak arasında gidip geldim. Elena'yı tekrar incitmenin çaresizliği gururumu bir kenara bırakmama neden oldu. "Elena'yla ilişkimi bitirme nedenimle ilgili sana karşı tam olarak dürüst davranmadım. Düşündüğünden daha karmaşık bir mesele."

Bugüne kadar yaşanan onca şeye rağmen Elena'nın peşinden gitmemi söyleyen beynimin içi kadar karmaşık.

Sophie, "Bana bir saniye ver," diye mırıldandı. Tekrar kapıyı açtığında ayak seslerini dikkatle dinledim. "Liam, kahvemin içine bir shot Baileys koymayı unutma."

"Bu kadar erken saatte mi?" Liam'ın sesi bana kadar geldi.

"Jax, sence bu konuşma için alkole ihtiyacım var mı?"

Onaylayan mırıldanmam üzerine Liam'ı tekrar kapı dışarı etti.

"Pekâlâ, şimdi bana neler olduğunu anlat."

Sophie'ye gizlilik yemini ettirdikten sonra şimdiye dek olan biten her şeyi anlattım. Konuşmanın sonuna doğru telefonda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, üzüntüsü hislerimi yansıtıyordu.

"Neden ben? Neden ilk söylediğin arkadaşın benim?"

"Çünkü düşüncesizce yaptığım bir hatadan dolayı nasıl özür dileyeceğim konusunda bir kadının tavsiyesine ihtiyacım var."

"Ama ben sana bu konuda tavsiye vermek istemiyorum." Burnunu çekti.

"Her ne kadar diğer tavsiyen için minnettar olsam da Elena'ya bundan fazlasını veremem. O yüzden lütfen ne söyleyeceğimi düşünmeme yardım et," diye fısıldadım, durumu kabullenmiş bir hâlde.

"Tamam, önce sarhoşken yaptığın itiraf için özür dilemelisin." Sophie bana talimatlar listesi hazırlayarak uzun uzun anlattı.

Sophie'nin mükemmel dediği mesajı hazırladıktan sonra kendimi sorgulamadan gönder tuşuna bastım.

> **Jax:** Özür dilemek asla yeterli olmayacak ama yine de dilemek istiyorum. Seni aradığım için özür dilerim çünkü senden iki haftadan fazla uzak kalamayacak kadar acizim. Güvenini kazandığım ve sonra aldığım kararlarla bunu mahvettiğim için özür dilerim. Korumam için bana güvendiğin hâlde kalbini kırdığım için özür dilerim. En başta bencilce davrandığım, birbirimize âşık olacağımızı umduğum ve işler zorlaştığında bunu mahvettiğim için özür dilerim. En önemlisi de hak ettiğin adam olamadığım ama öyle olmayı dilediğim için özür dilerim.

Sophie, Liam'a sırrımdan bahsetmeyeceğine güvence verdikten sonra telefonu kapadı.

Mesajıma cevap gelmeden dakikalar geçti. Kendimi egzersiz yaparak ve yarış öncesi görüntüleri izleyerek meşgul etmeye çalıştıysam da zaman geçtikçe endişem artıyordu.

Telefonum öttüğünde onu almak için koştururken az kalsın dizüstü bilgisayarımı deviriyordum. "Kahretsin."

Ekranda mesaj atmasını en beklemediğim kişinin adı vardı.

Elías: Parmaklarına değer veriyorsan bir daha Elena'ya mesaj atma. *Chinga tu madre, pendejo.*[25]

Kabul etmek istemediğim gerçek yüzüme çarparak Elena'nın beni affedeceğine dair son umutlarımı da yok etmiş oldu.

"Hey, göt herif. Bugünkü sıralama turlarında iyi şanslar. Sana hâlâ kızgınım ama umarım birinci olursun." Caleb, FaceTime kamerasına gözlerini devirdi.

Ben yarış aracıma yaslanıp tulumuma pat pat vururken pit ekibi beni görmezden geldi. "Güzel sözlerin için teşekkürler. Ben de seni seviyorum, dostum."

"Eğer sevgin Elena'ya duyduğun aşka yakın bir şeyse ben almayayım." Caleb'in sözleri mermiye dönüşerek özenle dikilmiş zırhımı deldi.

"Sen aşk hakkında ne biliyorsun ki?"

"Her şeyi berbat ettiğini anlayacak kadar çok şey biliyorum."

"Her sıralama turu öncesi bana aynı şeyleri mi söyleyeceksin?"

"Başını götünden çıkarman için bu gerekiyorsa evet, söyleyeceğim."

Gözlerim ekrandan garajın diğer tarafından bana kaşlarını çatarak bakan Elías'a kaydı. "İyi ki sadece birkaç sıralama turum

25 (İsp.) "Belanı sikerim senin, mal." –*ç.n.*

kaldı o zaman. Senin bu neşeli hâlin olmadan hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

"Onu Elena'nın kalbini kırmadan önce düşünecektin. Sana ne demiştim?"

"Bana nutuk çekesin diye telefonuna cevap vermedim," diye çıkıştım, yorgunluk sabrımı tüketiyordu. Suçluluk duygusu hayatımı yeterince zorlaştırırken ihtiyacım olan son şey on altı yaşında bir çocuğun aşk hakkındaki azıcık deneyimiyle beni azarlamasıydı.

"Hayır, suçluluk duygunu hafifletmek için cevap verdin. Ben senin etrafındaki o maaşlı yardımcıların gibi değilim. Saçmalıklarını yüzüne vuracağım."

"Elbette, vur bakalım."

"Kız arkadaşını aramalısın. Üç hafta geçti. Daha ne bekliyorsun?"

Mucize benim gözümde biraz dini bir kavramdı, bu yüzden rol yaptım. "Bazen insanlar yürütemez."

"Demek ki o insanlar da senin gibi hata yaparak ilişkilerinin içine eden aptallar."

"Hatalarımı telafi etmek ve ona göz kulak olmak için elimden geleni yapıyorum."

"Bekle, ne?" Caleb bana şüpheyle baktı.

Kahretsin.

"McCoy'la ilgili hatalarımı düzeltmeye çalıştım."

"Ona nasıl göz kulak oluyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" *Aferin, Jax.*

"Bak dostum, kemoterapi iğrenç bir şey olabilir ama beyin hücrelerimi öldürmüyor. Ona göz kulak olmak için elinden geleni yaptığını söyledin."

Ekipten biri eliyle beni çağırdı. "Gitmem gerek. Hazırlanmam için çağırıyorlar."

"Beni James Bond moduna geçirtip sakladığın şeyi araştırmak zorunda bırakma."

Zoraki bir kahkaha attım. "Tamam, James Bond. Sana hangi ilacı veriyorlar bilmiyorum ama tuhaf kuruntulara neden oluyor."

Caleb gözlerini bana dikti. "Bugün iyi şanslar, hoşça kal." Benim hoşça kal dememi beklemeden telefonu kapadı.

Kahretsin. Hem onun hem de benim iyiliğim için umarım bu işin peşini bırakırdı.

Elena'nın karşısına çıkan son fırsatların ardında benim olduğumu öğrenmesine izin veremezdim.

Pit yolundan çıkarken Elías ödümü kopardı.

"Lanet olsun. Köşelerde gizlenmek gibi bir hobin mi var senin?"

Kaşları çatıldı. "Beni yakaladın. Sana saldırmak için doğru ânı bekliyordum."

"Yine Elena'yla ilgili dır dır etmeye geldiysen hiç ağzını açma. Bok gibi bir gün geçirdim." Caleb'la yaptığım konuşmadan sonra sıralama turları cehennem gibi geçmişti. Tehlikeli bir hâl almadan paniğimi kontrol etmeye çalıştıysam da performansımı etkilemişti.

"Aslında sana teşekkür etmek istiyordum."

Duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

Elías duvara yaslandı. "Elena bana Connor'ın verdiğin zararın karşılığı olarak ona eşek yüküyle para teklif ettiğini söyledi."

Omuz silktim. "Ne güzel işte. En azından benim yaptığım götlük karşılığında ödüllendirildi."

Elías dikkatle bana bakarken vücudum alarm durumuna geçti.

"Evet, Tanrı'ya şükür Connor senden daha kibar, değil mi?"

"Doğru," dedim en cansız sesimle.

"Ertesi hafta Elena beni arayıp da Bandini'den James Mitchell'ın ona halkla ilişkiler işi teklif ettiğini söylediğinde yaşadığım şoku tahmin edersin."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Belki de basında çıkan kötü haberlerim düşmanımın onunla ilgilenmesine neden olmuştur."

Elías başını salladı. "Bir de bana sor. Elena gibi biri için aynı ay içinde böyle iki tesadüfün gerçekleşmesi ne kadar çılgınca, tahmin edebiliyor musun?"

"Eski kız arkadaşım hakkında konuşmak istediğimi düşünmen çok saçma." Sözlerimde keskin bir ton vardı. Elena hakkında konuşmak istemiyordum, hele de Elías gibi biriyle. Özel koruması ve en yakın arkadaşı etrafta dolanmasa da onu yeterince düşünüyordum zaten.

Elías'ın tebessümü tam bir sırıtışa dönüştü. "Sonra Caleb aradı ve Elena'nın nasıl olduğunu sorup *beni gelişmelerden haberdar etmek istediğini* söyledi. Ama telefonu kapamadan önce Elena'ya karşı hatalarını nasıl düzelttiğinden bahsetti. Buna ne diyorsun?"

Kahretsin, Caleb, sana güvenmiştim. "Noktaları birleştirme konusunda berbat olduğunu."

"Bence bir şeyler saklıyorsun."

"Connor'ın Elena'ya seninle ilgili basına hiçbir şey söylememesi için yüz bin euro teklif etmesine imkân yok. O bile bu kadar cömert değildir."

Lanet olsun, Connor, Elena'ya gerçekten çok üzülmüş olmalı. "Çok büyük para. Böylesi bir zarar tazminatına değdiğimi bilmiyordum."

Elías gözlerini kısarak dik dik baktı. "Tuhaf. Ben zarar tazminatından hiç bahsetmedim ama evet, Elena da aynı ifadeyi kullandı."

Siktir, siktir, siktir. Görev iptal.

"Ne de olsa çıkıyorduk. Mizah anlayışımız da benzeşmiş demek ki."

"Doğru. Her iki durumda da onun kalbini kırdığın için senden nefret ermek istiyorum ama ona göz kulak olmak için arkasından plan yaptığından edemiyorum. Sen kabul etsen de etmesen de ben bunu takdir ediyorum." Doğrularak gözlerini gözlerime dikti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sırrın benimle güvende. Yalnızca sana teşekkür etmek istedim." Elini uzattı.

Tutup sıktım. "Ona söylemek gibi bir planın yoktu, değil mi?"

Sırıttı. "Hayır. Sadece doğrulamak istedim. Bence ona yeterince acı çektirdin, işi konusunda da gururunu kırmak istemiyorum."

"Sen iyi bir adamsın, Elías. Sana saygım sonsuz."

"Bütün sezon benimle çalıştıktan sonra bunu ne zaman fark edeceğini merak ediyordum."

Günün ilk gerçek kahkahasını attım. En azından fedakârlığımın Elena için bir anlamı olduğunu bilerek bir gün daha hayatta kalabilirdim. O bunu bilmese bile.

"Ben de seninle konuşmak istiyordum." Babamın sesi hoparlörde gürledi.

Otel odamdaki kanepeye otururarak kendimi bu gecikmiş konuşmaya hazırlandım.

Teşhis konulduğundan beri ailemle yaptığım konuşmaları onları daha fazla üzmemek adına mesafeli tutuyordum. Annem gözleri dolmadan uzun süre bana bakamıyor, babamsa sakinliğini koruyarak konuyu hiç irdelemiyordu.

Zamanını beklediğini tahmin etmeliydim. "Sanırım bunu yapmanın zamanı geldi."

"Nasıl olduğunu soracaktım ama basına yansıyan görüntülerden anladığım kadarıyla zar zor ayakta duruyorsun."

Ellerimi meşgul etme arzusuyla telefonumu hoparlörden çıkardım. "Sezon biteceği için heyecanlıyım."

"Tahmin edebiliyorum. Geçen yıl çok şey yaşadın."

"Çok şey yaşadın demek az kalır."

"Peki Elena'yı kendinden uzaklaştırdığından beri işler nasıl gidiyor?"

"Boktan kelimesi hissettiklerimi anlatmaya yetmez."

İç çekti. "Benim meseleleri görmezden gelen biri olmadığımı biliyorsun."

Burnumun köprüsünü sıktım. "Söyle bakalım."

"Sabırla bekleyip Elena'yla olan meseleyi nasıl halledeceğini görmeye çalıştım. Ama bu iş çok uzadı ve bu yolda ilerlemeye devam edersen olacaklardan korkuyorum."

"Uslu duruyorum. Daha iyi hissetmek adına partilemiyor ya da uyuşturucu kullanmıyorum, acımı dindirmesini ne kadar istesem de o yola girmiyorum."

"Her ne kadar temiz kalmana ve odaklanmana sevinsem de bu beni ilgilendirmiyor. Ben farklı bir yoldan bahsediyorum."

"Elena ve ben iki ayrı yoldayız."

"Bunu değiştirmek için henüz geç değil. Seninle konuşmak ve onun hakkını savunmak istedim."

Homurdandım. "O işler öyle yürümüyor."

"Seninle bir ilişkiyi devam ettirmesi için ona şans vermedin ki yürüsün."

"İkinizin durumu aynı değil. Senin çekip gitme seçeneğin yoktu, onun var."

"İşte burada yanılıyorsun. Hepimizin seçenekleri vardır. Hastalanacağını ve günün birinde desteğe ihtiyacı olacağını bildiğim hâlde annenle kalmayı seçtim çünkü ikinizi de dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Hiçbir hastalık beni sizden uzak tutamaz."

Aldığım derin nefesle ciğerlerim yandı. "Sen evliydin. Onu terk etmeyeceğinize dair yemin etmiştin. Ben yalnızca Elena'yla kaçınılmaz sonu hızlandırdım."

"Hangi sonu?"

"Bir gün hastalanacağım ve onu da kendimle birlikte dibe çekmek istemiyorum."

"Annen beni dibe çekmiyor. Demek istediğim de bu zaten. Bu yüzden seninle konuşmak istiyordum. Annen günlerimin en güzel tarafı ve başka türlüsünü hayal bile edemiyorum. En kötü zamanlarında bile yanımda olduğu için minnettar hissediyorum. Bu yüzden teşhis konulduğunda yanından ayrılmadım. Bunun nedeni bir yemin falan değildi. Ona karşı hissettiğim, hiçbir şeyle kıyaslanamayacak o duyguydu."

"İşte bu yüzden o öldüğünde kahrolacaksın," dedim boğuk bir sesle. "Her bakımdan onunla birlikte sen de öleceksin."

Babamı seviyordum. Annem kötüleştikçe gözlerindeki ışığın yavaş yavaş solmasını görmek istemiyordum.

"Ben ölmeyeceğim." Uzun bir iç geçirdi. "Onun ve senin için savaşacağıma dair ona söz veren adam olacağım. Annene ne olursa olsun sen hep yanımda olacaksın. Sen onun bana verdiği en büyük hediyesin. İşte bu yüzden sana başını götünden çıkarıp Elena'nın peşinden gitmeni söylemek için bu konuşmayı yapıyorum çünkü biz Kingstonlar değer verdiğimiz insanlardan vazgeçmeyiz."

Göğsüm sıkıştı. "Seni seviyorum, baba. Bana sağladığın her şey için sana minnettarım, buna en çok ihtiyacım olduğu zamanlarda bana yardım elini uzatman da dâhil."

"Ama..."

Yılmış bir biçimde iç çektim. "Ama bu sefer senin öğüdünü dinleyemem."

Onun iç çekişi de benimkine benziyordu. "En azından bir düşün ve söylediklerimi değerlendir. Hayat zorlaşmaya başlamadan önce kendine Elena'yla geçireceğin o güzel anların tadını

çıkarma fırsatı verirsen hayatın nasıl olacağını bir düşün. Bu, zorlukları çekilir kılacak pek çok güzel anı demek."

"Senin için bunu bir düşüneceğim."

Derin kahkahası telefonda çınladı. "Bana yalan söyleme. Gerçekten yap."

"Zaten tek yaptığım kararlarım hakkında düşünmek."

"Ama hâlâ mutsuzsun. Demek ki kötü bir karar verdin."

"Baba?"

"Hımm?"

"Annem kötü bir gün geçirdiğinde nasıl hissediyorsun?"

"Dünyayı yerle bir ederek onun için bir çözüm bulmak istiyorum. Hayatın adil olmadığını ve istediğim tek şeyi alamayacaksam bunca parayı kazanmanın ne anlamı olduğunu haykırmak istiyorum."

"Ben de bunu diyorum işte."

"Sen öyle diyor olabilirsin ama benim demek istediğim ne biliyor musun? Kötü günler asla iyi günlerden daha ağır basmayacak. Hiçbir şey annenle yaşadığım ve yaşamaya devam edeceğim anıların yerini tutamayacak. Yani, hayır evlat, demek istediğin şeyi kabul etmiyorum. Hayat adil değil diye haykırsam da hayat bana anneni verdi, dolayısıyla bu fedakârlığı yapmaya hazırım. Kendine şunu sorman lazım: Elena'nın da aynısını yapmasına izin verecek misin?"

49

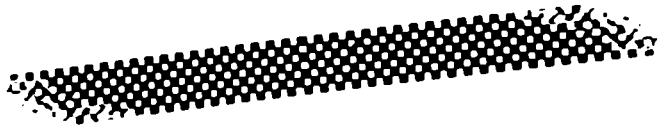

ELENA

Uyandım ve *Abuela*'yı ziyaret etmek üzere giyindim. Jax'le çalışmaya başladığımda onu yerleştirdiğim yeni bakımevi sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. Orası her şeyiyle son derece konforlu bir yerdi ve param bitip de *Abuela*'yı başka bir yere taşımak zorunda kaldığımda buna üzülecektim. *Abuela* gibi hastalar için istikrar çok önemliydi ve onun düzenini bir kere daha bozacak olmak beni kahrediyordu.

Binaya girip çalışanlarla selamlaştım. Müdürlerden biri adımı söyleyip beni ofisine davet etti.

Benden ne istediğine dair kafamda bir sürü olasılık dönmeye başladı. Her yıl *Abuela*'yla ilgili olumsuz haberler aldıktan sonra yine öyle bir şey olacağından endişe ediyordum.

Adam karşıma geçti ve oturmam için boş sandalyeyi işaret etti.

"Bayan Gonzalez, büyükannenizi göremeden sizi çağırdığım için özür dilerim ama sizi kaçırmak istemedim."

"O iyi mi?"

Ninova

"Ah, evet. Sizi telaşlandırmak istememiştim. Durumu iyi ve burada oldukça mutlu. Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum."

Kalp atışlarım yavaşlarken yerimde rahatladım. "Oh, iyi bari. Bir an ona bir şey oldu diye korktum."

"Bir şey olursa sizi arar ve hemen buraya gelmenizi isteriz."

Tabii ya. Hemen bir sonuca var zaten. Başımla onayladım.

"Siz seyahate çıkmadan önce ödeme detaylarını konuştuğumuzu biliyorum ama büyükannenizin geri kalan bakım masraflarının karşılandığını bilmenizi istedim."

Ağzım açık kaldı. "Geri kalanı mı? Ama bunun ne kadar süre olduğunu bilmiyorum."

Kafamda hesap yapıp bu kadar parayı kimin bağışlayacağını merak ettim. Böyle bir plan yapabilecek kadar sinsi olduğunu düşündüğüm tek kişi Londra'nın kraliyet mensubu olmayan en zengin insanlarından biriydi.

Daha birkaç hafta önce kalbimi kıran adamın ta kendisi.

Titreyen elimle ağzımı ovuştururken müdürün bana gösterdiği ücret dökümünü inceledim. Bağışı kimin yaptığım sorduğumda söyleyemeyeceğini belirtti.

Jax bunu neden yapsındı ki? Benimle bir işinin kalmadığını söyledikten sonra neden bana yardım etmek istesindi? Bu tür bir bağış bir daha görmek istemediğin birine yapacağın bir şey değildi.

Kafamda dönüp duran tek şey, *neden* sorusuydu.

Neden bunu yapıyor?

Neden hâlâ umursuyor?

Neden gitmeme izin verdi?

Neden beni yükünü benimle paylaşacak kadar sevmedi?

Müdürle vedalaşıp büyükannemi ziyaret etmek için merdivenden çıktım. Zayıf bedeni yatağa gömülmüştü. Çökmüş yanakları, sönük gözleri ve ıslak gözbebekleriyle baktığını görmek bana ıstırap veriyordu.

Her zamanki gibi yanına oturup elini avucumun içine aldım. "*Hola, como te andas?*[26]"

"Marisol, son doktordan hiç hoşlanmadım. Beni iğne soktu. Eve gitmek istiyorum."

Başımı sallayıp iç geçirdim ve keşke *Abuela* beni bir kez olsun hatırlasa diye düşündüm. Annemin rolünü üstlenirken gözlerim yaşlarla doldu. Her acı dolu dakika enerjimi tüketse de onu ziyaret edeceğime dair verdiğim söze sadık kalmaya devam ediyordum.

Beni hatırlamadığı hâlde.

İçinde bulunduğu duruma sinirlenip onu bir huzurevinde çürümeye terk ettiğimi haykırdığında bile.

Onu her ziyaret edişimde, belki beni bir saniyeliğine de olsa hatırlar umuduyla yüreğim parçalansa bile.

Vazifemi yerine getirerek yükünü taşımaya çalışıyordum. Annemle babam olsaydı onlar da aynı şeyi yapardı, hem de misliyle. Üzüntümü bir kenara bırakıp hemşireler ziyaret saatinin sona erdiğini söyleyene kadar *Abuela*'yla geçirdiğim zamanın tadını çıkardım.

Sandalyemden kalkıp ağrıyan bacaklarımı esnettim.

"Marisol, yarın geliyor musun?"

"*Si, como no.*[27]" Başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktım.

Kalbim durdu. Ayaklarım durdu. Etrafımdaki her şey durdu.

Vera duvara yaslanmış, bastonunu tepesindeki saatin ritmine göre yere vuruyordu. Bana gergin bir biçimde gülümsedi. "Elena." Etrafındaki derinin kırıştığı gözleri içine kazınan hüznü yansıtıyordu.

"Vera?"

"Hayalet görmüş gibi bakıyorsun."

---

26 (İsp.) "*Merhaba, nasılsın?*" –ç.n.

27 (İsp.) "*Evet, elbette.*" –ç.n.

Parlak sarı saçlarına ve porselen tenine göz attım. "Solgun görünüyorsun ama hayır. Sadece burada olmana çok şaşırdım. Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Kaynaklarım var."

"Büyükannemin burada süresiz kalması için gereken ödemeyi yapan sen misin?"

Vera gülümsedi. "Bağışlarımın gizli kalmasını tercih ederim. Gösteriş yapmak çok eski moda."

"Yeni işimin ve ikramiyemin de ardında sen mi varsın yoksa?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bunun ardında olsa olsa başka bir Kingston vardır. Muhteşem biri olabilirim ama benim gücümün de bir sınırı var."

Ağzımdan dizginlenemez bir kahkaha kaçtı.

"Gel, biraz yürüyelim." Bana dirseğini uzattı.

Terli avucumu yumarak kolumu onunkine geçirdim. "Her ne kadar hoş bir sürpriz olsa da burada ne işin var?"

"Annelik görevimi yapıyorum."

"Jax için mi?" Sözlerim yüzüme kazınan kafa karışıklığını yansıtıyordu.

"Senin için." Bundan sonra sessizliğe gömüldü.

Bakımevinden çıkarken sözlerini sindirmeye çalıştım. Tepemizde parlayan ekim sonu güneşiyle sahile doğru yürüdük. Vera bize Akdeniz'in güzel manzarasını görebileceğimiz engebeli kıyıya yakın bir yer seçti.

Birlikte bir banka oturduk, tıpkı aylar önce Londra'daki sohbetimizde olduğu gibi.

"Buraya hem kendi bencilce nedenlerim için hem de biraz anne nasihatine ihtiyacın olabileceğini düşündüğüm için geldim. Annen çok küçük yaşta senden koparıldı. Yaşadığın acıyı ve şu anda büyükannenle yaşadığın zorlukları hayal dahi edemiyorum. Bu kadar genç yaşta böylesine büyük bir sorumluluğu omuzlamak çok yorucu olmalı."

Başımla onayladım. "Bencil yanım bundan çok yoruldu."

"Bencil yanın değil, insan yanın. Ve seni eşsiz kılan da bu."

Başımı eğip kucağımda yumruk yaptığım ellerime odaklandım. "Bazı günler onu ziyaret etmek zor geliyor."

"Seni kızı sandığı için mi?"

Boğazımdaki kurulukla mücadele etmek için yutkundum. "Duydun mu?"

Vera, hasret kaldığım bir anne şefkatiyle elimi tutarak bana titrediklerini hatırlattı. "Durumunun bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum."

"Yapacak bir şey yok." Omuz silktim.

"Şu sinir bozucu pozitifliği kes artık. Her zaman güçlü olmana gerek yok. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Yalnız. O kadar yalnızım ki bazı geceler ağlayarak uyuyorum." Elías seyahatteyken ve *Abuela* bu durumdayken o kadar sevgisizdim ki her şeyimle nefret ettiğim karanlık gibi yalnızlığın da beni boğacağını hissediyordum.

Başını iki yana sallayarak elimi okşadı. "Oğlum bir aptal. Fedakâr bir aptal ama yine de aptal."

Jax'ten bahsetmek bile beni sinirlendiriyordu.

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum ama sonuna kadar dinleyeceğine söz verirsen iyi olur. Ben bitirene kadar araya girme."

Ne tür bir hikâye anlatmak istediğini düşünürken kaşlarım çatıldı. Muhtemelen Jax'le ilgiliydi ve beni annesinin önünde parçalanmaya itecek bir şeydi. Ama Vera saygımı ve zamanımı hak ettiğinden kabaran duygularıma rağmen başımı onaylarcasına salladım.

"Durumumu Jax'i doğurduktan birkaç ay sonra öğrendim. Büyükbabama Huntington Hastalığı teşhisi konulduğunda, ailem bana bu konuda nezaketen bir mektup gönderdi. Ne bir telefon açtılar ne bir hâl hatır sordular ne de bir bebek dünyaya getirdiğim için tebrik ettiler. Sadece iyi dileklerini ileten ve aynı

geni taşıma ihtimalime karşı test yaptırmamı öneren basit bir mektup." Vera'nın sesi çatallaştı.

Elimi daha sıkı kavrayarak devam etti. "Böyle bir teşhis konulmasını aklım almıyordu. Yeni evliydim ve henüz çocuğum olmuştu. Ama büyükbabamı öğrendiğimde sanki dünyam durdu. Bir genetik uzmanıyla görüşmeye karar verdiğimde Zack benim en büyük destekçim oldu. İlk etapta test yaptırmamın tek nedeni oğlumdu. İleri yaşlara kadar yüzleşmeyeceğim bir hastalığı bilmeden mutlu bir hayat sürebilirdim ama oğlumun bunu bilmeyi hak ettiğinin farkındaydım. Hastalığım beni tüketmeye başlamadan önce ona yaşatabileceğim her ânın tadını çıkarmayı hak ediyordu."

Kesik kesik nefes verdi. "Hayatımda vermem gereken en zor karardı. Geni taşıdığımı öğrendiğimde önce öfkelendim, sonra da depresyona girdim. Zack her adımımda yanımdaydı, hep yanımda birinin olmasını sağladı. Tanrım, Zack'in kendisi de çok gençti. Boks kariyerinde yeni yeni yükselişe geçmişken ben, çiçeği burnunda eşi, onun için yeni bir yük oluyordum. Teşhis haberi ve doğum sonrası hormonlar beni depresyona soktu. Depresyon kendimden şüphe duyduğum ve nefret dolu derin, karanlık, yalnız bir yerdi. Kendime, içinde bulunduğum duruma ve farkına bile varmadan yeni doğan oğlumun sırtına yüklediğim ihtimallere duyduğum nefret.

"Güç bela yaşıyordum. Zar zor nefes alıyordum ama temel annelik görevlerimi yerine getirmeye çalışıyordum. Bir gün Zack, oğlumuzu bana uzattı. Yüce Tanrım, konuşmasını dün gibi hatırlıyorum. Yemin ederim ki sözleri aklıma kazındı ve bir daha hiç çıkmadı. Zack şöyle dedi: *Zaman zaman bir bulut, bir yağmur fırtınası ya da gece nedeniyle güneş parlamayı kesiyormuş gibi görünebilir ama yine de varlığını sürdürür. Ona bağlı olan yaşamları besleyebilmek için her şeye katlanır. Sen benim güneşimsin. Fırtına yüzünden ya da dünyanın sonu geldiği için*

Ninova

gözlerden uzak olman umurumda değil. Sensiz yaşayamam ve oğlumun da sensiz bir dünyada yaşamak isteyeceğini sanmıyorum."

Vera'nın gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Kollarımı etrafına dolayıp ona sarıldım, yine de rica ettiği gibi konuşmadım çünkü içinden geçenleri anlatması gerekiyordu.

"Parlamayı bıraktım. Yaşamayı bıraktım. Beni yıllarca etkilemeyecek bir teşhisin mutluluğumu bir vakum gibi çekmesine izin verdim. Ama Zack'in iyiliği, Jax'e olan sevgim ve terapiyle birlikte depresyondan kurtuldum. Bunları sana neden anlattığımı merak ediyor olabilirsin ama yemin ederim çok önemli."

Derin bir iç çekti. "Oğlumu herkesten daha iyi anlıyorum. Babası gibi yapılı olabilir ama kalbinin her zerresini benden almış. Seni kendine saklamaktansa kendinden uzaklaştırdı. İlk seferinde bir genetik uzmanıyla görüşmeyi kabul etmesi yıllarını almıştı ama seninle bir sezondan kısa bir süre geçirdikten sonra süreci yeni baştan yaşamaya razı oldu. Gençliğinden beri içinde görmediğim bir ışık nihayet yeniden yanmaya başlamıştı. Hayatının geri kalanını tek başına yaşayacağına dair kafasında kurduğu o gelecekten farklı bir gelecek istiyordu artık."

Tüm vücudum gerildi. Bir sonraki cümlesinden korksam da nefes dahi almadan devam etmesini bekledim.

"Tekrar test yaptırmak istediğini söylediğinde annesi olarak endişelendim. Nasıl endişelenmeyeyim ki? Her gün çok istediği ve çaresizce beklediği haberi alması için dua ettim. Ama hepimizin beklediği haberi alamadı." Vera'nın döktüğü birkaç damla gözyaşı şelaleye dönüşerek yanaklarından aşağı döküldü. Ben de aynı şekilde ağlıyordum ama gözyaşlarını silmeye kalkışmadım. "Oğlumun benim yüzümden Huntington hastası olduğunu bilmek beni kahrediyor. Seninle geleceğini mahvetmesi, bunu yaparken çektiği acı ruhumu paramparça ediyor. Oğlumun sevdiği insanla birlikte olamadığı için kahrolduğunu görmekten nefret ediyorum. Böyle bir şey yaşamasını istemiyorum."

Jax'te Huntington Hastalığı mı vardı? Kalbim acımadı, âdeta bir bomba gibi göğsümde patladı. Annesine bakarken etrafımdaki her şeyin rengi soldu. Çaresizce bunun bir şaka olmasını diledim.

"Teşhis kondu mu?" Kelimeler dudaklarımdan birer fısıltı hâlinde dökülmüştü.

Başıyla onayladı. "Tanrım, keşke durum böyle olmasaydı."

Birbirimize sarılarak gözyaşı döktük. Jax'in beni kendinden uzaklaştırmak için yaptığı onca şeyi düşünürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Ona ve umutsuzca kaçmak istediği geleceğine ağladım.

Vera kollarımdan kurtulup ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Oğlumu her şeyimle seviyorum, bu yüzden buraya onu affetmeni istemeye geldim. Sana o şeyleri söylediğinde iyi bir ruh hâlinde değildi ve bunları sadece senin ondan nefret etmeni sağlamak için söyledi. Elim kolum bağlı oturup âşık olma fırsatını reddettiği için neredeyse tanıyamadığım birine dönüşmesini izleyemem. Her ne kadar gün ışığından saklanıp gölgelerde yaşasa da güneş yüzü görmeyi hak ediyor. Onun güneşi ol. Onu gölgelerden çekip çıkar. Tüm kalbiyle bunu hak etmediğine inansa bile onun için mücadeleye devam et. Aşk kolay değildir. Zaten buraya sizin aşk hikâyenizin öyle olacağını söylemeye gelmedim. Ama şu konuda sana söz verebilirim ki oğlum tanıdığım en iyi erkeklerden biri. Bunu onu ben yetiştirdiğim için söylemiyorum. Seni kendinden uzaklaştırdıktan sonra seni korumak için attığı adımlar, onun karakteriyle ilgili söyleyebileceklerimden çok daha fazlasını anlatıyor. Ayrıyken bile sana hep sadık kaldı."

"Ne diyeceğimi bile bilemiyorum." Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim.

Acı paslı pençeleriyle göğsümü kavrıyordu. Jax'in, anksiyetenin üzerine bir de böyle bir yükü omuzlayacak olması... Onun acı çektiğini düşünmeye bile dayanamıyordum.

"Oğlum bir insanın yapabileceği en zor şeyi yaptı. Sevdiği kadını korumak için onun kalbini kırdı; kendi mutluluğundan feragat ederek ona mutlu olma şansı verdi. Seni üzdüğü için kendimi suçlu hissetsem de onunla gurur duyduğumu inkâr edecek değilim. Ben onu kendinden çok başkalarını düşünen biri olarak yetiştirdim ve bu benim için kazanımdır. Kocamın benim için savaştığı gibi sen de onun için savaş. Ona güneşin en karanlık günlerde bile parlamaya devam edeceğini göster." Elimi sıktıktan sonra bıraktı.

"Ya beni yine reddederse?"

"Reddedebilir." Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Ama bence kendine asıl şu soruyu sorman gerekir: ya sensiz bir dünyada yaşamayı hayal edemediği için *başlarım geleceğine* deyip seni kabul ederse?"

Böylece Vera'yla ikimiz kendi dünyalarımıza dalarak okyanusa baktık.

Her aşk hikâyesinin aynı şekilde yazılmadığını fark etmeye başlamıştım. Jax'le benim hikâyemizde en başından beri oğlanın kızı gün batımına doğru kovaladığı basit bir son yoktu. Bizim hikâyemizde, karanlığı kucaklayarak onu oradan çekip kurtaracak kişi bendim. Geçmişimizden. Geleceğimiz için. En önemlisi de boktan bir teşhisten ya da anksiyeteden daha güçlü olduğunu bildiğim aşk için.

Benim mutlu sona ihtiyacım yoktu. Benim *bizim* sonumuza ihtiyacım vardı. Karmaşık ve kusurlu olsa da sadece bize ait olana.

Artık gidip hakkım olduğunu bildiğim şey için savaşmanın zamanı gelmişti.

50

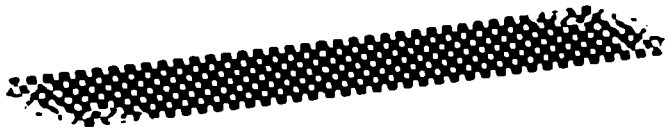

JAX

Elena'dan önce hep zavallı, çekilmez bir pislik olduğumu düşünürdüm. Ama Elena'sız hayat bir kasırganın eşiğinde yaşamak gibiydi. Etraf ne kadar sessiz ve sakin olsa da yıkımın yaklaşmakta olduğunu bilirdiniz.

Liam odanın öbür ucundan kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Bok gibi görünüyorsun. Şu depresif hâline bakarak yarınki yarışta birinci sırada yarışacağını asla tahmin edemem."

"Pek belli etmiyor olabilirim ama yarın sezon bitiyor diye çok heyecanlıyım. Ara vermeye hazırım."

"Ara vermek için mi yoksa başka bir şey için mi?"

Singapur Grand Prix'sinin olduğu gece yaşadığım zayıflık dışında Elena'dan ayrıldığımdan beri bir damla bile alkol almamıştım. Ne kadar istesem de Jack bile göğsümdeki Elena büyüklüğündeki deliği iyileştiremezdi.

İnanın iyileştirmesini çok isterdim.

"Mola vermek, ailemle vakit geçirmek istiyorum." Ayrıca iyileşmek istiyordum. Connor'ın gözü üzerimdeyken ve F1'in bitmek bilmeyen istekleri altında ezilirken bunu yapamazdım.

Ninova

"Yeni bebek bakıcın da sana katılacak mı?"

Yeni elektronik kelepçem ve hayatımı ne kadar berbat ettiğimin daimî hatırlatıcısı Sam, süitimin önündeki kanepelerde takılarak bana gün boyunca ilk kez mahremiyet sağlamıştı.

"Hayır. Connor bu sefer uslu duracağıma güveniyor." Muhtemelen artık bir yük olmayacağımı düşündüğü içindi.

"Şaşırdım. Geçen seferden sonra seni göz hapsine alacak ilk kişi o olur sanıyordum."

"Artık endişelenmesi için bir neden yok. Yarından sonra F1'le işim bitiyor."

Liam bana kocaman gözlerle baktı. "Ne? Bu hiç komik bir şaka değil, göt herif."

"Şaka yapmıyorum."

"Bırakıyor musun? Senin içine ne kaçtı böyle?" Kaşlarını çattı.

"Sana karşı tam olarak dürüst olmadım." Başka tarafa baktım.

"Hadi canım."

Bana biraz daha cesaret vermesini umarak derin bir nefes aldım. Keşke bir Xanax'ım olsaydı dediğim anlardan birini yaşıyordum. Annemin bana Huntington hastası olduğunu söylediğinden bu yana yaşadığım her şeyi Liam'a anlattım. Haplar, alkol, beni güç bela yaşayacak noktaya getiren anksiyete. Hikâyem sona erdiğinde ikimiz de sessizliğe gömüldük. Liam diğer koltuktan kalkıp yanıma oturdu. Şaşkın görünüyordu.

"Bu dostlukta her türlü sevgi gösterisini kaldırabilirim ama gözyaşlarına ihtiyacım yok." Kaburgalarına dirsek attım.

Liam kolunu omzuma dolayıp beni hayatımda gördüğüm en erkeksi sarılmayla kucakladı. "Bütün bunları içine attığın için aptalın tekisin. Anlatsaydın her ânında yanında olurdum."

"Kimseye rahatsızlık vermek istemedim. Ayrıca senin Sophie'n var, Noah'ın da Maya'sı."

"Bize en çok ihtiyaç duyduğun zamanlarda kız arkadaşlarımız için seni ihmal etseydik o zaman dünyanın en boktan

arkadaşları olurduk. Ayrıca gerçekçi olalım, Noah ve ben arkadaşlık da dâhil hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayız." Sırtıma bir şaplak atıp uzaklaştı.

"Bunların hiçbiriyle tek başına mücadele etmene gerek yoktu. F1'den ayrılmak istersen biz her zaman senin yanında olacağız. Seni ne mutlu ediyorsa onu yapmayı hak ediyorsun."

"Gerçekten mutlu olup olamayacağımı bilmiyorum." Elena'sız bir hayat, bizimkilere yakın bir yerde tek başıma yaşasam bile kulağa son derece yalnız bir hayat gibi geliyordu.

"Saçmalama. Yalnızca bu şekilde hissetmene neden olan şeyi bulman gerekiyor. Bu F1 değilse bırak gitsin. Londra'ya geri dönüp hayatına devam etmekse öyle yap. Hayatında tek bir gün daha çalışmasan bile sana bir ömür yetecek kadar çok paran var."

"Hem de ne çok." Ona göz kırptım.

Liam kahkahalarla güldü. "Tek bildiğim seni özleyeceğim. Lütfen yarın pistte Noah'nın ağzına sıç ki F1'e havalı bir veda edebilesin. Daha azını asla kabul etmem."

Motorların sesi omurgamı titretirken sırtım terden sırılsıklam oldu. Önümdeki ışıklar söndüğünde ayağımı pedala basıp kalkışa geçtim. Arkamda lastik gıcırtıları yankılandı. İlk virajı alırken kulaklığım cızırdadı.

"Hey. Hızını koru ve lastiklerine dikkat et. Noah'ya da dikkat et çünkü seni geçmek için can atıyor."

Yarış boyunca Noah'yı kollayarak ona beni geçmesi için pek şans vermemeye özen gösterdim. Her turda birincilik için mücadele ediyorduk. Bir kez öne geçse de başarılı bir pit stoptan sonra liderliği tekrar ele aldım.

Mühendislerden biri takım telsizinden, "Üçüncü virajı çok geniş alıyorsun," diye seslendi.

Bitiş çizgisine doğru ilerlemeye devam ederken nefes alışverişim gittikçe ağırlaştı. Bulanık kalabalığın yanından hızla geçerken araçlar asfaltta cayırdıyordu.

Noah arka kanadıma yaklaştı ama gaza basıp bir turu daha tamamladım. Pistteki son turda aracımı sınırlarına kadar zorlamam gerekiyordu.

Chris yine varlığını hissettirerek, "Sakin ol. Son turda şansını mahvetme," dedi.

Aracı parçalanma noktasına kadar zorlarken aynalardan gözümü ayırmadan önümdeki piste konsantre oldum. Her virajda liderliğimi korumaya devam ederek Noah'ya beni geçmesi için şans bırakmadım. Son virajın ardından son düzlükte hızla ilerledim.

Damalı bayrağı geçtiğimde havai fişekler patlamaya başladı. Soğuma turu için pistte ilerlerken kükreyen kalabalığın sesi beni gülümsetti.

"Başardın, evlat! Kahretsin, ikinci kez Dünya Şampiyonu oldun. İyi işti, Kingston!" diye bağırdı Chris.

Kariyerimin son turunun tadını çıkararak yumruğumu havaya kaldırdım.

Gözlerim beni yanıltıyor olmalıydı. Çünkü podyumun kenarında durmuş, beni izleyen hayaletin başka bir açıklaması olamazdı.

Elena Gonzalez kanlı canlı karşımdaydı. Üzerinde numaramın yazılı olduğu McCoy tişörtüyle bana gülümseyerek el sallıyordu. Liam, Sophie, Maya ve Elías onun yanında durmuş, bize tezahürat yapıyorlardı.

Onun burada ne işi vardı? Ama daha da önemlisi, neden sanki ben onun için ayı göğe asmışım gibi bana gülümsüyordu?

Noah üzerime şampanya boca ederken onu görmezden gelmeye çalışsam da gözlerim her seferinde onunkilere takılıp kalıyordu. Ödülümü bana verdiklerinde, havaya kaldırmadan

önce ona gülümsedim. Noah ve Santiago çığlık atan taraftarların üzerine şampanya püskürtürken kalabalık çılgına döndü.

Spikerler kutlamanın bittiğini söylediğinde sahneden indim. Yaptığım onca şeyden sonra son yarışımı izlemeye gelmesini nasıl hak ettiğimi düşünerek ona uzun uzun baktım. Ardından yanına gidip bir yıl süren kuraklıktan sonra yağan yağmurla ıslanan toprak gibi onu içime çektim.

"Selam." Bana gergin bir tavırla hafifçe gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Gülümsememek için direndim ama başaramadım.

"Bir Dünya Şampiyonu'nun nasıl göründüğüne yakından şahit olmak istedim. Final podyumu abartıldığı kadar iyi olup olmadığına bakmaya değer diye düşündüm."

"Peki beklentilerini karşıladı mı?"

"Pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse daha iyi havai fişekler bekliyordum."

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. *Burada ne halt ediyor?*

Elimden tutarak beni arkadaşlarımdan uzaklaştırdı. Temasıyla kolumda bir elektriklenme oldu. Geri çekilmek istesem de kendime bu işkenceyi yaşatmaya izin verdim.

Geldiği için mutlu olsam da –hatta sevinsem de– bunu tam olarak ifade edemiyordum. Beni kalabalığın arasından çekip karanlık bir karavana doğru götürürken tetikteydim.

"Burada olmamdan bu kadar çekinmene gerek yok." Avucunu yanağıma bastırdı.

Boktan bir adam gibi dokunuşuna hasret hâlde eline doğru eğildim. Gittiğinde yıkılacağımı bilsem bile birkaç dakikalık ilginin ne zararı olabilirdi ki? "Dürüstçe söylemem gerekirse geldiğin için mutluyum."

"Eh, işte şimdi rahatladım. Beni görmezden mi geleceksin yoksa öpecek misin emin olamamıştım."

Sessiz kaldım çünkü sözlerimin ona karşı gerçek hislerime ihanet etmesinden korkuyordum. Her ne kadar onun burada olmasını dilemiş olsam da doğru olan bu değildi.

Elena iç geçirdi. "Bu işe bir son versem iyi olacak." Başparmağını kirli sakalımda gezdirdikten sonra geri çekildi. "Öncelikle, sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın. Beni bilerek kendinden uzaklaştırdın ve bunu bana bir daha yaparsan seni ciddi ciddi döverim."

"Ne demek ist–"

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Saçmalıklarını külahıma anlat. Biliyorum, Jax. Her şeyi biliyorum." Gözlerine yayılan yaşlarla bana bakarken sesi kasvetli bir hâl almıştı.

"Ne demek istiyorsun?" derken sesim titriyordu.

"İstediğin haberi alamadığını biliyorum. Beni uzaklaştırmak için o korkunç şeyleri söylediğini biliyorum. Kovulmama rağmen Connor'ın bir yıllık maaşımı ödemesini sağladığını ve senin bağlantın sayesinde Bandini'nin bana iş teklif ettiğini biliyorum. Sensiz iyi olduğumdan emin olmak için elinden geleni yaptın, üstelik hiç iyi olmadığım hâlde. Artık iyiymişsin gibi davranmana gerek yok. Bunu yapmanı istemiyorum. Seninle iyiyi, kötüyü ve diğer her şeyi yaşamak istiyorum."

Alnımı alnına yaslayıp derin bir nefes aldım. "Sana kim söyledi?"

"Kimin söylediği önemli mi? Mesele bu değil."

"Hayır ama buraya gelmenin nedeni bu muydu? Sana yardım ettiğim için mi geldin?"

"Hayır." Tedirgin biçimde nefesini verdi. "Buraya sen dünyaları ve kar küresi anlarını hak ettiğin için geldim. Ayrıca o kadar bencilim ki bütün bu anların benimle olmasını istiyorum."

Gözlerimi kapayıp özlemimi bastırdım. "Çekip gitmeliyim. Bu kez kalıcı olarak."

Alaycı bir ses çıkardı. "Dene de görelim. Hiçbir şey umurumda değil. Teşhisinle ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor. Yarın semptomlar göstermeye başlasan bile ertesi günden itibaren her gün yanında olmak isteyeceğim. Ben hayatımda büyük kayıplar yaşadım ve en son isteyeceğim şey sırf o benimle olmaktansa yalnız yaşamayı seçtiği için sevdiğim birini kaybetmek." Sesi çatallandı.

Boynundan tutup bana bakması için zorladım. "Sen ne istediğini bilmiyorsun."

"İstemekten bahseden kim? Ben geleceğimizin iplerini elime alıyorum."

"Peki ya çocuklar?"

"Ne olmuş onlara? Çocuk sahibi olmanın başka yolları da var. Sperm donörleri, evlat edinme, seçenekler sonsuz. Sen benim olduğun sürece detaylar umurumda değil."

"Elena..." Bakışlarımı başka yöne çevirdim, gözleriyle buluşmaktan çekiniyordum. "Bundan emin misin? Çünkü sen her şeyi istediğini söylersen o zaman ben de aynısını isterim."

Küçük parmaklarıyla çenemi kavrayarak yüzümü ona dönmeye zorladı. "Başka türlüsünü istemezdim. Benimle karmaşık bir hayat yaşa, Jax Kingston. Kaos istiyorum. Karanlık istiyorum. Seninle güneş ışığı ve sağanak yağmur istiyorum. Ama en önemlisi de ne şekilde olursa olsun benim olmanı istiyorum çünkü seni seviyorum."

Sözleri bedenimi kaplayan dövmeler gibi derime işledi. Elena'yı terk edene dek ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Ben de seni seviyorum. Sevmemek için elimden geleni yaptığım hâlde." Ensesini sıkıca kavrayıp dudaklarını kendime çektim. Ondan dilemek istediğim her özrü gösterebilmeyi umarak hissettiğim sevginin her zerresiyle onu öptüm. Onu özlediğim, arzuladığım, ona geri dönmek istediğim her ânı ona hatırlatmayı umarak.

İç çekince bundan faydalanarak dilimi dudaklarının kenarında gezdirip tadına baktım. Elena'yla bir öpücük asla yeterli olmuyordu. Hayatımın sonuna kadar da asla yetmeyecekti. Devam etme isteğime rağmen geri çekildim.

Bir iniltiyle itiraz etti. Gülerek elini tutup onu McCoy karavan alanına doğru sürükledim. Taraftarlar adımı seslendiğinde başımla selam verdim, bir amacım olduğundan dikkatimi pek vermiyordum.

Özel süitime döndüğümüzde aletim artık beklentiyle zonkluyordu. Onu bir kez daha öpmek için kendime çektim ve hızlıca kıyafetlerini çıkarmaya başladım. Yarış tulumumun fermuarını çekiştirdiğinde ona yardım ettim ve terli, şampanyayla ıslanmış giysilerimden kurtuldum.

"Siktir. Seni özlemişim." Ona iyice bir baktım, vücudunun her bir kıvrımına bayılıyordum.

"Ben de." Boynuna ulaşıp tenini emdiğimde inledi.

"Ben iyi bir adam olsaydım seni otel odama götürüp hak ettiğin kavuşmayı yaşatırdım."

"Ben buraya iyi adamla olmaya gelmedim." Ereksiyonumu avuçlayıp başparmağını ucunda gezdirdi.

Başımı geriye atıp inledim. "O zaman tüm kötülüklere hazır ol."

Güldü. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Onu kanepeye doğru ittim. Sırtüstü uzanarak kanepenin tamamını kapladı. Bana hak etmediğimi bildiğim hâlde açmadan duramayacağım bir hediye gibi bakıyordu.

"Mutlu olmakta sorun yok." Gülümsedi.

Bacaklarından tutup onu kanepenin ucuna çektim ve poposunu kolçağın üzerine kaldırdım. Dizlerimin üzerine çöküp ağzımla onu yalayıp yuttum. Tadı bağımlılık yapıyor, bana terk etmekle aptallık ettiğim her güzel şeyi hatırlatıyordu.

Öptüm, yaladım ve dilimin her darbesinde onun değerini bir daha anladım. İniltileri bir senfoni gibi kulağıma çalını-

yordu. Dudaklarım klitorisinin etrafında dolaştığında nefesi kesildi. Önce bir parmağımı, sonra diğerini içine sokarak onu hazırladım.

İnleyerek adımı fısıldadıktan sonra parmaklarımın etrafına boşaldı. Bana verdiği her şeyi tüketmek istediğimden geri çekilemedim.

"Kahretsin." İç geçirdi. "Seni çok özledim."

"Geri çekil."

Emrimi yerine getirerek tüm vücudu tekrar kanepeyi kaplayacak şekilde geriledi. Spor çantamdan bir prezervatif çıkarıp aletime geçirdikten sonra üzerine eğildim.

"Seni tarif edemeyeceğim kadar çok özledim. Her şey için özür dilerim, Elena. Seni incittiğim ve benim için yeterince iyi değilmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Gerçek şu ki sen benim için daima fazla iyi olacaksın. Ama lanet olsun ki senden bir daha asla ayrılamam."

"Beni sonsuza kadar yanından ayırma." Dirseklerinin üzerinde doğrulup beni öptü. Elleriyle aletimi okşayıp beni girişine yönlendirdi.

Saçlarımı çekiştirdiğinde inleyerek içine girdim. "Siktir."

Hareket ettiğimde nefesi kesildi. Onunla geçirdiğim bu ânın tadını çıkarmak için işi ağırdan aldım. Sabit, kışkırtıcı darbelerim üzerine saçlarımı daha güçlü çekiştirmeye başladı.

"Her ne kadar yavaş seksi sevsem de bu işkence gibi."

"Güzel bir işkence. Seninle her zaman güzel." Boynunu öperken tempomu ve kuvvetimi artırarak sırtımı tırmalamasına neden olan bir noktaya ulaştım. Ağzından çıkan iniltiler beni heyecanlandırıyordu. Sırtıma yapışıp adımı defalarca tekrarlarken hızım dengesiz bir hâl aldı.

Birkaç kez daha içine girip çıktıktan sonra aletimin etrafına boşaldı. Hareketlerim, sadece Elena'nın yaşattığı doruğa ulaşmak için amansız ve azgın bir hâl aldı. Boşalmaya yaklaştıkça

sırtımdan aşağı bir sıcaklık yayıldı. Sonunda boşaldığımda dudaklarımla iniltilerini içime çektim.

Üzerine yığılarak onu bedenime sımsıkı bastırdım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Sesi çatallaştı.

Başımı boynundan kaldırıp başparmağımla yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Seks o kadar mı iyiydi?"

"Çok iyiydi. Ama işler zorlaştığında fikrini değiştirmenden korkuyorum."

"Hayatım boyunca seni kendimden uzaklaştırmayacağıma söz veriyorum. Hayat zorlaştığında sırtımı sana dayayacağım. İhtiyacın olduğunda sen de aynısını bana yapabilirsin. Bunun bizim istediğimiz türde bir aşk hikâyesi olmasını istiyorum." Onu usulca öptüm.

"Geri dönüş yok, değil mi?"

Hissettiğim sevginin her bir zerresiyle ona gülümsedim. "Geri dönüş yok."

51

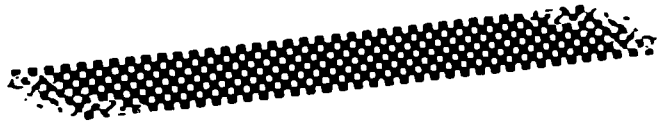

JAX

ÜÇ AY SONRA

Elena benim için mücadele etmiş olsa da her şeyin gelip geçici olduğuna dair içimi kemirip duran endişeyi inkâr edemiyordum. Ne zaman olumsuz bir düşünce döngüsüne girsem Elena beni çekip çıkarıyordu.

Gerçekçi olmak gerekirse Dünya Şampiyonası'ndan sonra kendimi zihnimdeki hapishaneye kilitlemiştim.

F1'i geride bırakmak düşündüğümden daha kolay olmuştu. Asıl zor olan doktor kontrolleri ve yeni hayatıma alışmaktı. İleriye dönük olumlu adımlar atmak için gayret gösteriyordum. Tom artık benim kalıcı terapistimdi. Vaktimi sadece Elena'yla aramı düzeltmeye harcıyordum.

İyi, seksi ve baştan çıkarıcı türden düzeltmelere.

Bu da beni bir sonraki ikileme getiriyordu. Detaylı konuşursak Elena ve ben şu anda uzak mesafe ilişkisi yaşıyorduk.

Ha. Ha. Ha.

Ninova

Geçen haftanın yemek artıklarından daha kalıcı her şeye alerjisi olan ben, hayatımda kariyerim ve ailemden başka bir şeye bağlanmıştım. Ama Elena'ya olan sabrıma ve sadakatime rağmen onunla uzak mesafeli bir ilişkiye devam edemezdim. Londra'dan Monako'ya uçuşlar benim için çok zaman alıyordu. Caleb bile Elena'nın benden uzakta yaşaması konusunda bana sıkıntı çıkarıyordu.

İkimiz de henüz ne yapmak istediğimizden bahsetmemiştik. Basın etkinliklerimi bitirdikten ve son sezonumun yorgunluğunu attıktan sonra Elena'ya sürpriz yapmak için Monako'ya uçmuştum.

Planlar yapmıştım. Beni gerginlikten ziyade heyecandan sarhoş eden büyük planlar. Hayatımdaki son büyük değişikliğin aksine her şeyi ince ince düşünmüştüm. Her bir detayı ve tüm olası senaryoları. Bunun çok çılgın bir karar olduğunu biliyordum. Bunu duyan arkadaşlarımın aklımı yitirip yitirmediğimi sorgulamasına neden olacağını da biliyordum. Ama bu yıldan çıkardığım bir ders varsa o da artık hayatımı bekleyerek geçiremeyeceğimdi.

Toplumsal normlar yüzünden hayatımın bir yılını daha bekleyerek geçirmek istemiyordum. Bırakın Elena'nın yanımda olmadığı bir ayı, bir günü daha boşa harcamak istemiyordum. En önemlisi de yaşlandıkça hayatımın büyük ölçüde değişeceğini bildiğim için her günü dolu dolu yaşamak istiyordum. Dolayısıyla böyle bir plan ortaya çıkmıştı.

İlk adım hazırlıktı.

İkinci adımsa haneye tecavüz içeriyordu.

Elena'nın dairesinin kapı tokmağının tıkırtısına bakılırsa son adım da gerçekleşmek üzereydi.

Derin bir nefes alıp titreyen parmaklarımı yırtık kotumun cebine soktum. Elena kapıyı açıp anahtarlığını yan masanın üzerine bıraktı. Kapıyı kapayıp kilitledikten sonra çantasını astı ve tüm bunları bana bir saniye bile bakmadan yaptı.

Dikkati bok gibiydi. Berbat dairesiyle birleştirdiğinizde *Criminal Minds*'ın bir bölümünden esinlenilmiş gibi görünüyordu. Kasvetli ama gerçek.

"Canım, sana şunu söylemeliyim ki az önce neden yalnız yaşamaman gerektiğini kanıtladın."

Elena çığlık atıp bir adım geriye sıçrayarak kapıya çarptı. "Lanet olsun, Jax!"

Duvara yaslanıp ona gülümsedim. "Ben de seni bekliyordum."

Elini göğsüne bastırdı. "Bana mesaj atıp haber veremez miydin? Anahtarımı nereden buldun?"

"Ev sahibine rüşvet verdim."

"*¡No mames!*[28]" Yan taraftaki ışık düğmesine vurup bizi aydınlığa boğdu.

Onunla geçirdiğim bir yıldan sonra İspanyolca argo sözcükleri artık öğrenmiştim. "Tamam, peki, şaka yaptım. Geçen hafta yedek anahtarını ödünç aldım."

"*Ödünç aldım* derken 'anahtarlığından çıkardım' mı demek istiyorsun?"

"Kesinlikle. Kelimelerle aran her zaman iyi olmuştur."

Kapıdan uzaklaşıp bana doğru yürüdü. Gözleri benden çarşafın ardına gizlenmiş yeni rafa kaydı. "Nedir bu?"

Zavallı insanlar için spoiler uyarısı: Ikea mobilyalarını inşa etmek, talimatlar olmadan *Millennium Falcon* Lego setini monte etmekten farksızdır. Asla tavsiye etmiyorum.

"Hediye."

"Birlikte geçirdiğimiz birkaç aydan sonra aşkımı satın almaya mı çalışıyorsun yoksa?"

Sırıtarak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Zaten sahip olduğum bir şeyi neden satın alayım ki?"

Elena başını iki yana sallayarak gülümsemesini gizledi. "Peki, nedir bu?"

---

28 (İsp.) "*Yuh!*" –ç.n.

Ninova

Çarşafı çekip alarak eserimi ortaya çıkardım.

Gözleri sıra sıra dizilmiş kar küresine takılan Elena konuşmak bir yana yerinden bile kıpırdamadı.

"Tüm notları sakladın mı?" Bir kar küresini eline aldı ve sanki içine yerleştirilmiş mor kâğıt parçasına dokunabilecekmiş gibi inceledi.

"Onları atmana izin veremezdim. Henüz hepsinden faydalanmadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendin bak."

Elena kuponlarının her birini bana okudu. Xanax'ın bahsi geçince güldüm ve ne kadar bağımlı, asabi bir pislik olduğumu hatırlayınca inanamayarak başımı iki yana salladım. İlaç şişemin içine karalayıp sakladığı birkaç notla beni kendimi kurtarmaya itmişti.

Kar küresinden birini alıp salladıktan sonra alttaki düğmeyi çevirdim. Kar küresini ona uzatırken Ed Sheeran'ın "Thinking Out Loud" şarkısının yumuşak melodisi çalmaya başladı.

"Olamaz! Ed Sheeran mı?"

Melodi çalarken sessizliğe gömüldük. Notumu okurken gözünden yaşlar akmaya başladı. Onları silmeye çalışsam da birkaçını ıskaladım.

Gözleri kar küresinden yüzüme kaydı. "Bu notu ben yazmadım."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Belli ki senin yazın değil." Benim kargacık burgacık, *Benimle evlenir misin?* yazım, onun zarif el yazısının aksine göze batıyordu.

"Bu inanılmaz."

"Ama bir o kadar da gerçek." Kar küresini rafa yerleştirip Elena'yı kendime çektim. Sıcaklığı içime sızarak beni yeni bir mutluluk dalgasıyla sarmaladı.

"Daha çok erken."

"Artık hayatımdaki hiçbir şey için *çok erken* değil."

"Burada bir hayatım var."

Kendi kendime güldüm, teklifimi kabul etmeden önce olası tüm sorunları sorgulayan mantıklı yanını seviyordum. "Sen burada yaşamak istiyorsan ben de burada yaşayacağım. Sık sık Londra'ya gidip gelebilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" Bana baktı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Elbette."

"Peki ya annen?"

"Onu da sık sık ziyaret edeceğim."

Elena başını iki yana salladı.

Beni reddedecek endişesiyle göğsüm sıkıştı. "Her hâlükârda gerçekleşeceğini bildiğim bir şey için beklememin bir anlamı yok. Bir günümü daha sensiz geçirmek istemiyorum, bu hastalığı taşırken bunu yapamam. İster Monako'da ister Londra'da bir hayata başlayalım, benim sadece sana ihtiyacım var. Bir de büyükannene çünkü o da bu bütünün bir parçası."

Elena'nın gözlerinden daha fazla yaş döküldü. "Evet."

Donup kaldım. "Benimle evleneceksin anlamında evet mi?"

"Evet. Evet. Evet!" Elleriyle yüzümü kavradı ve aşağı çekip dudaklarımı öptü. Beni içten dışa tüketen, onu sonsuza dek yanımda tutma isteğimi pekiştiren bir öpücüktü.

Geri çekildi. "Evet. Hadi evlenelim!"

"Kabul etmeden önce yüzüğü görmek istemez misin?"

Başını geriye atıp güldü. "Hayır. Bana sokaktan bir taş versen bile evet derim."

"Seni temin ederim, bu devasa bir... kaya."

Kıkırtısı homurtuya dönüştü. "Lütfen kes şunu. Ânı mahvediyorsun."

Küçük kutuyu kot pantolonumun cebinden çıkarıp tek dizimin üzerine çöktüm ve kapağını açtım. Elini sıkıca tuttum. "Elena Gonzalez, hayatımın kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum. Yer, zaman, sorunlar, hiç fark etmez.

Sen bizim hikâyemizin kahramanısın, gelecek ne kadar karanlık görünürse görünsün yanımda durmaya gönüllüsün. Tek istediğim seni sonsuza dek benim yapabilmek. Geri dönüşü olmadan."

Bu üç kelime yüzüğün içine de kazılıydı çünkü ben iki arkadaşımdan daha duygusal bir pisliktim. Ne diyebilirdim ki? Elena hislerimi ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmuştu.

Bana koşulsuz bir sevgiyle gülümsedi. "Geri dönüş yok, tek bir an bile. Ne en karanlık ânında ne de en zor gününde. Seni her koşulda seveceğim."

Yüzüğü parmağına geçirdim. Bana ait olduğunu gösteren tek taş pırlantayı bakarken göğsüm kabardı. Ayağa kalktım ve elini dudaklarıma yaklaştırıp yüzük parmağını öptüm.

Nişanlımı gerçekten öpmek için onu kendime çekerek mümkün olan her şekilde benim yaptım. Sevgisine, bağışlayıcılığına, yüce gönüllülüğüne teşekkür etmek, şüphelerini öpüp yok etmek ve bana verdiği her şeyi istediğimi göstermek için.

Umut, gelecekleri önlerinde uzanan erkekler içindi.

Umut, yıldızların altında, bir kilisede ya da çaresiz bir ihtiyaç ânında dilek dileyenler içindi.

Hepsinden önemlisi de umut, benim gibi insanlar içindi.

Duzenleme
Ny.ozlem

SON SÖZ

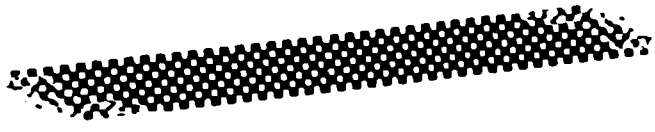

ELENA

BİR AY SONRA

"Gizlice bakmak yok." Jax gözlerimi kapatan göz bandını düzeltti. Elimi tutarak beni dikkatlice arabadan çıkardı. Gözlerim kapalı hâlde nasıl olduysa ailesinin evinden buraya kadar midem bulanmadan ya da korkmadan gelebilmiştim. Karanlık artık beni korkutmuyordu. Bir aylık terapiden ve en çok korktuğum şeyle burun buruna geldikten sonra korkutmuyordu en azından.

"Neredeyiz?"

"Her şeye bir cevap mı istiyorsun?"

"Evet. Özellikle de banyo bile yapamadan beni kaçırdığın için."

Jax güldü. Ailesinin evindeki müsabakamızdan sonra bana soru sorma ya da duş alma fırsatı vermemişti. Jax beni bilinmeyene doğru götürürken tenim beklentiyle karıncalandı.

Geldiğimiz yer hakkında fikir edinmek için diğer duyularımı kullanmaya çalıştım. Spor ayakkabılarımın altında çimler

Ninova

çıtırdıyor, yakınlarda kuşlar ötüşüyordu. Ama bunlar dışında hiçbir şey yoktu. Gecenin bir vakti beni neden hiçliğin ortasına getirmiş olabilirdi ki? Beni kollarının arasına alarak kısa bir merdiven olduğunu tahmin ettiğim yerden yukarı çıkardı.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve ayaklarımızın altında plastik bir şeyler hışırdadı. "Birlikte yaşamaya başlayalı daha bir ay olmadan beni öldürmeye mi kalkıyorsun?"

"Yaşam koşullarımızı belirlerken ailemle yaşamayı kabul ettiğim için kendimi öldürmek istiyorum. Konu kapanmıştır."

Burnumdan güldüm. "Londra'ya taşınmayı seçtiğim için mutlu olduğu sanıyordum?" Jax'e fikrimi anlatır anlatmaz *Abuela*'nın bakımı için para iadesi talep etmiş ve biz geçici olarak ailesinin yanına taşınırken onu şehirdeki en iyi bakımevine yerleştirmişti.

"Canım, çok mutluyum. Ama sanırım ailem dinamiğimizi bozuyor." Jax aniden durdu.

Sırtına çarptığımda beni tuttu. Beni bank gibi bir şeyin üzerine oturttuktan sonra hemen yanıma yerleşti, yakınlığıyla yüzüme bir gülümseme yayıldı. Yanağıma uzun bir öpücük bıraktığında kalp atışlarım hızlandı.

Parmakları dudaklarımda gezindikten sonra göz bağıma uzandı. Bağı çıkarıp cebine koyduğunda Jax'in gülümsemesiyle karşılaştım.

Şaşkınlıkla önümüzdeki piyanoyu fark ettim. Yanan birkaç mumun yardımıyla inşaat hâlindeki bir evde olduğumuzu gördüm. "Terk edilmiş bir evde ne işimiz var?" Sesim boş alanda yankılandı.

"Bunu bir şarkıyla açıklayayım." Elleri tuşların üzerinde gezindikten sonra John Legend'ın "All of Me" şarkısının tatlı melodisi etrafımızı sardı.

Ona gülümsedim. "Bana romantik şeyler yapmana bayılıyorum, her ne kadar bu mekân sevimli olmaktan çok ürkütücü görünse de."

Jax başını geriye atıp güldü. Bir notayı kaçırdıktan sonra şarkıyı tekrar çalmaya başladı. Benim için çalmasına bayılıyordum. Kendini müziğe kaptırmasının verdiği huzur gözlerimin mutluluk gözyaşlarıyla dolmasına neden oluyordu. Onun bir gün çocuklarımıza piyano çalmayı öğrettiğini düşündükçe içimde özlem büyüyordu. Hastalığı hayatının parçalarını ondan çalmadan önce bu adamla yaşadığım her dakikanın tadını çıkarmak istiyordum. Her öpücüğün, her şefkatli ânın, her tartışmanın.

Nota rafının üzerine yayılmış büyük bir mavi kâğıt parçası gözüme çarptı.

Üzerine eğildim. "Nedir bu?" Cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açtım.

"Dikkatle bak."

Basit bir arazi krokisinin ilk sayfasını çevirdim. Alttaki notta mimarın bir bowling salonu, sinema salonu, topuklu ve topuksuz ayakkabılar için ekstra alanı olan bir dolap eklemesi gerektiğinden bahsediyordu.

Bir sonraki sayfa beni gülümsetti. Veranda, ateş çukuru, peri ışıkları, kaydıraklı havuz, suni nehir ve mini golf sahası bulunan bir dış cephe krokisi.

Son krokide gözlerim dolmaya başladı. Parmağımı önünde *Kingston Çocukları* yazan bir tabelanın asılı olduğu dünyanın en havalı ağaç evinin renkli çiziminin üzerinde gezdirdim.

Jax'le gelecekteki evimizin nasıl olacağını tartıştığımız o günü hatırladığımda gözümden mutluluk gözyaşları döküldü. Her bir fikri dinlemiş ve birine hayalimizdeki evi çizdirmişti.

Kollarımı ve bacaklarımı Jax'e dolayarak onu piyanoyu bırakmaya zorladım.

Beni kollarıyla sıkıca sardı. "Sanırım planı beğendin?"

"Beğenmek mi? *Bayıldım*!" Dudaklarını kendime çekip yakıcı bir öpücük kondurdum. O beni delicesine öperken ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içine kıvrıldı. Elleri nereye dokunursa orada sıcak bir iz bırakıyordu.

Odanın diğer ucundaki büyük pencereyi gösterdi. "Ağaç evi oraya yaptırabiliriz." Uçsuz bucaksız ormana bakan başka bir pencereye döndük. "Havuz ve ateş çukurunu da şuraya, golf sahasının yanına."

"Burada mı yaşayacağız? Gerçekten mi?"

"Sadece biz değil."

Başımı yana yatırdım. "Gerçekten mi?"

"Çocuksuz bir ağaç ev, ağaç ev sayılmaz." Sırıttı.

Onu tekrar öptüm. Çocuk fikrini duyunca gözlerinin parlaması kalbimi büyütüyordu. Jax'in içindeki sevginin her zerresini çocuklarına hissettirebilmek adına elinden gelenin fazlasını yapacağına dair en ufak bir şüphem yoktu. Aylardır bu sevgiye maruz kaldığım için ilk elden biliyordum.

Jax alnını benimkine yasladı. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki seni sadece kendime saklamak istiyorum. Ama aynı zamanda yüreğimin büyük bir parçası senin sevgini ihtiyacı olan çocuklara dağıtmak istiyor. Bir gün bizim olacak çocuklara. Bu hemen şimdi olmak zorunda değil ama niyetimi bilmeni istiyorum. Sen her şeyi hak ediyorsun ve ben de hak ettiğini veren kişi olmak istiyorum."

İçimden bir sevgi seli geçti. "Seni seviyorum. Seni ve seninle ilgili her şeyi."

"Harika. Şimdi sıra bu gecenin ikinci bölümünde."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dahası da mı var?"

"Tabii ki var. Artık romantik gösterimiz bittiğine göre sana piyanonun ikinci amacını gösterebilirim." Jax dudaklarımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Hımm. Biraz daha göstersene."

"Aylardır seni bir piyanonun üstünde becermeyi hayal ediyordum. Nihayet fırsatını buldum."

Karanlık gökyüzüne doğru kahkaha attım.

"Peki, Jax Kingston, ne bekliyordun?"

"Seni. Her zaman seni."

Jax beni ne kadar sevdiğini gösterirken vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Hikâyemiz kolay olmayacaktı ama gerçekti. Kurtarılmaya ihtiyacı olan tek kişi Jax değildi. O geleceğiyle mücadele ederken ben de geçmişimle mücadele ediyordum. Ama birlikteyken tek başımıza mücadele etmemize gerek kalmıyordu.

Biz hastalığından ya da korkunun kendisinden daha güçlüydük.

Ama hepsinden önemlisi, birlikteyken ayrı olduğumuzdan daha güçlüydük.

GENİŞLETİLMİŞ SON SÖZ

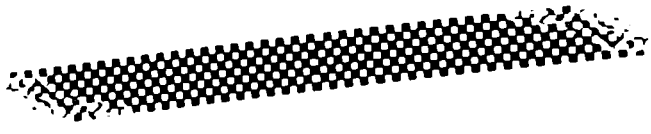

ELENA

ÜÇ YIL SONRA

"Sezaryen genellikle ne kadar sürüyor?" Terli avuçlarımı elbiseme sildim.

"Bilmiyorum. Belki de Google'da araştırmalıyız?" Jax dizini zıplatıp duruyordu. Alman hastanesinin bekleme salonunda Liam'ın ailesi, arkadaşlarımız ve şu anki patronum, yani Sophie'nin babasıyla birlikteydik.

Liam'a çok benzeyen abisi Lukas ufacık salonda volta atarken, "Yaklaşık kırk beş dakika sürüyor," diye cevap verdi.

Jax saatine baktı. "Hâlâ otuz dakikamız var."

Endişeli olduğunu görebiliyordum ama nedenini anlayamıyordum. "Biraz yürümek ister misin?"

Başıyla onayladı. Bekleme salonundan çıkıp birlikte koridorda yürüdük. Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra birden donup kaldı.

"Kendi çocuğun olmasını istemediğinden emin misin?" diye soruverdi.

Ninova

Bir adım geri çekildim. "Neden bana bunu soruyorsun?"

"Çünkü Maya da Sophie de hamile kaldı ama sen bu konuyu hiç açmadın." Titreyen elini saçlarından geçirdi.

"Bu konuyu pek düşünmedim." Yalandı. Son zamanlarda, bilhassa Sophie'nin bebek partisinden sonra bunu düşünmeden edemiyordum.

"Bana karşı dürüst ol."

Onu duymazdan gelip yürümeye devam ettim çünkü bakışlarıyla yüzleşmek istemiyordum.

Homurdandı. "Bana kırılgan bir porselen çay takımıymışım gibi davranma." Teşbihi gerçeklikten bu kadar uzak olamazdı.

Diğer köşeyi döndüğümüzde tekrar durdum. Geniş bir pencereden, küçük plastik küvetler içinde mavi ya da pembe battaniyelere sarılmış birkaç bebek görünüyordu.

Elimi cama dayayıp derin bir nefes aldım. "Kırılgan olmadığını biliyorum."

"O zaman seni bebek istemekten alıkoyan ne?"

"Mesele sen değilsin. Mesele benim." Sözlerim havada asılı kaldı.

"Ne demek istiyorsun?" Yanımda durup bebeklere bakmaya başladı.

Ben kendime engel olamadan gerçek ağzımdan kaçıverdi. "Yeterli olamamaktan korkuyorum."

Jax kollarını bana dolayıp başımı çenesinin altına sıkıştırdı. "Sen her daim yeterli olacaksın. Çocuklar senin gibi bir annesi olduğu için şanslı olacak."

"Bunu tek başıma yapmaktan korkuyorum. Ailemi özlüyorum, yanımda bana yardım edecek bir ailem yok. Ya bir şey olursa diye de korkuyorum. Ya onları da kaybedersem?" Sesim çatallaştı.

"Aileni geri döndüremem ama kendi ailemi seninle paylaşabilirim. Seni ve çocuklarımızı korumak için hep yanında olacağım. Ben yaşadığım sürece bir gün bile yalnız kalma-

yacaksın. Yanınızda olup onlara en güzel İngiliz küfürlerini öğretecek, annelerinin bu dünyadaki en değerli varlık olduğunu anlatacağım."

Gülmekten göğsüm titredi. Kollarıyla beni bir kez daha sıktıktan sonra serbest bıraktı. Bakışlarım tekrar küvezlerindeki bebeklere kaydı. Kartında sadece kilosu ve boyu yazılı olan bir bebek dikkatimi çekti. Minik parmağını emerken kocaman kahverengi gözleriyle bize bakıyordu.

"Sence neden ismi yok?"

Arkamızdan bir ses, "Zavallı bebek yerel bir kilisenin kapısına bırakılmış. Henüz isim verilmedi," dedi. Bize gülümseyerek bebek malzemeleriyle dolu bir arabayı koridorda sürükleyen bir hemşireydi.

"Ailesi yok mu?" Gözlerimi battaniyesine sarılmış bebekten alamıyordum, bronz, tombul yüzü inanılmaz sevimli görünüyordu.

"Bildiğimiz kadarıyla yok. Onları bulacaklarından da şüpheliyim. Bebeğin hâli göz önünde bulundurulursa zaten evlat edinilmesi daha iyi olur."

Terk edilmiş. Tek başına. Evlat edinilse daha iyi olacak durumda.

Sanki Jax'le ikimizin zihninde bir ampul yandı.

Parmağımı camda bebeğin yüzünün hatlarında gezdirerek, "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordum.

"O bizim çocuğumuz ve aksine izin vermeyeceğiz."

Jax avucunu benimkinin üzerine koydu. Çocuğumuz, içinde kaybolmak istediğim o tatlı kahverengi gözleriyle bize bakıyordu. Belki de dünyaya pek sevgi dolu bir giriş yapmamıştı ama Jax yanımdayken o bebeği bütün benliğimizle sevmeyi planlıyorduk.

Üçümüz birlikte bir aile olarak ilk kar küresi anımızı yaratacaktık.

SON